

NHẬT KÝ

CHÚ BÉ NHÚT NHẤT

ĐẠI CHIẾN TRÊN TUYẾT

Jeff Kinney
Hoàng Dương dịch

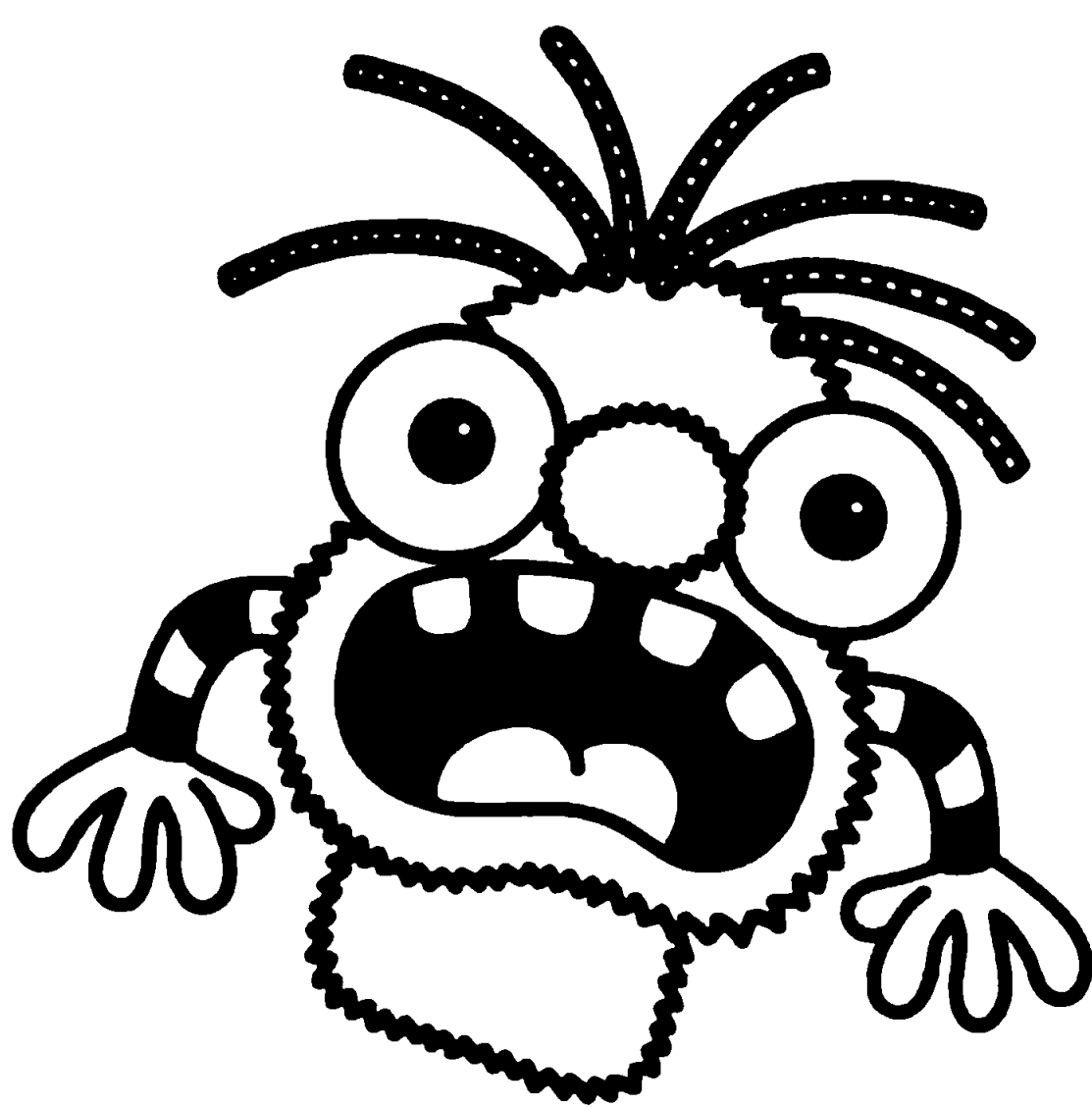
CAPPUCCINO
EBOOK

Ha Giang
Books

NXB
Văn học

Wimpy Kid text and illustrations copyright © 2018 Wimpy Kid, Inc.
DIARY OF A WIMPY KID®, WIMPY KID™, and the Greg Heffley design™ are
trademarks of Wimpy Kid, Inc., and the design of this work's jacket is trade
dress of Wimpy Kid, Inc. All rights reserved.

Book design by Jeff Kinney

Cover design by Chad W. Beckerman and Jeff Kinney

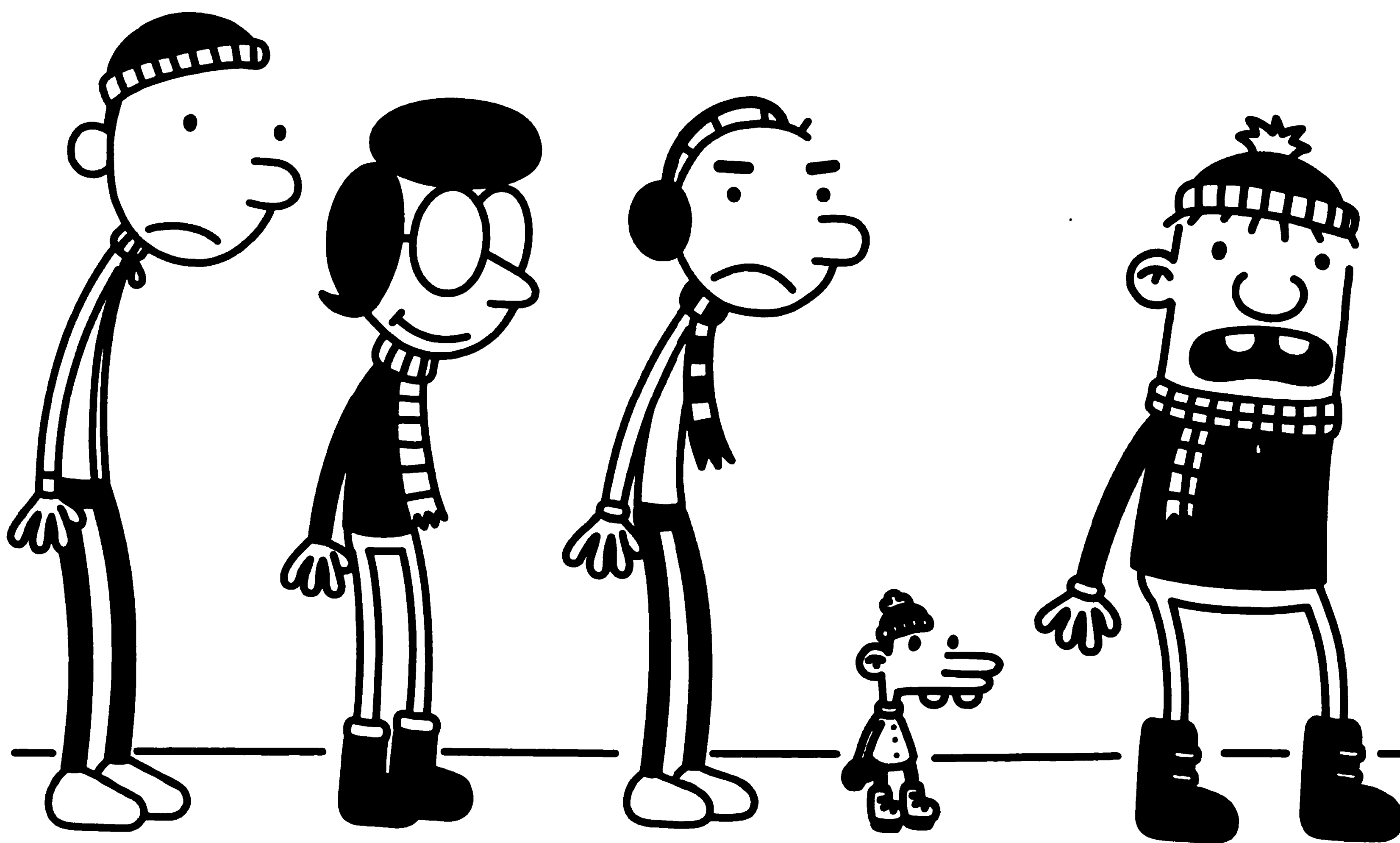
First published in the English language in 2018

By Amulet Books, an imprint of ABRAMS, New York.

ORIGINAL ENGLISH TITLE: DIARY OF A WIMPY KID: THE MELTDOWN

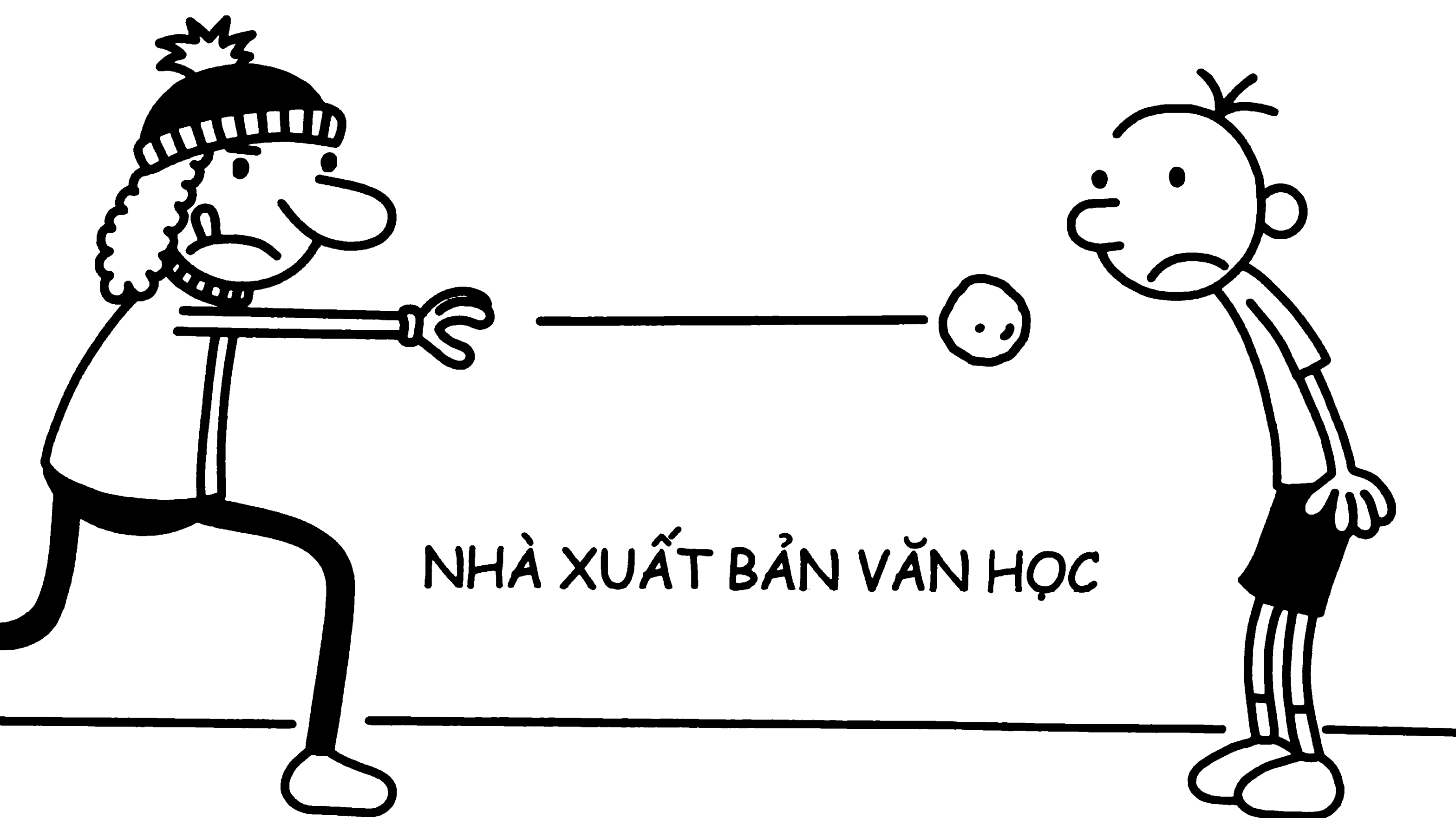
(All rights reserved in all countries by Harry N. Abrams, Inc.)

Xuất bản theo hợp đồng chuyển nhượng bản quyền với Harry N. Abrams, Inc
thông qua Andrew Nurnberg Associates International Limited, 2019
Bản quyền tiếng Việt © Công ty TNHH Sách Hà Giang (Ha Giang Books).

NHẬT KÝ
chủ bé
nhút nhát
ĐẠI CHIẾN TRÊN TUYẾT

Jeff Kinney
Quý Dương dịch

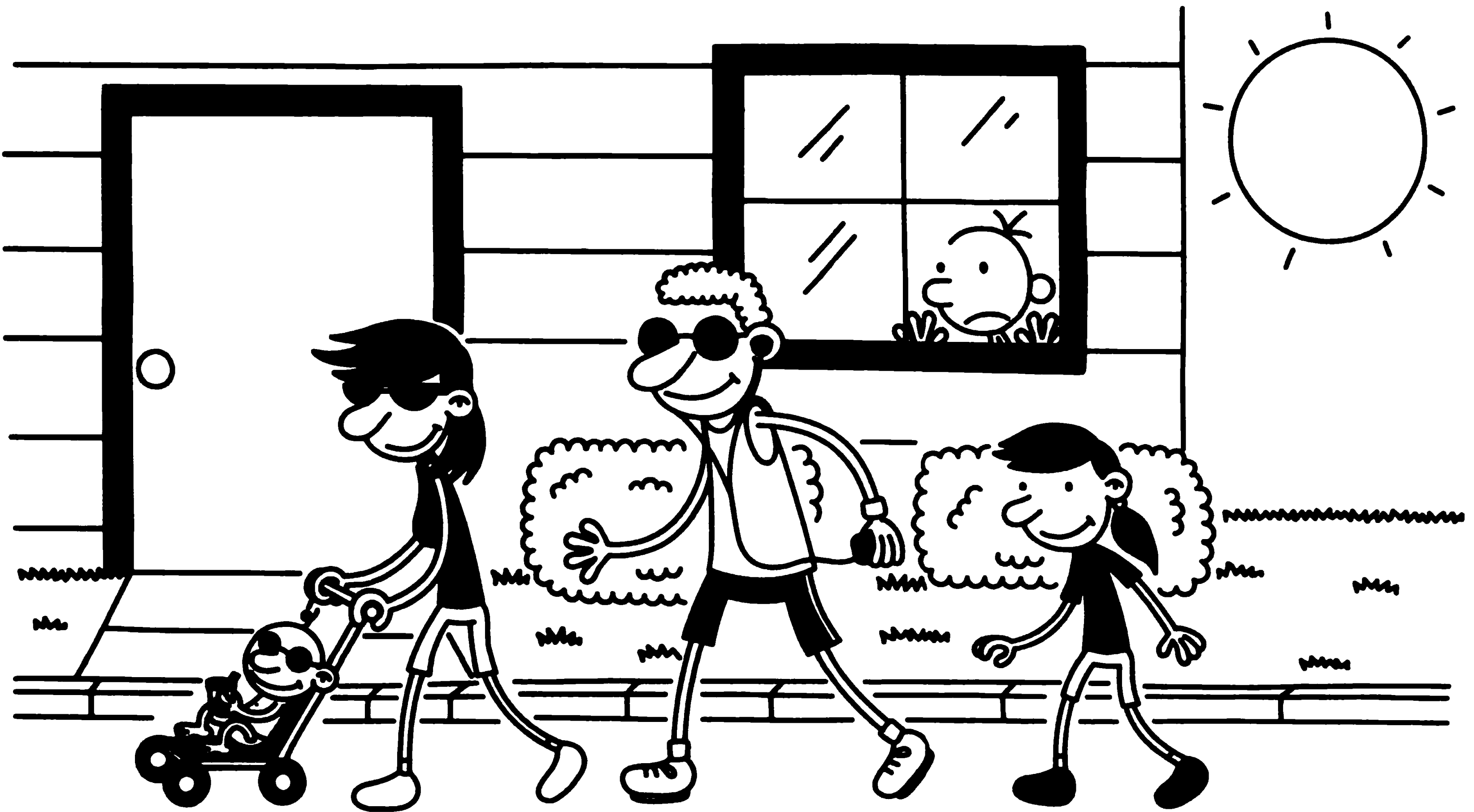
NHÀ XUẤT BẢN VĂN HỌC

DÀNH TẶNG DEB

THÁNG GIÊNG

Thứ Hai

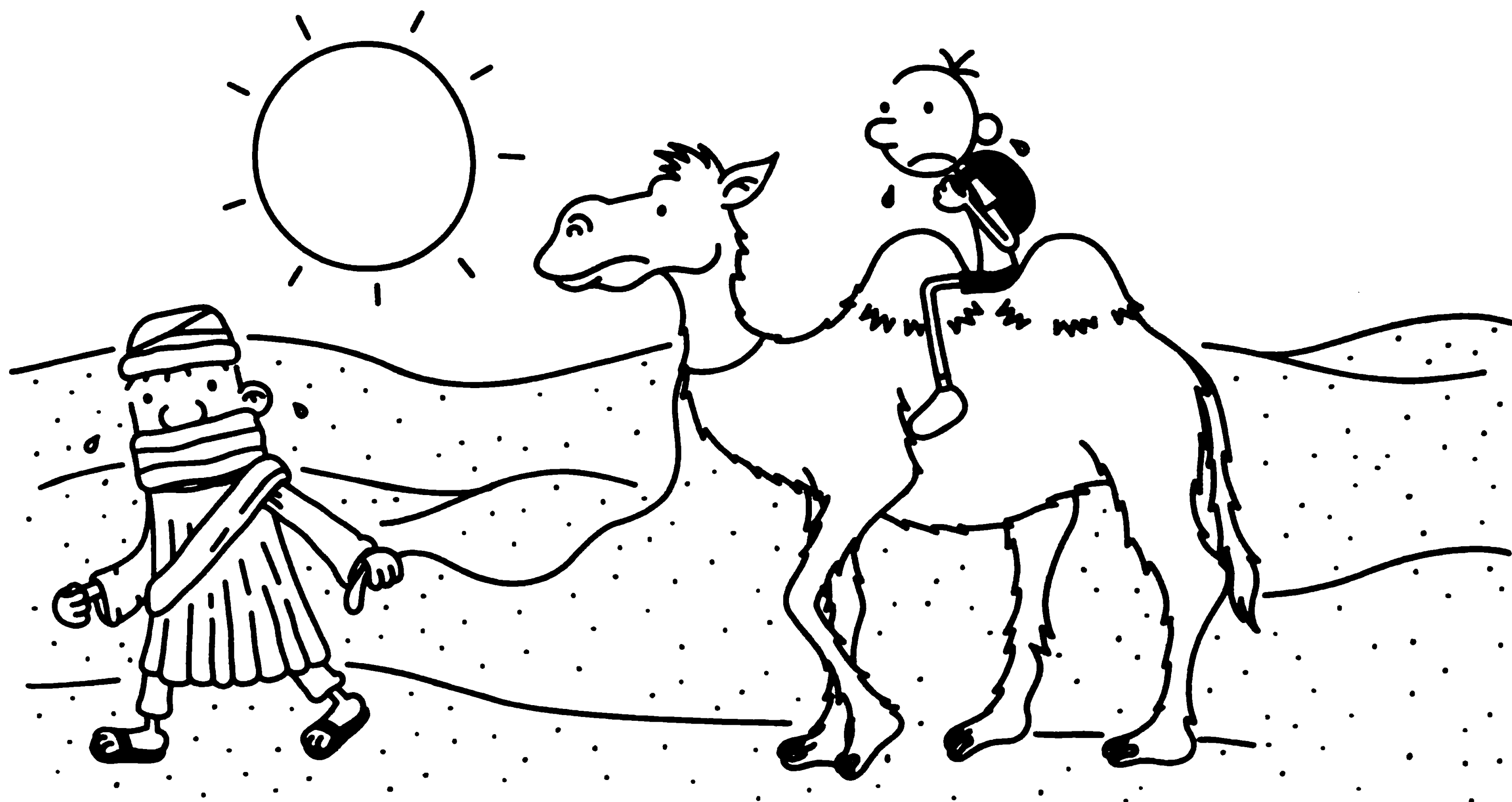
Hôm nay, mọi người ở khu phố tôi đều ra ngoài tận hưởng ánh nắng và không khí ấm áp. Ừm, tất cả mọi người trừ TÔI. Thật khó mà vui nổi với một đợt nắng nóng như thiêu như đốt giữa MÙA ĐÔNG.

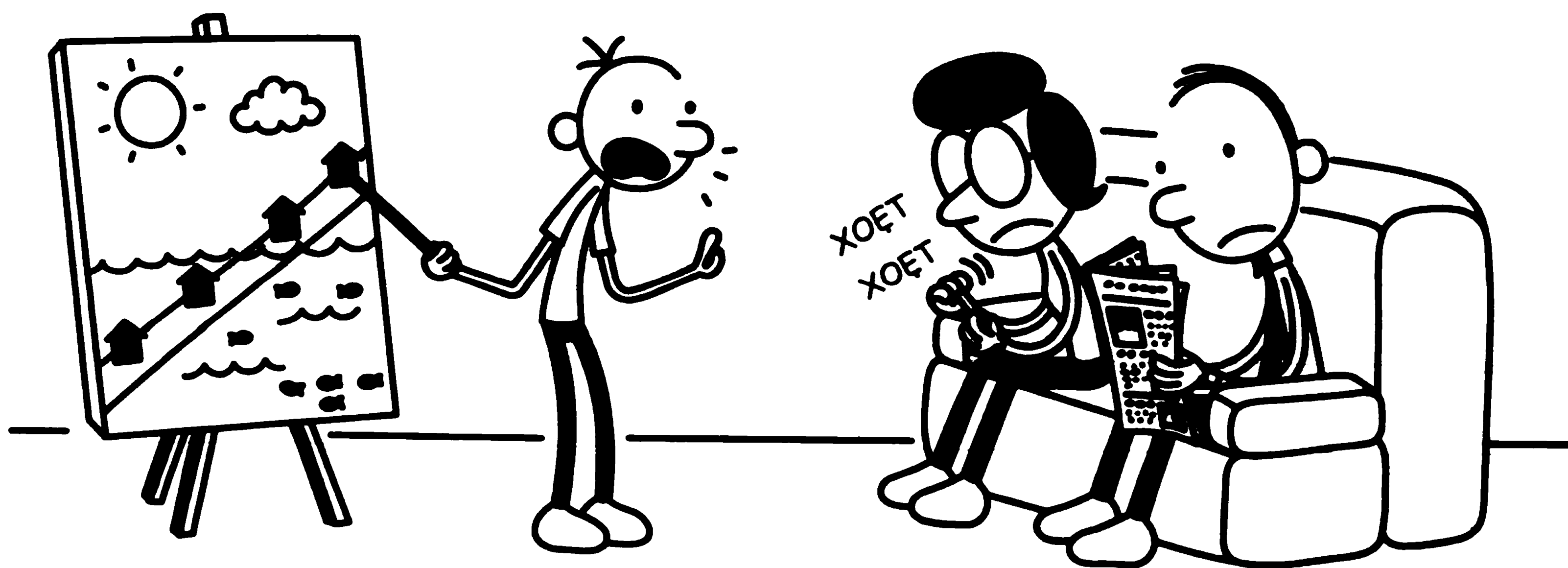
Người ta gọi hiện tượng này là kiểu Thời tiết chập mạch, nói như thế cũng có vẻ sai sai. Có thể hơi bảo thủ nhưng với tôi thì kiểu gì mùa đông cũng phải lạnh và MÙA HÈ phải nóng mới đúng chuẩn.

Nghe nói biến đổi khí hậu đang diễn ra trên TOÀN CẦU, mà tác nhân gây lên chuyện này chính là con người. Nhưng đừng đổ lỗi cho TÔI, vì tôi chỉ vừa mới ĐƯỢC SINH RA ở nơi này thôi.

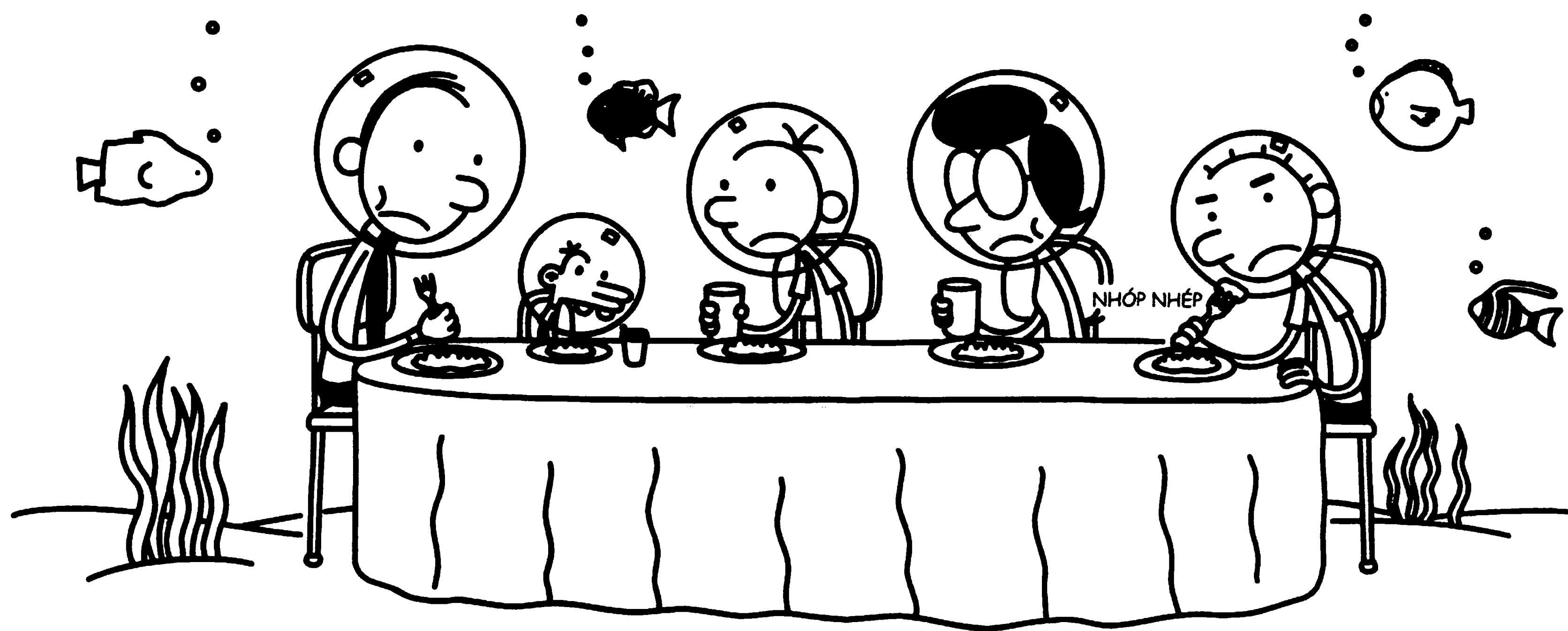
Nếu quả thật trái đất ĐANG ngày càng nóng hơn, chỉ hy vọng chuyện ấy không xảy ra quá NHANH. Vì cứ cái đà NÀY, lên cấp ba tôi sẽ phải cười lạc đà đi học mất.

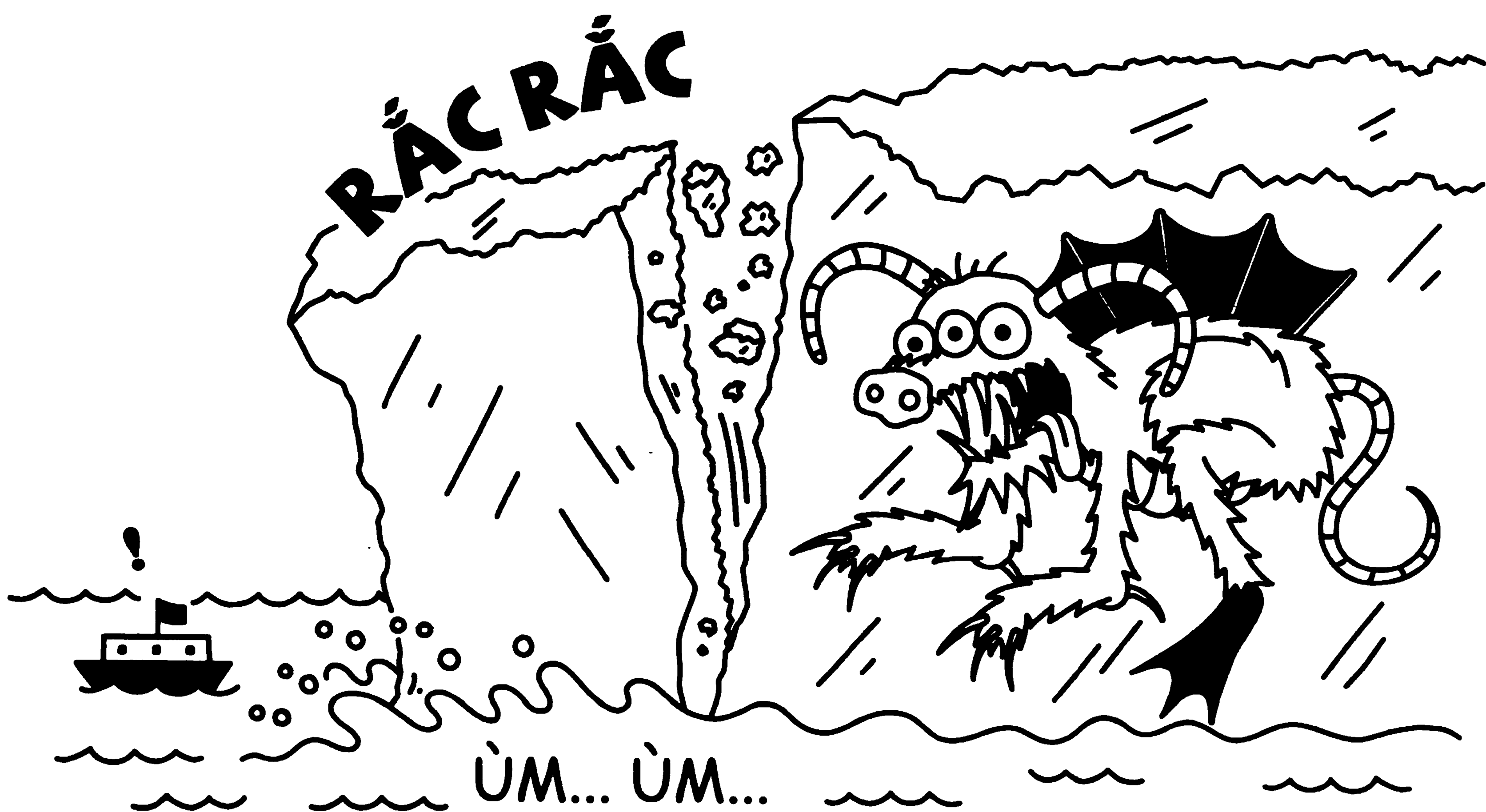
Người ta cảnh báo các núi băng đang tan chảy, nước biển sẽ ngày càng dâng cao nên bấy lâu nay, tôi đã cố thuyết phục bố mẹ mua một căn nhà ở vị trí cao hơn trên ngọn đồi chỗ chúng tôi đang sống, nhưng bố mẹ có vẻ không mấy mặn mà.

Thật không thể yên tâm nổi khi tôi là người duy nhất trong nhà lo lắng về những chuyện này. Nếu mọi người không SỚM hành động để cải thiện tình hình, rồi chúng ta sẽ phải hối hận mà ước rằng giá mà mình ĐÃ làm gì đó.

Không chỉ chuyện nước biển dâng cao khiến tôi bất an, mà các núi băng đã tồn tại hàng triệu năm nay, có khi bên trong còn chôn vùi cả tỉ thứ mà tốt nhất là chúng chỉ nên Ở YÊN đó cho lành.

Tôi đã từng xem bộ phim nói về một người thương cổ bị đông cứng trong những lớp băng. Vài ngàn năm sau khi băng tan, ông ta vẫn CÒN SỐNG. Tôi không rõ thực hư chuyện này thế nào, nhưng thời nay mà CỐ người thương cổ không bị đông băng và vẫn đi lại bình thường thì chính là bác bảo vệ ở trường tôi.

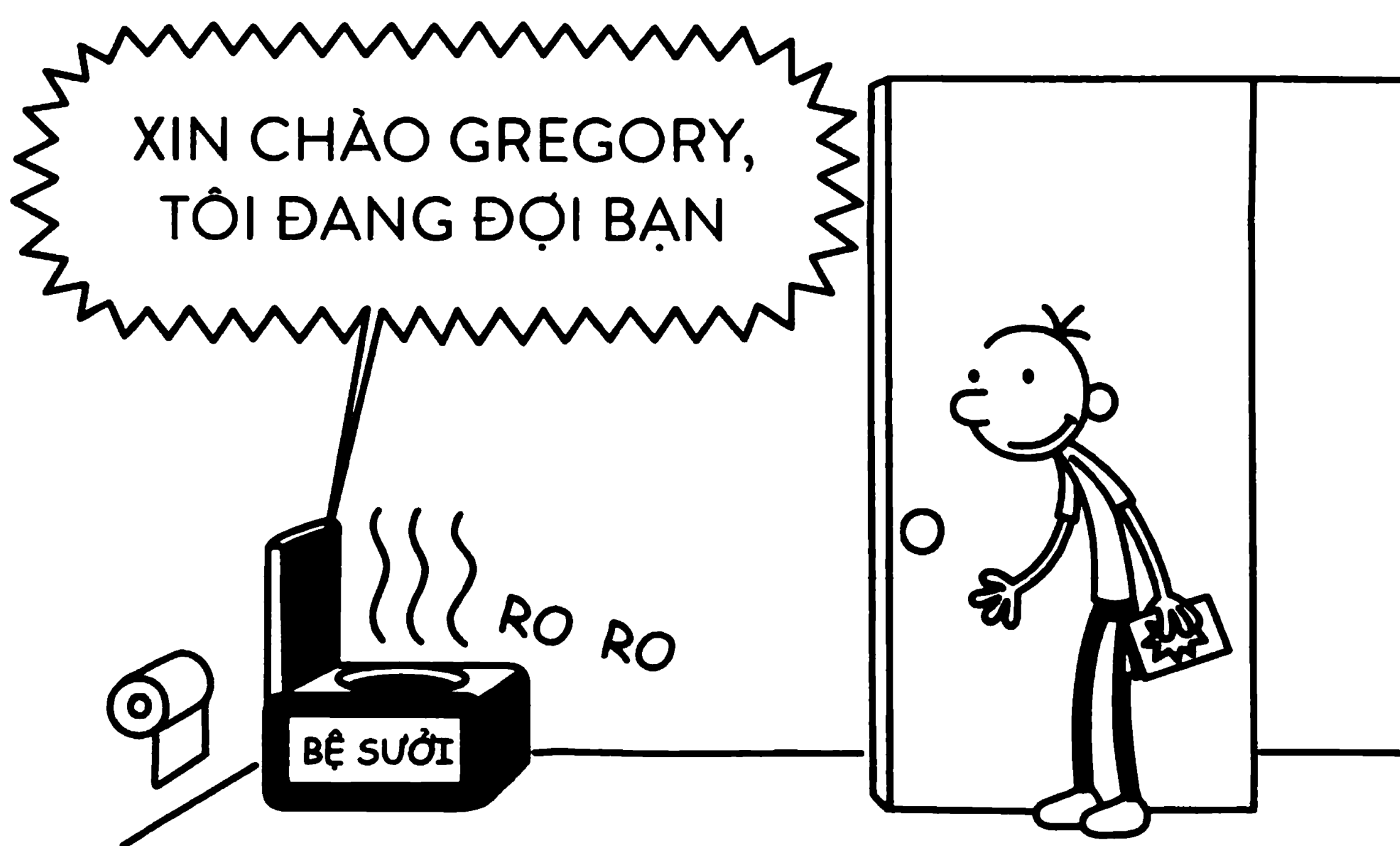
Nếu chúng ta TÌM ĐƯỢC cách giải quyết vấn đề khí hậu phức tạp này thì tôi dám chắc, người đưa ra giải pháp ấy có lẽ sẽ là một ai đó cùng thế hệ VỚI TÔI. Vì thế tôi luôn đối xử tử tế với những đứa THÔNG MINH, bởi BỌN ẤY có thể sẽ cứu mạng chúng ta.

Dù cách giải quyết là gì chẳng nữa thì tôi dám cá là sự phát triển CÔNG NGHỆ sẽ rất quan trọng.

Người lớn lúc nào cũng ra rả chuyện có quá nhiều thứ đồ công nghệ sẽ gây HẠI cho thế hệ trẻ, nhưng tôi thì nghĩ những thứ đó càng nhiều CÀNG TỐT.

Đúng vậy, ngay khi kiếm đủ tiền mua bồn cầu công nghệ cao có thể nhận biết thói quen của người dùng, tôi sẽ mua loại đắt nhất ngay tắp lự.

Vài người lo lắng đến một lúc nào đó, loài người sẽ không thể kiểm soát được công nghệ của chính mình và bọn robot sẽ CHIẾM QUYỀN điều khiển mọi thứ thay chúng ta.

Chà, nếu chuyện ấy xảy ra, tôi chắc chắn sẽ đứng về phía BỌN CHÚNG.

Thực tế là tôi vẫn luôn lấy lòng các thiết bị trong nhà để CHUẨN BỊ cho thời điểm robot giành quyền kiểm soát thế giới này.

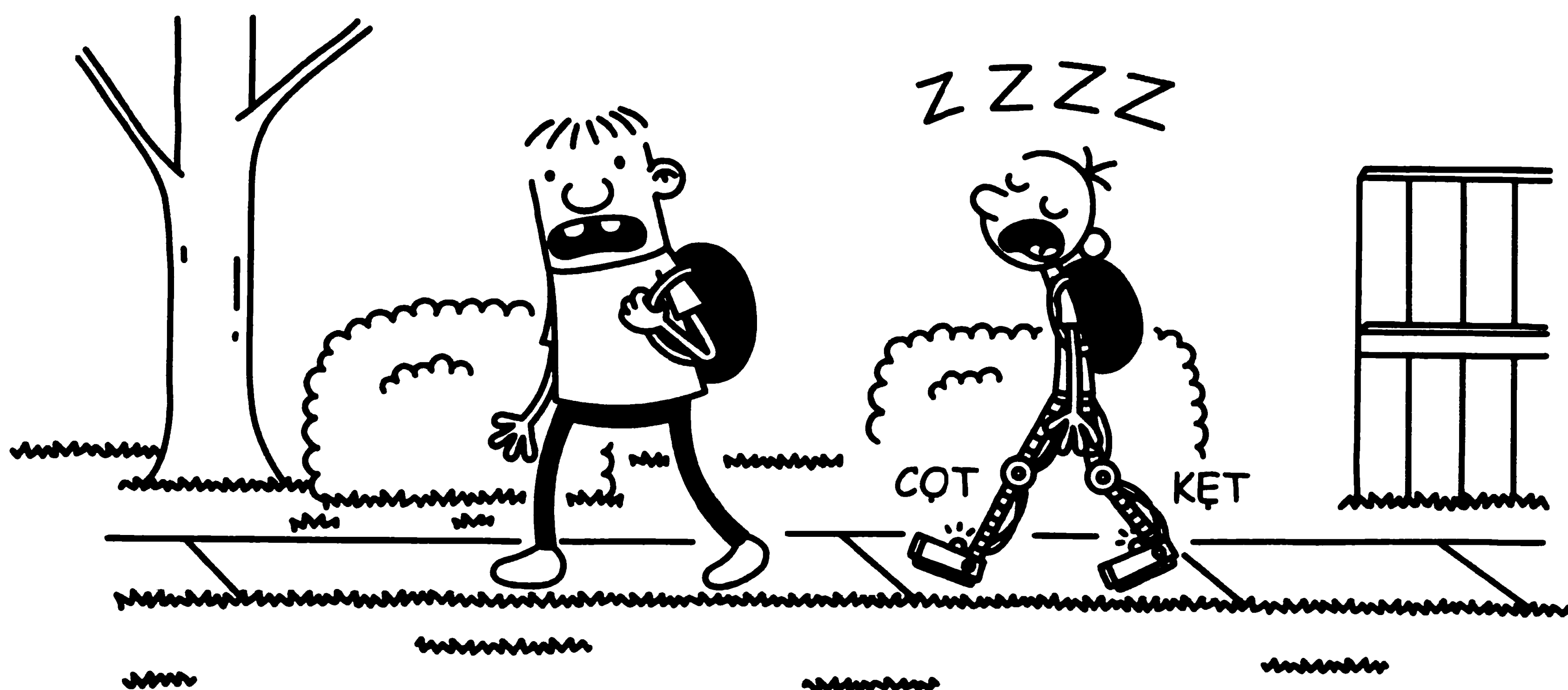

Thế nên nếu có xảy ra một cuộc chiến ác liệt giữa con người và robot trong tương lai, tôi sẽ tự hào rằng bản thân mình là người rất biết lo xa.

Ông anh Rodrick nhà tôi bảo rằng trong tương lai, con người sẽ có những phần cơ thể LÀ robot và tất cả chúng ta sẽ là loài NỬA NGƯỜI NỬA MÁY.

Tôi mong là không phải đợi quá lâu, vì nếu mua được đôi chân robot thì sáng nào tôi cũng sẽ được ngủ nướng thêm nửa tiếng.

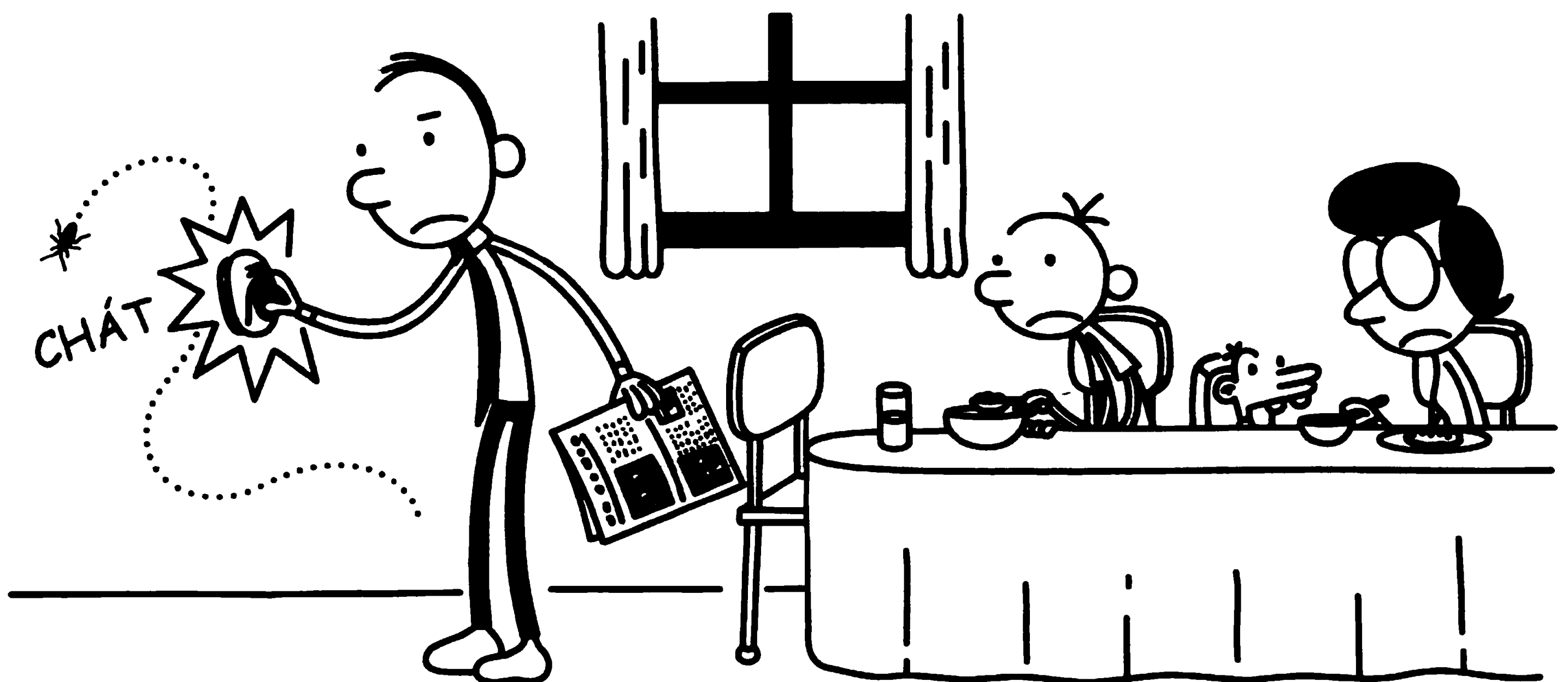
Tôi nghĩ chúng ta không ai biết chắc chắn tương lai sẽ thế nào, nhưng lại luôn lo lắng đến PHÁT ĐIỆN về nó.

Kể cả khi giải quyết xong những rắc rối đang gặp phải hiện tại, thì sẽ lại xảy ra vấn đề MỚI và rồi ta lại đi xử lý những RẮC RỐI MỚI ĐÓ.

Tôi đã đọc ở đâu đó vấn đề xảy ra với loài KHỦNG LONG. Chúng sống thoải mái mấy trăm triệu năm rồi bị xóa sổ khi một thiên thạch rơi xuống Trái đất.

Điều điên rồ là thời đó lũ gián đã lang vãng khắp nơi, vậy mà không hiểu bằng cách nào chúng vẫn tiếp tục TỒN TẠI. Có khi nào đến lúc loài người biến mất mà bọn gớm ghiếc ấy vẫn còn sống nhăn răng không. Tôi nghĩ chúng thật đáng ghê tởm, nhưng chắc hẳn bọn ấy sinh tồn được đều có LÝ DO đúng đắn cả.

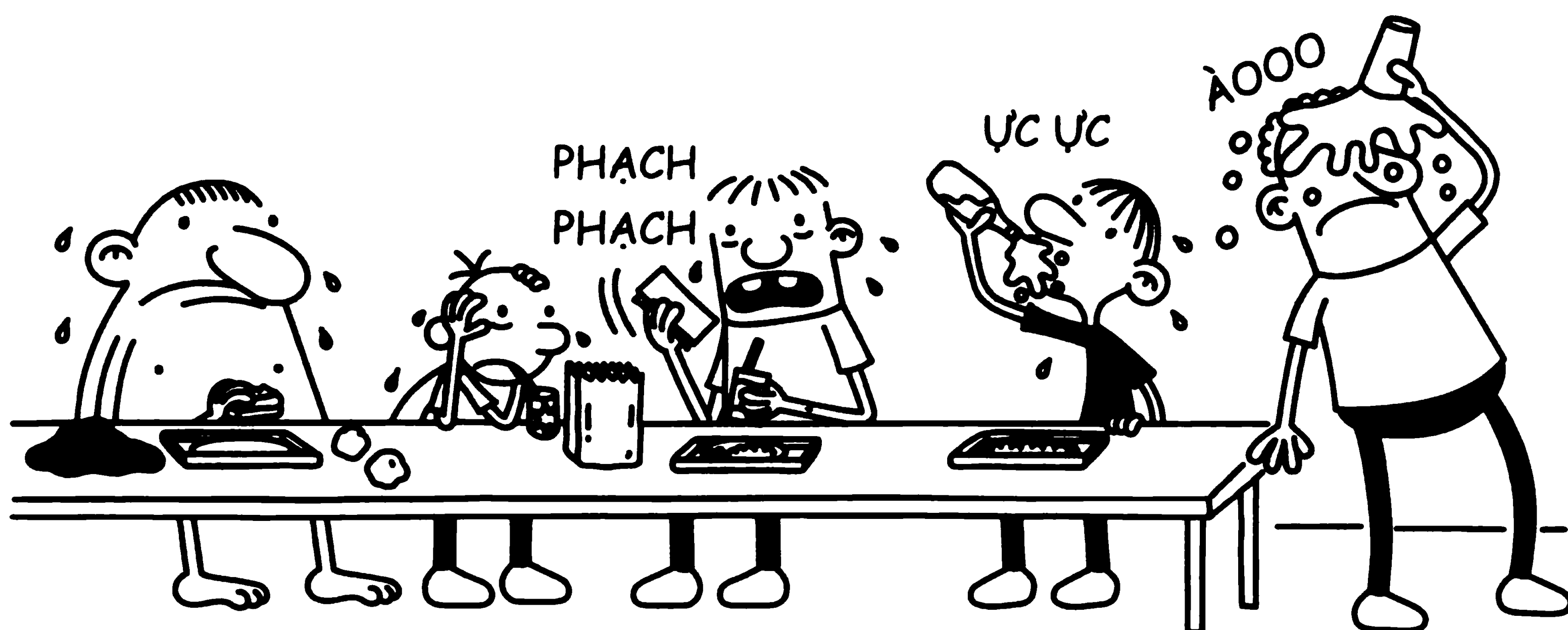

Nếu nói đến chuyện TỒN TẠI vào lúc này, hiện tôi đang cố học cho xong cấp hai. Những ngày cuối cấp thật chẳng có gì thú vị.

Dù trời đã ấm lên nhưng bộ cảm ứng nhiệt ở trường vẫn mặc định bây giờ đang là MÙA ĐÔNG. Vì thế mà máy sưởi vẫn chạy hết công suất cả ngày, khiến ai nấy khó mà tập trung học hành cho nổi.

Ở căng-tin còn khủng khiếp hơn, bởi vì ở đó không có bất cứ cái cửa sổ nào để không khí trong lành có thể tràn vào.

Cái nóng đã làm não tôi nhũn nhoét. Tôi không thể nhớ nổi lúc nào đến hạn nộp bài và cũng quên bém luôn bài tập vô cùng QUAN TRỌNG ngày hôm nay. Đó là dự án tìm hiểu về một quốc gia cho buổi trưng bày Triển lãm quốc tế.

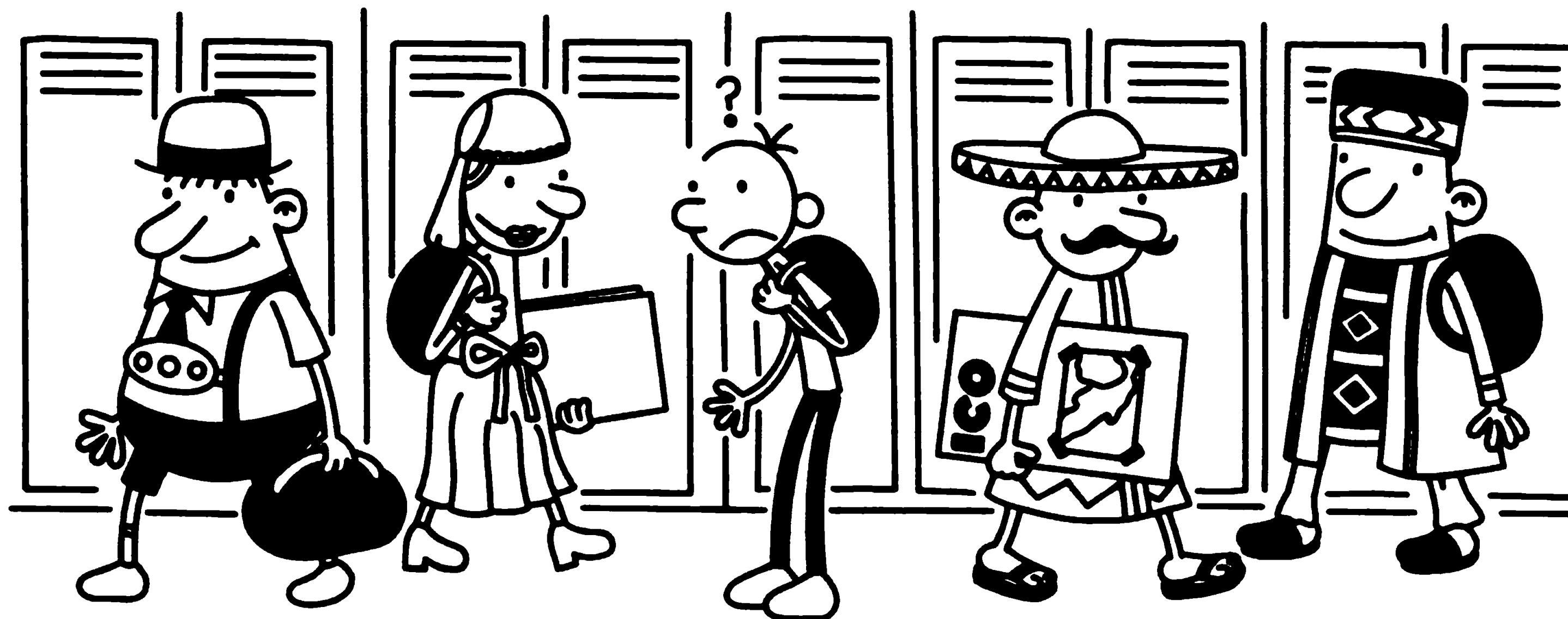
Từ tháng Mười một, mỗi học sinh đều phải chọn một quốc gia để làm báo cáo. Vì là fan CUỒNG của món pizza nên tôi chọn nước Ý.

Tuy nhiên nhiều đứa khoái đất nước này quá, nên giáo viên môn Nghiên cứu xã hội phải cho những đứa chọn nước Ý bốc thăm. Cô ấy đã chọn Dennis Tracton. Nhưng thật chẳng công bằng chút nào vì thằng nhóc ấy mắc chứng không dung nạp lactô, thậm chí đến phô-mai nó cũng chẳng ăn nổi.

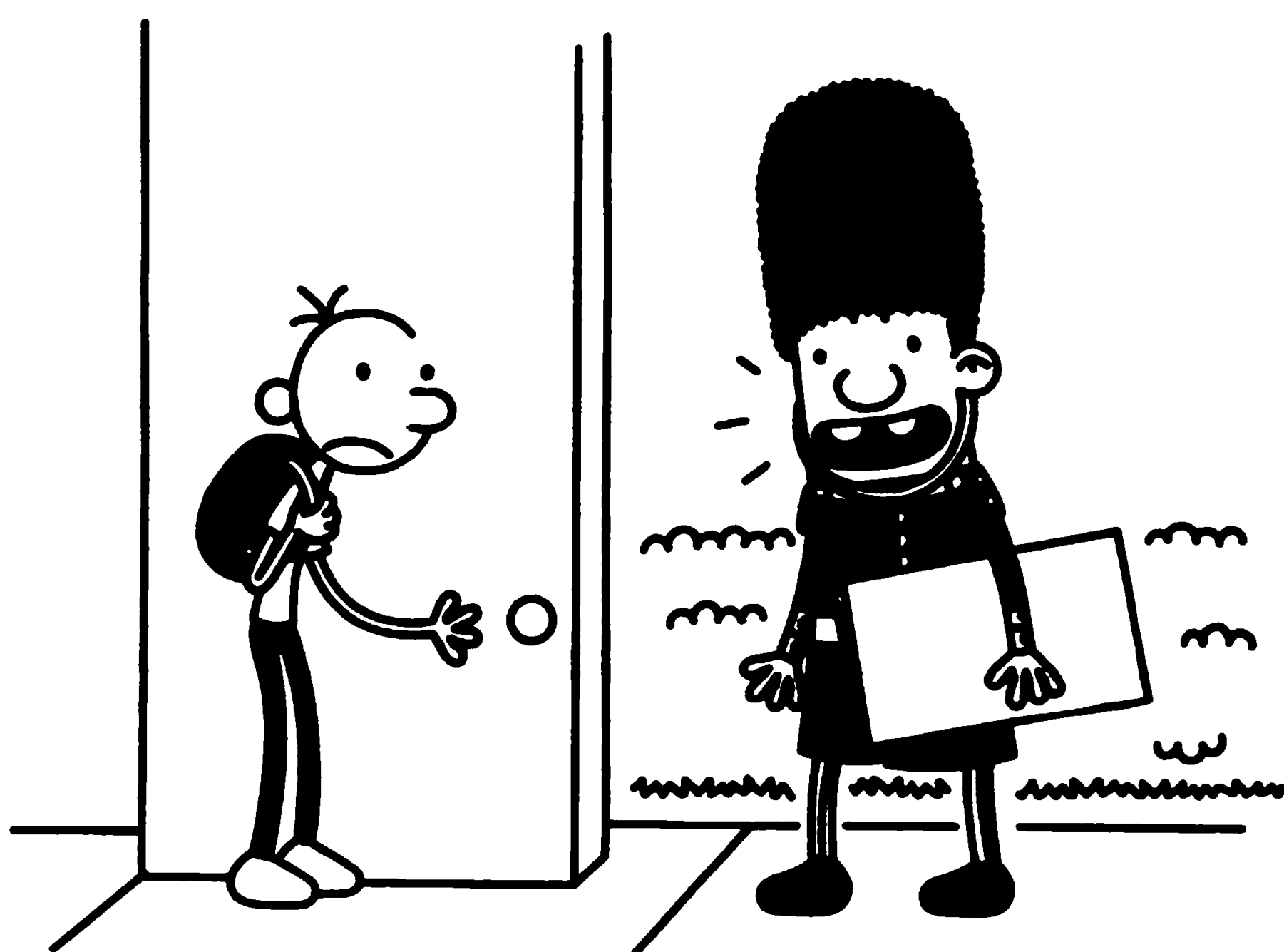

Và thế là tôi được giáo viên giao cho tìm hiểu MALTA – thậm chí tôi còn chẳng biết đó có phải là một đất nước hay không nữa.

Dù sao đó cũng là chuyện từ hai tháng trước, và tôi vẫn chưa kịp nghĩ một giây nào về dự án này cho tới tận HÔM NAY. Tôi chỉ nhớ ra việc này khi tới trường thấy đứa nào cũng ăn mặc kỳ quái.

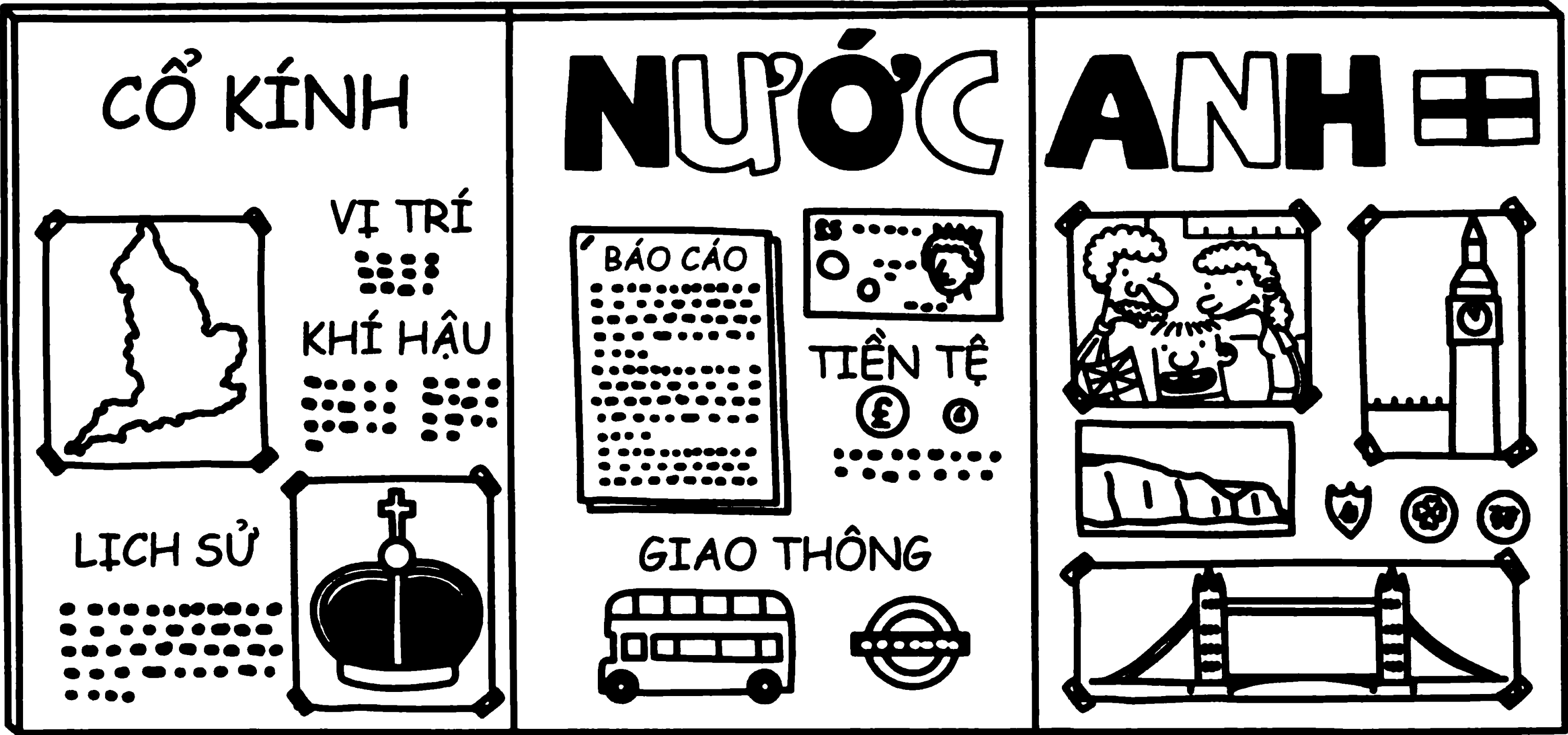

Lẽ ra ngay lúc trông thấy Rowley ăn mặc dị hợm đến gọi đi học, tôi phải nhớ ra hôm nay là ngày Triển lãm quốc tế mới phải. Nhưng vì thằng ấy LUÔN làm những trò khác người nên tôi cũng CHẴNG MẢY MAY để ý đến nó.

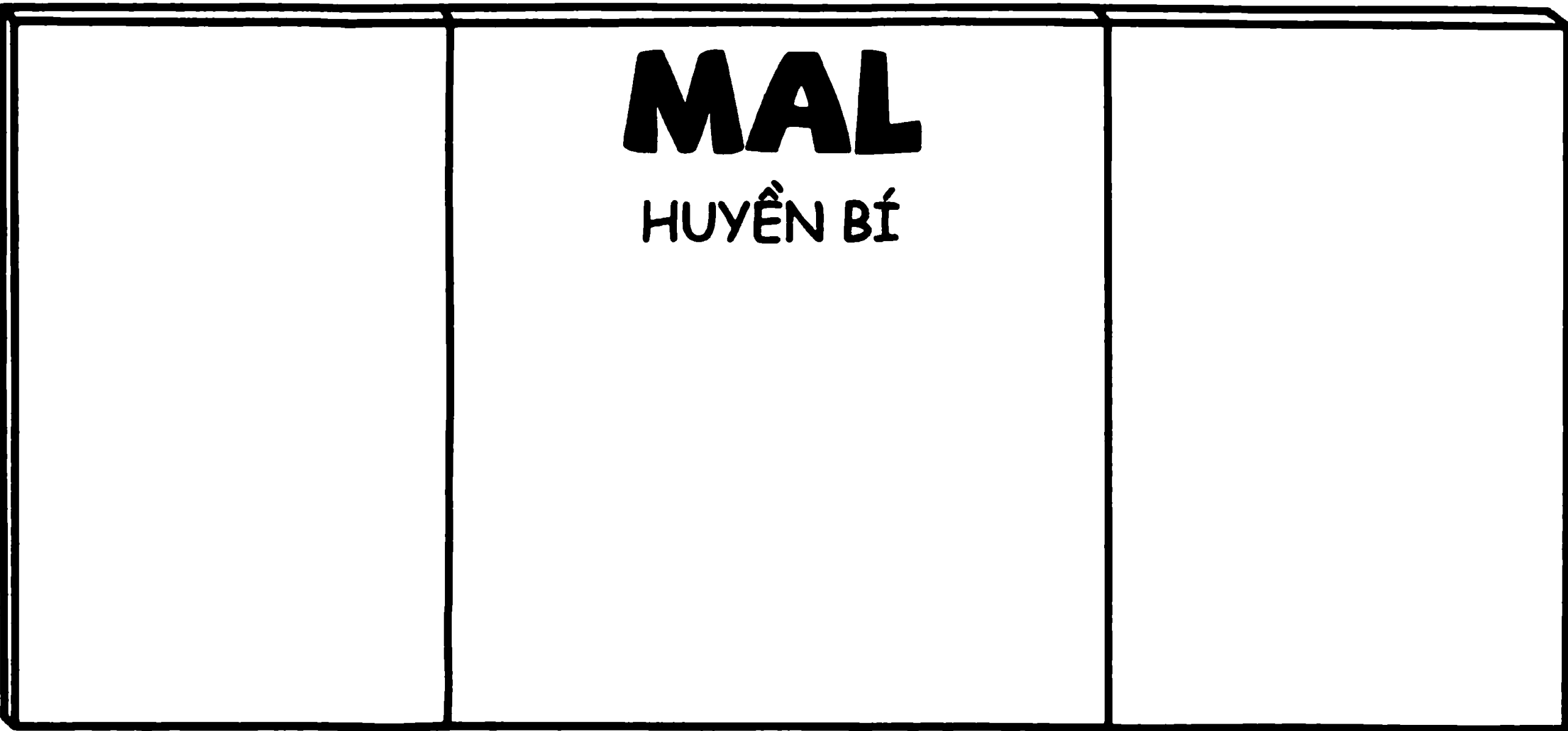
Ở phòng điểm danh, tôi nghĩa qua dự án của Rowley để xem lượng công việc phải làm thế nào và lúc đó tôi bắt đầu hoảng.

Xem báo cáo của nó thì thấy phải mất CẢ ĐỒNG thời gian, mà rõ ràng bố mẹ Rowley cũng giúp nó một tay. Tất nhiên Rowley đã TỪNG ĐẾN đất nước nó phải tìm hiểu nên tôi chắc là công việc của nó DỄ HƠN của tôi nhiều.

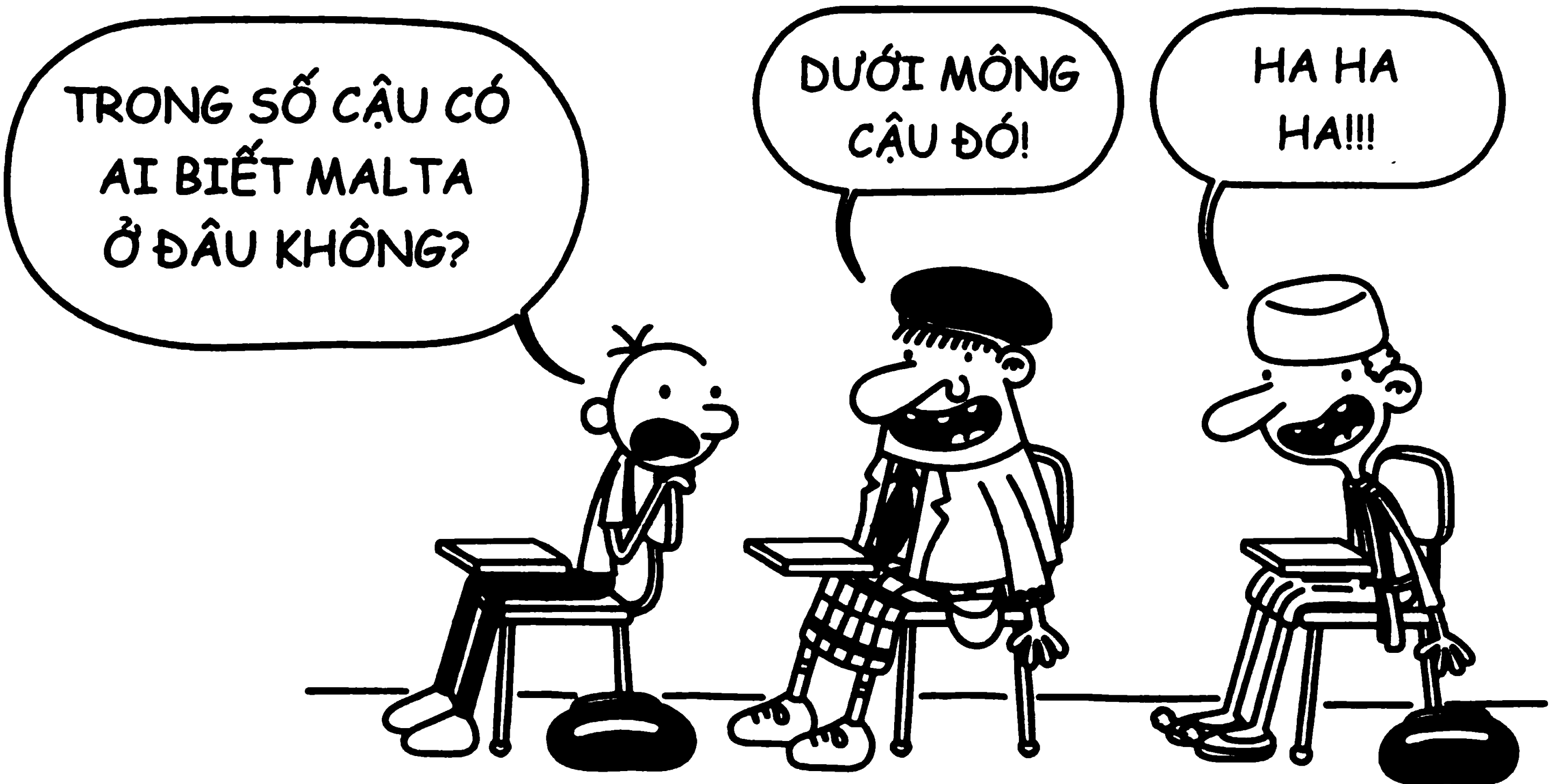

Tôi bảo Rowley là nó hãy làm một đứa bạn tốt bằng cách đổi chủ đề làm báo cáo cho tôi. Nhưng nó đúng là đồ ích kỷ nên nhất định không chịu. Thế là tôi đành tự lo liệu. Chỉ còn vài tiếng để làm toàn bộ báo cáo TỪ CON SỐ 0. Thậm chí, tôi còn chẳng biết kiếm Ở ĐÂU loại giấy gấp ba vào lúc nước sôi lửa bỏng thế này.

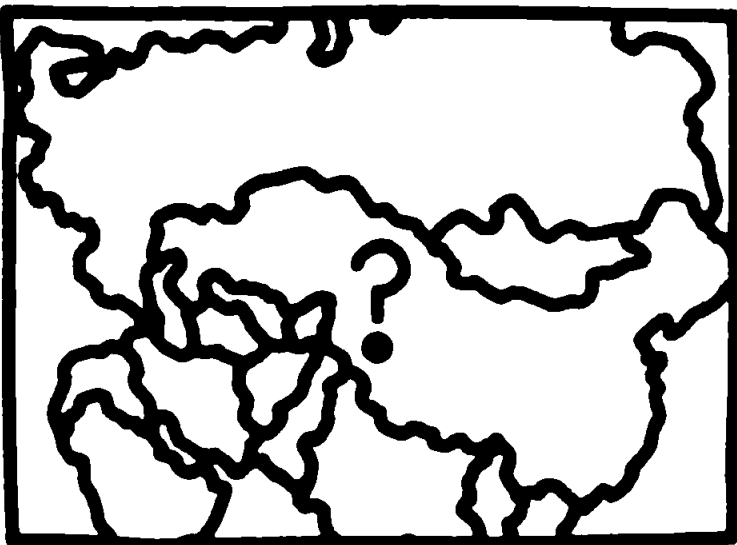
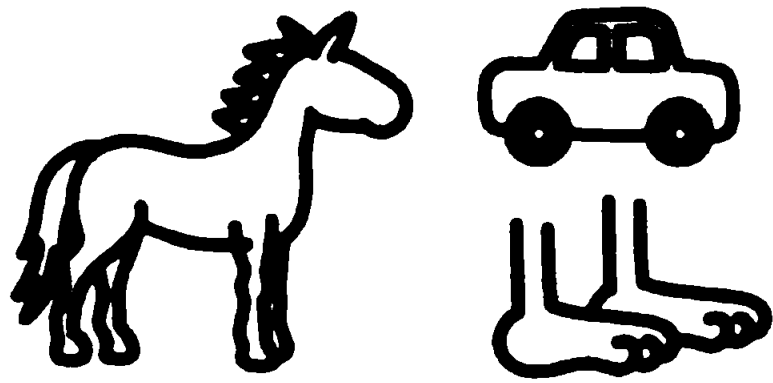
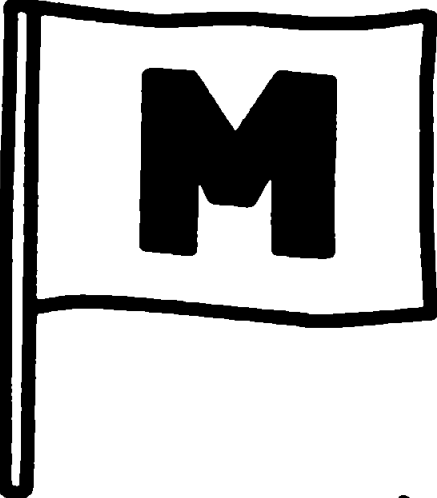
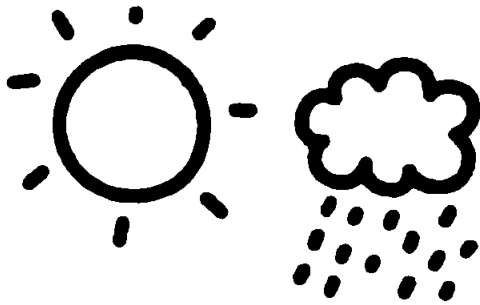
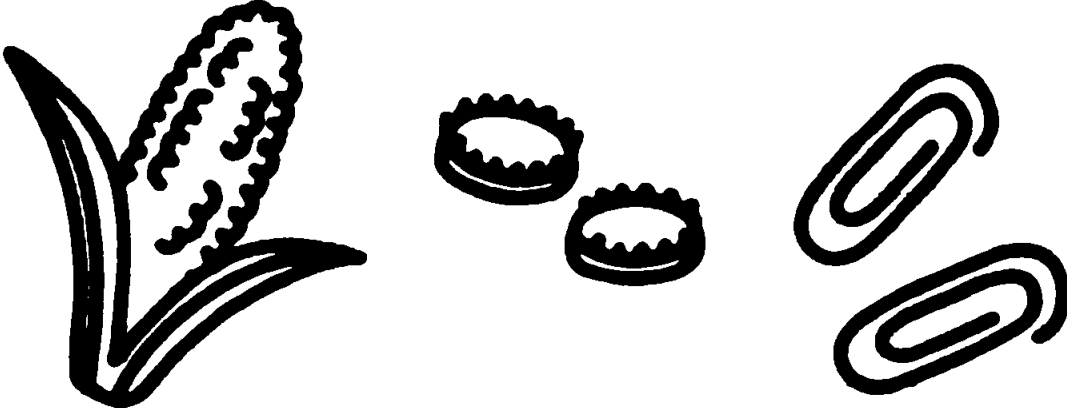
Lúc ấy tôi chợt nhớ ra là mình có một tập giấy như thế để trong TỦ ĐỒ. Ngay sau hôm được giao chủ đề, tôi đã định bắt đầu làm dự án để hoàn thành sớm. Nhưng khi lôi tập giấy ra xem mình đã làm được TỚI ĐÂU, tôi nhanh chóng vỡ mộng.

Vì dự án này chiếm một nửa số điểm môn Nghiên cứu xã hội cả năm, nên tôi lo lắng khủng khiếp. Tôi cố nhờ bạn BẠN CÙNG LỚP giúp, nhưng chính lúc ĐÓ tôi đã ngộ ra rằng, đáng lẽ mình phải có đám bạn THÔNG MINH hơn.

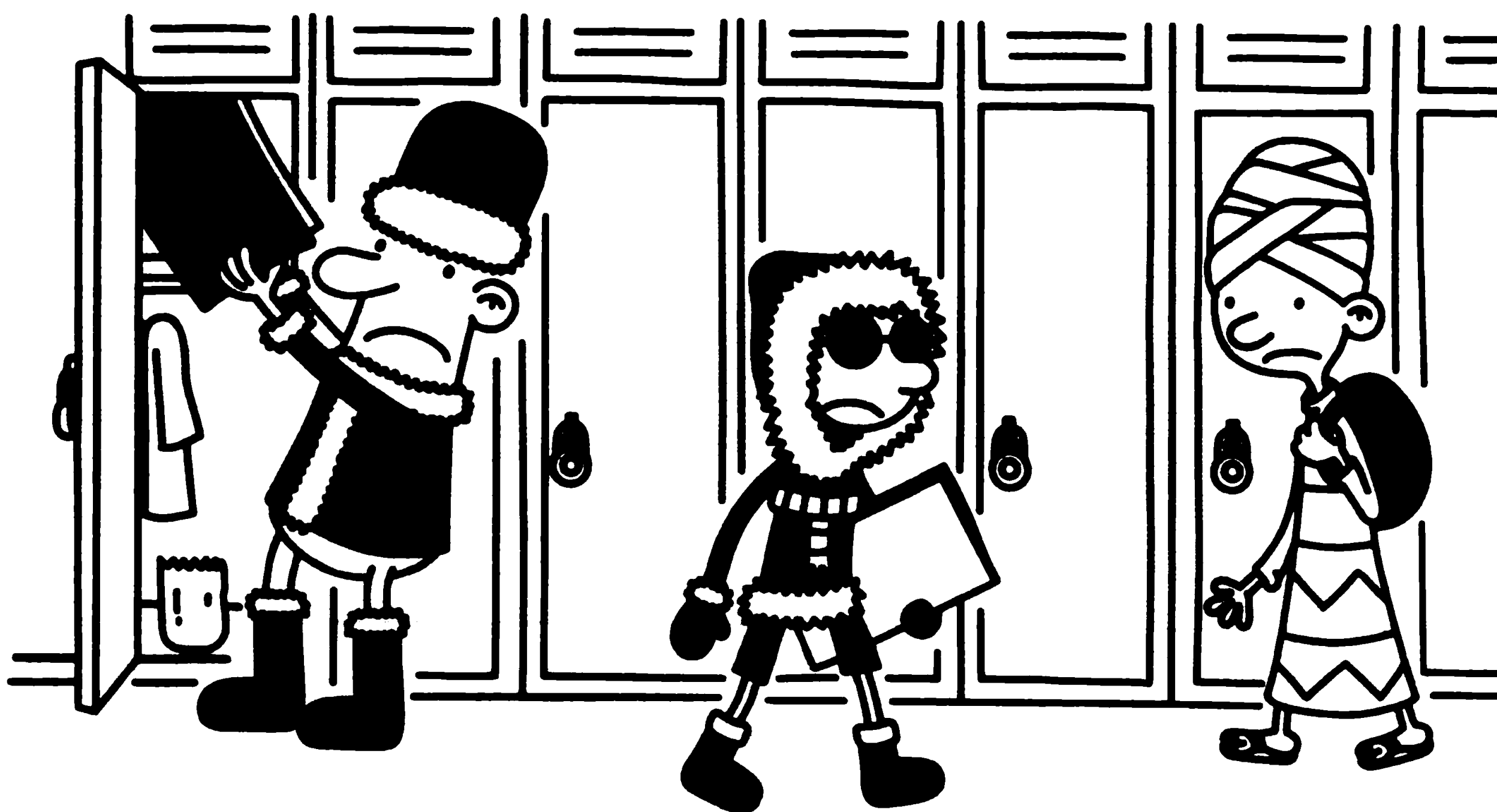
Tôi ngồi trong lớp làm dự án suốt giờ ra chơi. Vì không có thời gian xuống thư viện nghiên cứu nên tôi đành PHÁN ĐOÁN. Tôi chỉ biết chắc chắn một điều là Malta nằm gần nước Nga, còn những điều KHÁC thì không chắc chắn lắm.

VỊ TRÍ GẦN NƯỚC NGA GIAO THÔNG 	MALTA HUYỀN BÍ KHÍ HẬU TIỀN TỆ 	MỘT SỐ THÔNG TIN VỀ MALTA ☒ "MALTA" CÓ SỐ CHỮ CÁI NHIỀU BẰNG TỪ "FUDGE - VỐ VẮN" ☒ KHÔNG CÓ TỔNG THỐNG MỸ NÀO ĐƯỢC SINH RA Ở MALTA
--	--	--

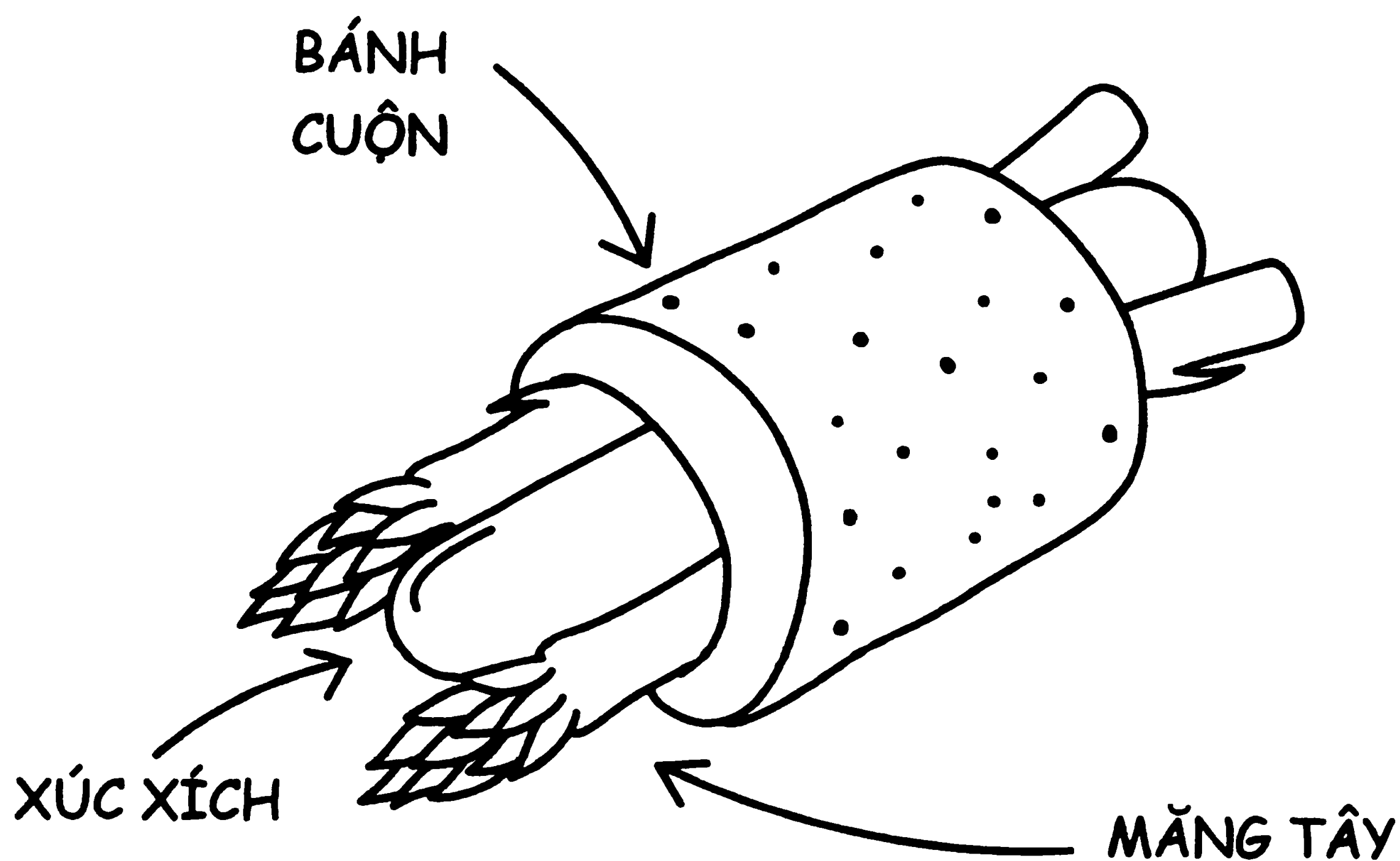
Khi đã viết kín tờ giấy gấp ba, tôi bắt đầu làm những việc KHÁC.

Trong thời gian tham gia Triển lãm quốc tế, chúng tôi đều phải mặc "trang phục truyền thống" của đất nước mình chọn. Thế nên lúc đi ăn trưa, tôi tiện thể nhặt nhanh ít quần áo ở thùng "đồ thất lạc" trước phòng Hiệu trưởng.

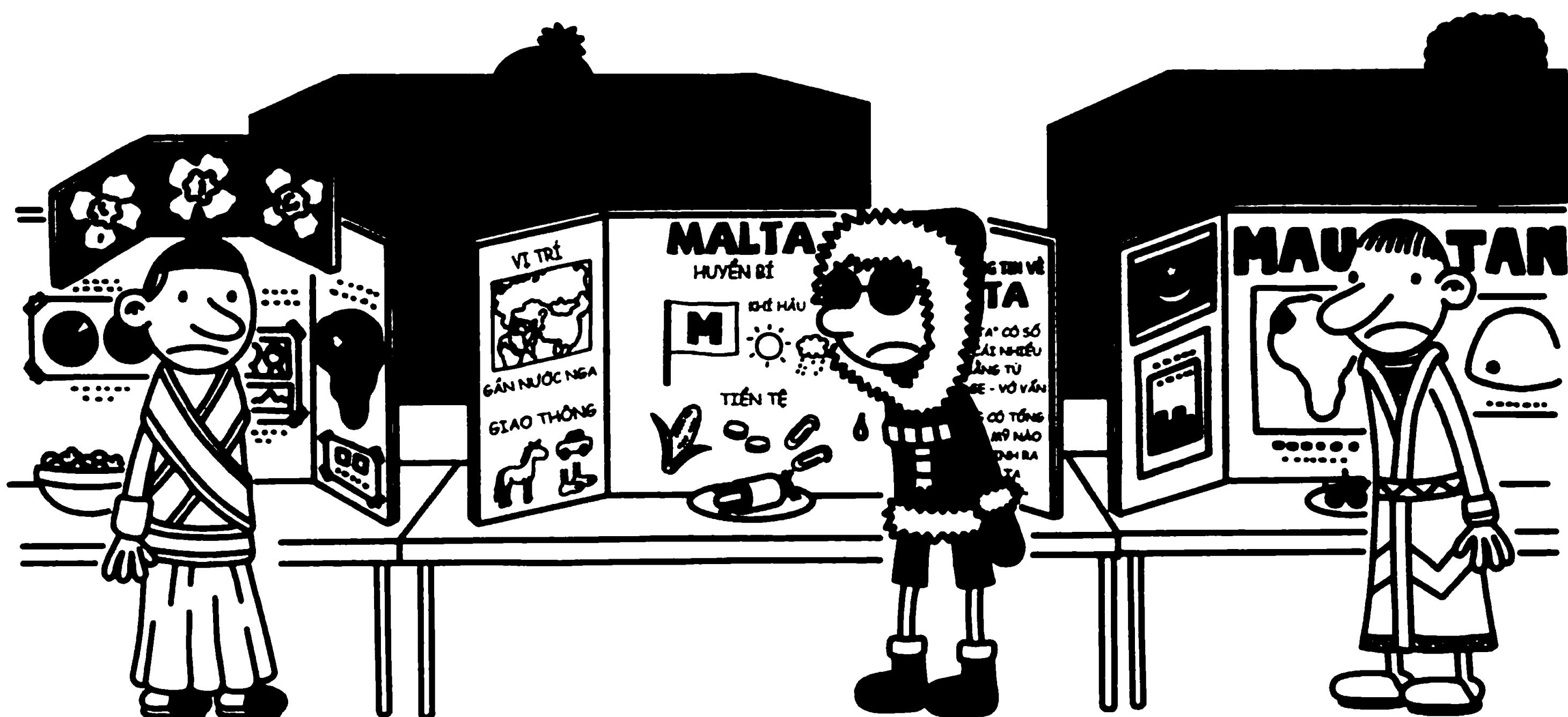
May thay trong thùng có mấy thứ không đến nỗi nào, tôi phối thành một bộ trang phục trông cũng ngẫu ra trò.

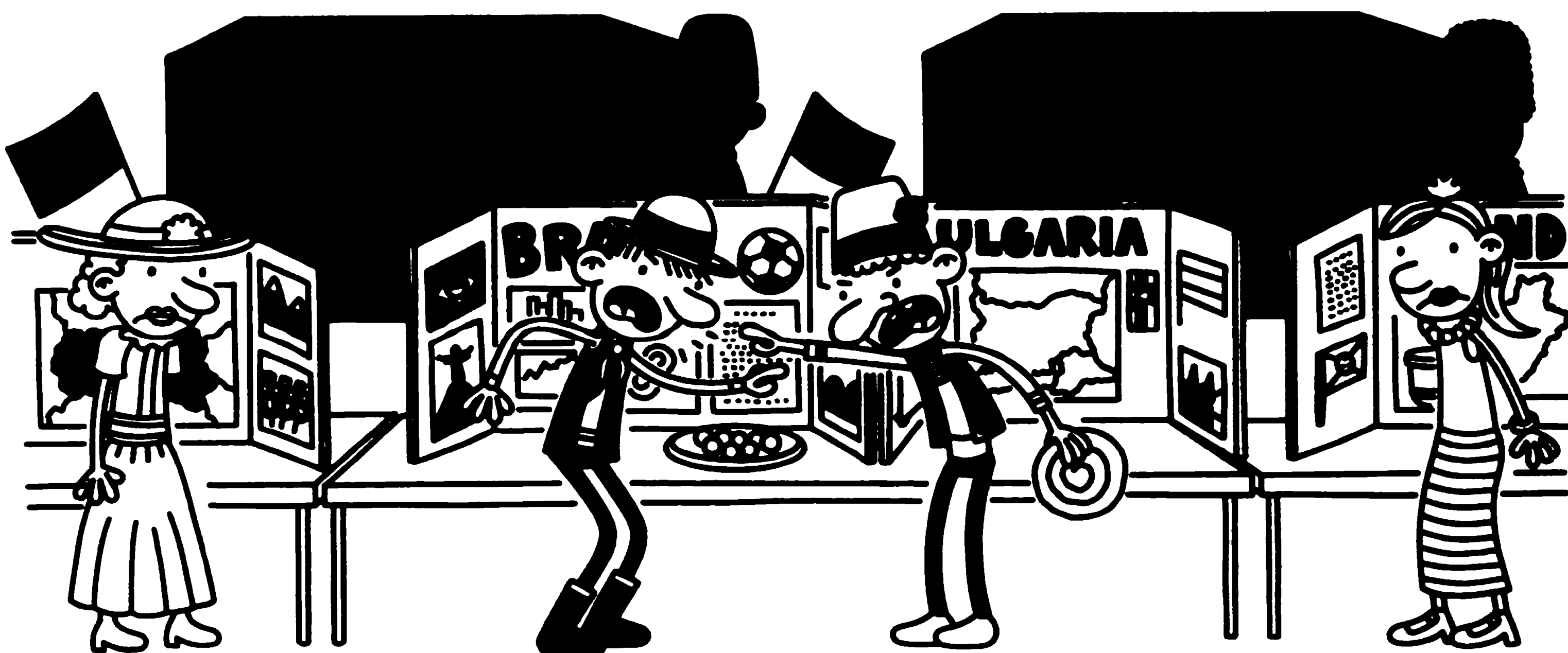
Ngoài ra, mỗi học sinh còn phải mang tới một MÓN ĂN truyền thống. Lúc ăn trưa, tôi cố gắng mua thêm nhiều đồ ăn rồi trộn lẫn vào nhau để trông có vẻ là món ăn của nước khác.

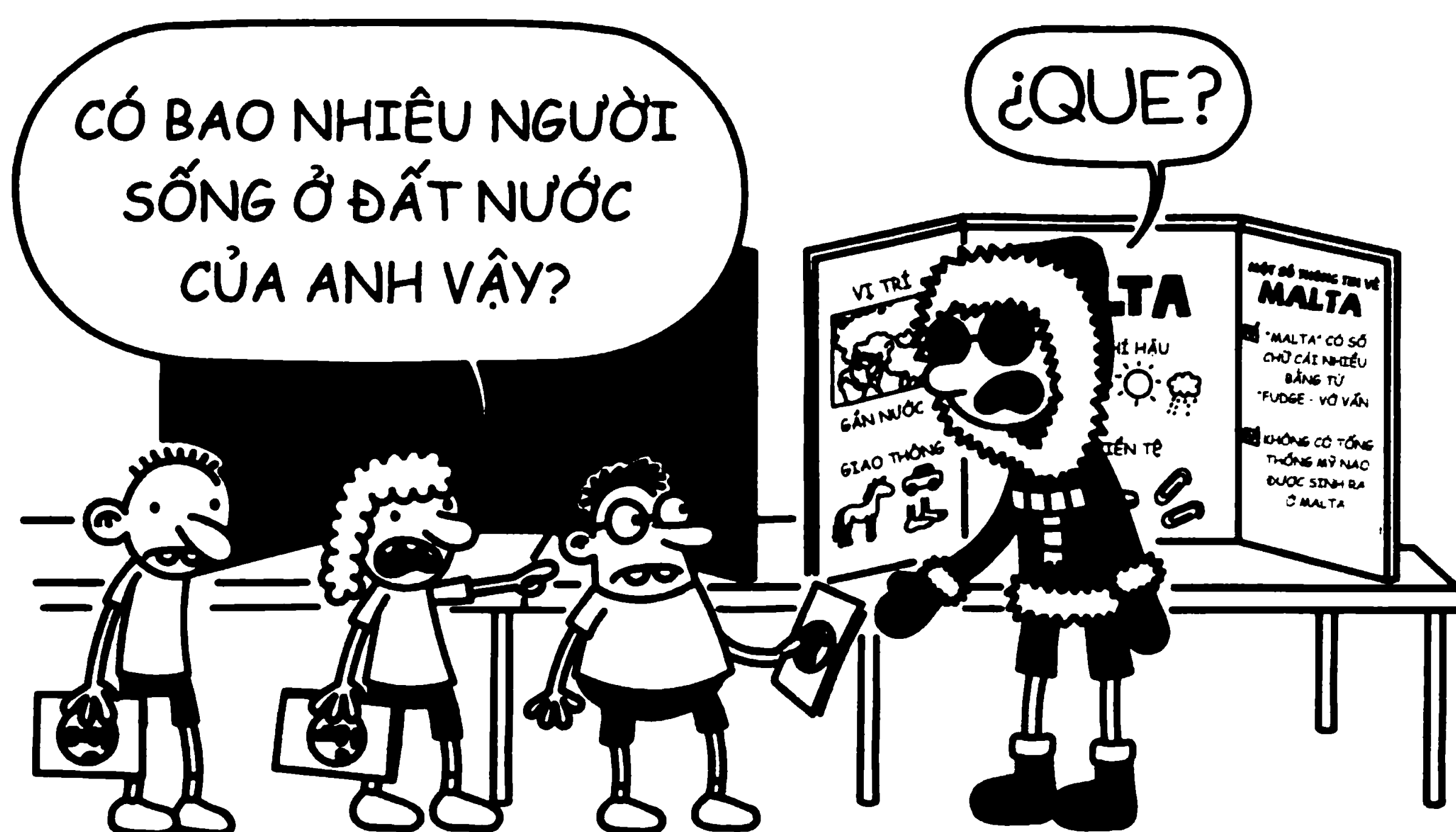
Triển lãm quốc tế tổ chức vào tiết cuối. Lúc chuẩn bị dự án trong phòng thể dục, tôi đã cảm thấy mọi thứ khá ổn. Chỉ trừ việc máy sưởi vẫn đang chạy hết công suất và việc tôi ước giá mình được giao tìm hiểu đất nước có trang phục truyền thống mát mẻ hơn.

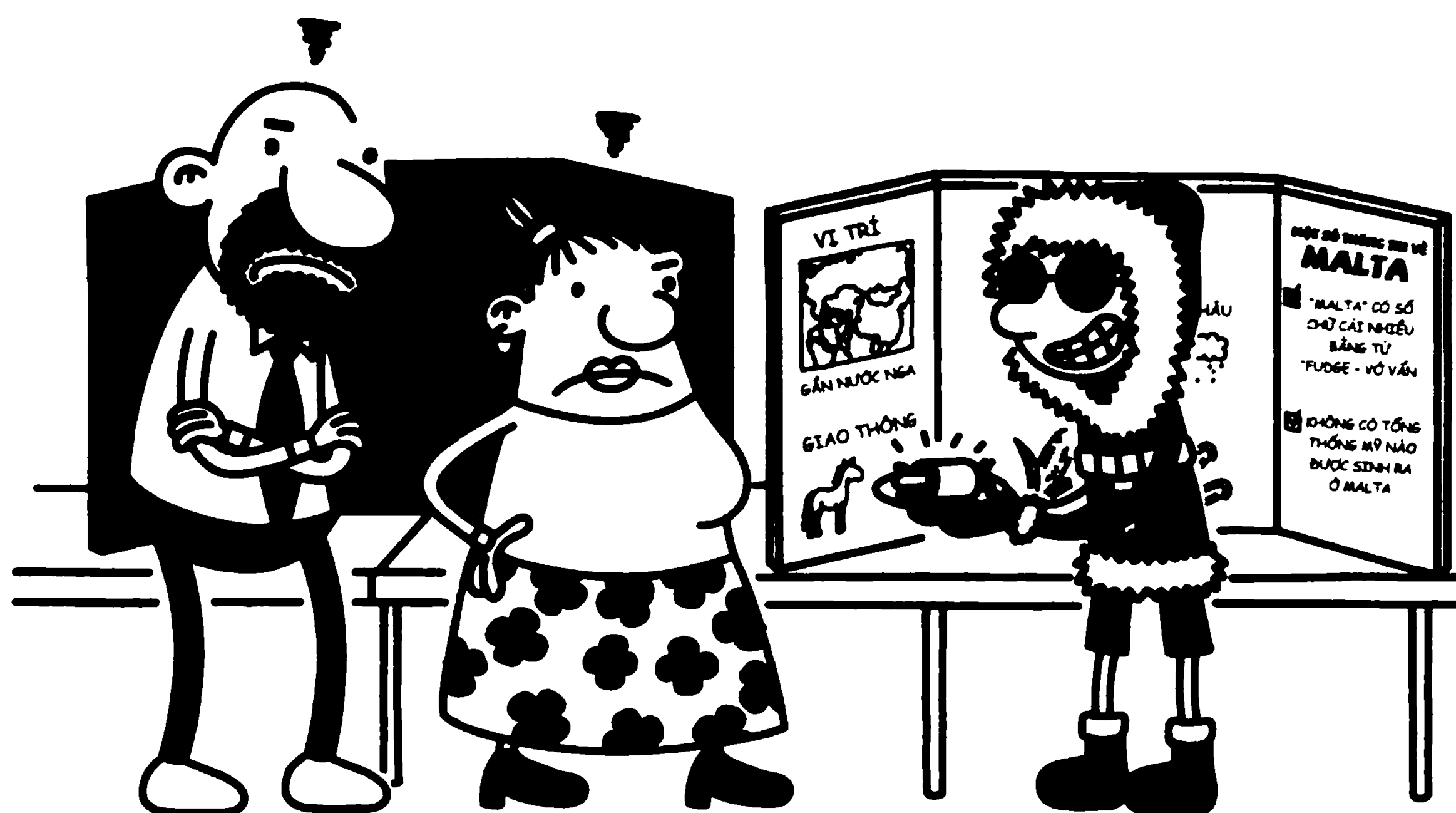
Cái nóng đang lan tới mấy đứa KHÁC, và những con cáu kỉnh bắt đầu bùng lên. Có lúc, Brazil với Bulgaria tấn nhau vì tranh chấp chỗ trống trên bàn khiến giáo viên phải đến can ngăn.

Bọn nhóc tiểu học đến tham quan dự án của chúng tôi rồi đặt câu hỏi. Tất cả những gì tôi phải làm là giả vờ xỏ ra một tràng tiếng Malta và thế là bọn chúng liền bỏ đi.

Sau đó, các PHỤ HUYNH cũng đến. May là BỐ MẸ tôi không tới được, vì bố bận đi làm còn mẹ thì đang ở trường. Nhưng thật xui xẻo, một đứa bạn cùng khối tôi có bố mẹ LÀ người Malta chính hiệu.

Tôi nghĩ họ sẽ báo cáo với giáo viên nên đã tính sẵn bài chuẩn. Bỗng nhiên một việc bất ngờ xảy ra giúp tôi thoát nạn.

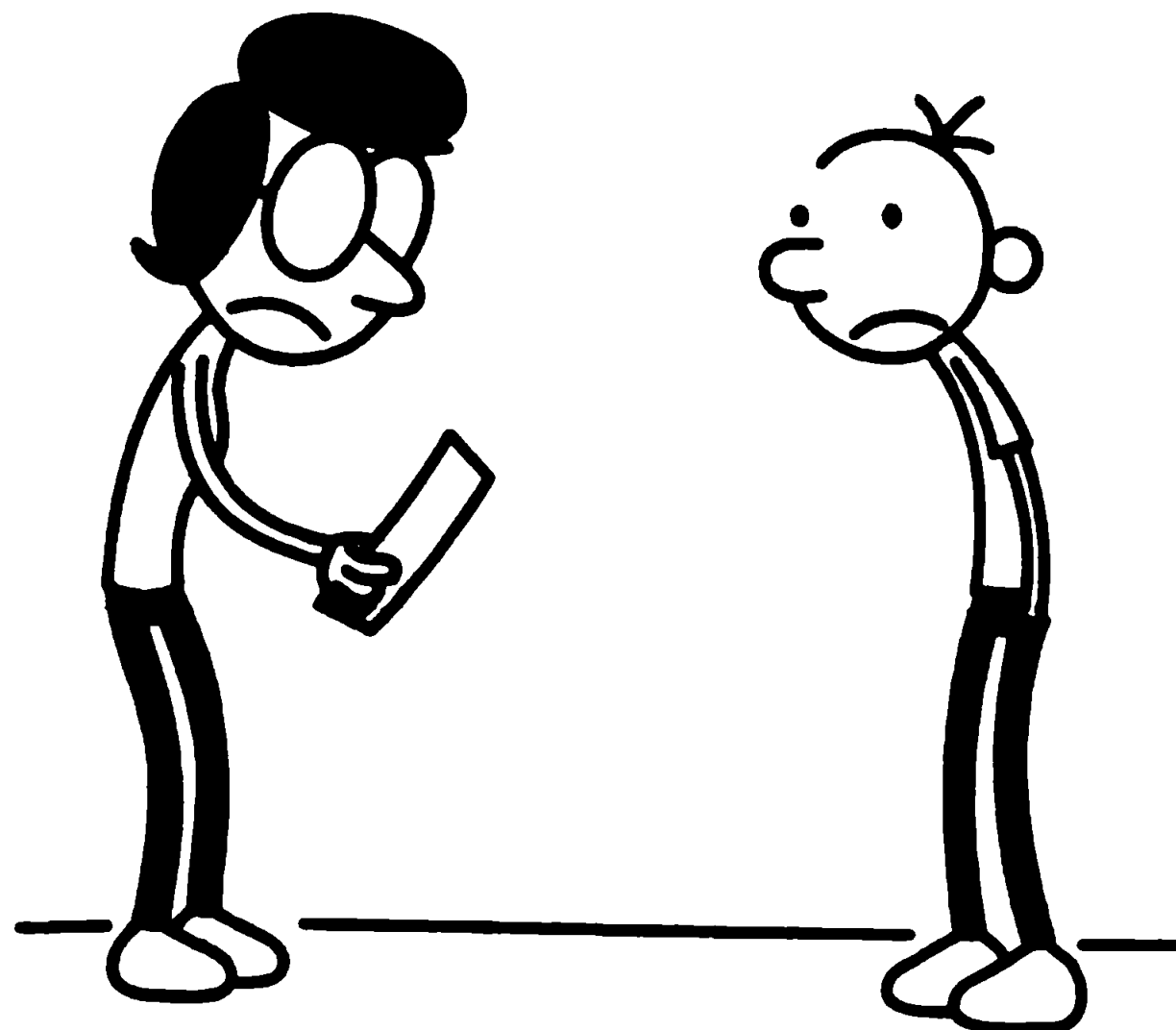
Vụ ẩu đả giữa Brazil với Bulgaria lại nổ ra và lan đến các nước có chữ cái đầu là C và D. Chẳng mấy chốc cả PHÒNG TẬP THỂ DỤC như một bãi chiến trường.

May mắn thay vừa lúc đó thì chuông reo, cả trường giải tán trước khi bất cứ đứa nào đó thực sự bị thương. Nhưng sau toàn bộ sự việc này khiến tôi có cái nhìn không mấy khả quan về sự đoàn kết.

Thứ Ba

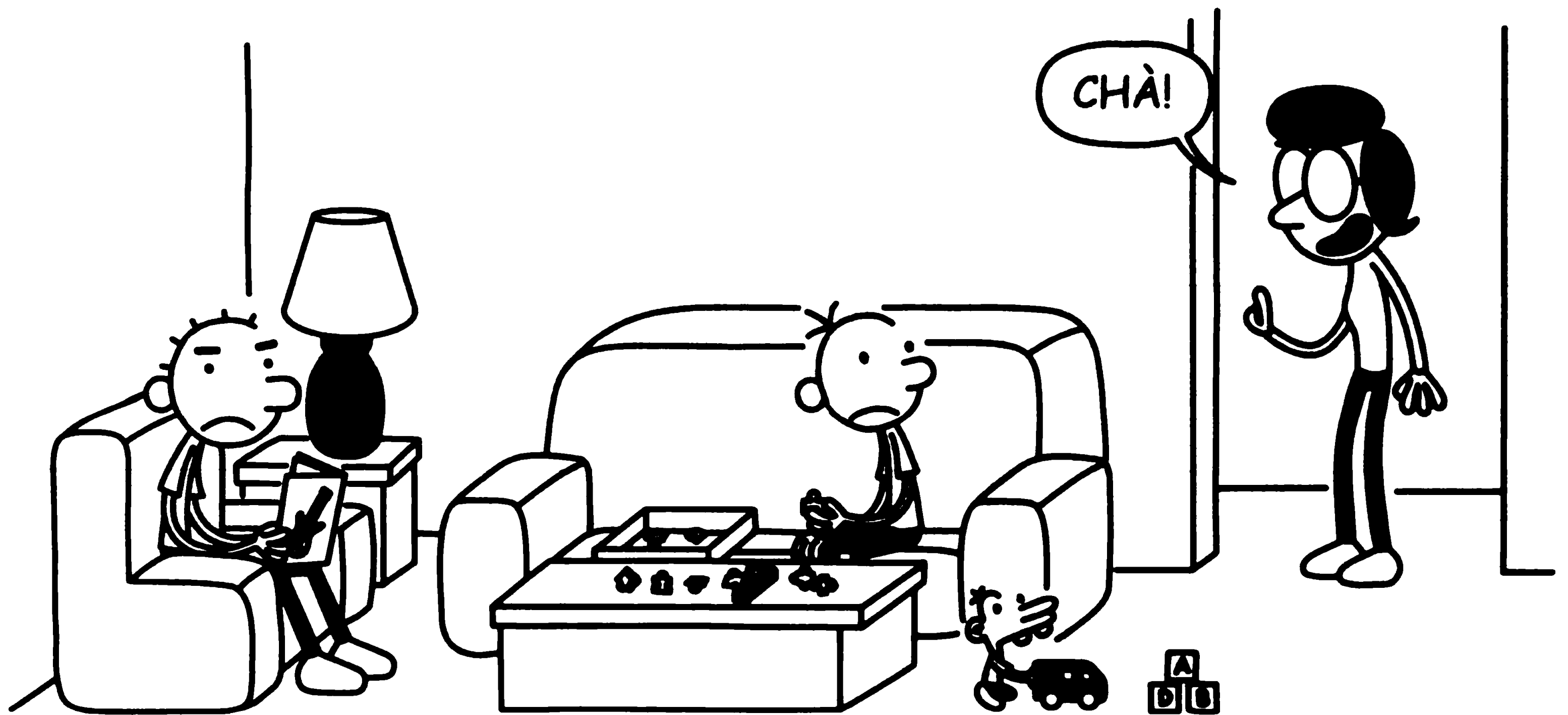
Chà, tôi NGHĨ mình đã thoát nhưng không phải vậy. Giáo viên môn Nghiên cứu xã hội gửi thông báo về nhà cho bố mẹ biết là tôi phải làm LẠI dự án Triển lãm quốc tế.

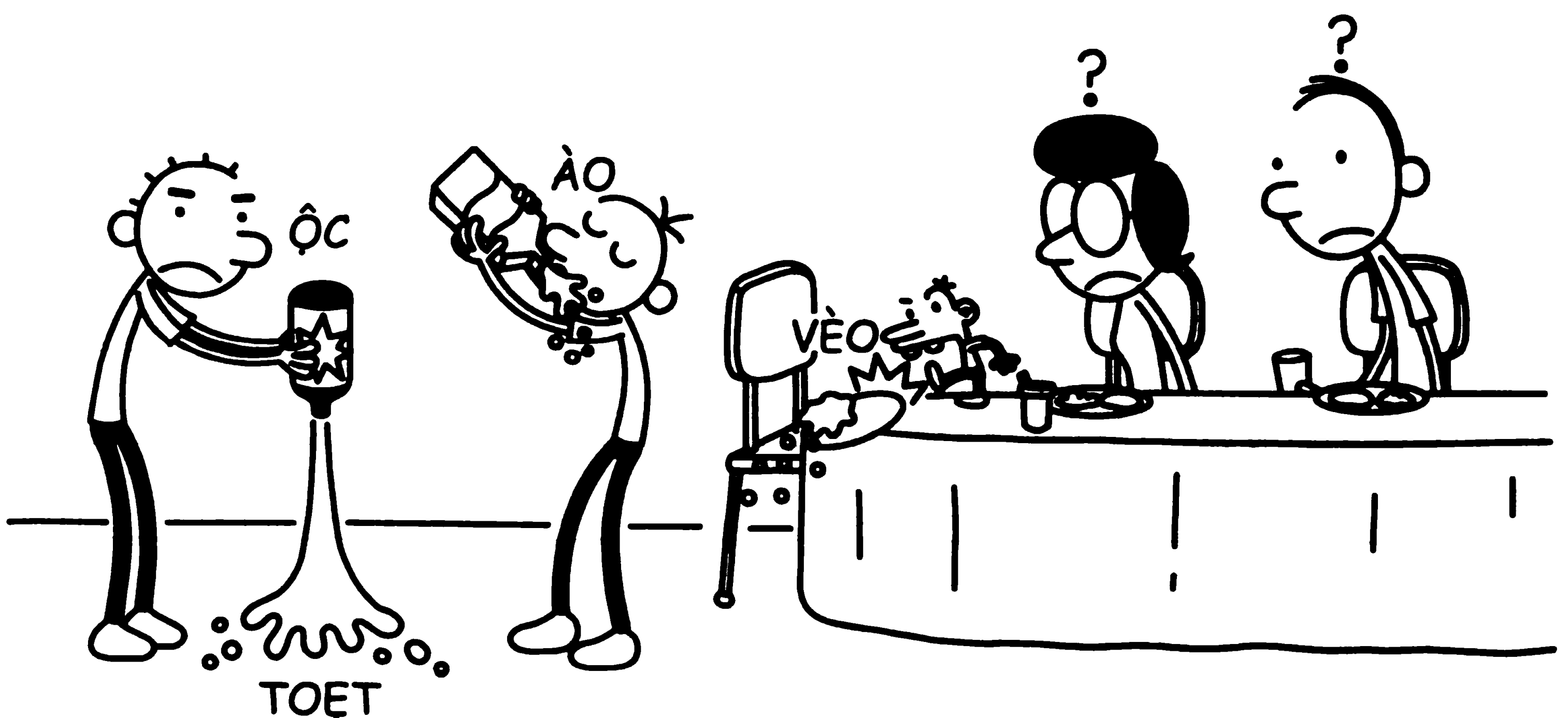
Thế nên, mẹ bảo là tôi sẽ không được xem tivi hay chơi điện tử cho tới lúc làm xong. Tôi nghĩ mình có thể hoàn thành dự án này vào thứ Bảy, dù sao cũng chẳng thành vấn đề vì mẹ đang bắt anh em tôi thực hiện “Cuối tuần không màn hình”.

Mẹ nghĩ ba anh em tôi nghiện thiết bị điện tử và đó là lý do có thể sẽ khiến chúng tôi hư hỏng. Vì thế, mẹ thực hiện chính sách mới là không cho chúng tôi đụng vào bất cứ thiết bị điện tử nào vào thứ Bảy và Chủ nhật, chúng tôi phải tự tìm trò khác mà tiêu khiển.

Thật tệ là khi thấy anh em chúng tôi NGOAN NGOÃN vào dịp cuối tuần, mẹ lại cho rằng đó là MINH CHỨNG cho thấy chính sách “Cuối tuần không màn hình” của mẹ có tác dụng.

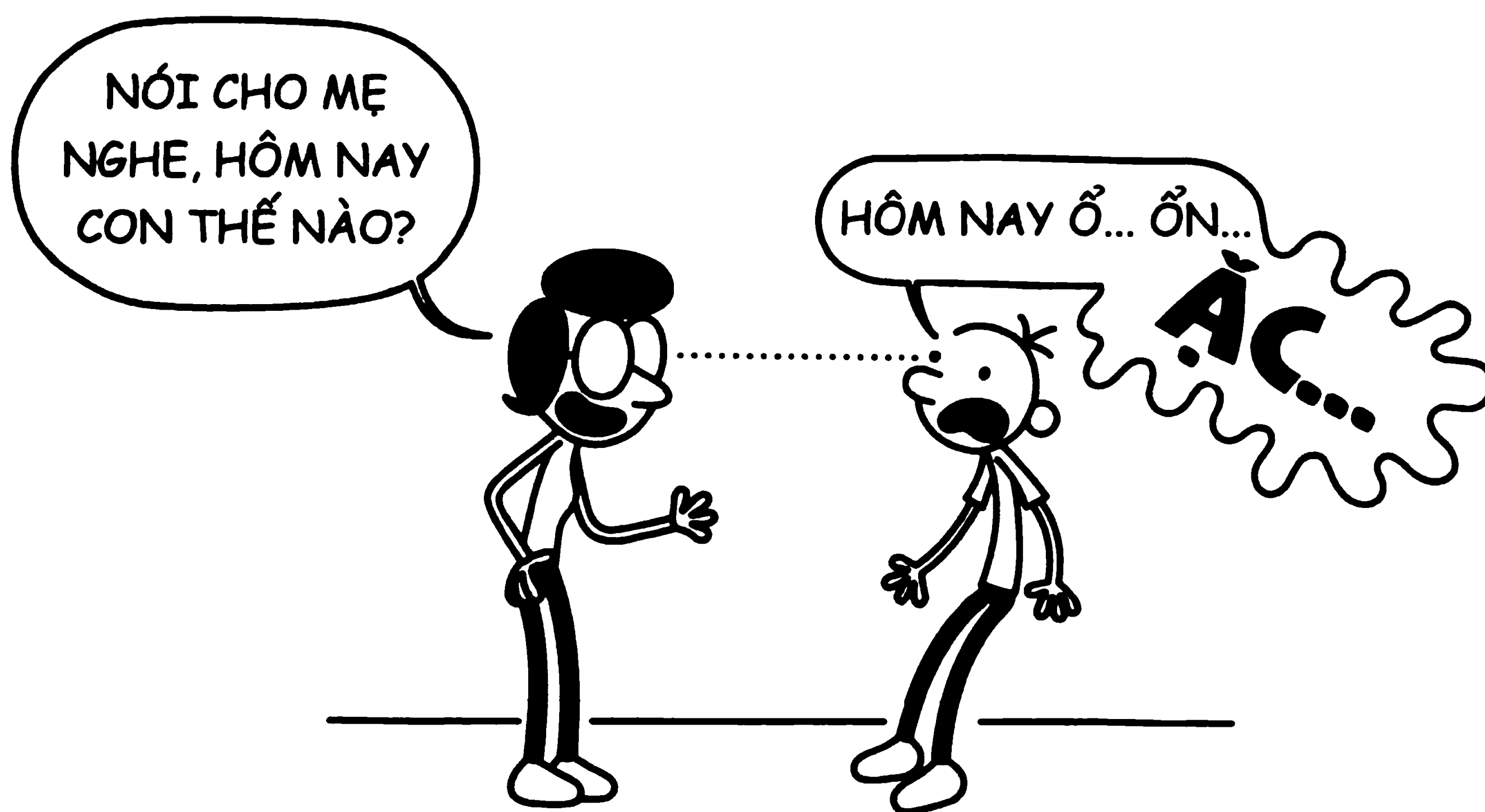

Vì thế dạo này, tôi và Rodrick cố tình gây ra những hành vi không đúng mực vào cuối tuần để mẹ khỏi nghĩ chính sách kia có hiệu quả. Manny cũng nhập cuộc, tôi nghĩ chỉ là nó khoái bắt chước bất cứ việc gì mà hai ông anh của nó làm mà thôi.

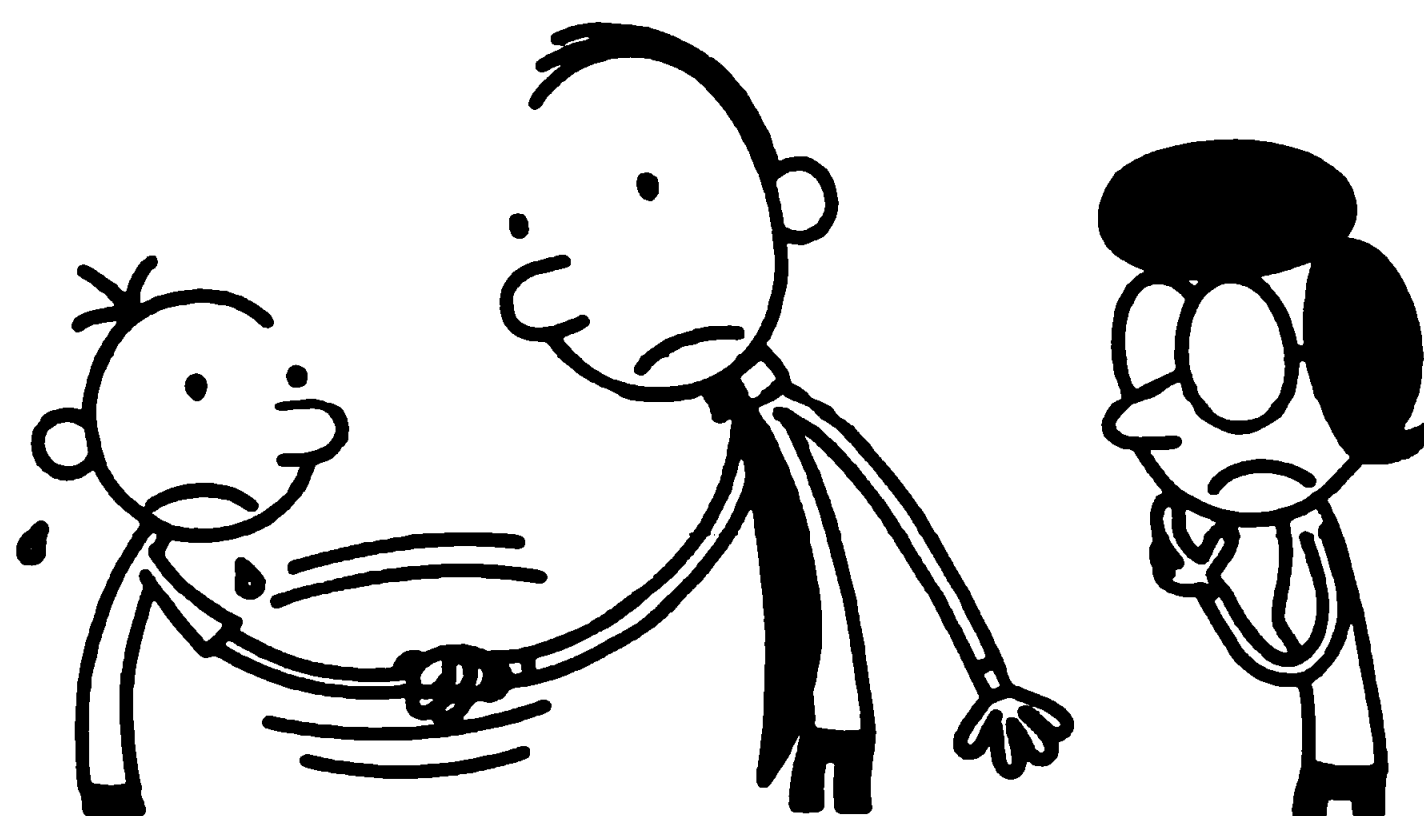

Mẹ nói ngày nay bọn trẻ không biết tự chơi với nhau vì lúc nào cũng dán mắt vào màn hình. Vậy nên mẹ phải dạy cho tôi với Rodrick các “kỹ năng xã hội”.

Một trong những kỹ năng đó là mẹ yêu cầu tôi phải nhìn vào mắt mẹ khi nói chuyện. Tôi cũng cố gắng, tuy nhiên chỉ làm được VÀI GIÂY liền thấy việc này thật kỳ quặc.

Việc gần đây nhất mẹ yêu cầu tôi thực hiện là bắt tay với bố. Nhưng CẢ HAI bố con đều thấy thật ngượng ngùng.

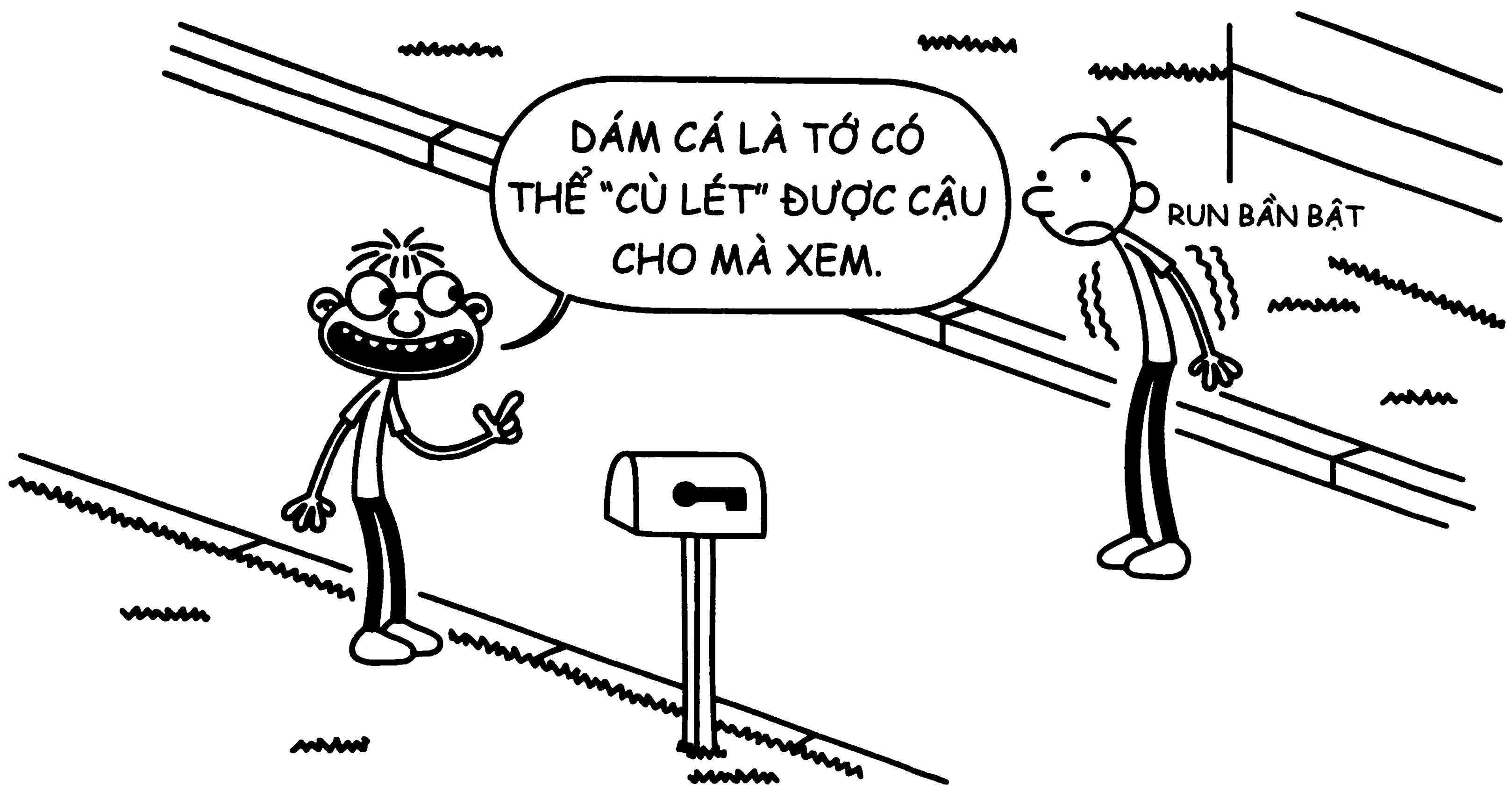

Mẹ muốn tôi hòa đồng hơn và có thêm nhiều bạn trong khu phố. Nhưng với tôi, có một đứa như ROWLEY là quá đủ rồi, và thực tế thì tôi cũng chỉ cần mình nó để sai vật.

Mặc dù khu phố này có cả tí đứa nhưng tôi chẳng muốn làm bạn với đứa nào. Tôi thấy làm bạn với Rowley ĐÃ là ngoại lệ lắm rồi, ngoài nó ra thì các lựa chọn khác đều tệ cả.

Nhà tôi ở giữa phố Surrey còn Rowley ở gần đầu phố. Thỉnh thoảng qua nhà NÓ chơi thôi cũng mắc mệt vì phải đi qua nhà FREGLEY. Mười lần thì đến chín lần tôi thấy thằng nhóc đó thơ thẩn ở sân trước.

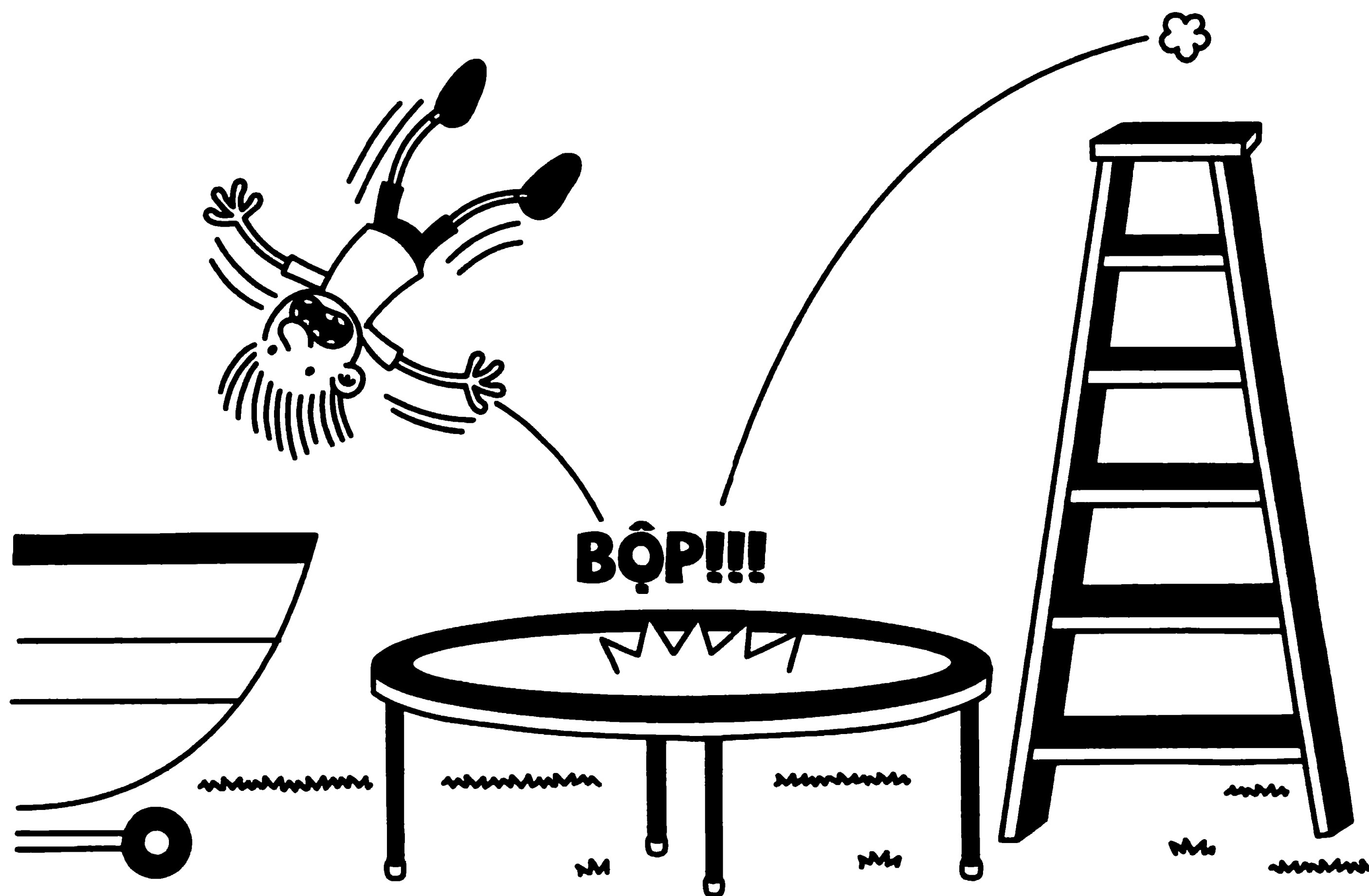

Từ nhà Fregley nhìn sang bên kia phố là nhà Jacob Hoff, nhưng thằng ấy gần như chẳng bao giờ ra ngoài vì bị bố mẹ bắt tập kèn Cla-ri-nét tối ngày. Hai bên nhà Jacob là nhà Ernesto Gutierrez và Gabriel Johns, hai đứa học cùng khối với tôi.

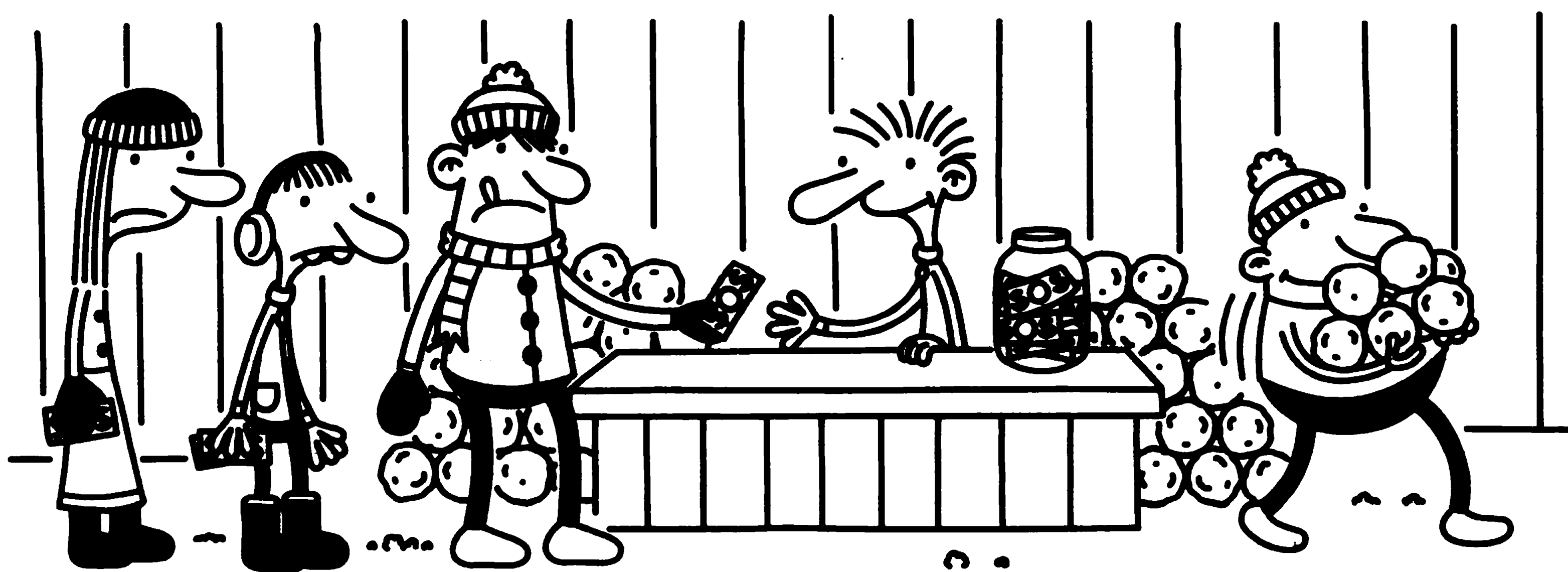
Ernesto với Gabriel đều không đến nổi nào song CẢ HAI đứa chúng nó có hơi thở cực nặng mùi, vì thế bọn chúng chính là một cặp trời sinh.

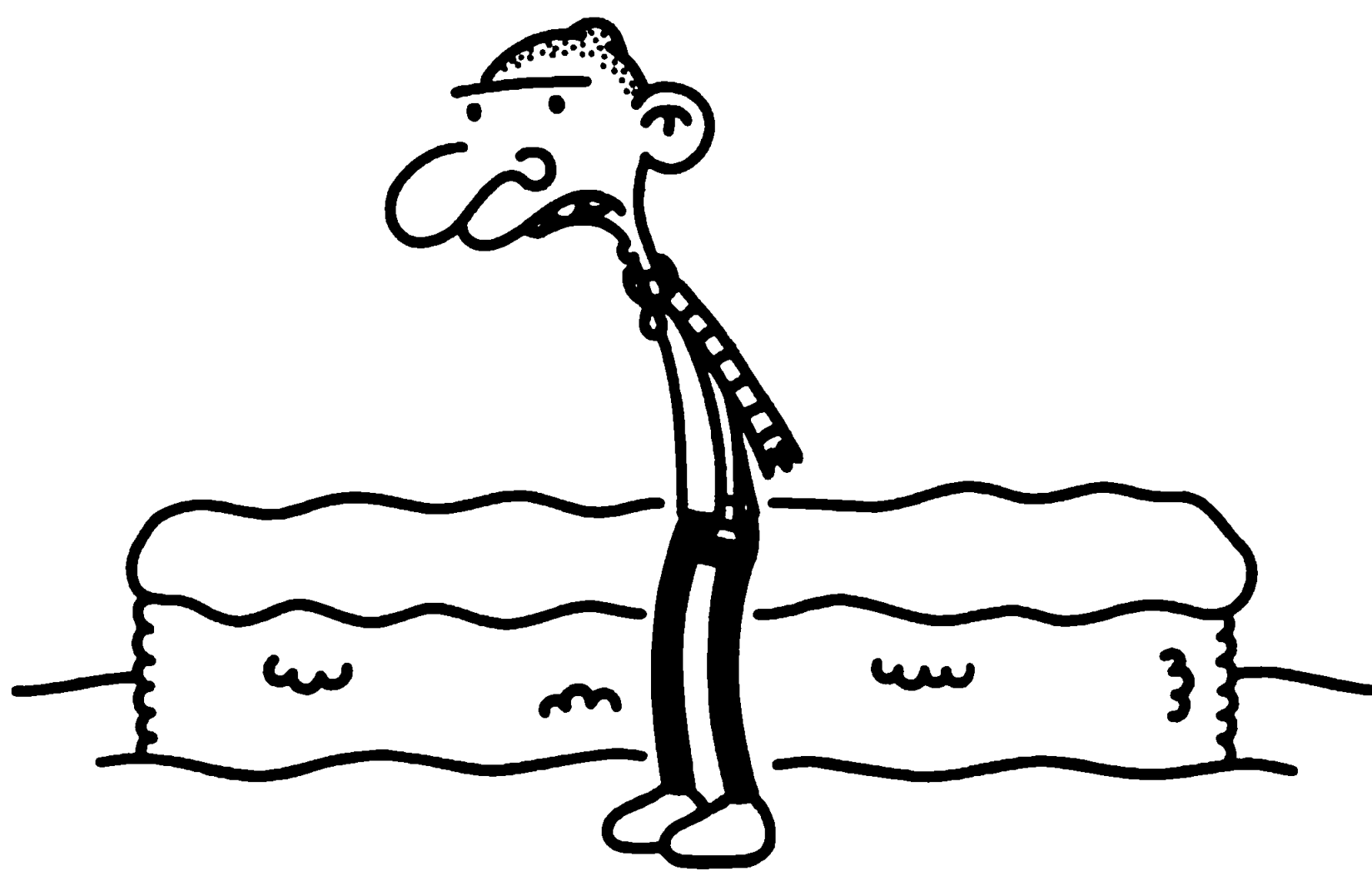
Cách nhà tôi hai căn là nhà David Marsh, thằng ấy mê mẩn môn võ karate. Nó là bạn thân nhất của Joseph ORourke - đứa lúc nào cũng nghịch ngợm gì đó rồi tự khiến mình bị chấn thương.

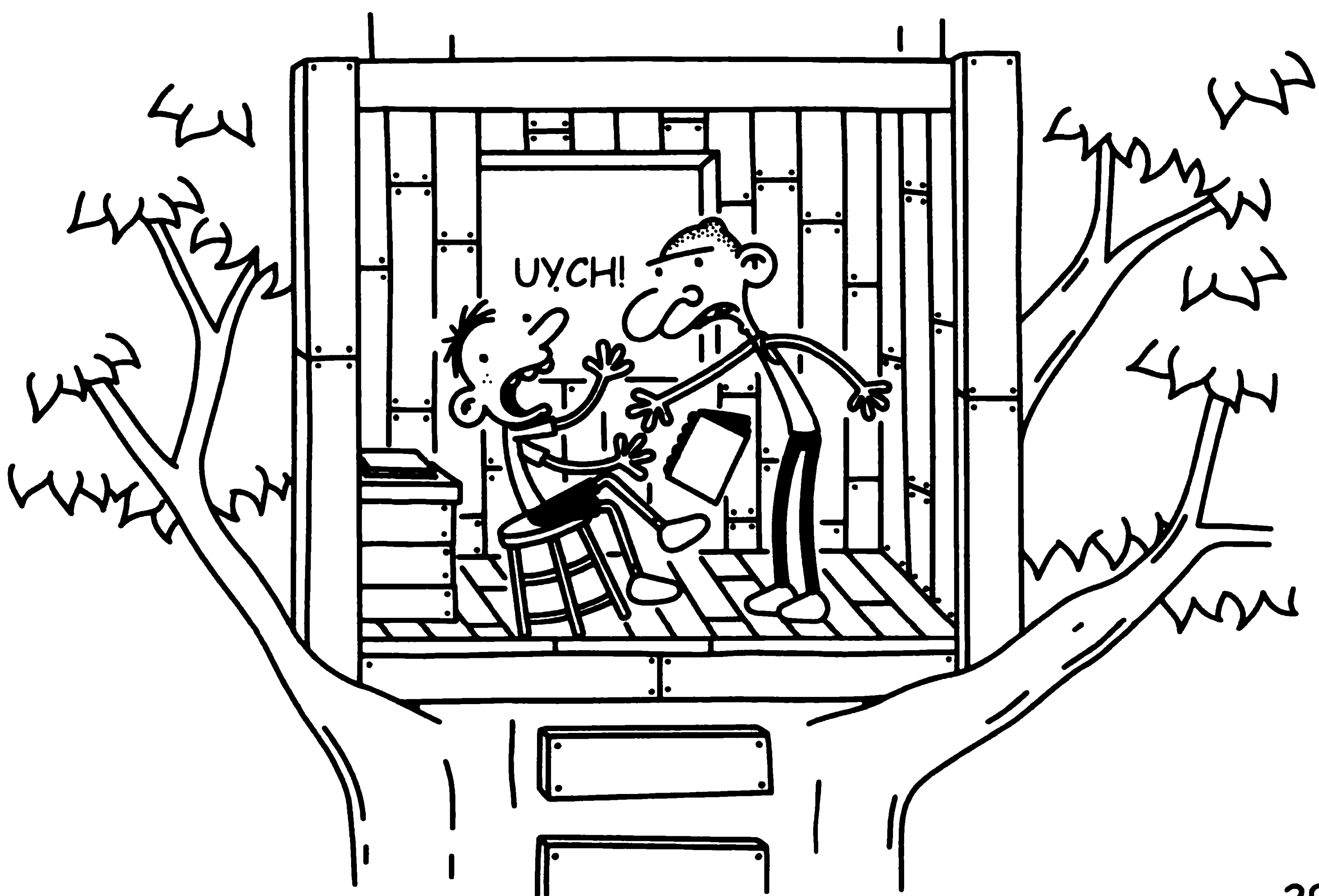
Cạnh nhà Joseph là Mitchell Pickett - nó đã kiếm được bộn tiền vào mùa đông bằng cách bán bóng tuyết đúc sẵn. Hãy nhớ tên nó nhé, rồi sẽ có lúc thằng ấy trở thành TRIỆU PHÚ cho mà xem.

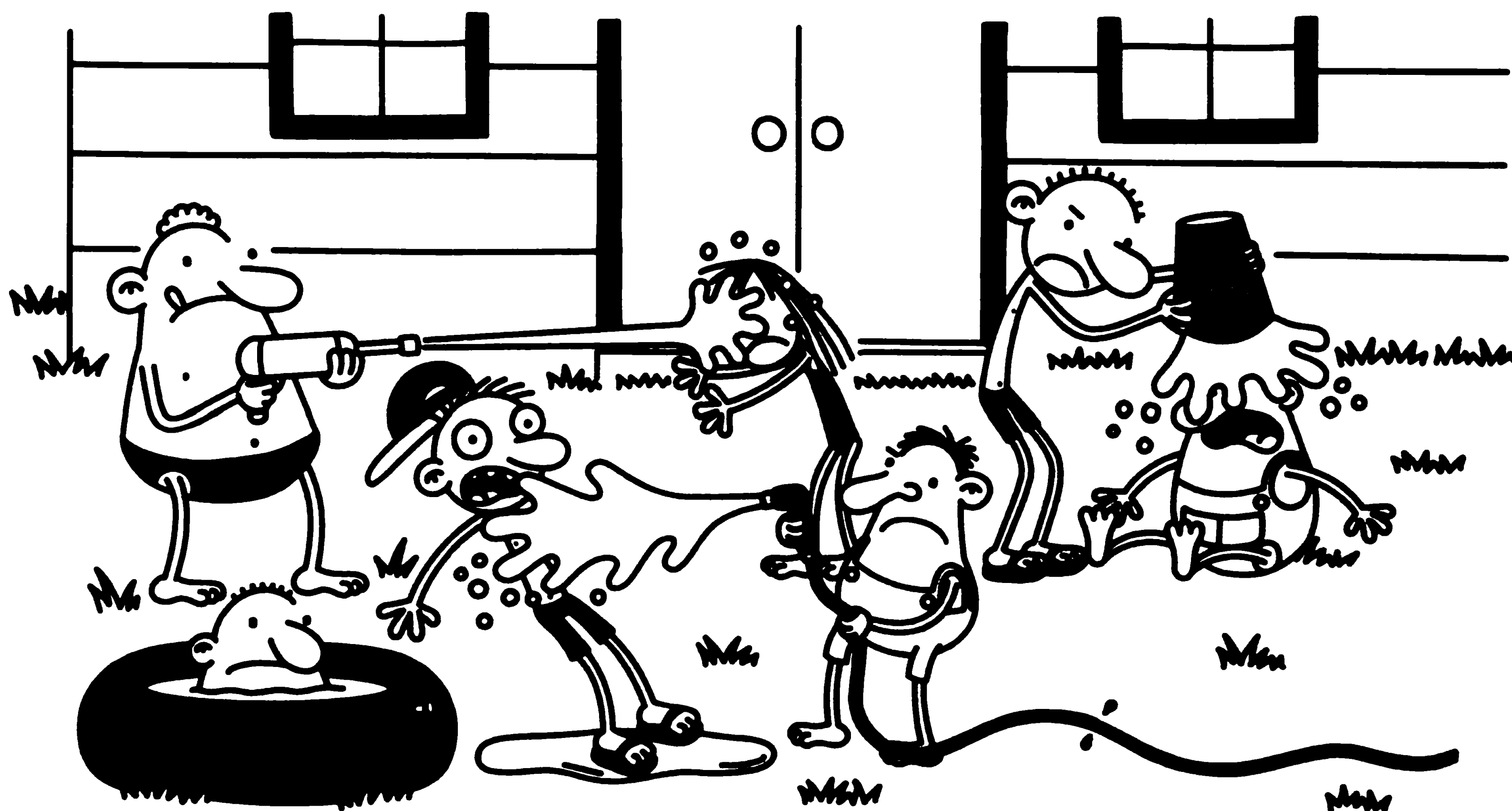
Mitchell sống cạnh nhà một đứa kém tôi một tuổi, mọi người gọi nó là “Gờ giảm tốc”. Chẳng ai muốn chơi cùng thằng nhóc này, vì cả hai ông anh trai của nó đều đang bóc lịch trong tù.

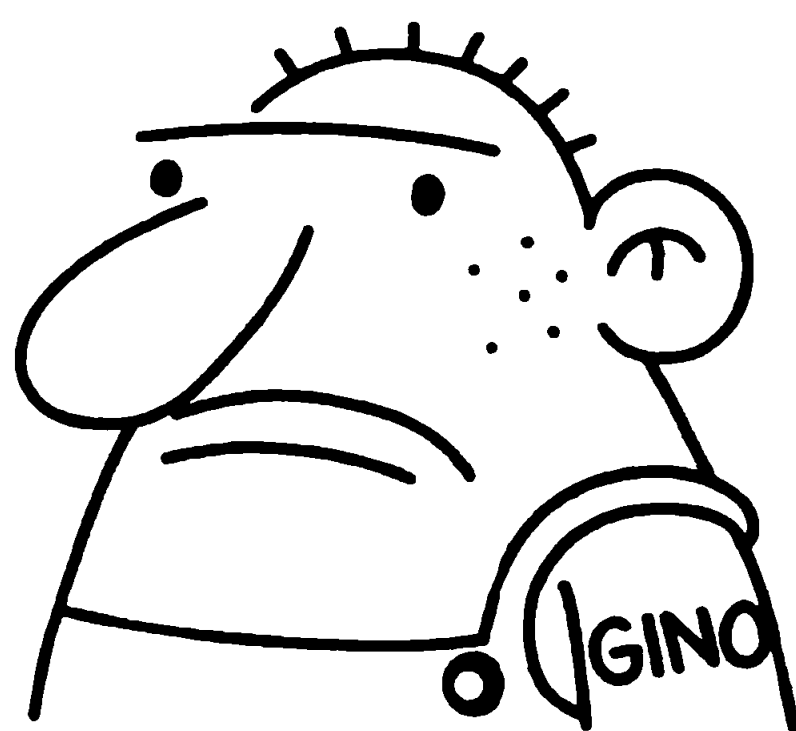
Còn thằng Pervis Gentry, sân sau nhà nó có một ngôi nhà cây. Pervis dành tất cả các mùa hè vào việc xử lý tất cả những đứa dám lãng vãng quanh ngôi nhà. Nhưng lần nào cũng vậy, kẻ phải gánh trách nhiệm bao giờ cũng là “Gờ giảm tốc”.

Từ đỉnh đồi đi xuống hết ba phần tư con phố có một căn hộ kép liền kề, mà éo le là hai gia đình ở đó lại GHÉT nhau như chan tương đổ mẻ.

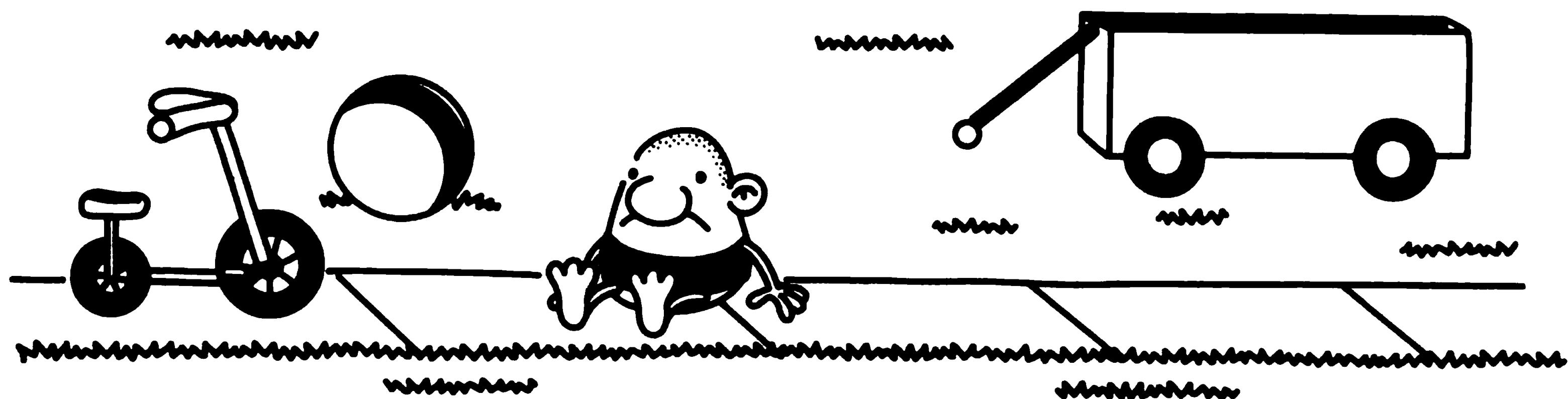

Tôi chẳng bao giờ nhớ nổi mặt mũi mấy đứa trong ngôi nhà ấy, nhưng biết một đứa tên là Gino vì nó có hình xăm trên cánh tay dù mới chỉ tầm bảy tuổi.

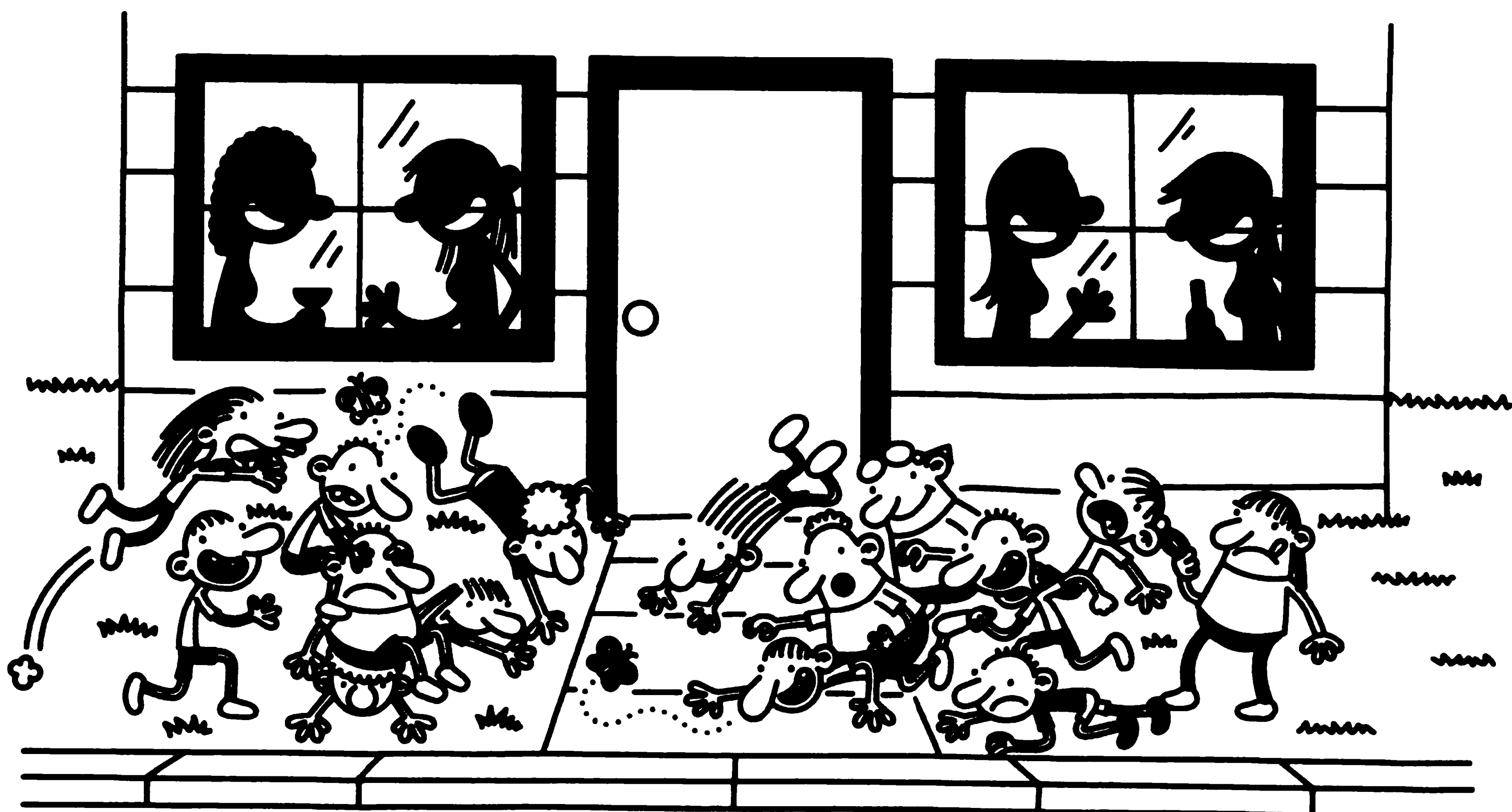

Xuôi xuống dưới vài nhà nữa là một cậu chàng sống cùng bà, tên là Gibson.

Mọi người đều gọi cậu ta là Bé Gibson bởi cậu ta không hề LỚN LÊN tẹo nào. Như tôi biết Bé Gibson thực tế đã ba mươi hai tuổi và thậm chí còn có cả CON rồi.

Có một nhóm trẻ mẫu giáo tuần nào cũng tập trung ở nhà cô Jimenez đều như vắt chanh. Tôi không phân biệt được đứa nào là con CÔ ẤY, đứa nào là con BẠN CÔ ẤY. Điều tôi CHẮC CHẮN là lũ nhóc đó nghịch như quỷ, còn các bà mẹ thì chẳng mấy bận tâm.

Dĩ nhiên là trong khu nhà tôi cũng có bọn choai choai. Anthony Denard đang học trung học, anh ta đã bắt đầu đến tuổi phải xử lý đám râu ria. Có điều, anh ta quá phấn khích khi được dùng dao cạo nên vô ý hớt bay mất một bên lông mày.

Anthony vẽ lại lông mày bằng bút dạ màu nâu. Nhưng do năng khiếu trang điểm có hạn nên bây giờ một nửa mặt anh ta trông như tấu hài.

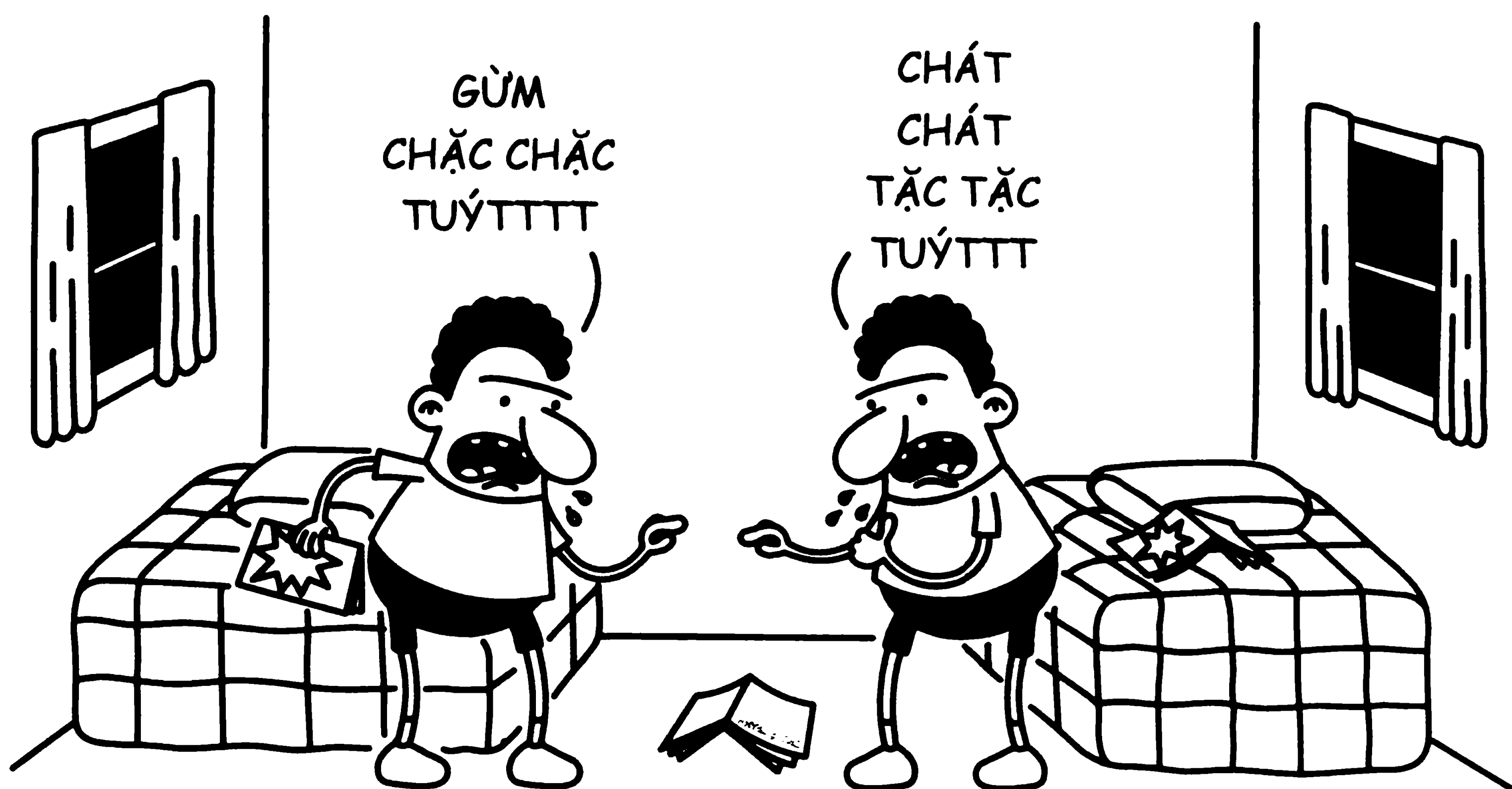

Bạn thân nhất của Anthony là Sheldon Reyes. Cứ đến mùa đông, hễ tuyết bắt đầu rơi là anh này luôn tìm cơ hội kiếm tiền bằng cách dọn tuyết trên lối chạy xe của mấy nhà hàng xóm.

Nhưng Sheldon vẫn chưa có bằng lái, nên lúc bố anh ta phát hiện ra ông quý tử đang chạy xe tải của mình, Sheldon đã kịp gây ra cả mớ thiệt hại cho nhà hàng xóm.

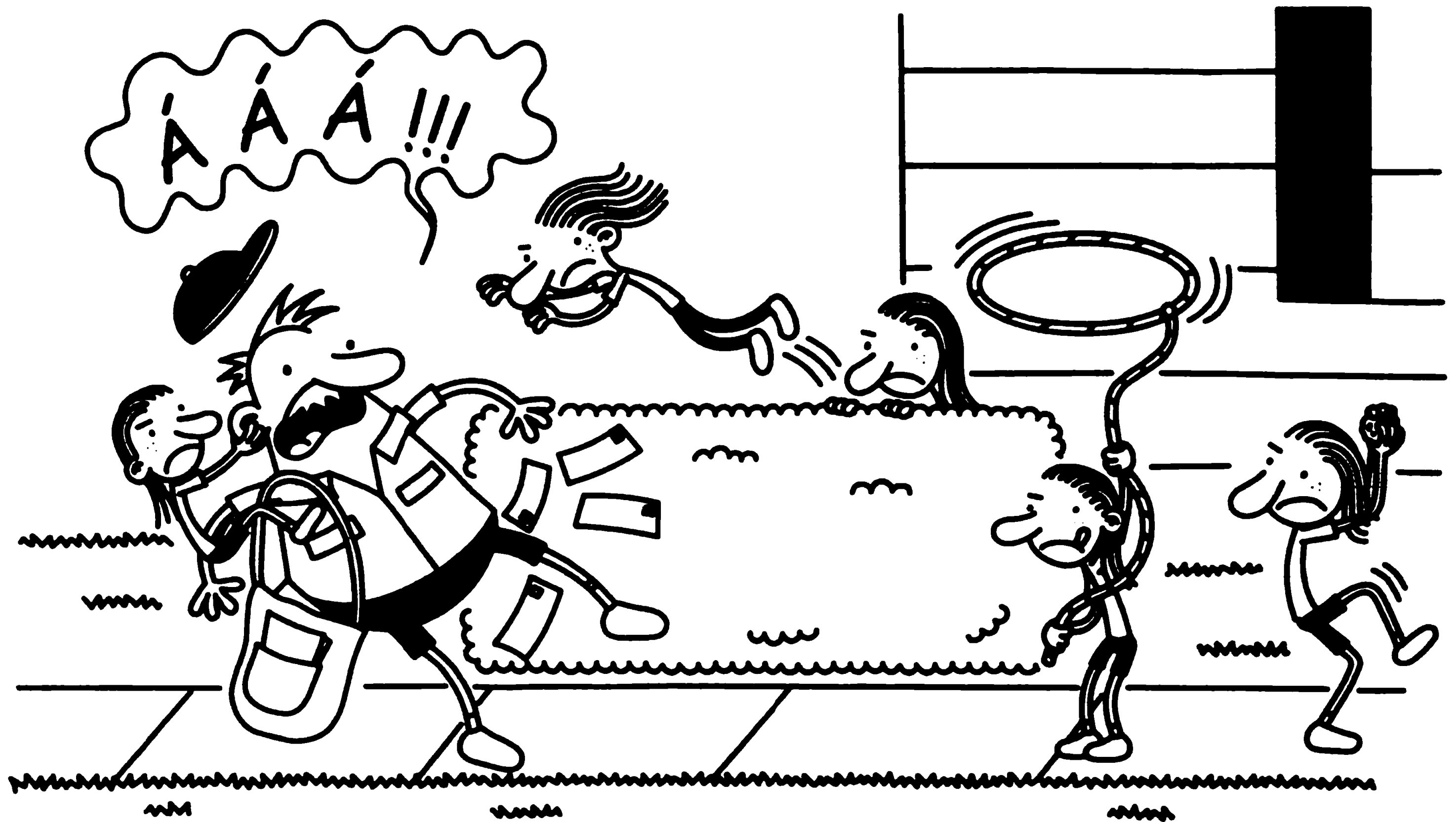

Sống dưới gia đình tôi vài căn có cặp sinh đôi nhà Garza tên là Jeremy và Jameson. Hai đứa này tự phát minh ra thứ ngôn ngữ riêng của tụi nó từ khi còn chập chững. Khi chúng nói chuyện với nhau, chẳng ai hiểu chúng nó đang nói gì.

Khu phố tôi cũng có CON GÁI, nhưng bọn ấy cũng vớ vẩn chẳng kém đám CON TRAI là mấy.

Chị em nhà Marlee sống đối diện nhà Rowley, cả năm chị em nhà ấy đều sà sà tuổi nhau. Tôi không biết mấy đứa nó muốn gì, nhưng chúng tấn công bất cứ người nào bước vào sân trước nhà mình.

Nhà Emilia Greenwall sống phía dưới nhà chị em Marlee vài căn. Emilia lúc nào cũng ăn diện diêm dúa như công chúa, tôi nghĩ chắc con bé này là fan cuồng phim Disney.

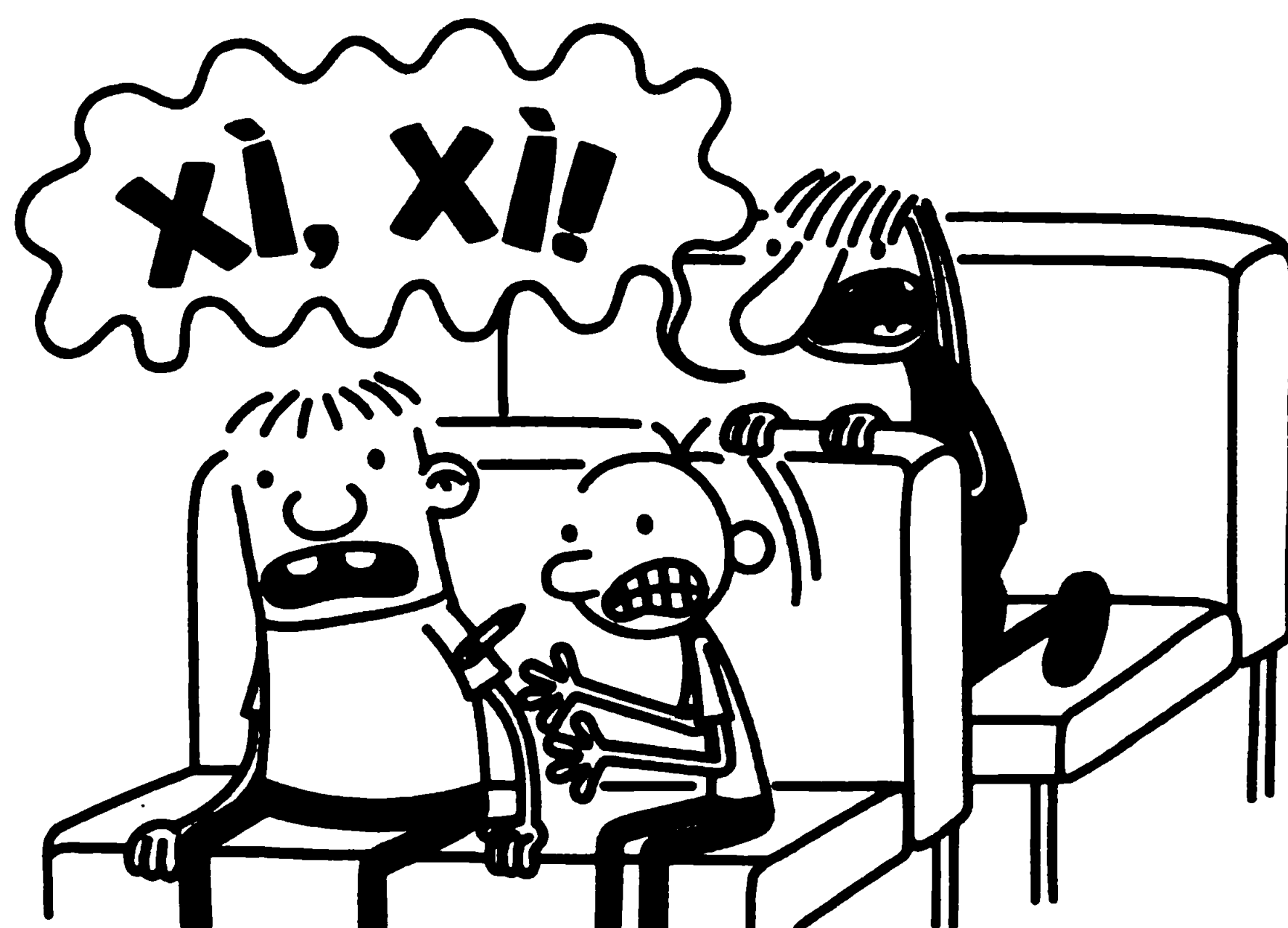

Latricia Hooks sống trong căn nhà cấp bốn đối diện căn hộ liền kề. Bà chị này mới học lớp mười một mà đã cao xấp xỉ mét chín. Rodrick chẳng dám mon men lại GẦN Latricia, vì hồi bằng tuổi TÔI anh ta rất hay bị bà chị này tấn cho thừa sống thiếu chết.

Chị gái của Latricia là Victoria cặp kè với Ernesto Gutierrez và bạn thân nhất của Victoria là Evelyn Trimble luôn ăn mặc như ma cà rồng.

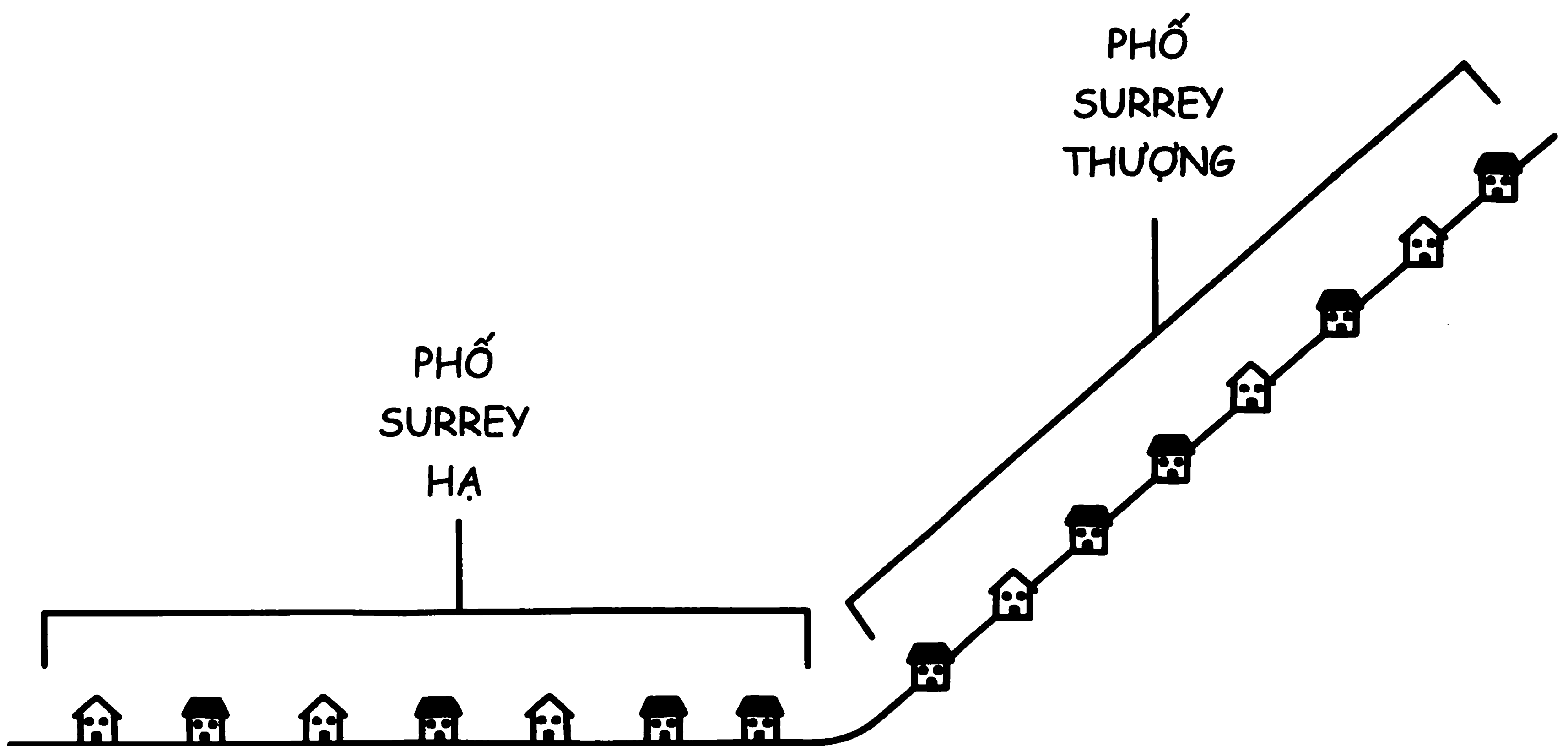
Thật ra, tôi dám cá Evelyn nghĩ chị ta LÀ ma cà rồng thật. Đó là lý do tôi rất sung sướng khi không còn phải ngồi xe buýt đi học nữa.

Đây là thậm chí tôi còn chưa kể hết MỘT NỬA số trẻ con sống cùng khu phố nhà tôi. Kể hết thì chắc chắn là đến MÙA QUÝT.

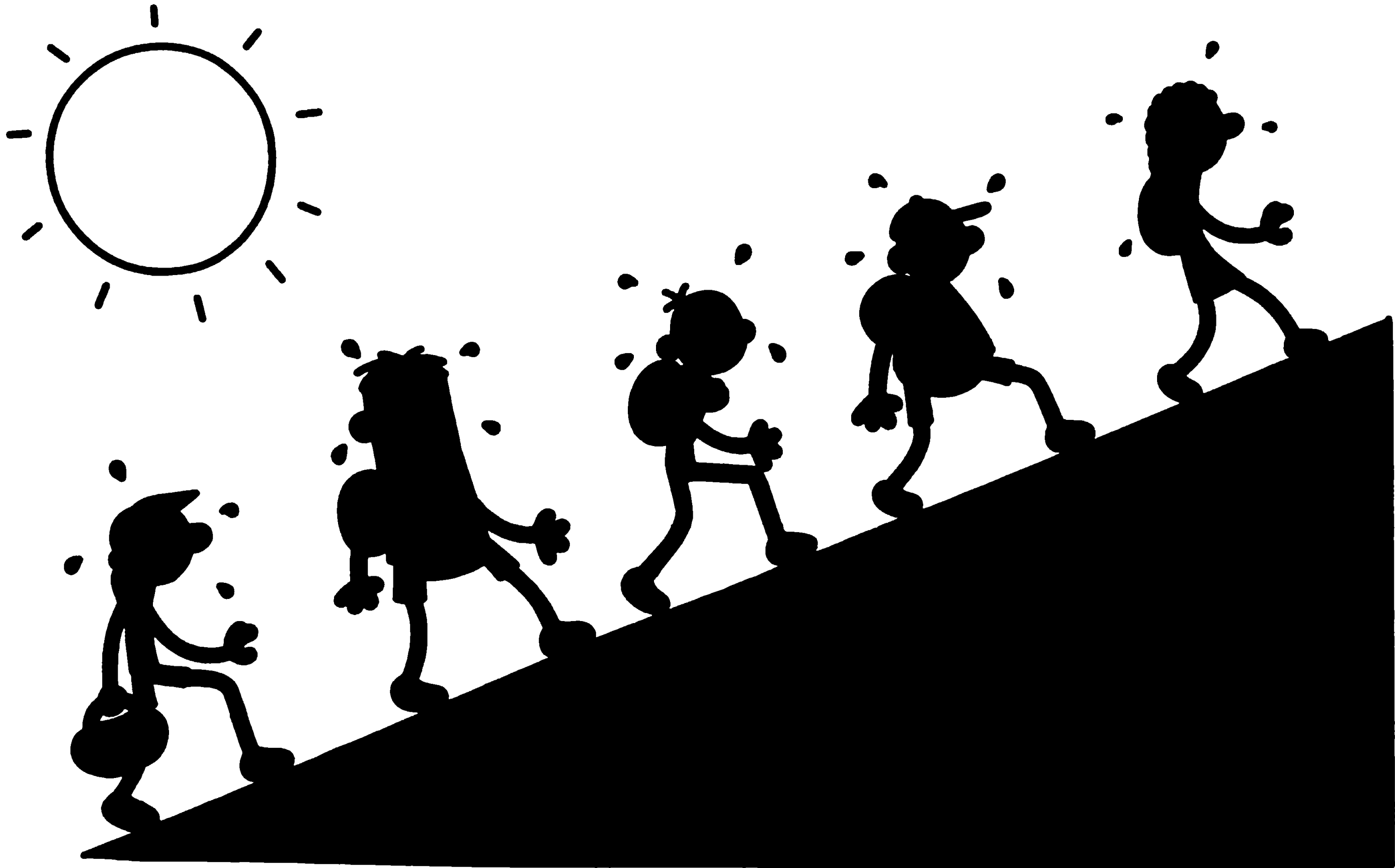
Mẹ lúc nào cũng hỏi tôi tại sao không chơi với đứa nào sống dưới CHÂN đồi, dù tôi đã nhắc đi nhắc lại với mẹ đến cả triệu lần lý do vì sao không bao giờ CÓ chuyện ấy.

Phố Surrey chia làm hai nửa gồm phố Surrey THƯỢNG – là phần đồi cao, và phố Surrey HẠ – chính là phần chân đồi khá bằng phẳng.

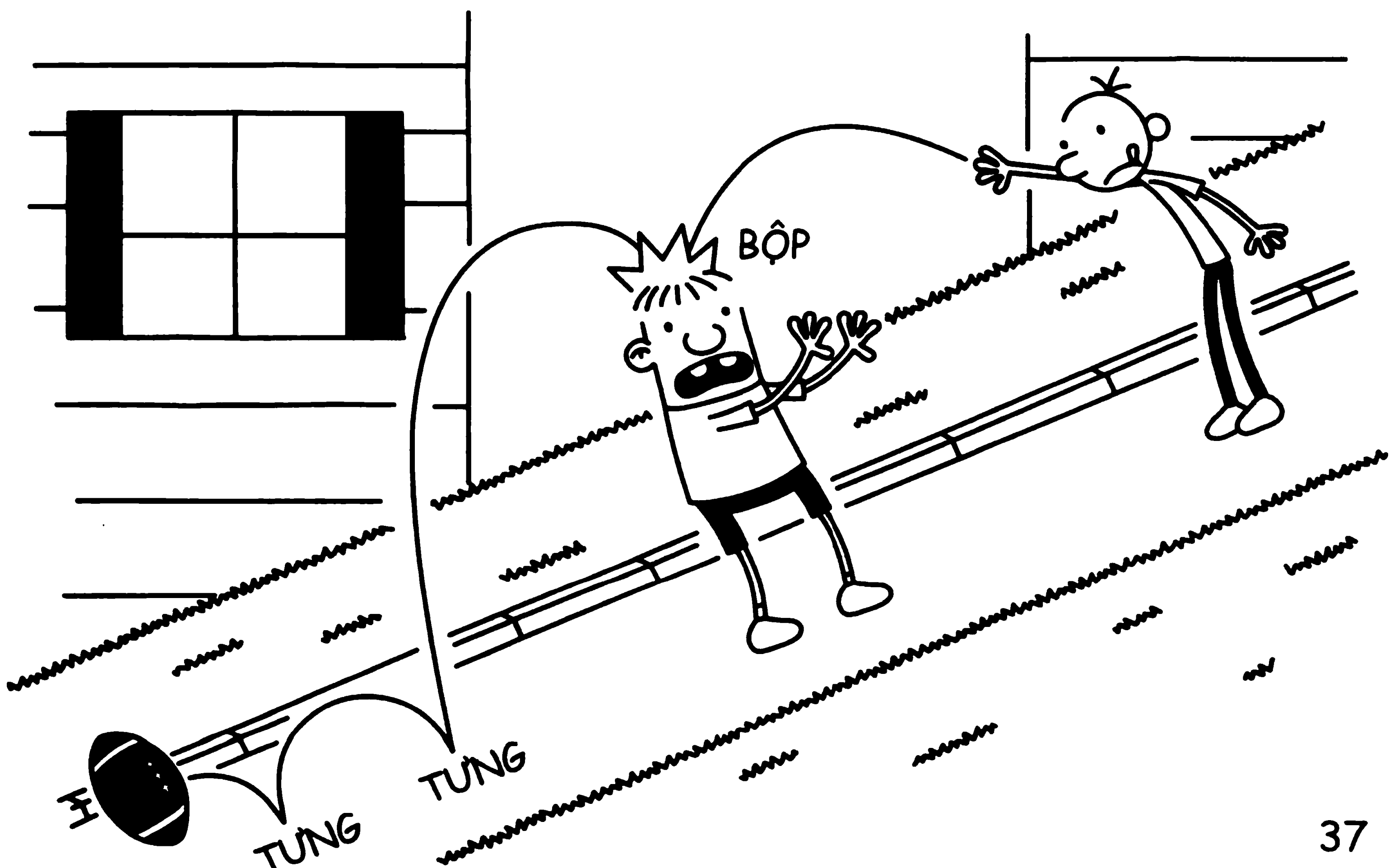

Dù tất cả sống cùng khu phố, nhưng bọn trẻ trên đồi và bọn dưới chân đồi không hề ỮA nhau chút nào.

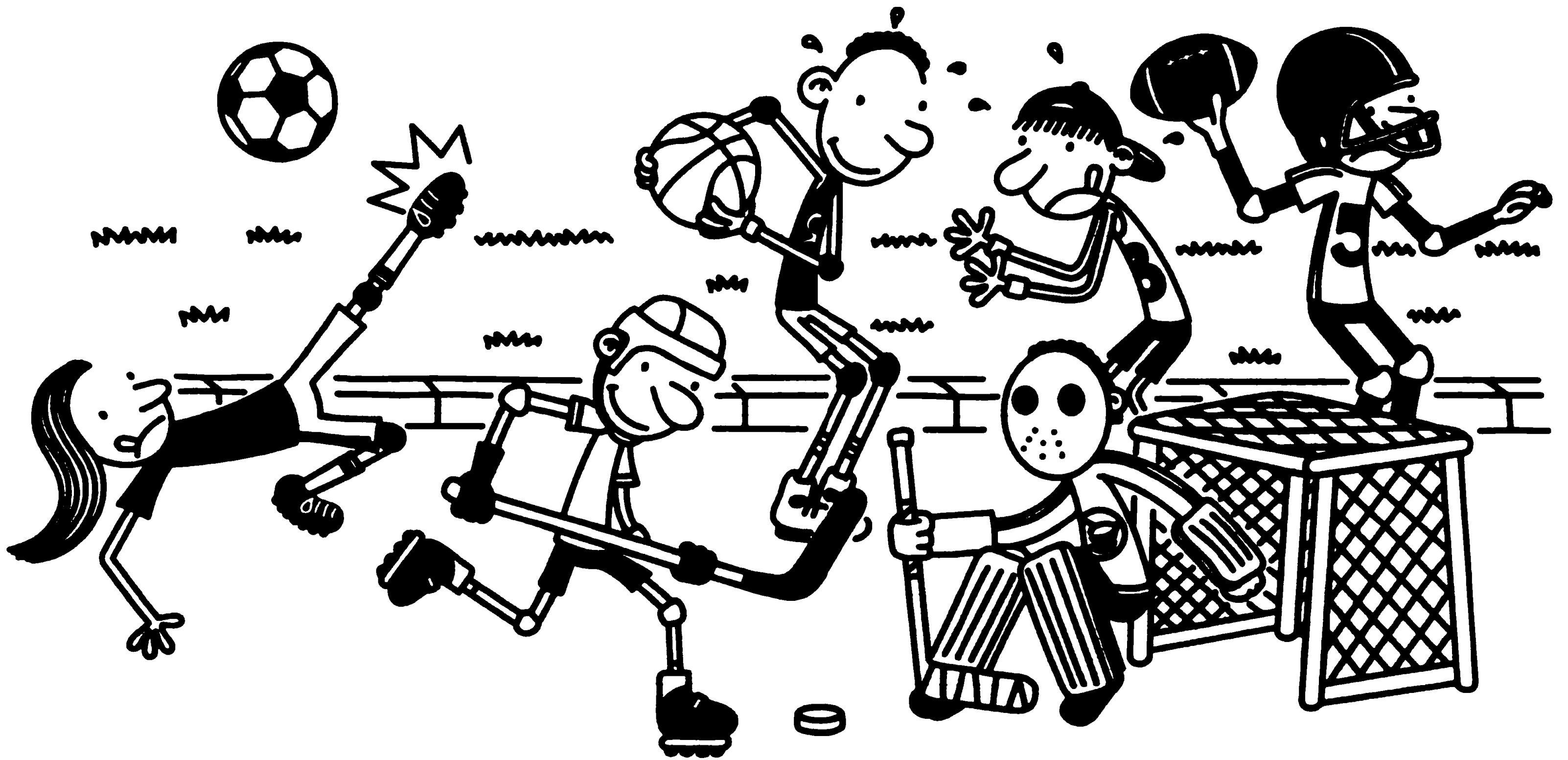
Sống trên đồi chẳng sung sướng gì. Đầu tiên, nhà rất xa trường học, quãng đường leo dốc về nhà vào cuối mỗi ngày đúng là cực hình, NHẤT LÀ khi trời nóng như dạo gần đây.

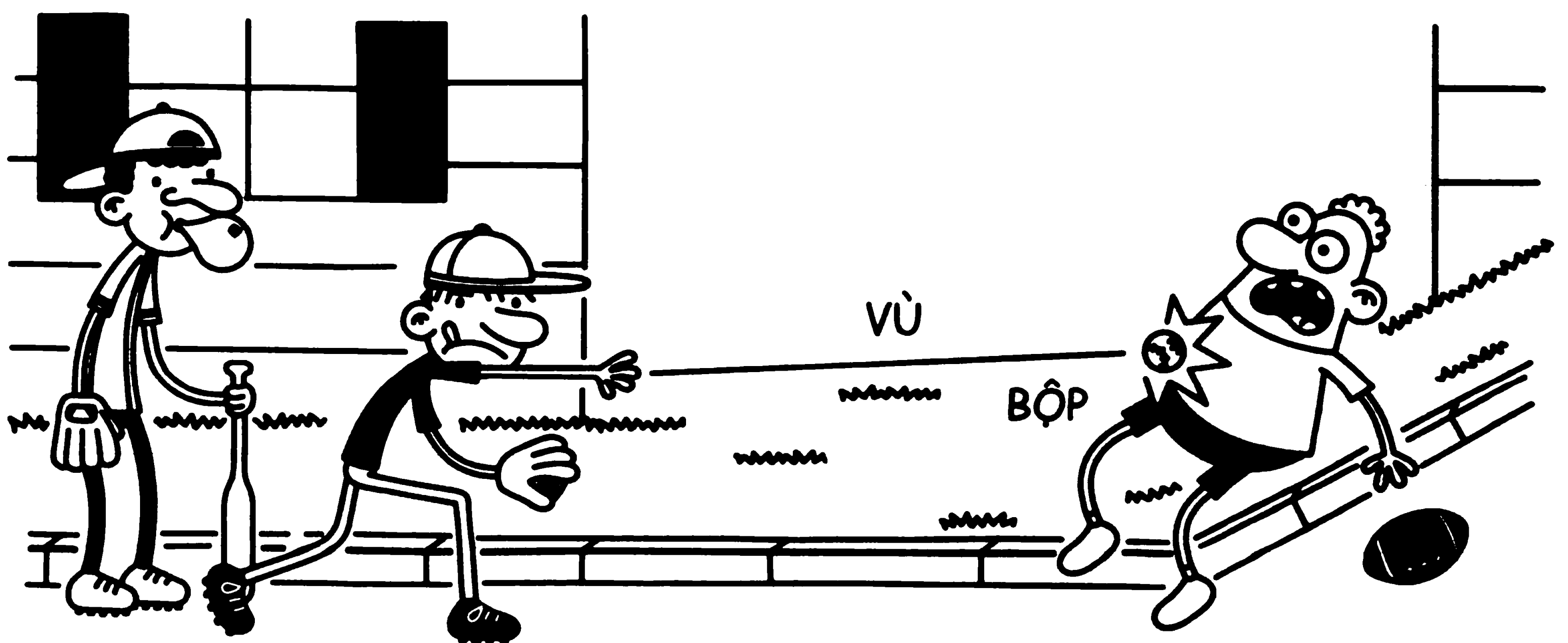
Điều tệ nhất của việc sống trên đồi là chẳng có mấy trò để CHƠI. Nếu bạn thích chơi bóng ấy hả, quên ngay ý định đó đi thì hơn.

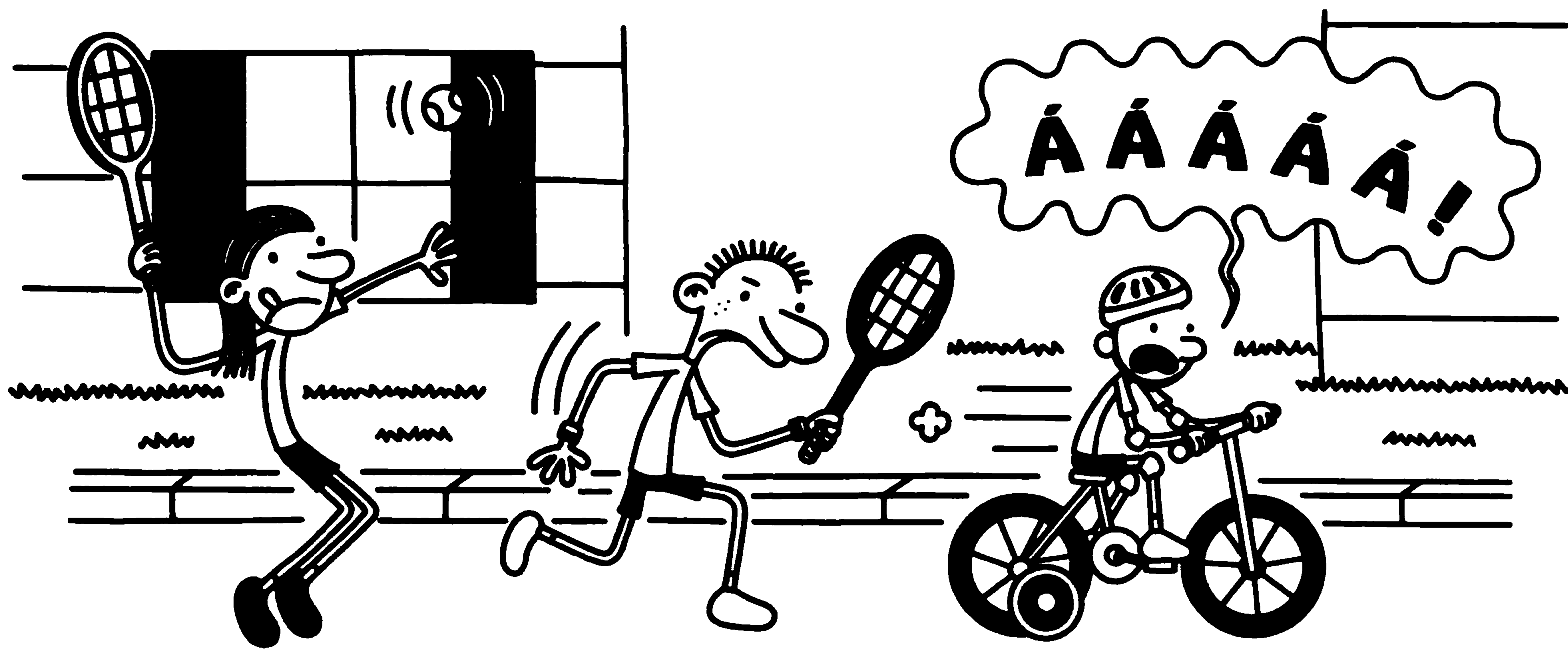
Nhưng bọn trẻ sống dưới CHÂN đồi thì tha hồ chơi. Khu dưới đó bằng phẳng nên bọn nó muốn làm gì chẳng được. Và đó là lý do vì sao tất cả các vận động viên đều thuộc khu Surrey HẠ.

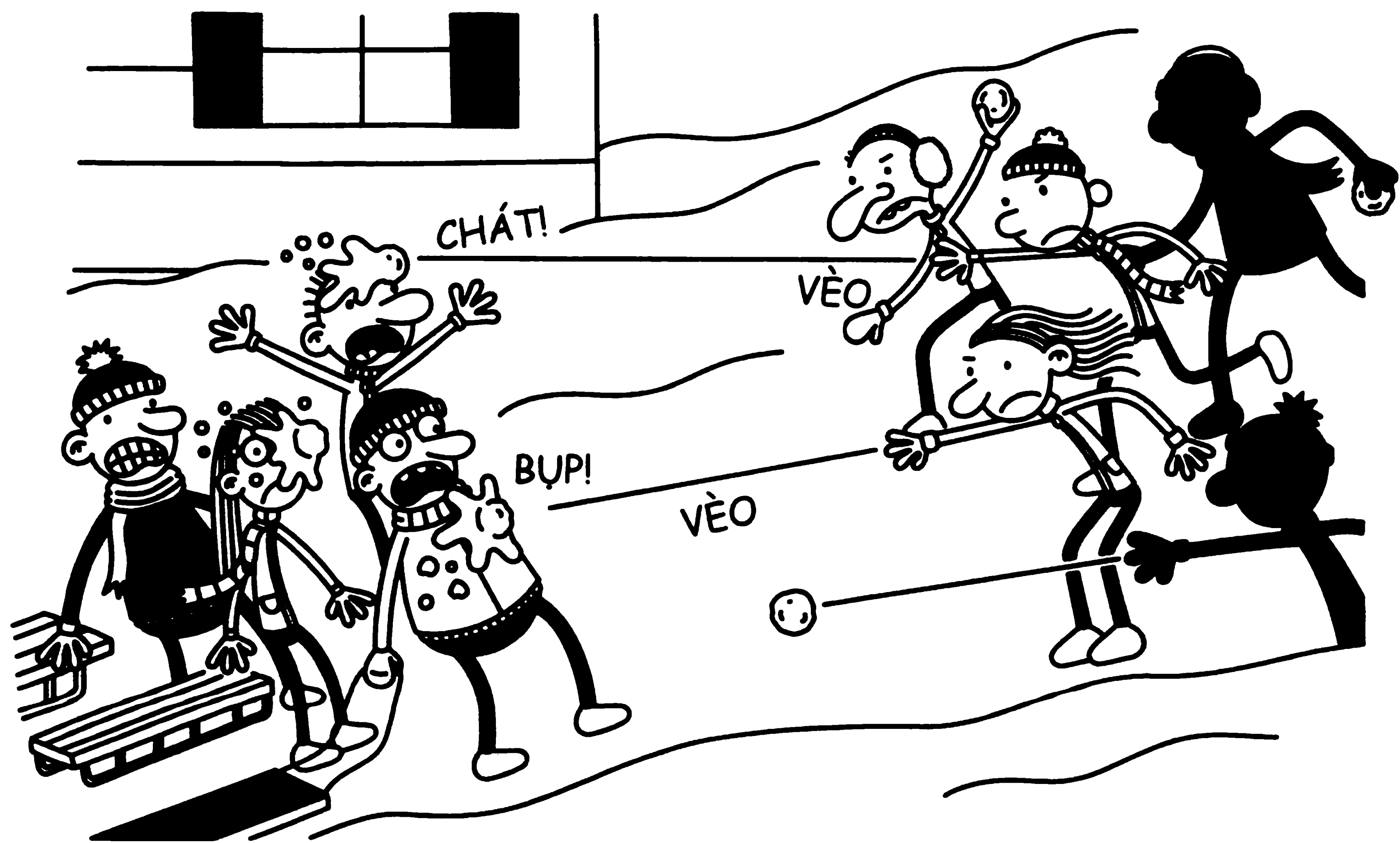
Rắc rối là bọn dưới chân đồi nghĩ rằng phần phố ấy là địa bàn CỦA CHÚNG. Nên nếu có đứa nào trên đồi dám LẮNG VẮNG ở đó thì đừng hòng chúng ĐỂ YÊN.

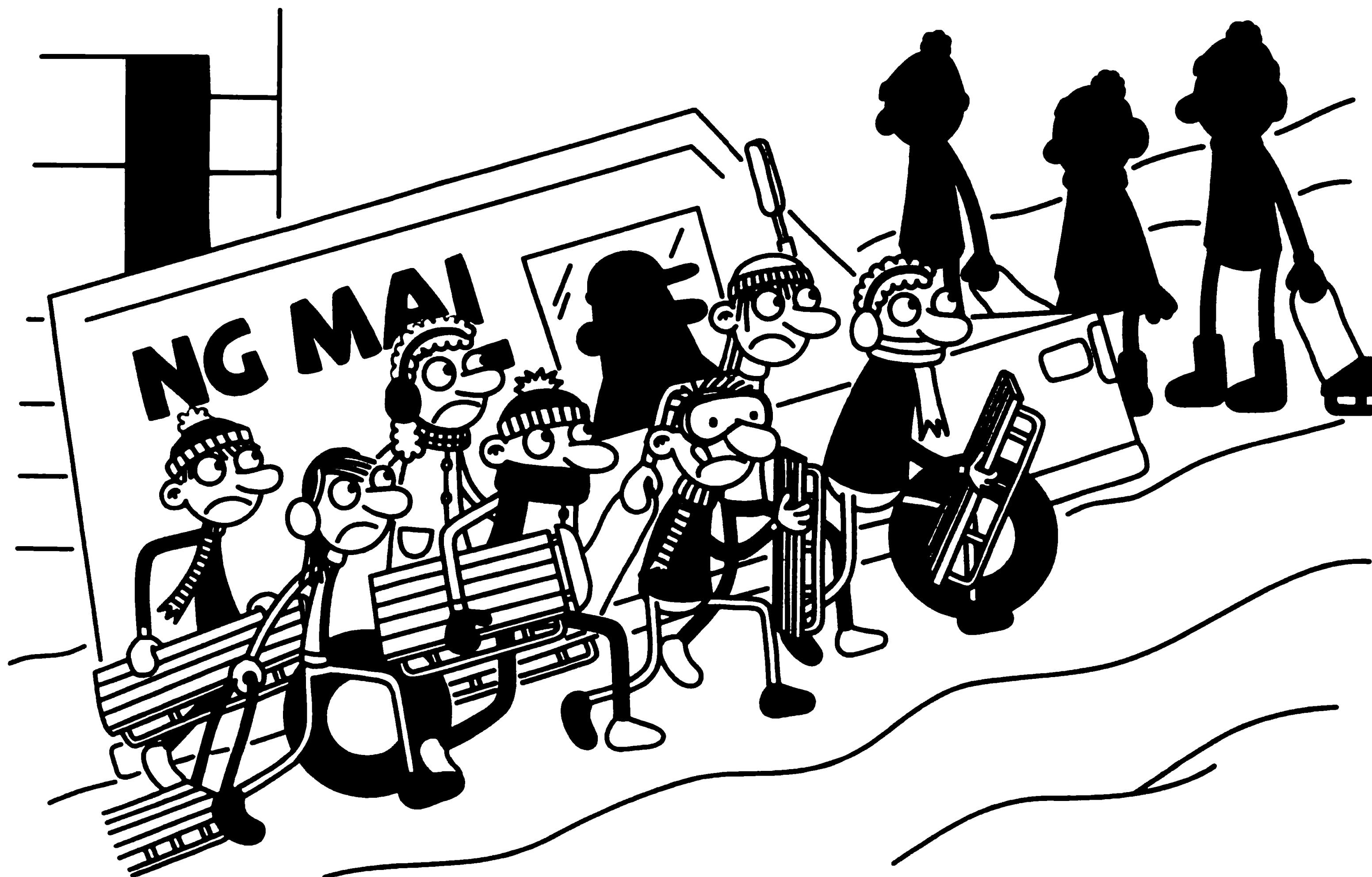
Thực tế là phải mất bốn năm tôi mới biết đi xe đạp bởi mỗi lần nhảy lên xe, tôi chỉ đạp được có năm giây.

Nhưng khi TUYẾT RƠI thì mọi thứ đảo lộn hoàn toàn. Bọn trẻ phố Surrey Hạ nếu muốn chơi TRƯỢT TUYẾT trên khu đồi của chúng tôi thì đây là lúc chúng tôi cho bọn ấy ném mùi quả bảo.

Chúng tôi hầu như đều ngăn được bọn dưới phố lên đồi, nhưng thỉnh thoảng cũng bị bọn RANH này qua mặt.

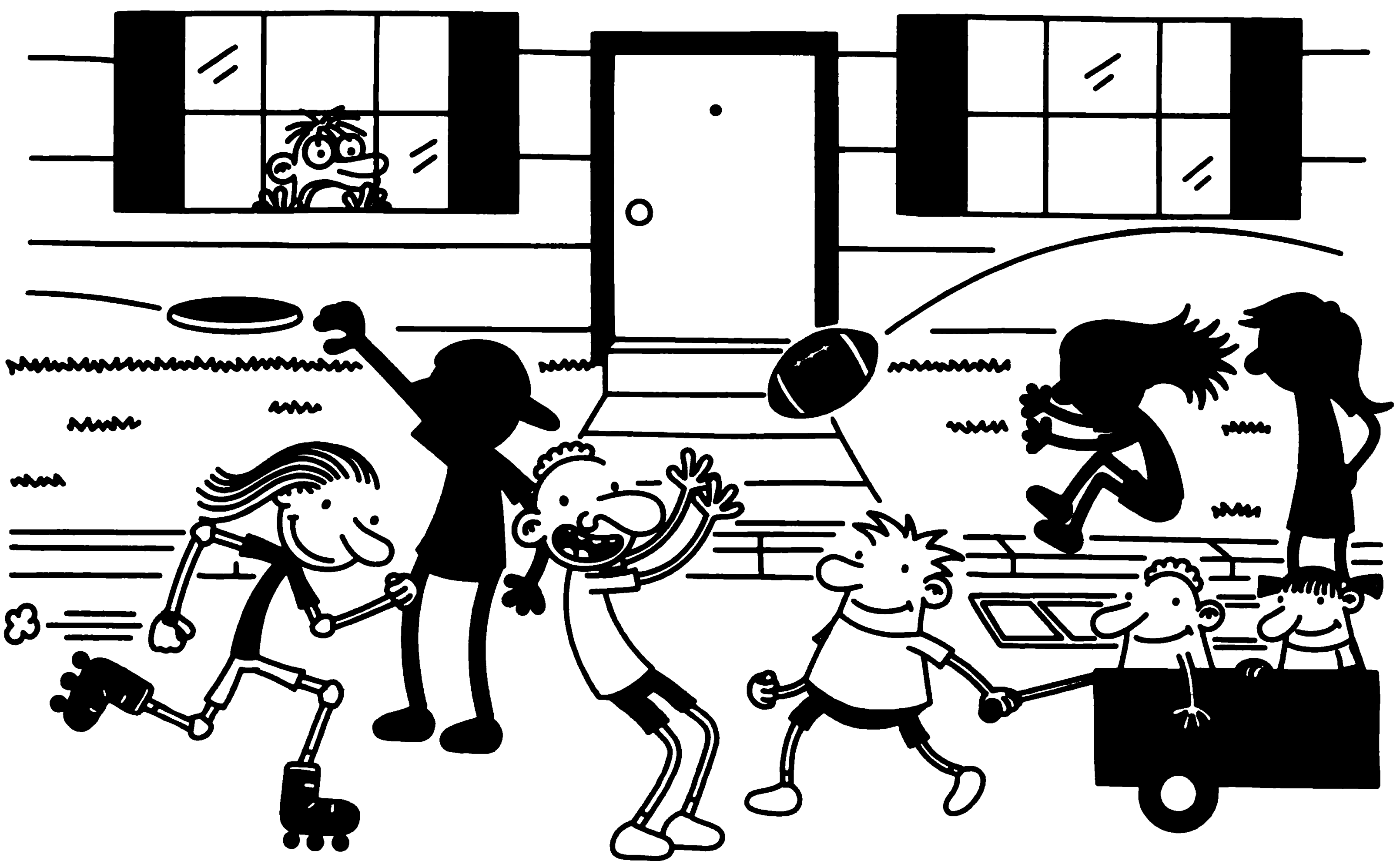
Mùa đông năm ngoái, một đám nhóc dưới phố mặc đồ mùa đông y hệt bọn phố trên chúng tôi và phải mất mấy tuần, chúng tôi mới phát hiện ra.

Nếu bạn sống ở phố Surrey, bạn phải xác định rõ ràng mình thuộc nhóm phố THƯỢNG hay phố HẠ, và đừng nghĩ đến chuyện đổi phe.

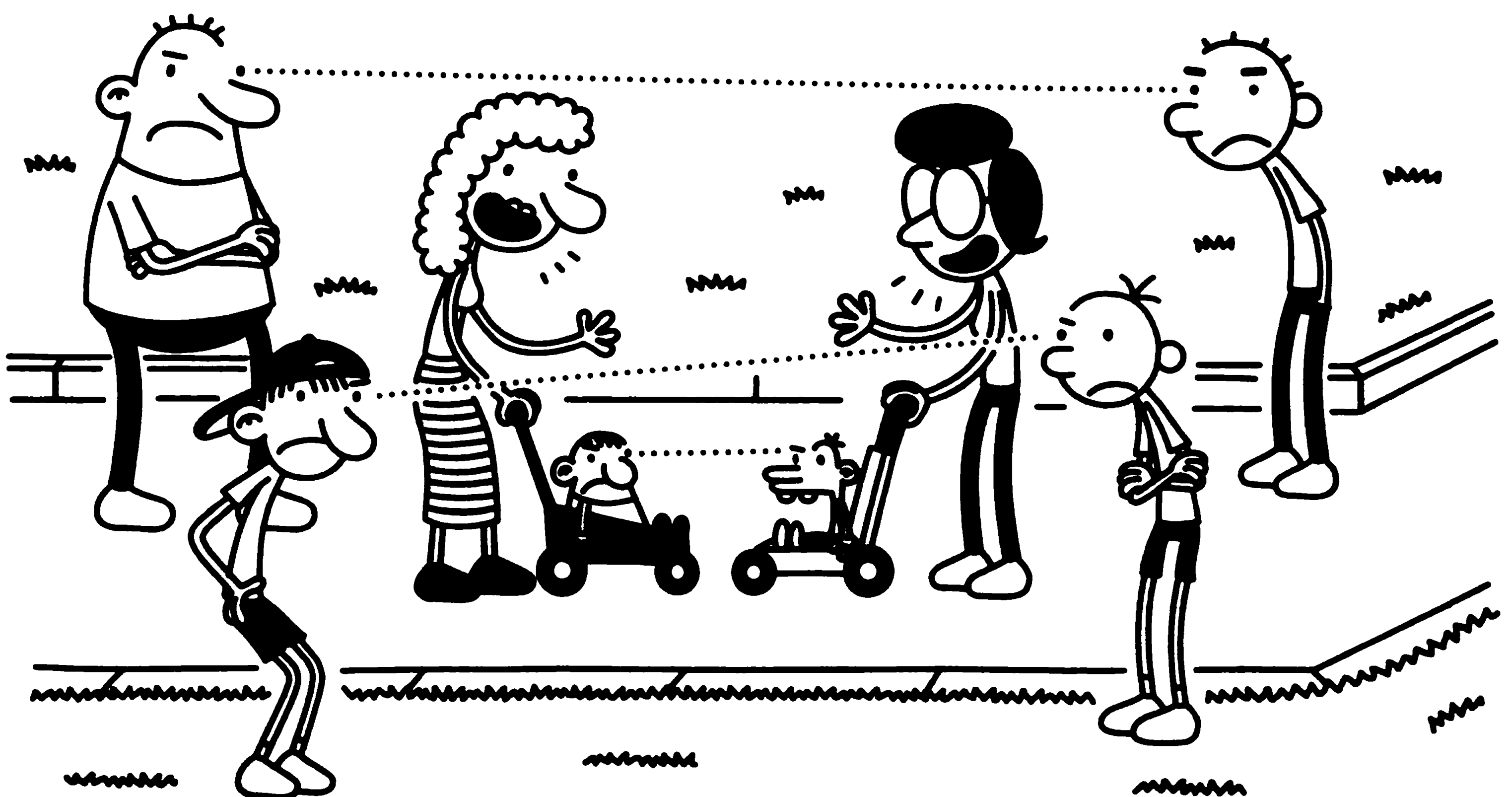
Có một đứa tên là Trevor Nix từng sống ở trên đồi tới hè năm ngoái, sau đó gia đình nó chuyển xuống sống ở ngôi nhà rộng hơn dưới chân đồi.

Nhưng bọn dưới ấy vẫn coi Trevor là đứa thuộc khu THƯỢNG nên chẳng chịu cho nó chơi ngoài phố. Bọn trên đồi chúng tôi lại coi nó là thằng phản bội vì đã chuyển nhà, nên không cho nó trượt tuyết vào mùa đông. Vì vậy bây giờ, Trevor coi như mắc kẹt trong nhà cả năm luôn.

Vì có quá nhiều xích mích giữa bọn trẻ sống trên đồi và dưới chân đồi, nên chúng tôi không thể làm bạn với nhau được. Nhưng bất cứ khi nào tôi cố giải thích cho mẹ chuyện này, mẹ đều KHÔNG muốn hiểu.

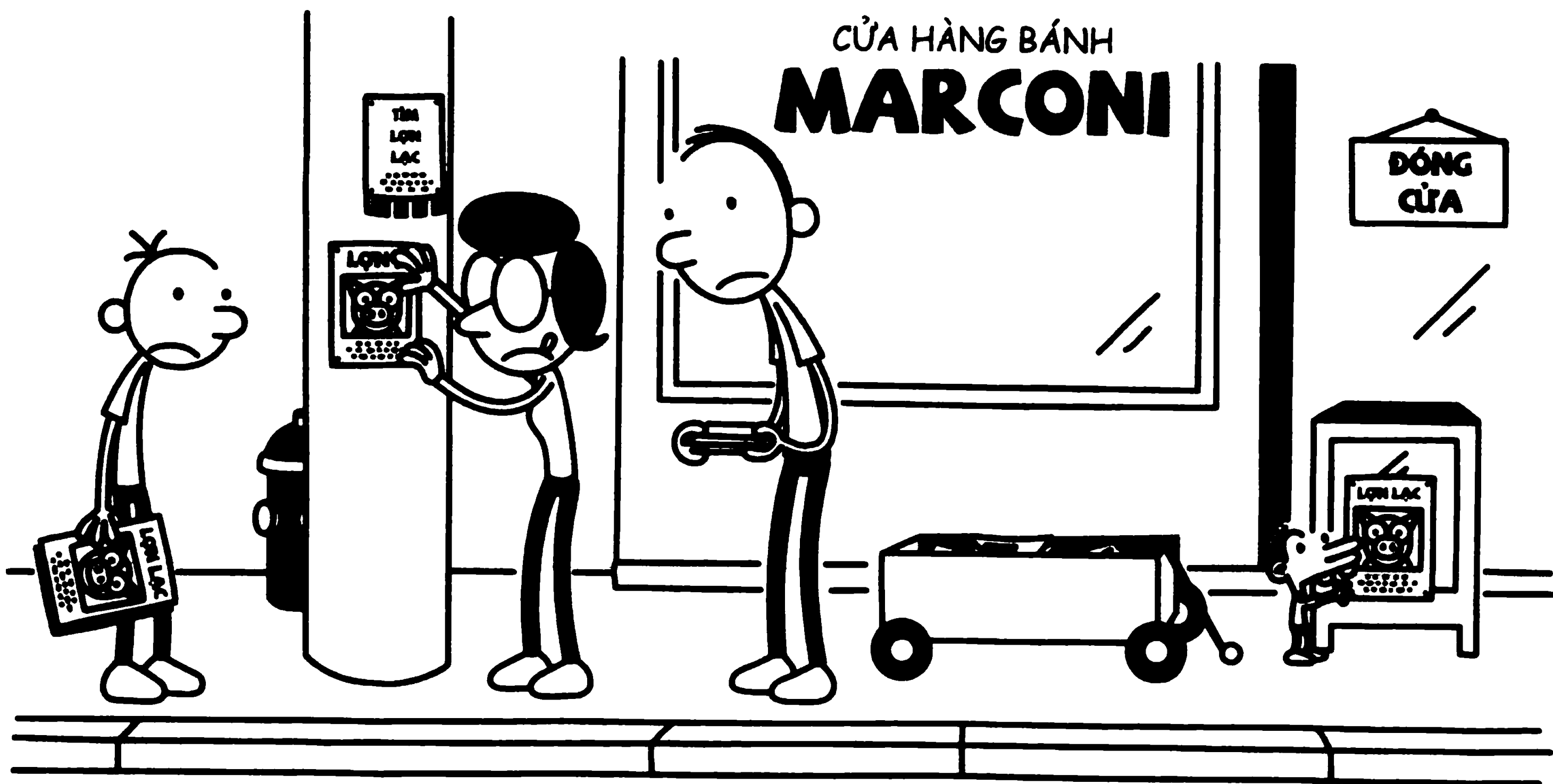
Thực ra CHẴNG bà mẹ nào ở phố tôi hiểu được hết. Tất cả các mẹ đều là bạn của nhau và đều KHÔNG HIỂU MÔ TÊ GÌ về những chuyện đang THẬT SỰ xảy ra.

Dạo này phố tôi khá yên bình. Bọn trên đồi chúng tôi ở yên trong khu vực CỦA MÌNH, còn bọn kia cũng yên vị chỗ của CHÚNG NÓ. Song chỉ cần đứa nào đó làm điều gì dại dột, cả khu phố sẽ hoàn toàn BÙNG NỔ.

Chủ nhật

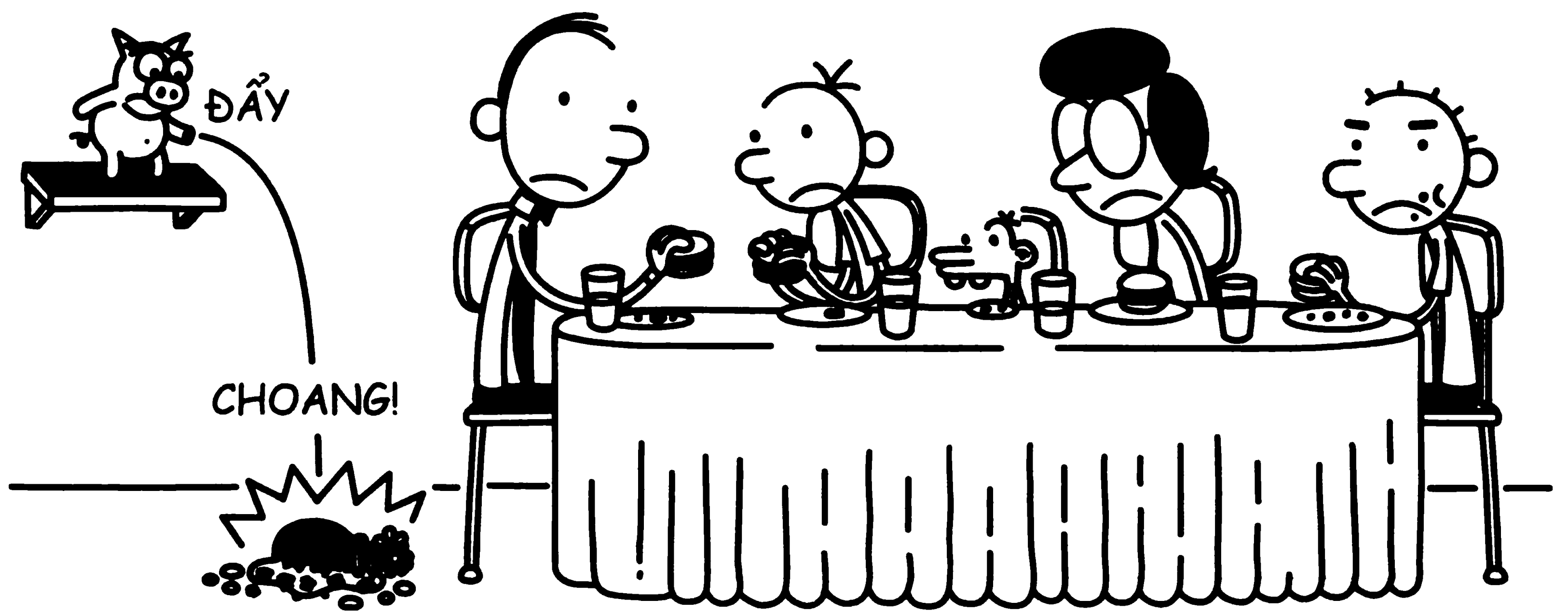
Nhiệt độ giảm khoảng 9 độ suốt cuối tuần, nên hôm nay cả nhà tôi ra ngoài tìm con lợn bị lạc.

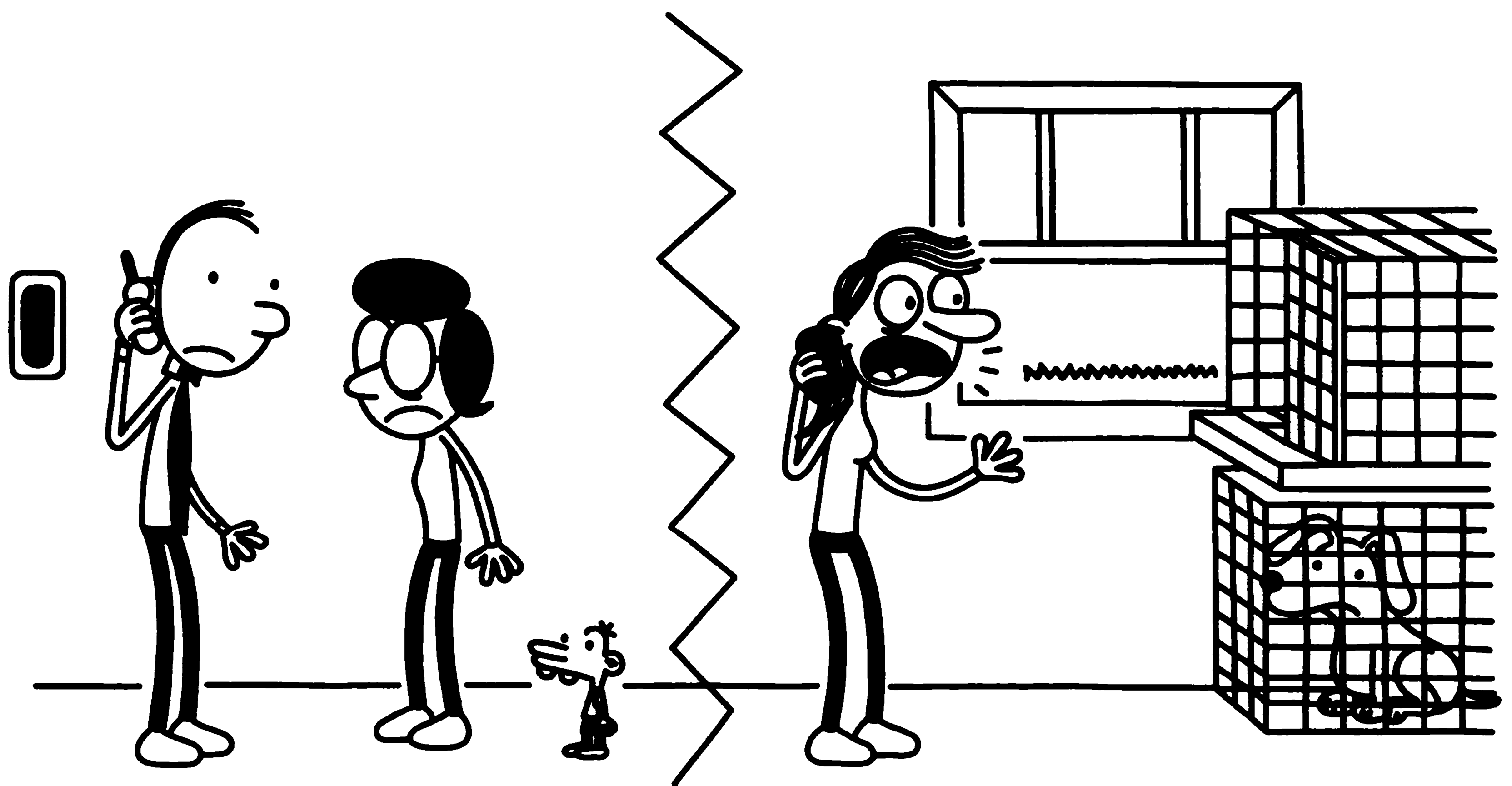
Kỳ nghỉ Giáng sinh vừa rồi gia đình tôi đi du lịch, nên gửi nó tới khu chăm sóc tạm thời dành cho thú cưng. Tôi đoán chắc nó nghỉ lễ ra phải được đi CÙNG cả nhà vì vậy nó không vui vẻ gì khi bị bỏ lại.

Khi chúng tôi trở về NHÀ, con lợn tỏ ngay thái độ về chuyện không được cho đi nghỉ cùng gia đình.

Nó quậy phá được vài ngày thì bố quyết định như vậy là quá đủ nên gửi nó đến Trại huấn luyện vật nuôi. Nhưng ngay sáng hôm sau, người phụ trách ở đó gọi điện đến nhà thông báo con lợn đã TRỐN MẤT.

Kể từ hôm ấy, chúng tôi dán thông báo khắp nơi tìm con lợn. Có điều nó cực kỳ THÔNG MINH, tôi không nghĩ là nó ĐI LẠC, chẳng qua nó không muốn bị TÌM THẤY mà thôi.

Tôi đoán có khi con ranh ấy đang NGỦ ĐÔNG ở chỗ nào đó cũng nên, nhưng mẹ nói lợn không ngủ đông. Riêng tôi thì cho rằng đó là việc chúng NÊN làm.

Nếu tôi là động vật, ngủ đông CHÍNH XÁC là điều tôi sẽ thực hiện lúc này. Vào ngày cuối cùng của mùa thu, tôi nghĩ tất cả mọi người nên bận đồ ngủ và làm một giấc cho tới tận mùa xuân.

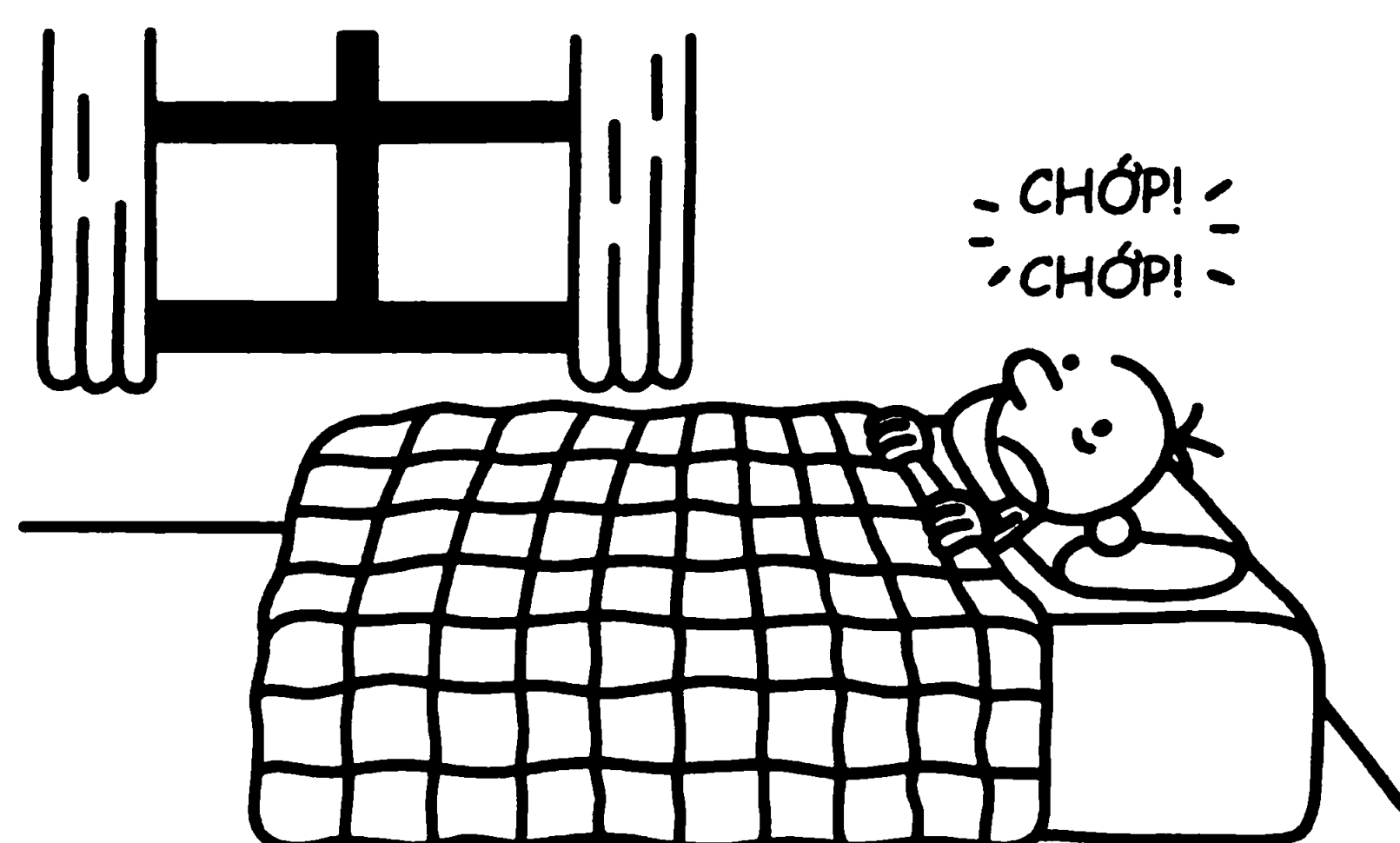
Thực ra hồi nhỏ, tôi đã từng CỐ GẮNG ngủ đông nhưng bất thành.

Tôi CỰC KỲ mong đợi Giáng sinh. Mỗi năm cứ tới tháng Mười hai là tôi cảm thấy thật khó khăn khi phải chờ đợi đến ngày quan trọng ấy.

Thế nên vào ngày đầu tiên của tháng Mười hai năm nọ, tôi nói sẽ đi ngủ và dặn bố mẹ tới sáng hôm Giáng sinh hãy gọi tôi dậy. Tôi hơi ngạc nhiên khi họ không hề phản đối chuyện đó.

Đêm đó tôi lên giường nhưng cũng chỉ ngủ được tới 1 giờ 30 chiều hôm sau. Rồi suốt hai tuần sau đó, đồng hồ sinh học của tôi hoàn toàn bị đảo lộn.

Mẹ nói rằng con người KHÔNG THỂ ngủ đông, nhưng
tôi vẫn không tin 100% điều ấy là SỰ THẬT.

Có một đám trẻ lang thang sống trong rừng mà mọi
người vẫn gọi chúng là nhà Mingo. Vào MÙA ĐÔNG
chẳng bao giờ người ta trông thấy bọn chúng đâu
cả. Và khi MÙA XUÂN đến, đám ấy trông có vẻ như
vừa mới tỉnh dậy.

Thế nên, nếu không NGỦ thì tôi cũng không biết bọn
nhà Mingo đã LÀM GÌ suốt cả mùa đông.

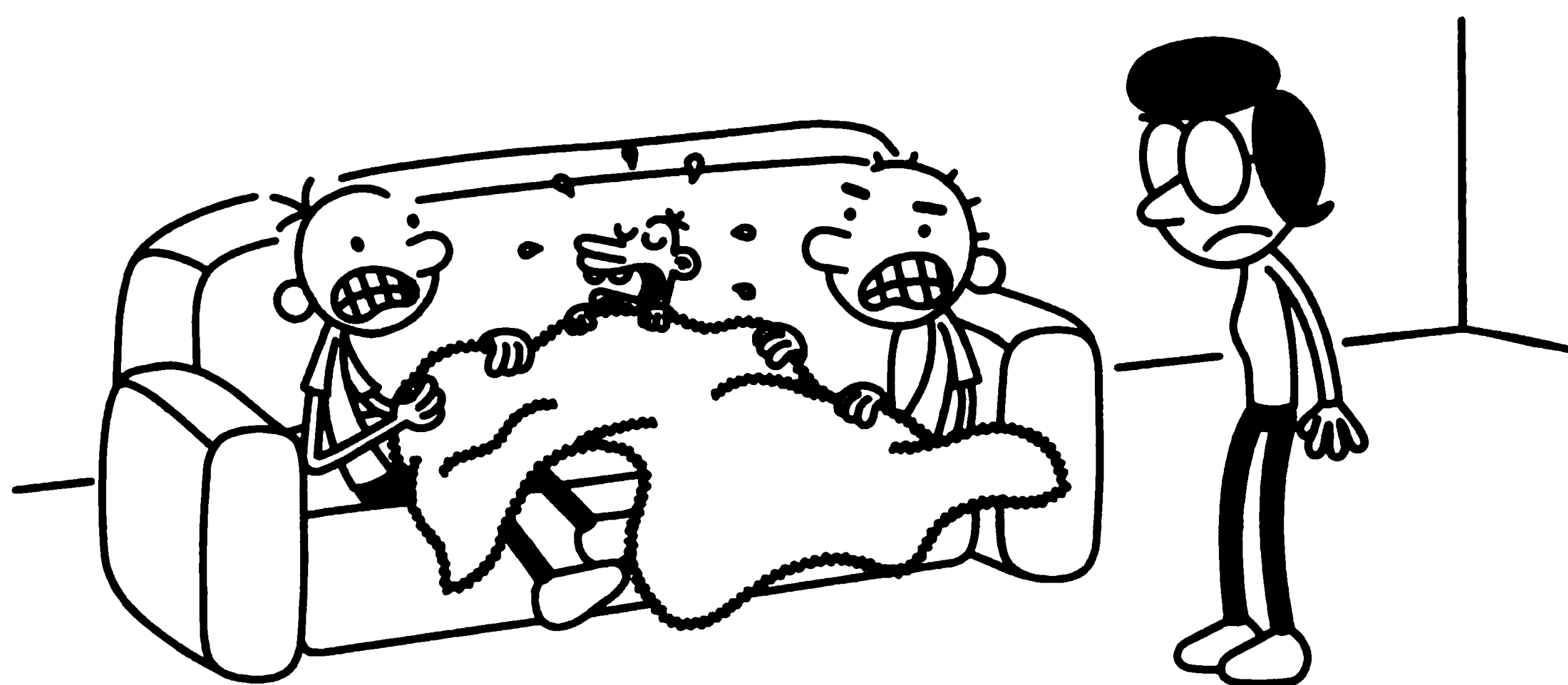

Còn những người BÌNH THƯỜNG như chúng ta phải
cố mà chịu đựng và đối phó với với cái lạnh cắt da
cắt thịt.

Cách duy nhất để làm việc ẤY là ở trong nhà nhiều nhất có thể và luôn giữ cho cơ thể ấm áp.

Cách đây vài tuần, khi đi nghỉ về, trước cửa nhà tôi xuất hiện một cái bọc. Đó là món quà Giáng sinh của dì Anthony. Khi chúng tôi mở ra, bên trong có một chiếc CHĂN cực bự.

Chiếc chăn thật TUYỆT. Nó thực sự mềm mại nhưng cũng cực kỳ NẶNG đúng kiểu chăn tôi khoái. Chỉ có điều, nó là món quà dành cho cả ba anh em chúng tôi. Thế nên, ba đứa lập tức lao vào cuộc chiến tranh giành chiếc chăn.

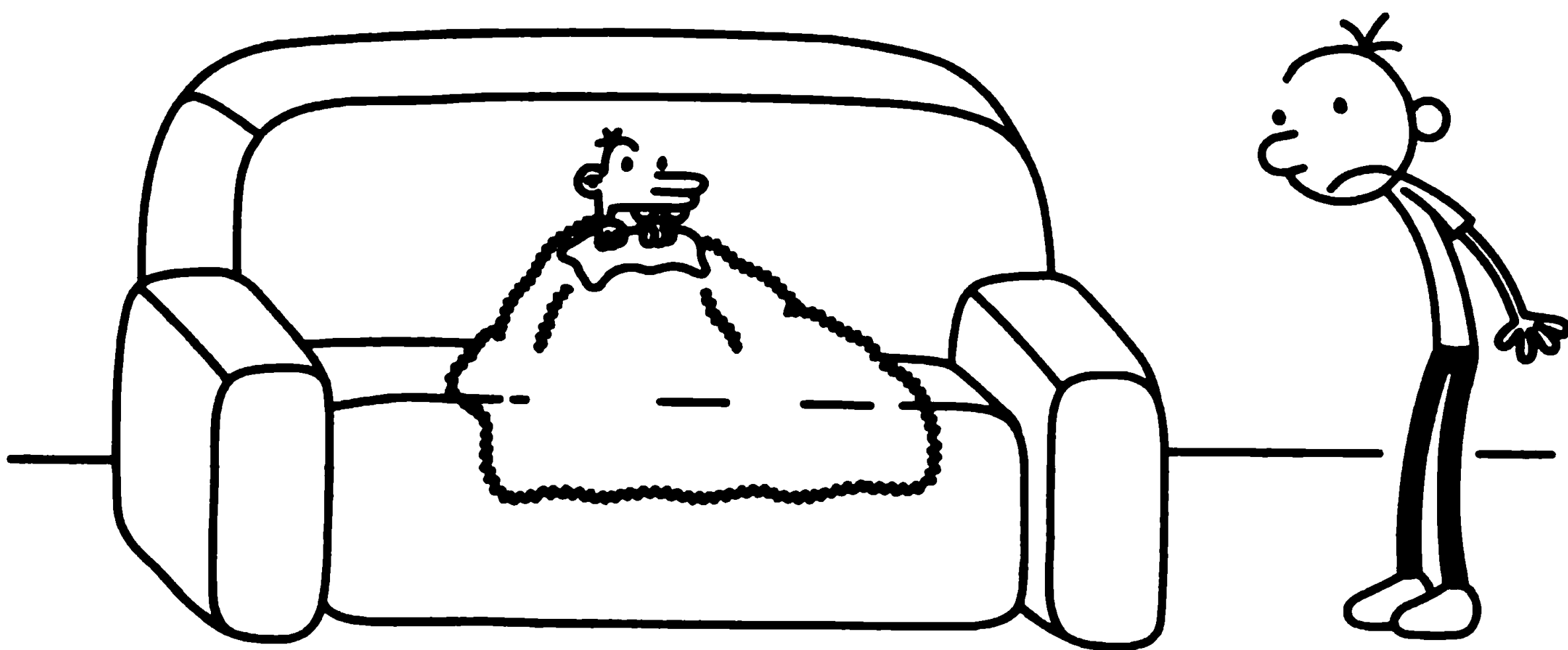

Chúng tôi đều muốn chiếm nó cho riêng mình, vì vậy mẹ bảo ba đứa sẽ phải THAY PHIÊN nhau dùng nó.

Nhưng cả ba chưa bao giờ biết CHIA SẺ thứ gì với nhau. Mẹ đành phải lập một thời khóa biểu sử dụng chiếc chăn, ghi rõ ai được dùng chăn vào thời gian nào.

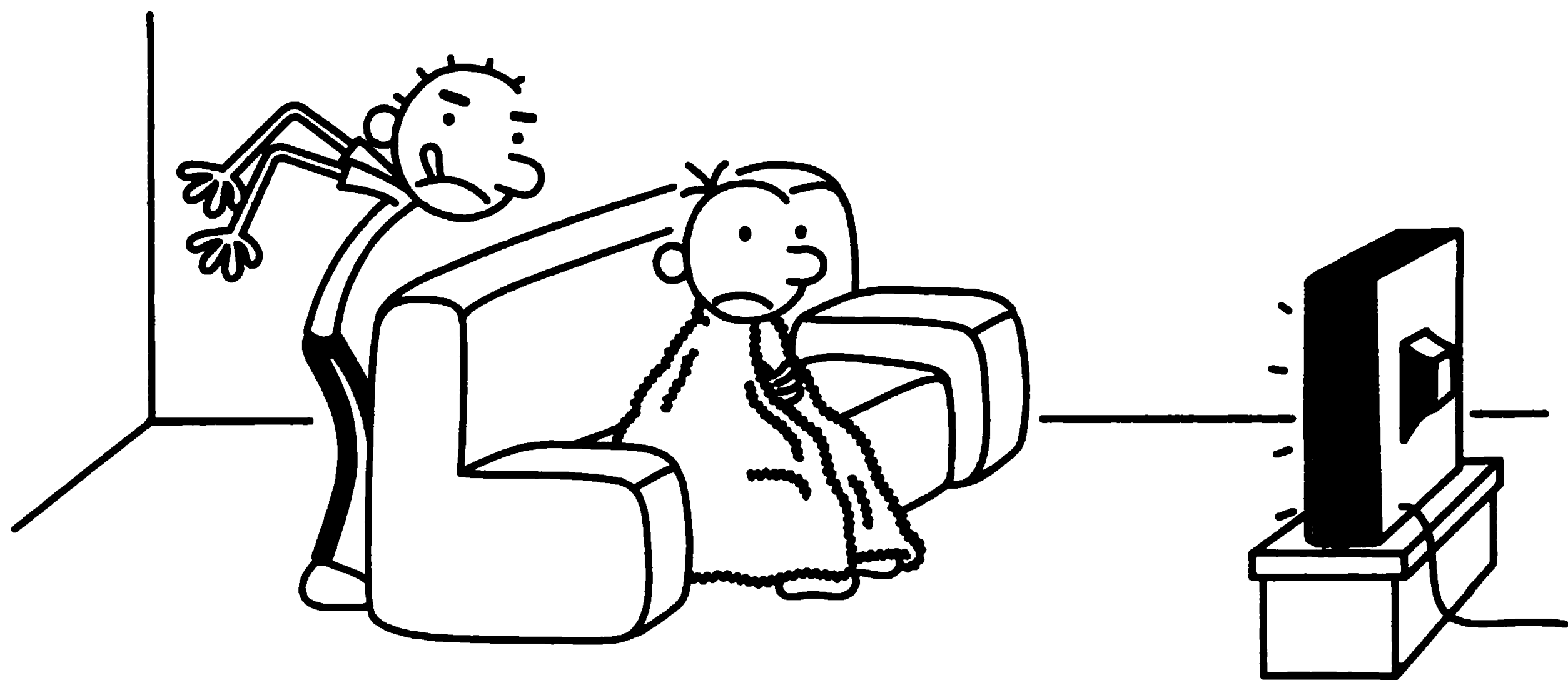
Lịch dùng chăn		
6:00 tối	7:30 tối	9:00 tối
Manny	Manny	Manny
6:30 tối	8:00 tối	9:30 tối
Greg	Greg	Greg
7:00 tối	8:30 tối	10:00 tối
Rodrick	Rodrick	Rodrick

Nhưng như thế thật chẳng CÔNG BẰNG. Manny vốn dĩ đã có chăn RIÊNG nên thành ra nó được lợi gấp đôi.

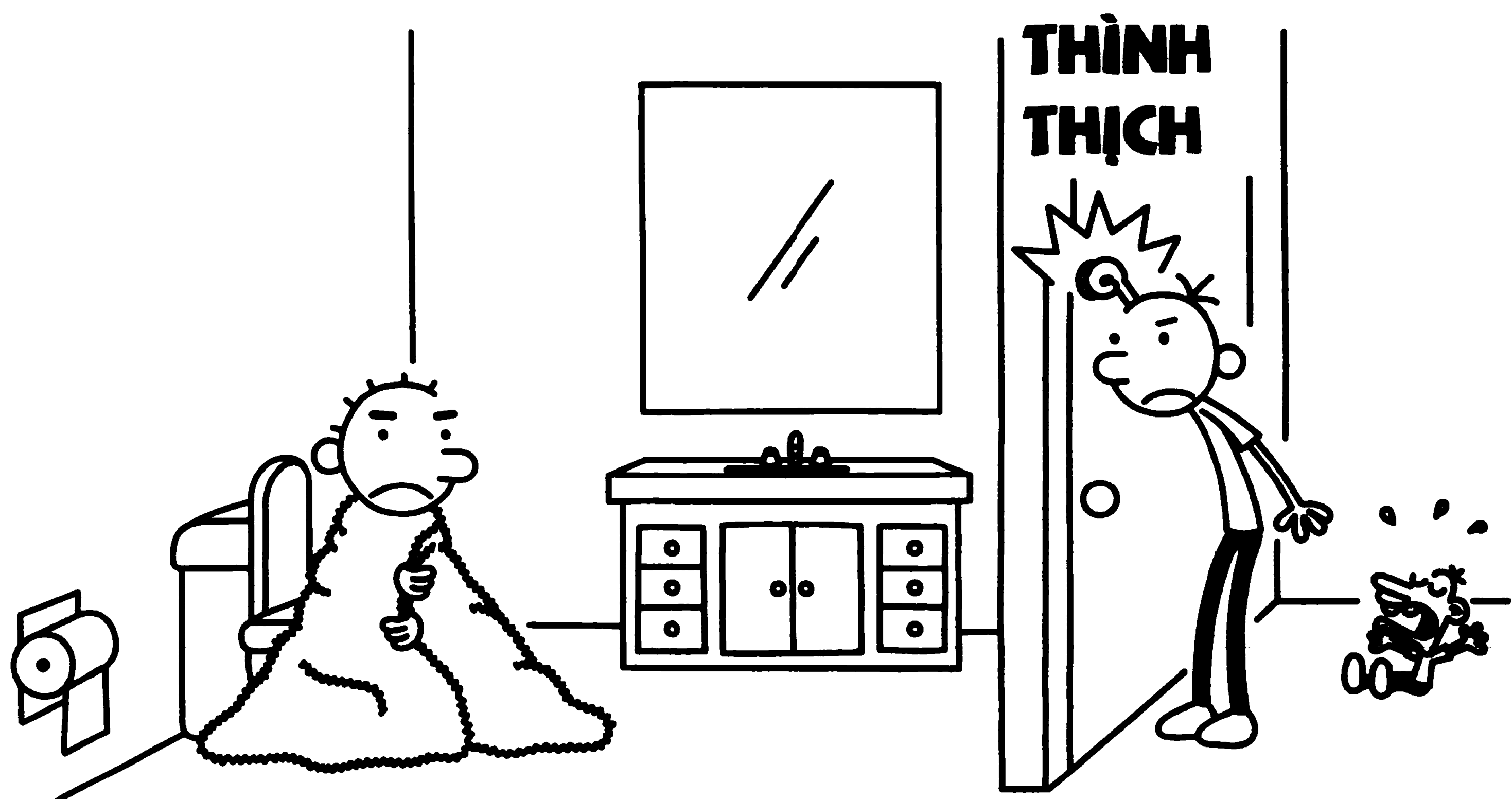

Khi đến lượt TÔI được dùng chăn, tôi cố gắng hưởng thụ hết mức có thể.

Nhưng thật khó mà yên ổn để tận hưởng, vì khi lượt của tôi vẫn còn những mười lăm phút thì Rodrick đã bắt đầu lớn vồn xung quanh.

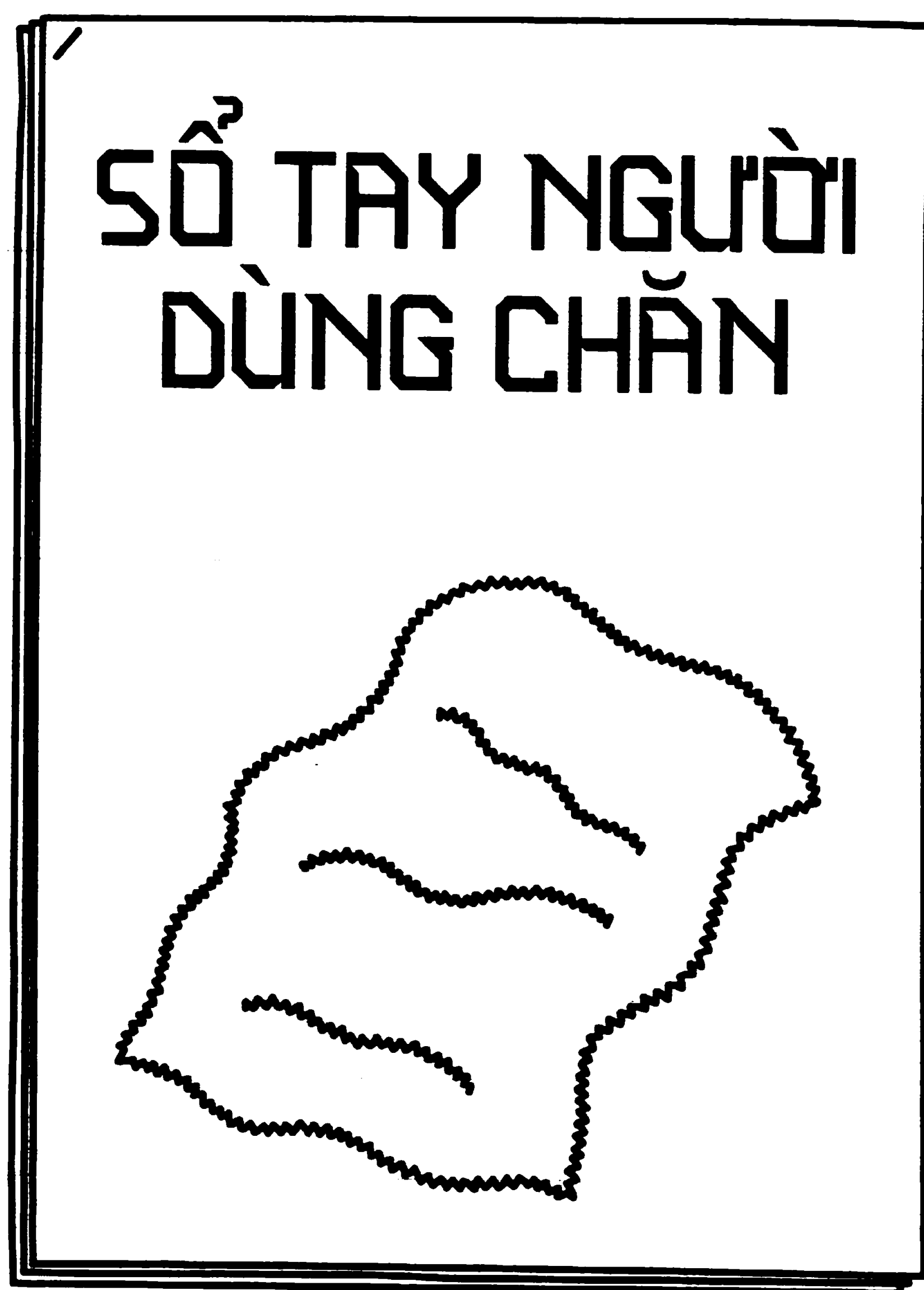
Tối nào cũng vậy, mỗi người được dùng chăn ba lần, mỗi lần nửa tiếng. Nhưng Rodrick sẽ ăn gian lượt của Manny bằng cách ôm chiếc chăn vào nhà vệ sinh ngay trước khi **BẮT ĐẦU** khiến thằng bé mất lượt. Rồi anh ta sẽ cố thủ trong nhà vệ sinh cả **TIẾNG ĐỒNG HỒ**, lấn sang cả lượt **CỦA TÔI**.

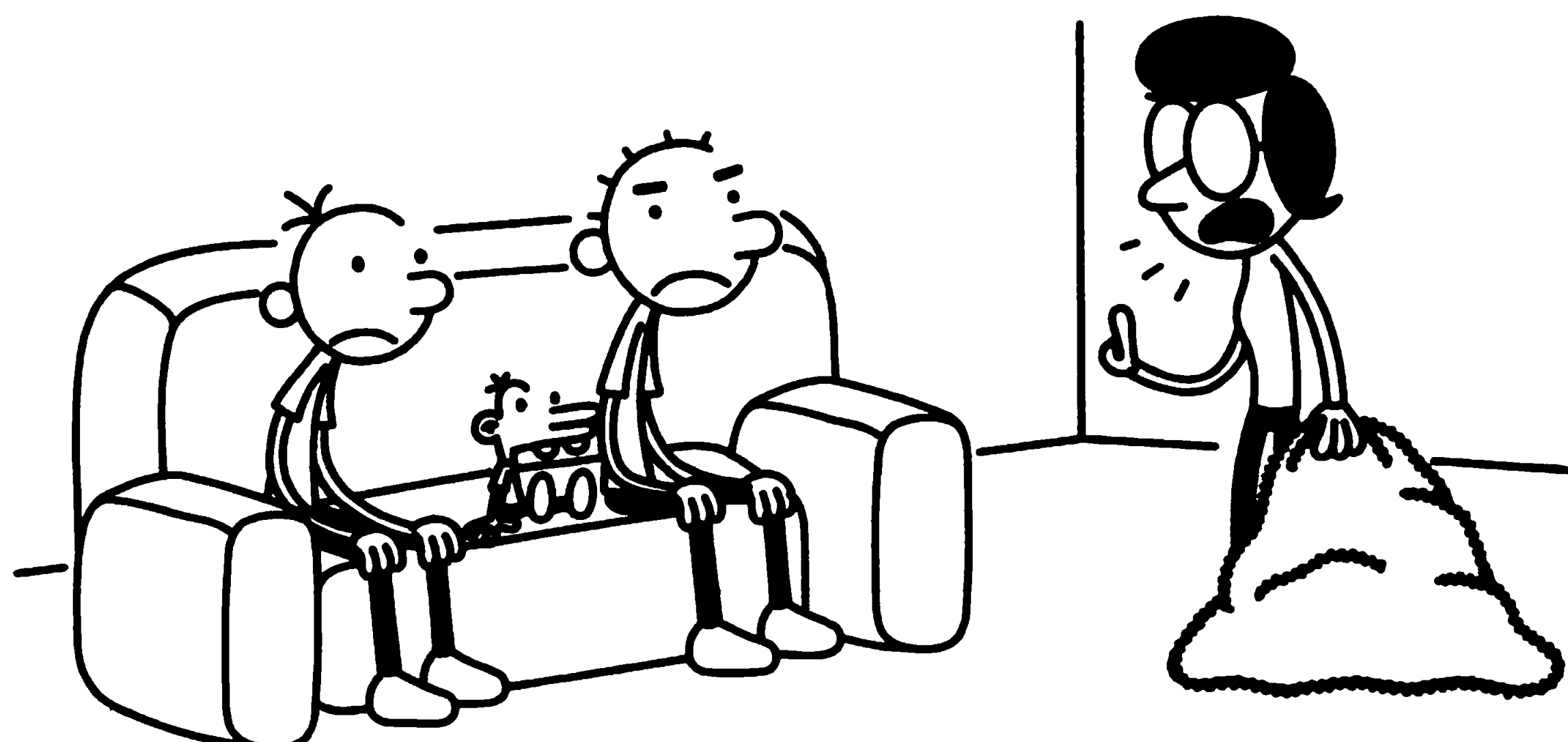
Thế nên, mẹ lại phải ra quy định không cho đứa nào được mang chăn vào nhà vệ sinh.

Một đêm, tôi đắp chăn ngủ trong phòng mình, nhưng Rodrick lại cầu nhàu vì anh ta muốn dùng chăn lúc ăn sáng. Vì vậy mẹ lại ra một quy định MỚI: nếu ai đắp chăn đi ngủ thì phải mang xuống tầng dưới trước tám giờ sáng.

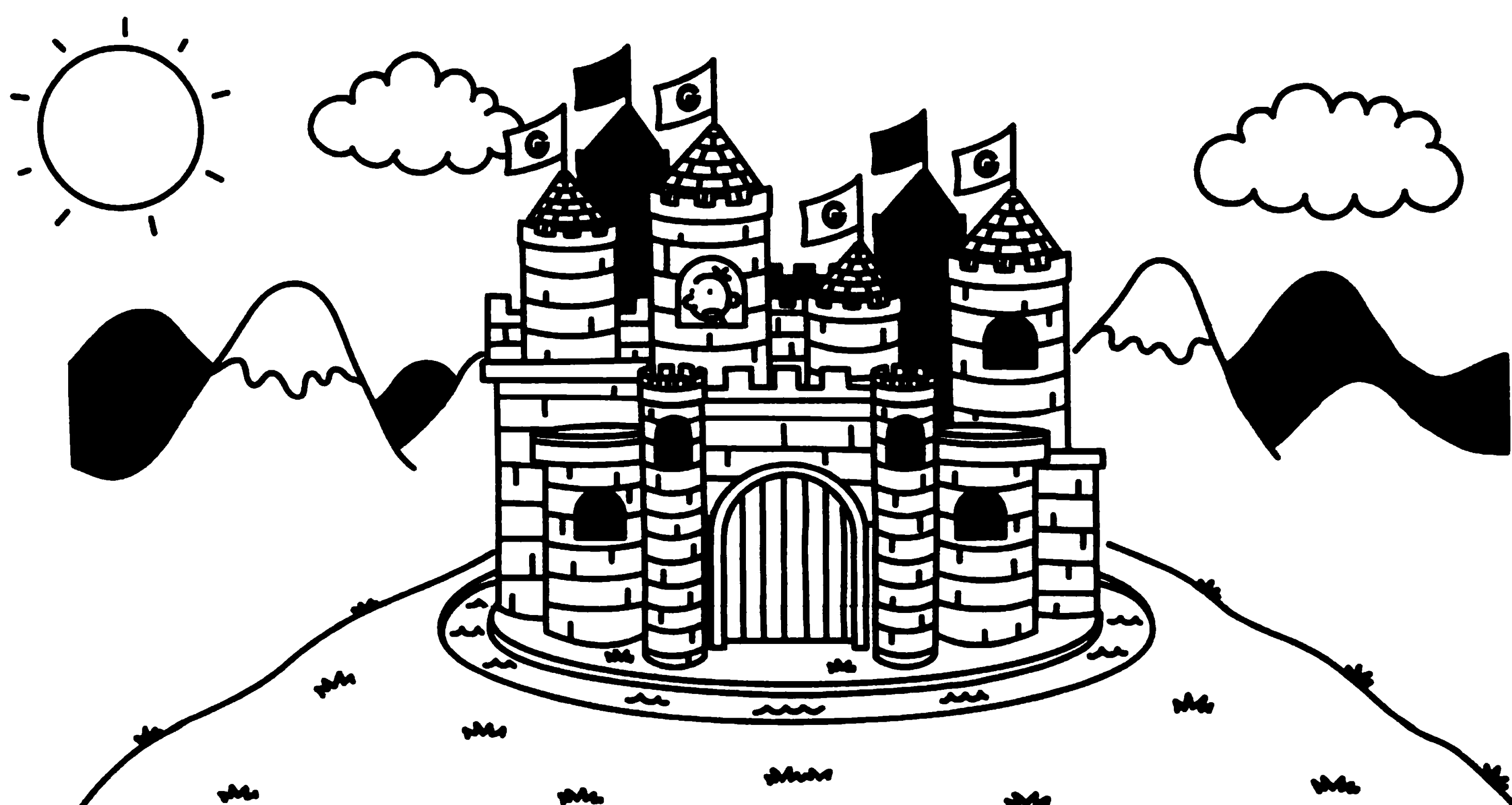
Hết tuần đầu tiên, có nhiều quy định phát sinh đến nỗi mẹ phải ghi hết vào một cuốn SỔ TAY. Và những quy định đó phải dày đến hai chục trang có lẻ.

Nhưng làm NHƯ VẬY vẫn không xử lý hết các rắc rối của cả ba anh em, nên cuối cùng mẹ đành cắt bém chiếc chăn đi để trao cho người nào thật sự “xứng đáng”. Mẹ bảo việc không được hưởng thứ gì đó tốt đẹp là lỗi của cả ba đứa, vì chúng tôi không biết CHIA SẺ.

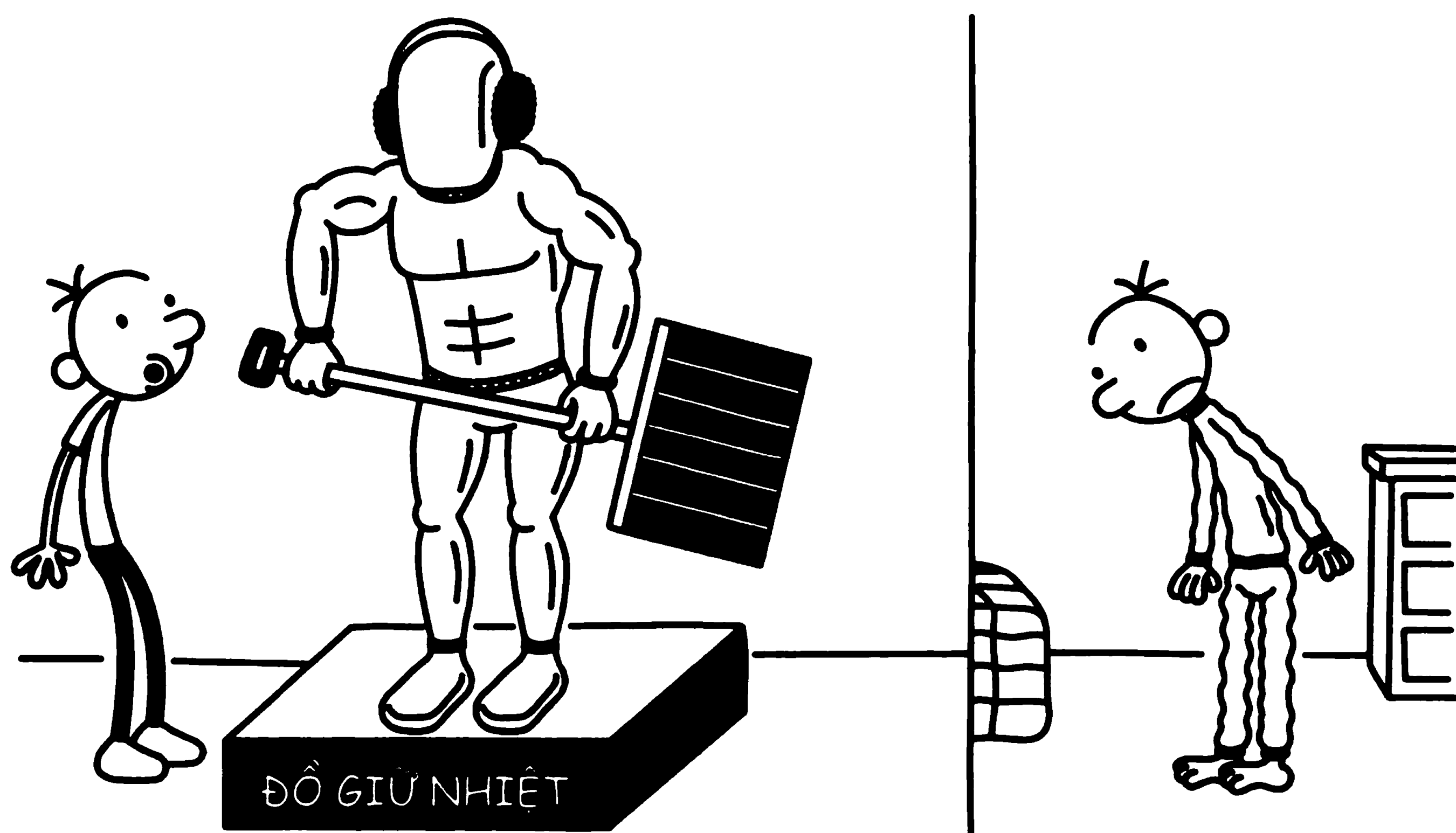
Người lớn lúc nào cũng nhắc nhở sự sẻ chia có ý nghĩa to lớn như thế nào, nhưng tôi nghĩ nói thế hơi quá lời. Nếu có đủ tiền, tôi sẽ xây một lâu đài thật hoành tráng cho mình, và phòng nào phòng nấy đều có một chiếc chăn thật to, thật mềm.

Thứ Hai

Sáng nay khi thức dậy, nhiệt độ ngoài trời vẫn ở mức âm độ. Tôi sướng ron vì thời tiết lại đúng là MÙA ĐÔNG. Tuy nhiên khi mẹ dặn phải mặc đồ lót giữ nhiệt trước khi đi học thì tôi lại nghĩ, Trái đất nóng lên cũng chẳng phải chuyện gì tệ lắm.

Tôi CỰC GHÉT mặc đồ lót giữ nhiệt vì cảm giác rất khó chịu và thấy chúng thật LỖ BỊCH. Thứ đồ này nếu mặc cho ma-nơ-canh trong siêu thị thì trông có vẻ ngẫu, nhưng đến khi tôi mặc vào thì chẳng khác gì gà siêu nhân “hết đất”.

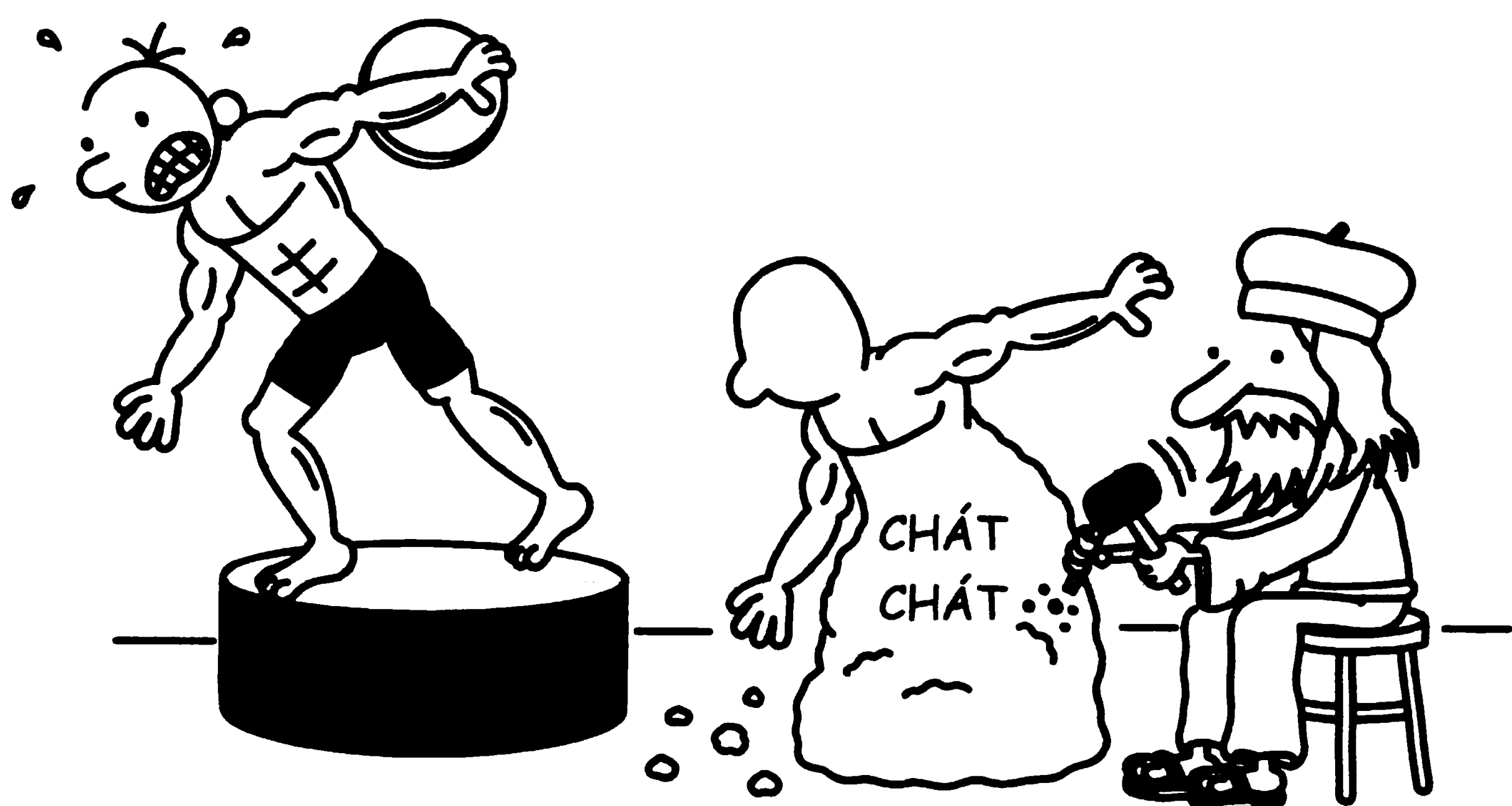

Bọn ma-nơ-canh trông lúc nào cũng cơ bắp chuẩn 6 múi, chúng khiến những kẻ không thể tập luyện ba tiếng mỗi ngày như tôi trông rõ thảm thương.

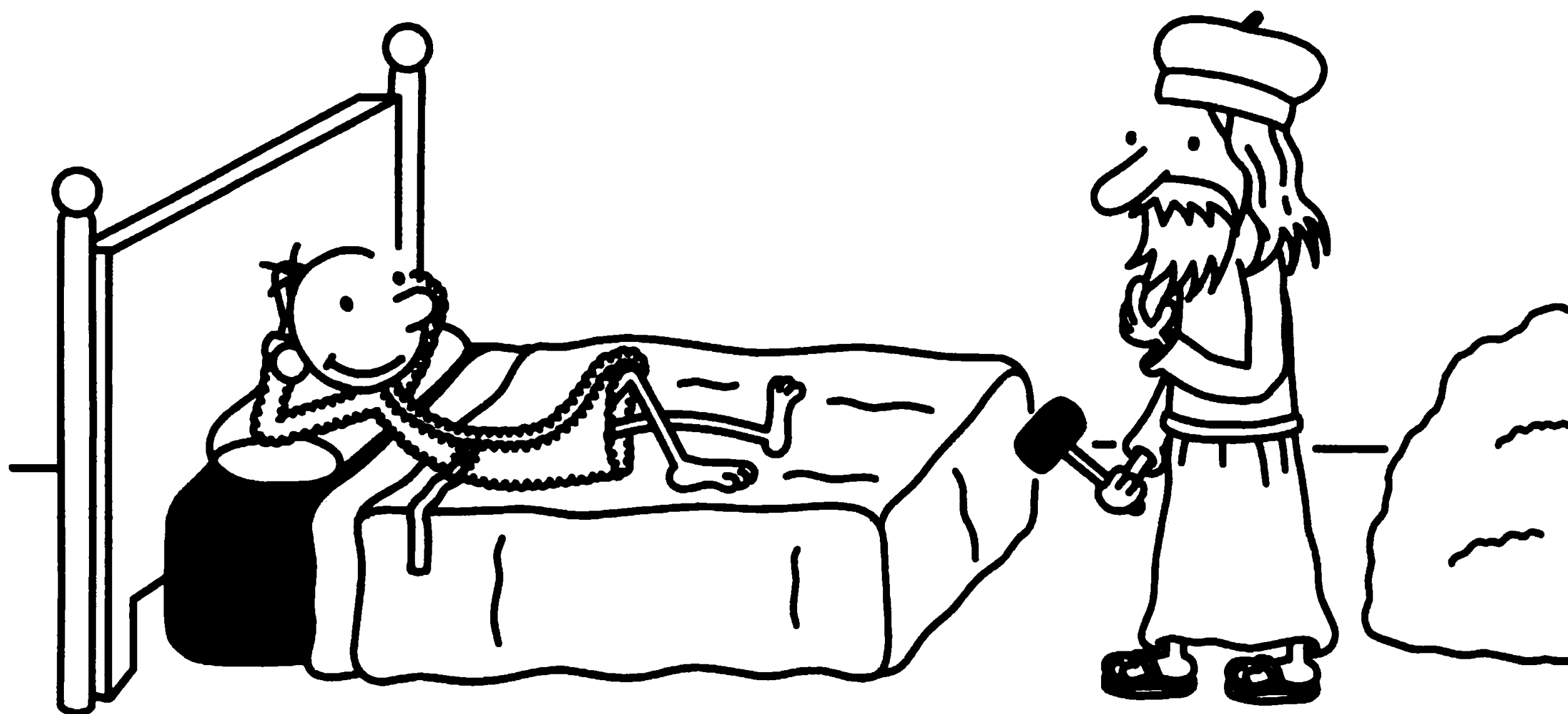
Nhưng nếu có cơ hội trở thành người sở hữu thân hình cơ bắp cuộn cuộn, tôi nhất định sẽ đăng ký làm mẫu tạo hình cho ma-nơ-canh. Như thế thì lúc hẹn hò còn có chuyện hay ho mà khoe khoang.

Đám ma-nơ-canh bạn nhìn thấy trong các cửa hiệu bán đồ thể thao luôn được tạo dáng như một vận động viên. Xem ra chắc là KHỔ mà giữ nguyên được tư thế ấy trong lúc người khác mô phỏng dáng dấp của bạn. Vậy thì đúng là cần quá nhiều nỗ lực cho công việc xem ra cực kỳ ĐƠN GIẢN kia.

Nên nếu có ý định làm nghề này, tôi sẽ nộp đơn ở cửa hàng bán giường đệm hoặc thiết bị nhà tắm thì hơn.

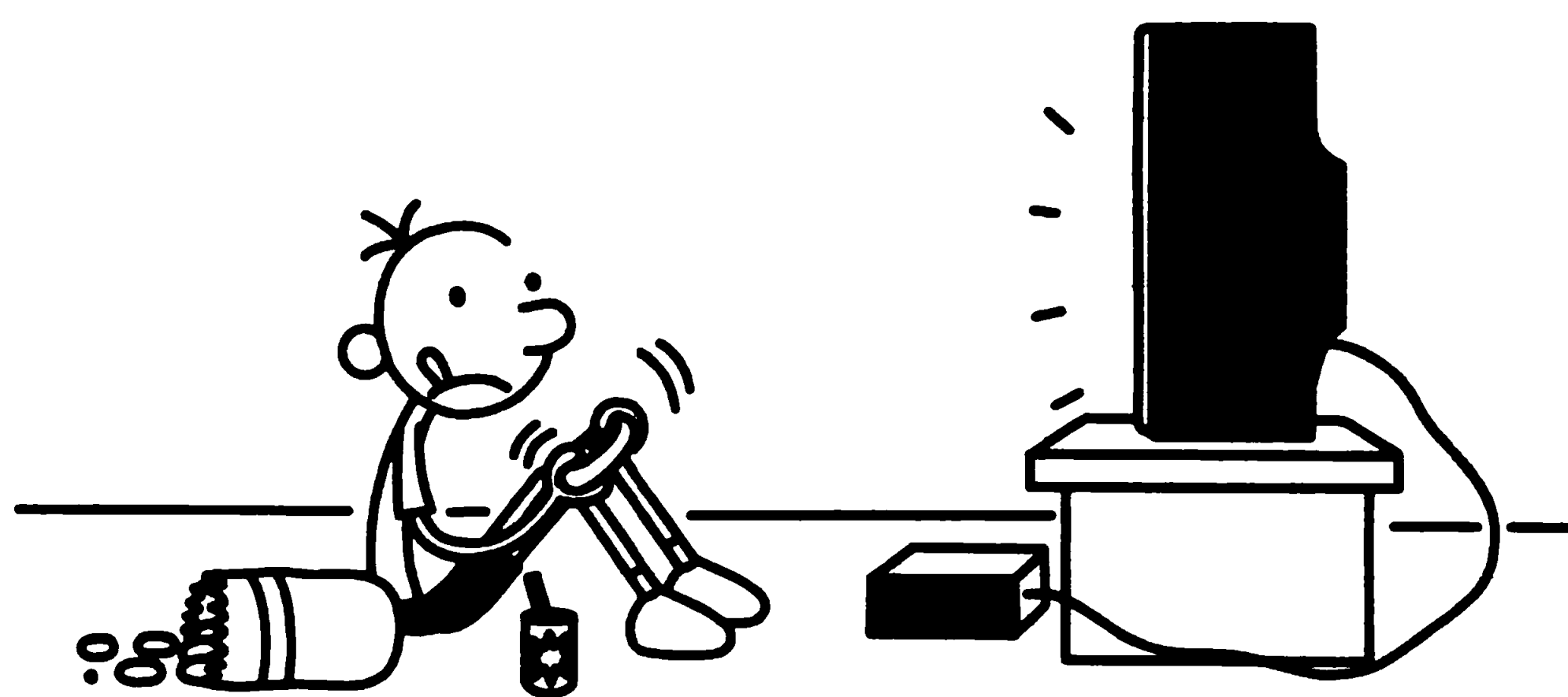

Mẹ nói rằng tôi rất MAY MẮN khi có đồ giữ nhiệt mà mặc, bởi TỔ TIÊN CHÚNG TA làm gì có những thứ này để giữ ấm.

Đôi khi tôi cũng BĂN KHOĂN về tổ tiên của mình. Không hiểu vì sao họ lại chọn sống ở NƠI NÀY trong khi hoàn toàn có thể chọn nơi nào đó ẤM ẤP hơn nhiều.

Tuy nhiên ngoài điều đó ra tôi không có gì phải phàn nàn cả, vì họ đã TỒN TẠI và làm tất tạt mọi thứ cho TÔI rồi. Giá mà các vị tổ tiên có thể biết tôi đang sống sung sướng như thế nào để thấy rằng những hy sinh của họ không hề VÔ ÍCH.

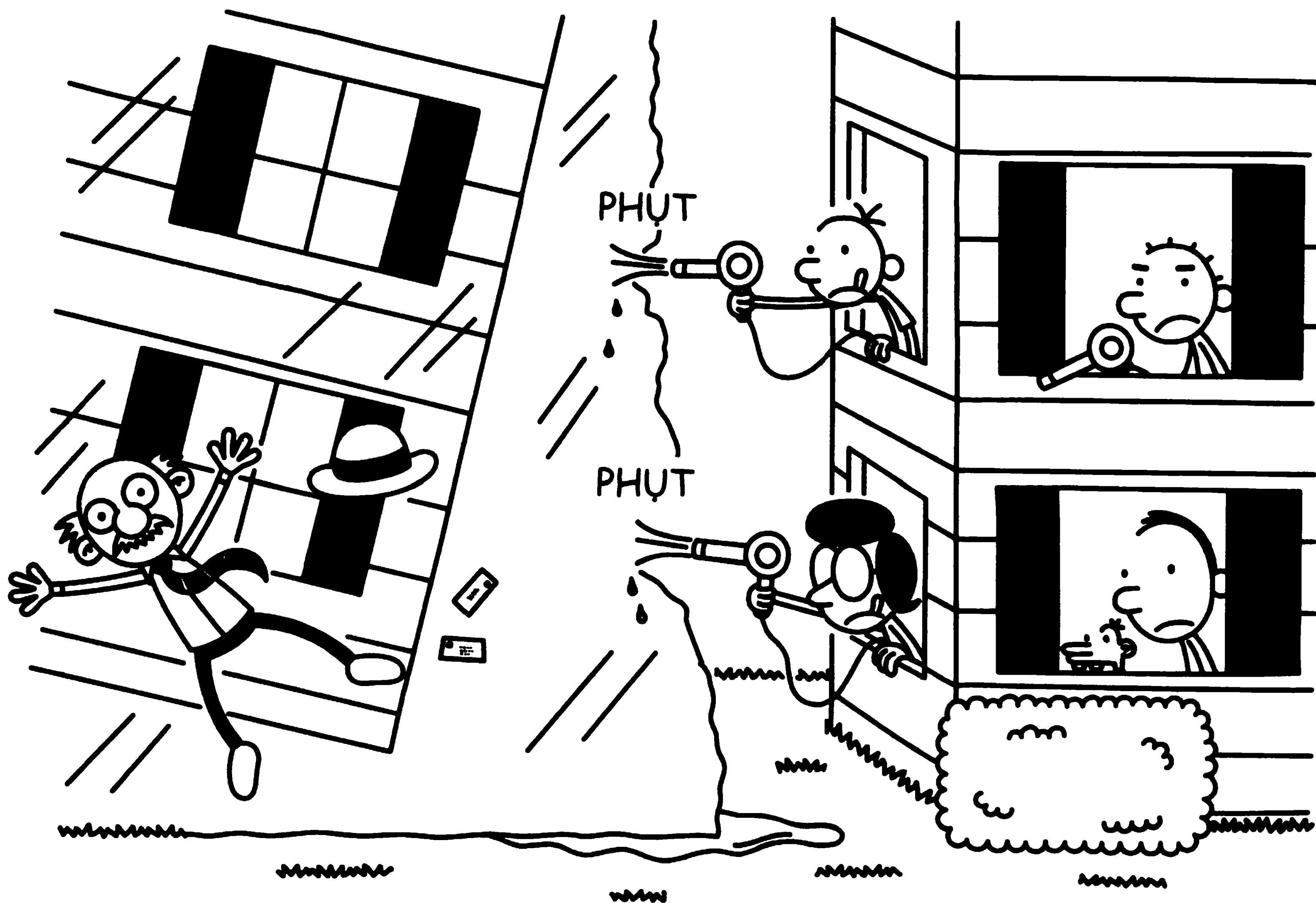

Tôi nghĩ TẤT CẢ chúng ta đều may mắn khi được sinh ra, bởi loài người phải trải qua bao nhiêu vất vả mới có được như ngày hôm nay.

Ở trường chúng tôi được học rằng cách đây một vạn năm, phân nửa Trái đất bị bao phủ bởi một lớp băng dày. Nếu loài người đã chịu đựng được ĐIỀU KIỆN khắc nghiệt ấy thì tôi nghĩ chúng ta có thể vượt qua BẤT KỲ ĐIỀU GÌ.

Giáo viên của tôi nói rằng đến một ngày nào đó, Trái đất sẽ trải qua một Kỷ Băng hà nữa, các sông băng sẽ lại được hình thành. Tôi hy vọng giai đoạn đó đừng xảy ra quá SỚM.

Nghe nói các dòng sông băng di chuyển khá CHẬM, đây là tin tốt vì có thể chúng ta sẽ có cơ hội LÀM điều gì đó.

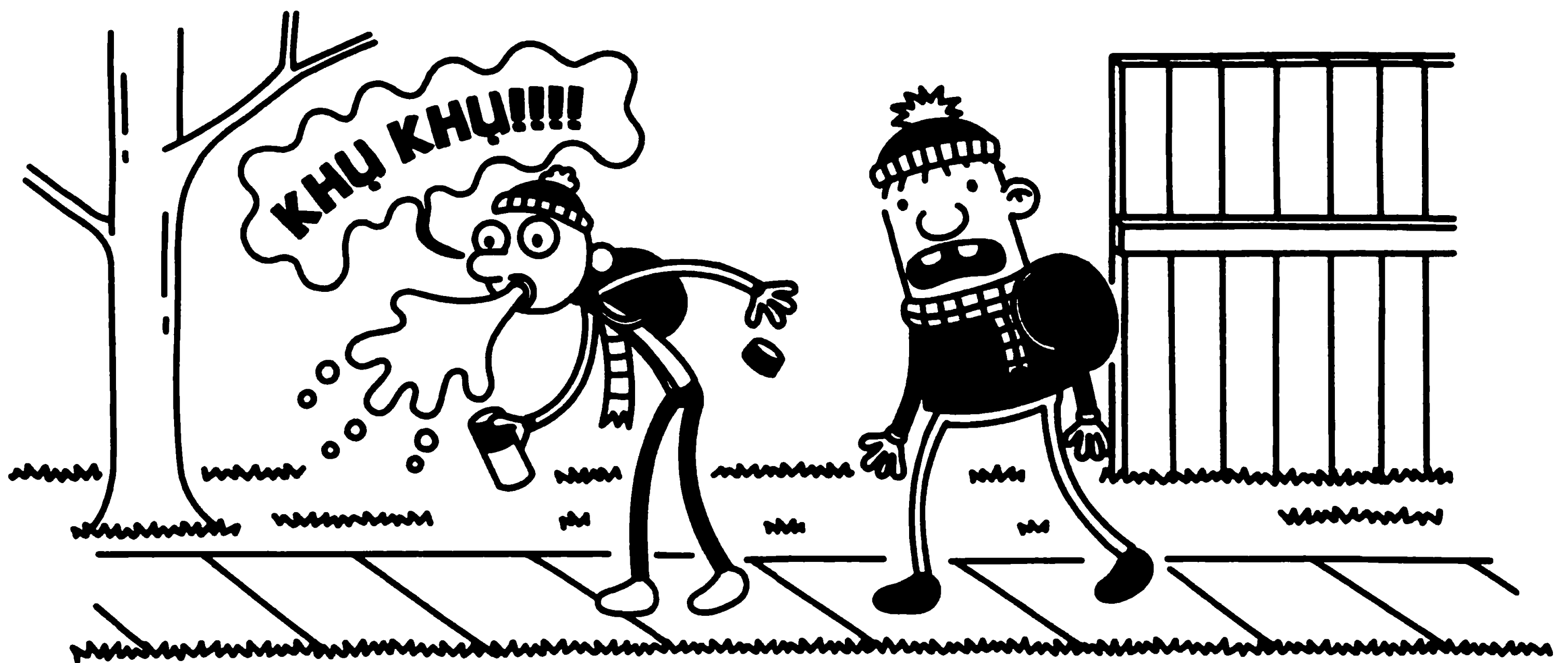
Tôi không biết Trái đất quá NÓNG hay quá LẠNH thì tệ hơn, chỉ chắc chắn một điều là đi bộ đến trường vào buổi sáng một ngày lạnh giá thì chẳng có gì hay ho.

Tôi cố tự động viên bằng cách nghĩ đến những điều mình THÍCH về mùa đông, nhưng chỉ liệt kê ra được vài thứ. Giáng sinh thì quá tuyệt rồi, song sau đó lại phải chờ dài cổ mới tới mùa xuân.

Tôi khẳng định thứ duy nhất thực sự khiến mùa đông đáng giá là SÔ-CÔ-LA NÓNG. Tôi từng tham gia đội Tuần tra An ninh và được uống sô-cô-la nóng miễn phí ở trường. Tuy nhiên sau khi bị trục xuất khỏi đội, tôi đành phải TỰ mang sô-cô-la đi.

Gần đây, sáng nào tôi cũng đổ sô-cô-la nóng vào bình giữ nhiệt. Nó giúp tôi thấy ấm áp khi phải cuốc bộ đến trường.

Nhưng sáng nay, chắc chắn là bố đã cầm nhầm chiếc bình CỦA TÔI và để lại cho tôi chiếc CỦA BỐ. Tôi không hề nhận ra cho tới khi tộp phải một ngụm xúp kem năm rở to.

Tôi luôn ước giá như buổi sáng nào cũng được bố mẹ lái xe chở đi học, song bố mẹ thường ra khỏi nhà sớm hơn tôi cả nửa tiếng đồng hồ.

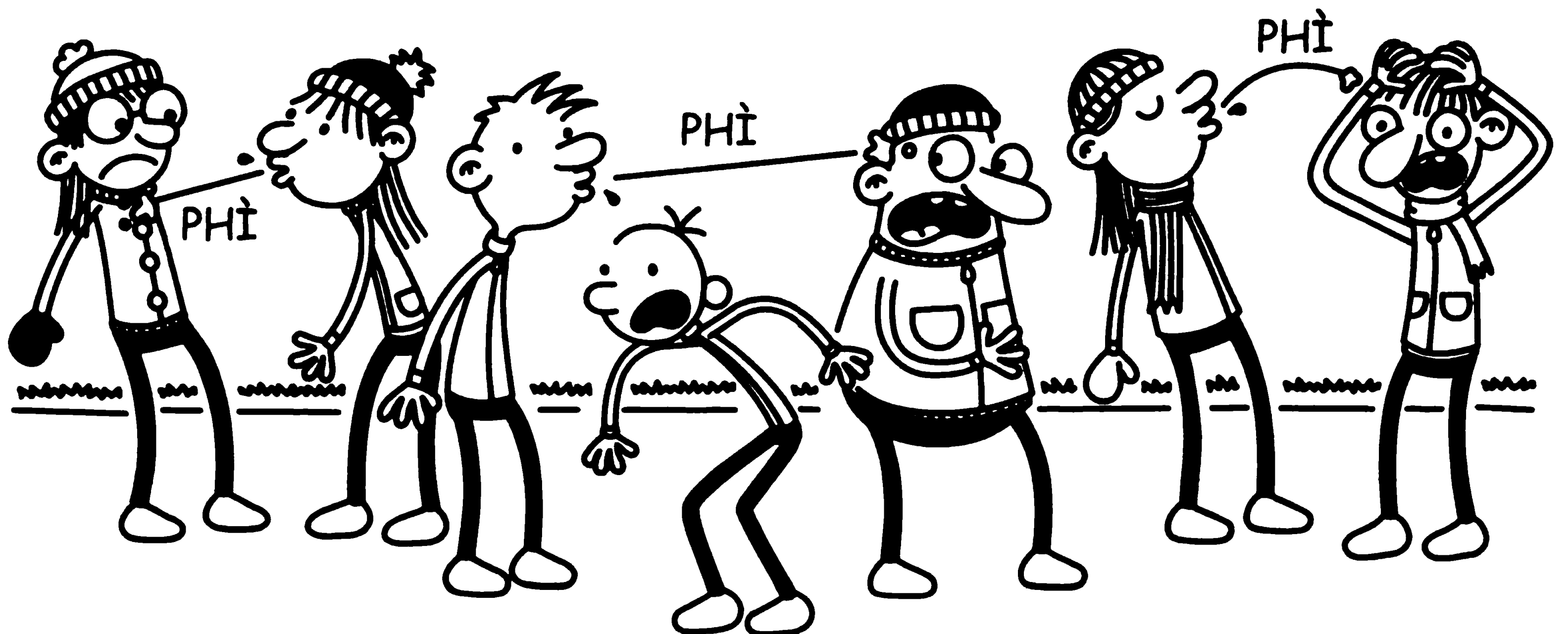
Có mấy đứa ở trên đồi thường được bố mẹ chở đi học vào những ngày lạnh buốt như hôm nay. Nhưng lúc tôi với Rowley cố vẫy xin quá giang thì bọn nó còn chẳng thèm liếc lấy một cái. Như thế thật ích kỷ vì cùng ở một dãy phố thì phải GIÚP ĐỠ nhau chứ.

Hôm nay ngoài trời quá lạnh, nên các thầy cô quyết định cho chúng tôi nghỉ giải lao trong lớp, như vậy quả là ĐÚNG Ý tôi.

Lần TRƯỚC, chúng tôi giải lao ngoài trời vào một ngày cũng lạnh như hôm nay, Albert Sandy khẳng định là nếu trời lạnh thế này mà nhỏ nước bọt, bãi nước sẽ đóng băng trước khi chạm ĐẤT.

Hừm, hóa ra thằng ấy chỉ TÀO LAO, giờ ra chơi hôm ấy đã trở thành con ÁC MỘNG.

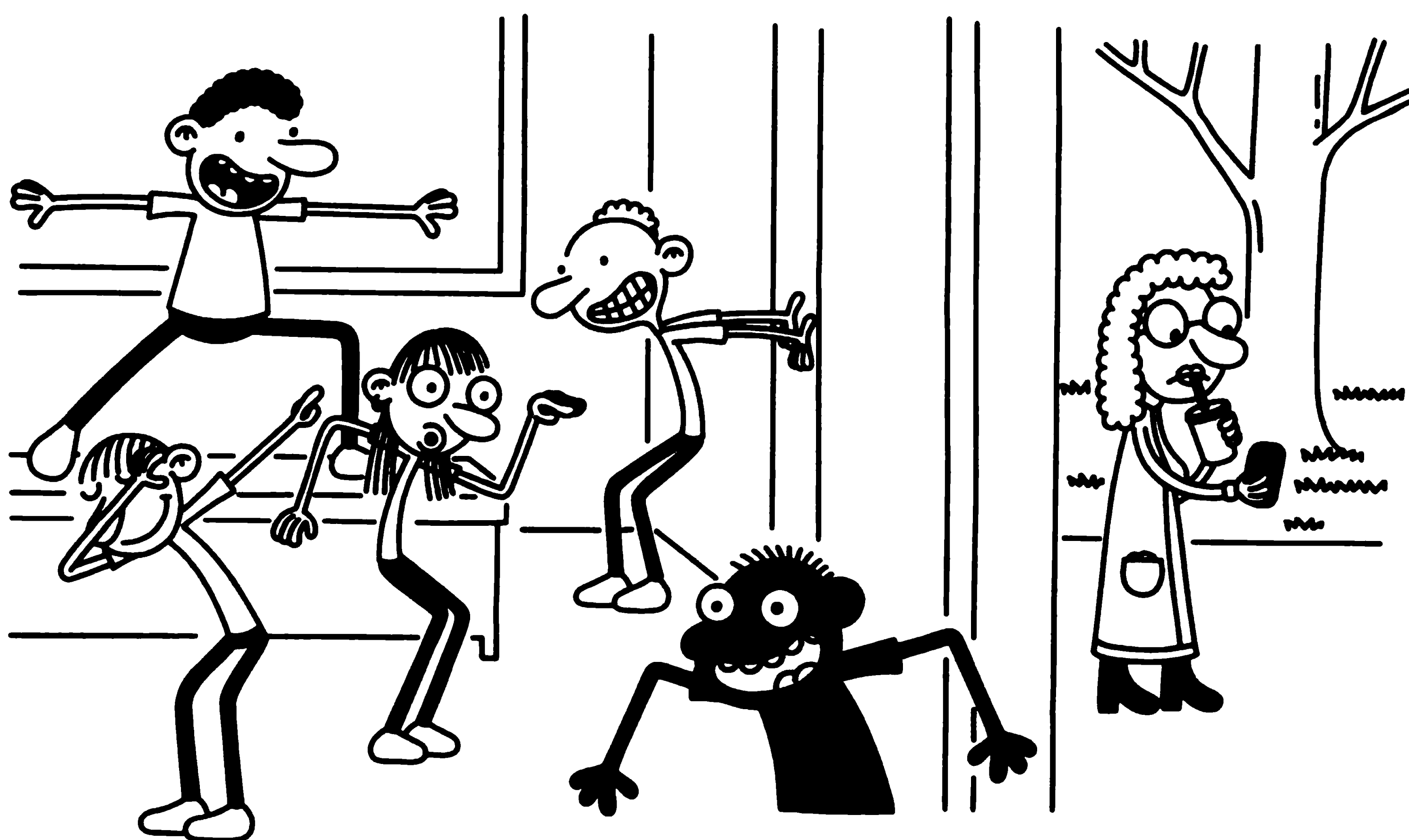
Thường thì giải lao trong lớp chẳng có gì vui. Chúng tôi phải đánh cờ, vẽ tranh và làm đồ thủ công, nhưng bọn lớp tôi chẳng bao giờ ngồi yên mà tìm đủ cách làm mọi thứ rối tung lên.

Thế nên hôm nay giáo viên thông báo rằng, chúng tôi sẽ thử chơi một trò chơi MỚI.

Cô giáo bày cho cả lớp chơi trò “Cổ vật”, mọi người đều phải đứng im như tượng và giữ yên tư thế ấy càng lâu càng tốt.

Trò này quả thật rất VUI, nhưng đến hết giờ chơi tôi mới nhận ra đó chỉ là một cách đơn giản để giữ cho chúng tôi khỏi QUẬY PHÁ trong nửa tiếng đồng hồ.

Tôi không thích ở trong lớp quá lâu vì thời tiết mùa đông khiến nhiều đứa bị ỚM, mà tôi thật chẳng muốn đứa khác lây bệnh cho MÌNH.

Toàn trường đâu đâu cũng ĐẦY mầm bệnh mà CÓ ĐỨA NÀO chịu che miệng khi ho hay hắt hơi đâu.

Tôi bảo Albert rằng đó chỉ là một câu chuyện bịa, nhưng nó thề sống thề chết đó là SỰ THẬT. Nó còn bảo rằng, thực ra người kia vẫn CÒN SỐNG và hiện tại đang bán hàng tạp hóa ở cửa hàng Shop-n-Dash.

Albert LUÔN lan truyền những câu chuyện hoang đường như vậy mà bọn cùng bàn tôi tin sái cổ. Vậy là từ đó chúng nó chẳng bao giờ che miệng khi hắt hơi.

Cách đây vài tuần Albert còn bảo, vào mùa đông nếu thú cưng của ai đó chết, họ phải đợi tận đến mùa xuân khi băng tan thì mới được mang chôn. Và trong khi đợi, họ sẽ tìm chỗ nào đó để GIỮ xác con vật.

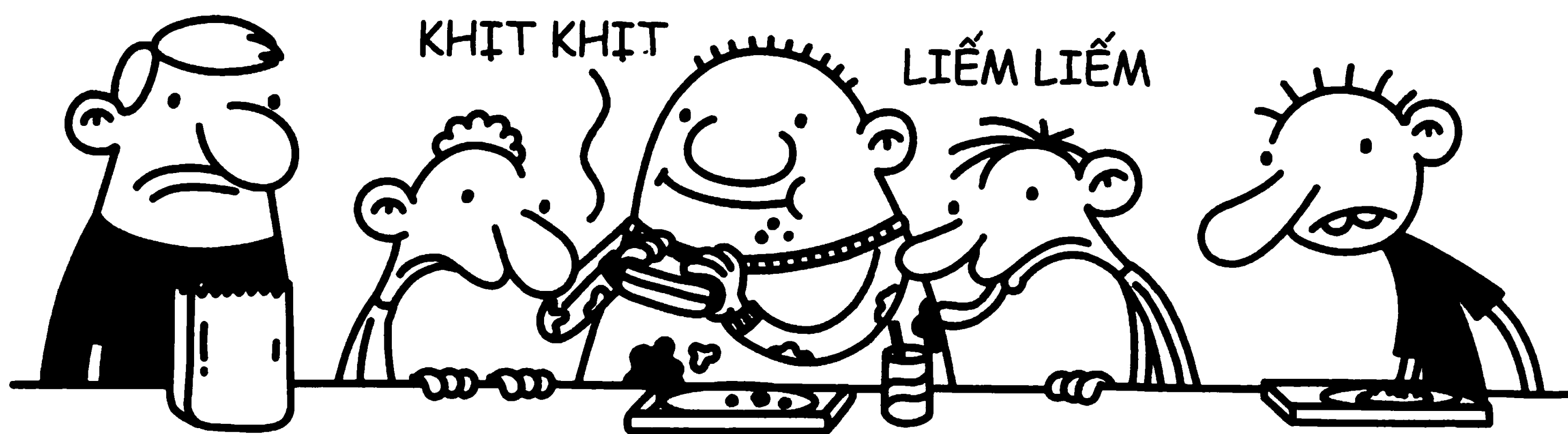
Albert quả quyết rằng, mọi người trong thành phố dùng tủ đông ở căng-tin trường để làm chỗ giữ xác thú cưng qua mùa đông, bây giờ thì cái tủ đã ĐẦY ẮP.

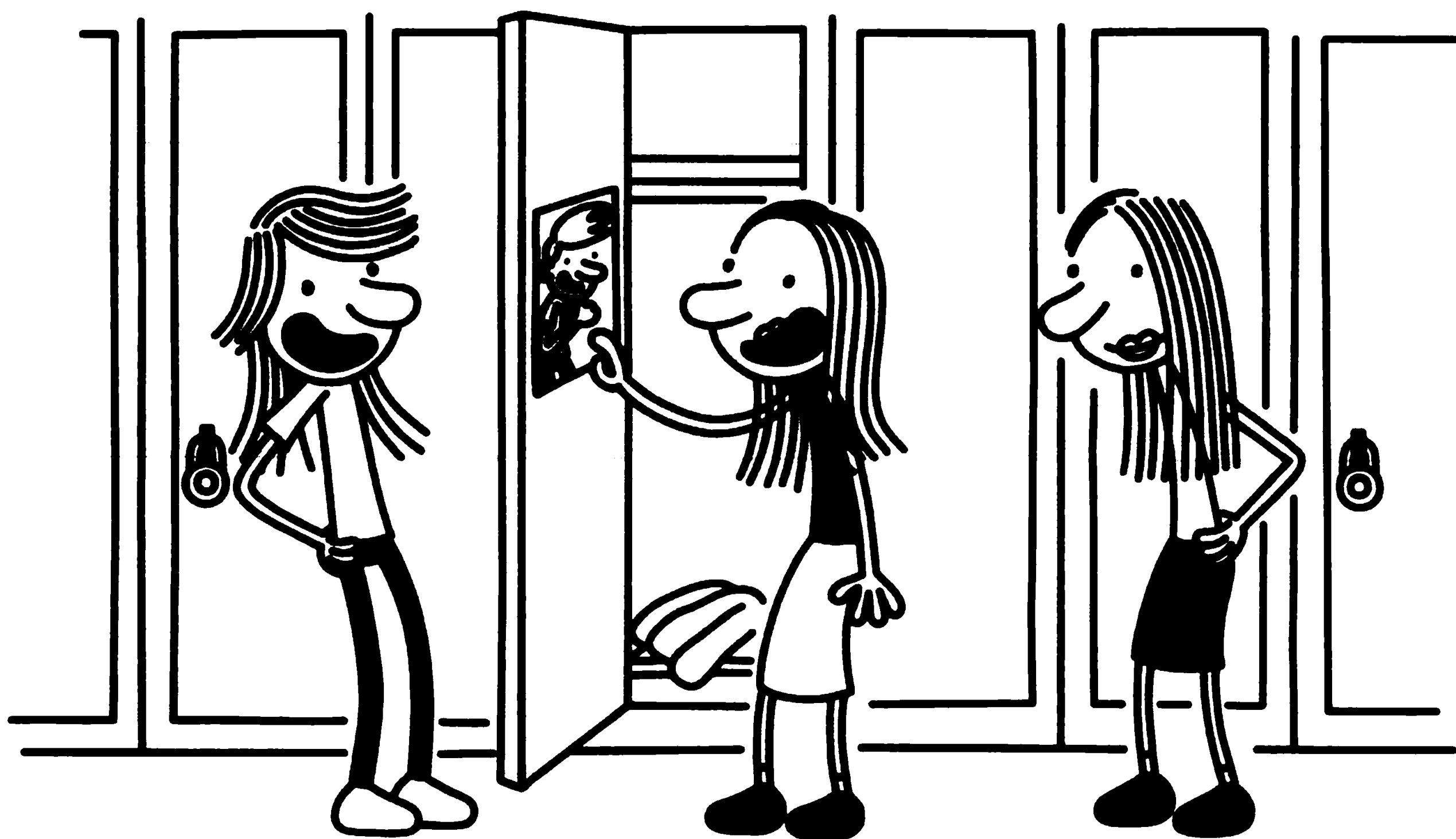
Tôi gần như CHẮC CHẮN đây chỉ là một trong những câu chuyện ngu ngốc mà thằng Albert bịa ra. Nhưng để đề phòng, cho tới lúc gia đình tôi tìm được con LỢN, tôi sẽ không xoi món lợn nướng đặc biệt nữa.

Tôi đang nghiêm túc suy nghĩ việc đổi chỗ ngồi ăn trưa, vì quá ngán ngẩm việc ngày nào cũng phải ngồi với Albert Sandy cùng lũ đàn này. Một trong những đứa mà tôi sẽ chẳng lưu luyến gì chính là Teddy Silveti, cái thằng luôn mặc duy nhất một chiếc áo len suốt cả mùa đông.

Áo len của Teddy CHƯA BAO GIỜ được giặt, trên áo bám đầy những vệt thức ăn. Thỉnh thoảng, bọn cùng bàn còn đổ nhau đoán xem vết đó là loại thức ăn GÌ và hôm nay cũng không ngoại lệ.

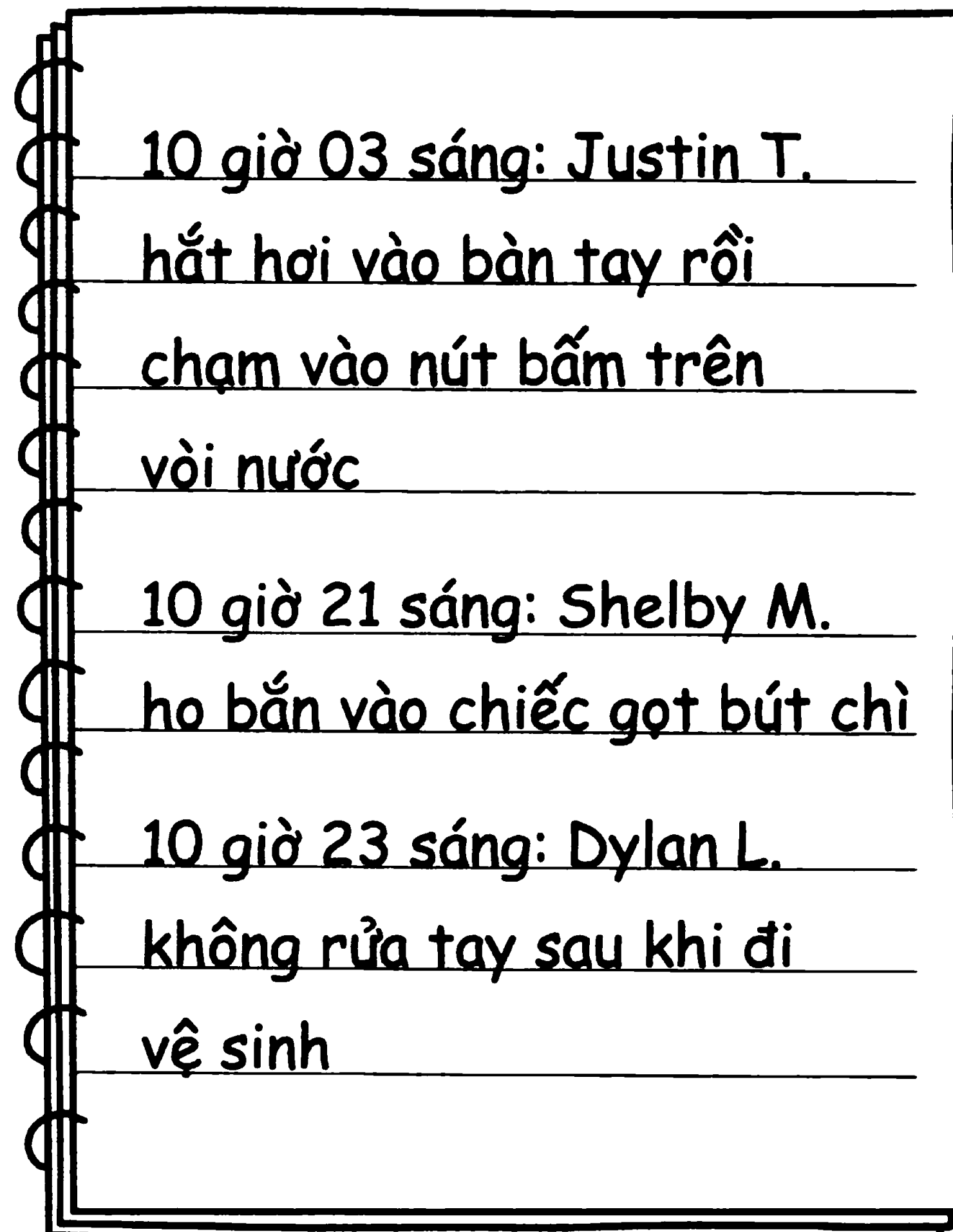

Thấy chưa, đây chính là lý do đám con gái trường tôi thường dán ảnh các ca sĩ thần tượng trong tủ giữ đồ. Bởi đám con trai trong khối đúng là không có LỰA CHỌN nào nên hồn cả.

Không thể TƯỞNG TƯỢNG nổi trên chiếc áo len của thằng Teddy có bao nhiêu con vi trùng, vì thế, tốt hơn hết là tôi nên nghĩ cách nó ít nhất hai đứa.

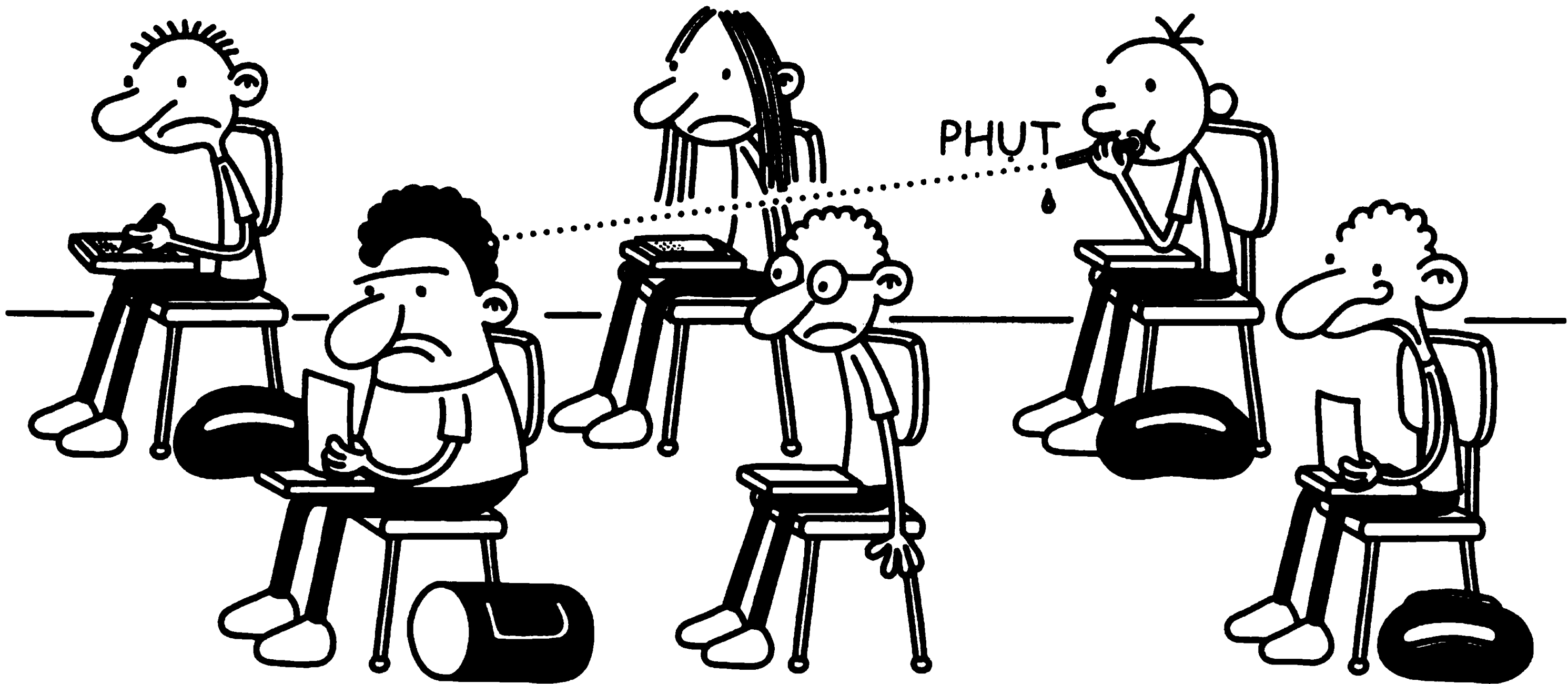
Lúc ở trường, đầu óc tôi chủ yếu dùng để theo dõi đám vi trùng của bọn bạn xem đang ở VỊ TRÍ NÀO. Đến mùa đông năm nay, tôi đã kịp ghi kín hai cuốn sổ tay.

Việc theo dõi này sẽ khá khó khăn khi gặp những đứa sinh đôi như Jeremy và Jameson Garza. Tôi không phân biệt nổi hai anh em nhà đó. Hôm nay, có vẻ như một đứa bị ốm còn đứa kia thì KHÔNG.

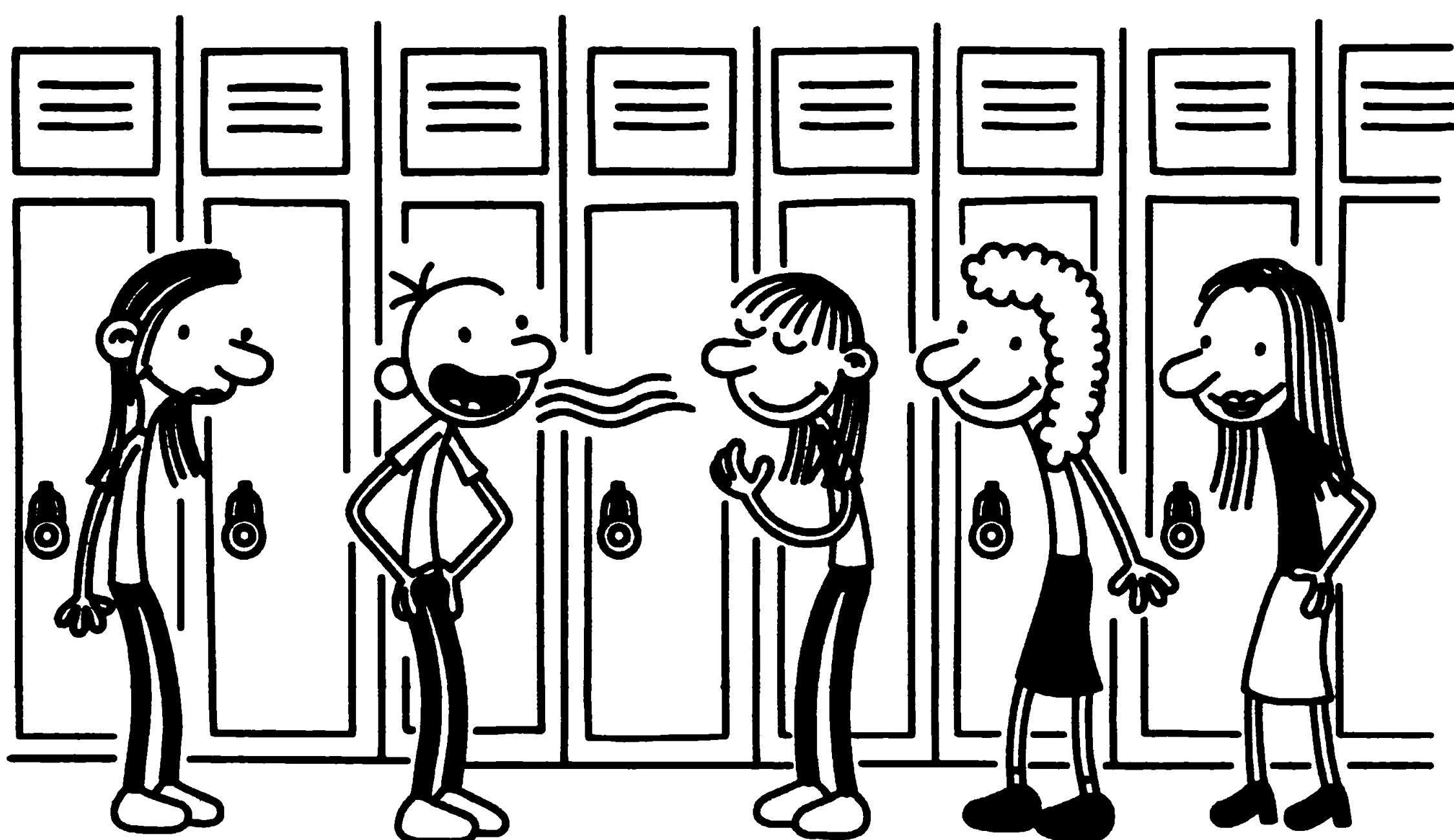

Do đó, tôi bắn một viên đạn giấy vào tóc đứa bị ốm để dễ theo dõi nó hơn.

Bị ốm chỉ có duy nhất một cái HAY HO, là viên thuốc vị anh đào mà mẹ cho tôi ngậm mỗi khi bị viêm họng. Biết là phải ngậm từ từ, nhưng tôi cứ nhai như nhai KẼO và mỗi ngày xơi liền mấy gói.

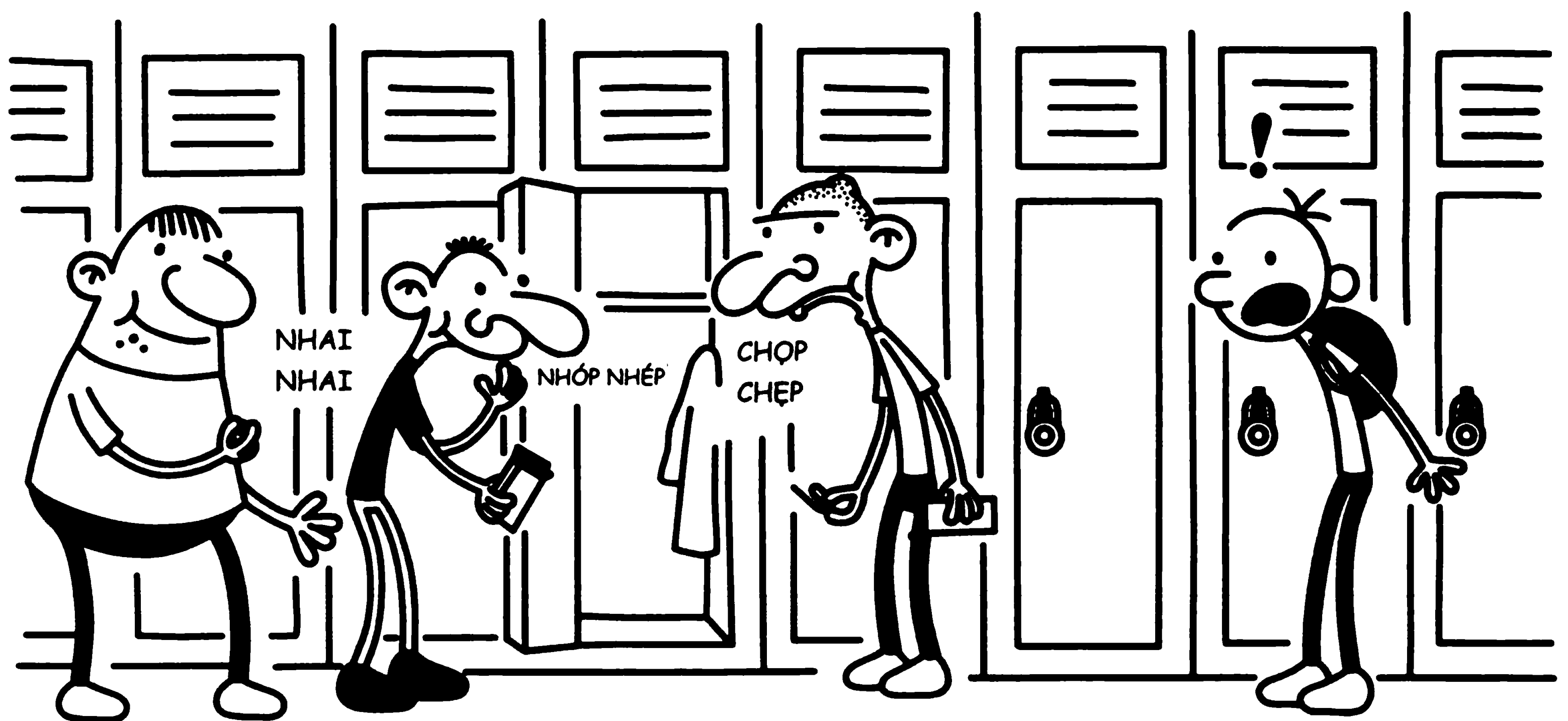
Bọn con gái trường tôi rất THÍCH mùi viên ngậm vị anh đào nên ốm vậy cũng cực kỳ XỨNG ĐÁNG.

Khốn nỗi là đám CON TRAI cũng thích cái mùi này. Chúng nó luôn cố xin xỏ tôi CHO chúng vài viên.

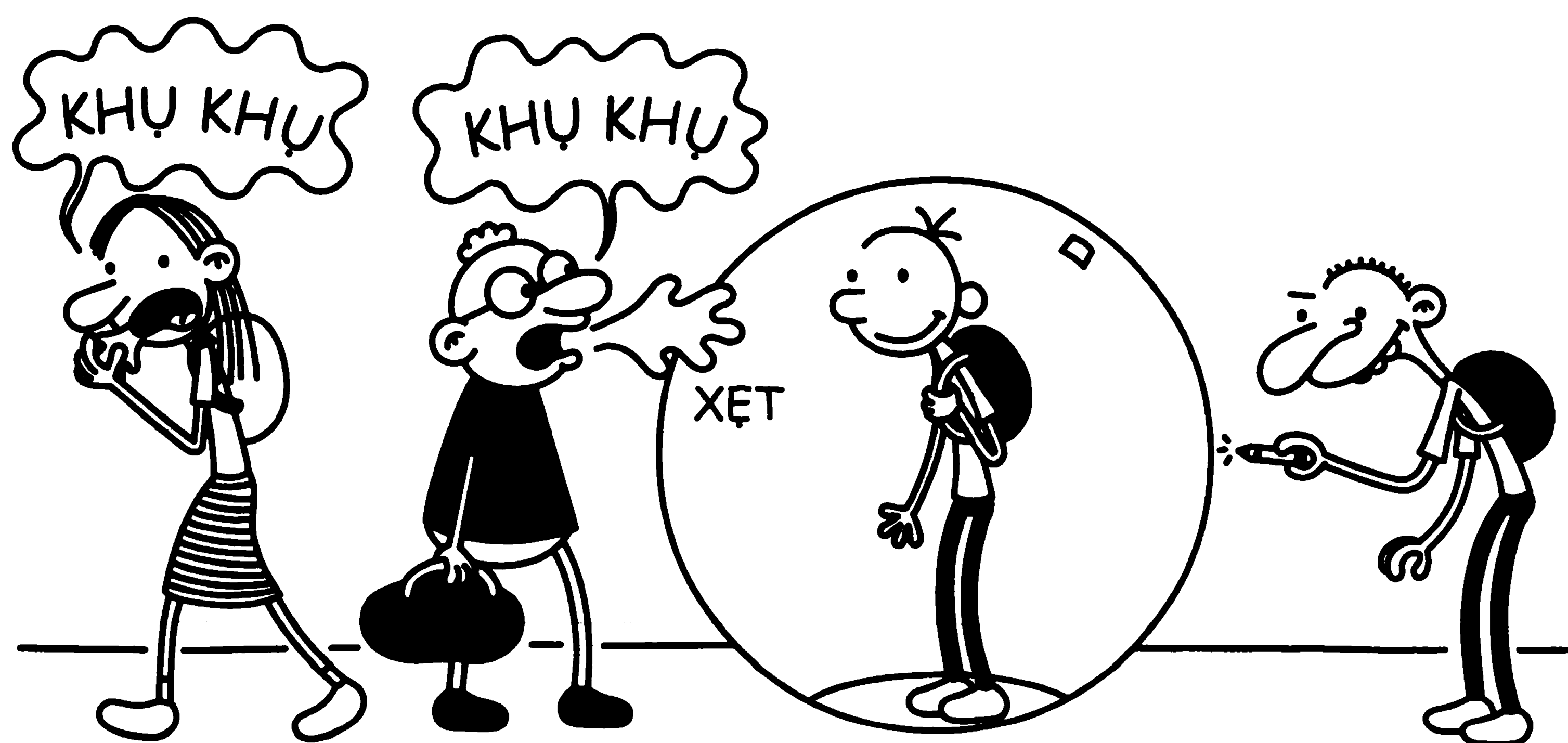
Cách đây mấy tuần, tôi thấy mình có triệu chứng đau họng nên mua ba gói mang đi học. Tôi bỏ một gói trong cặp và cất hai gói KIA vào tủ chứa đồ.

Nhưng Jake MacGough đã đánh hơi thấy hai gói cất trong tủ, nên lúc tôi phát hiện ra thì đã bị “Gờ giảm tốc” phá khóa mất rồi.

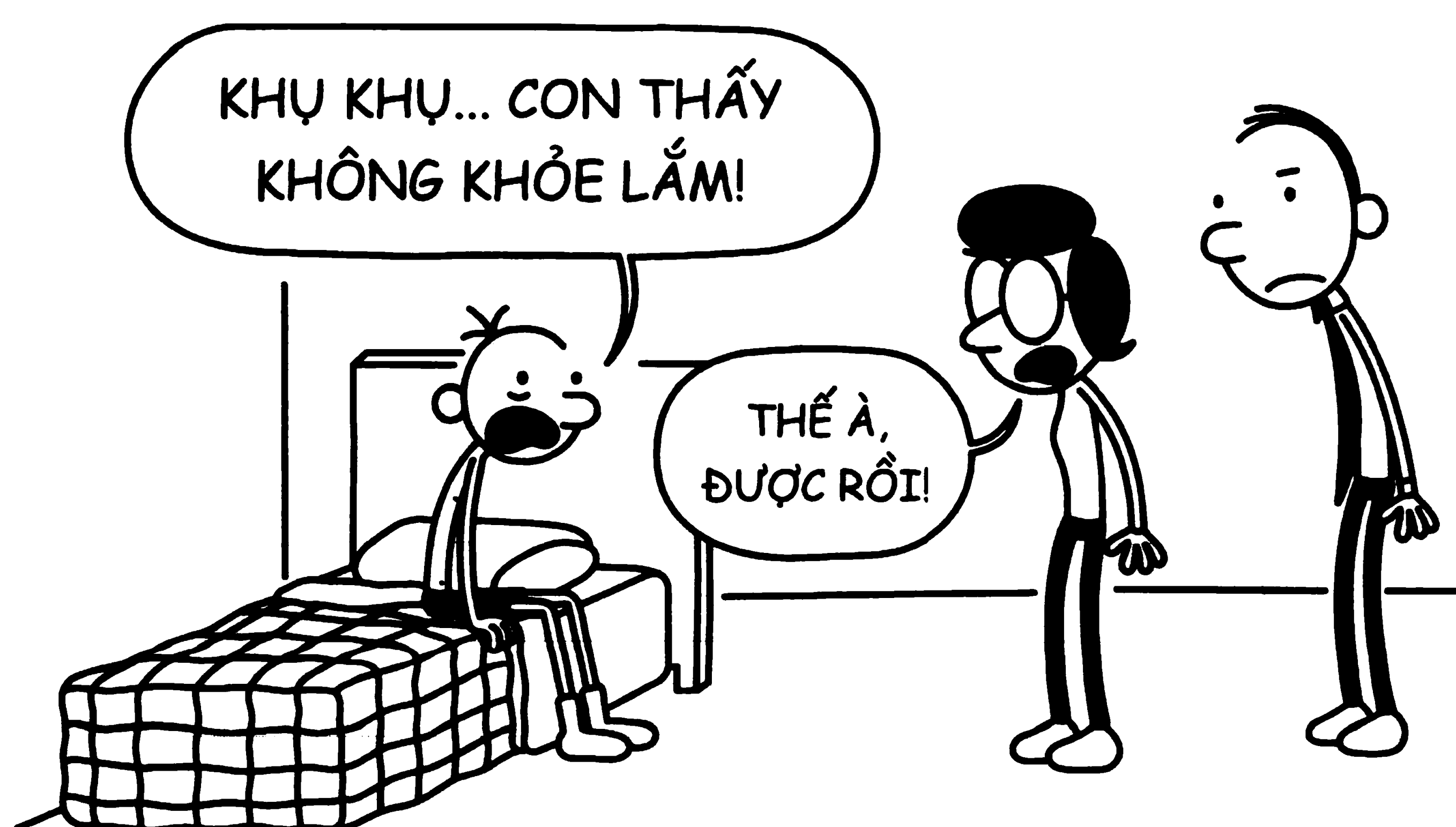
Tôi chỉ ước được nghỉ học HẸN trong mùa cúm. Chắc một ngày nào đó tôi sẽ mua mấy quả bóng nhựa khổng lồ để bảo vệ mình khỏi đám vi trùng của những đứa khác.

Tuy nhiên tôi dám cá là quả bóng ấy không trụ nổi quá một NGÀY trước khi bị thằng thần kinh nào đó làm nổ tanh bành.

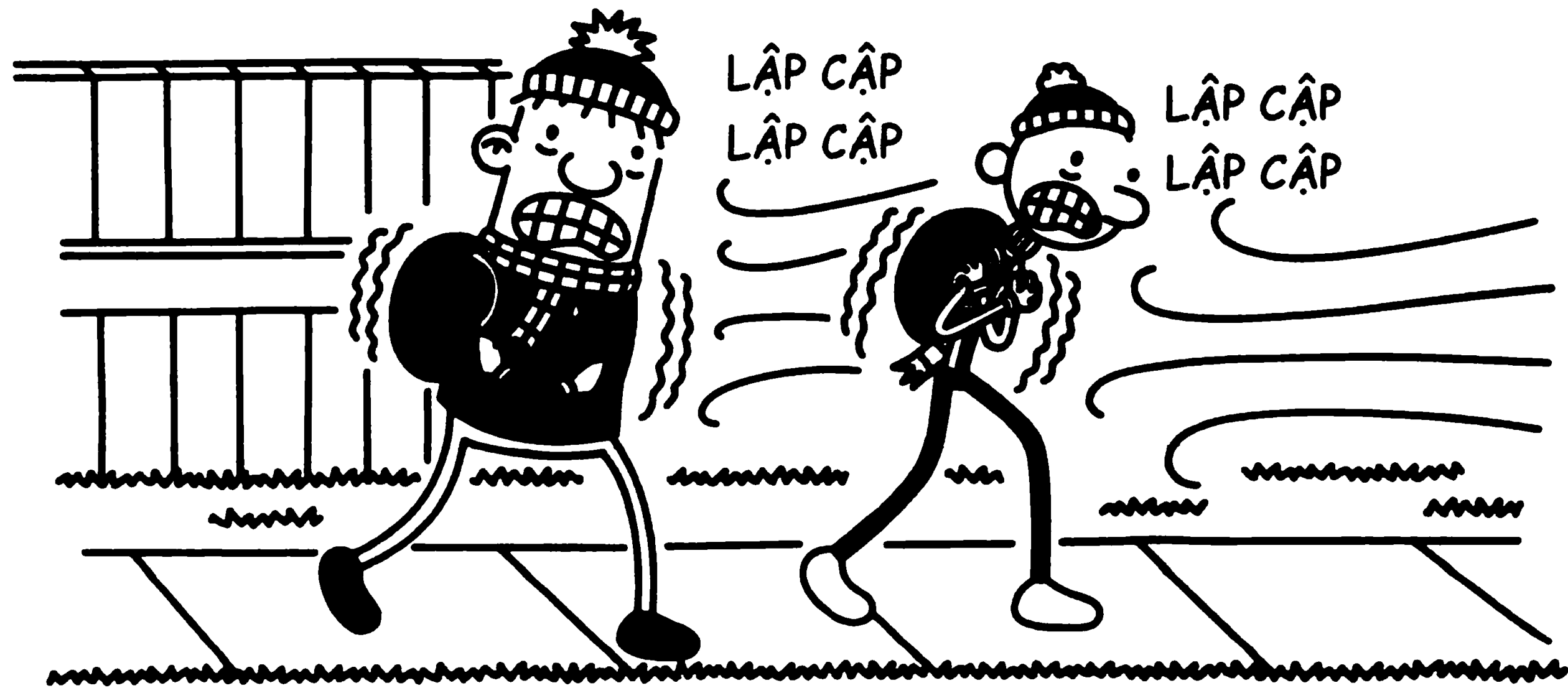

Dù ghét bị ốm nhưng tôi vẫn mừng khi người ta chưa thể tìm ra thuốc đặc trị cảm cúm.

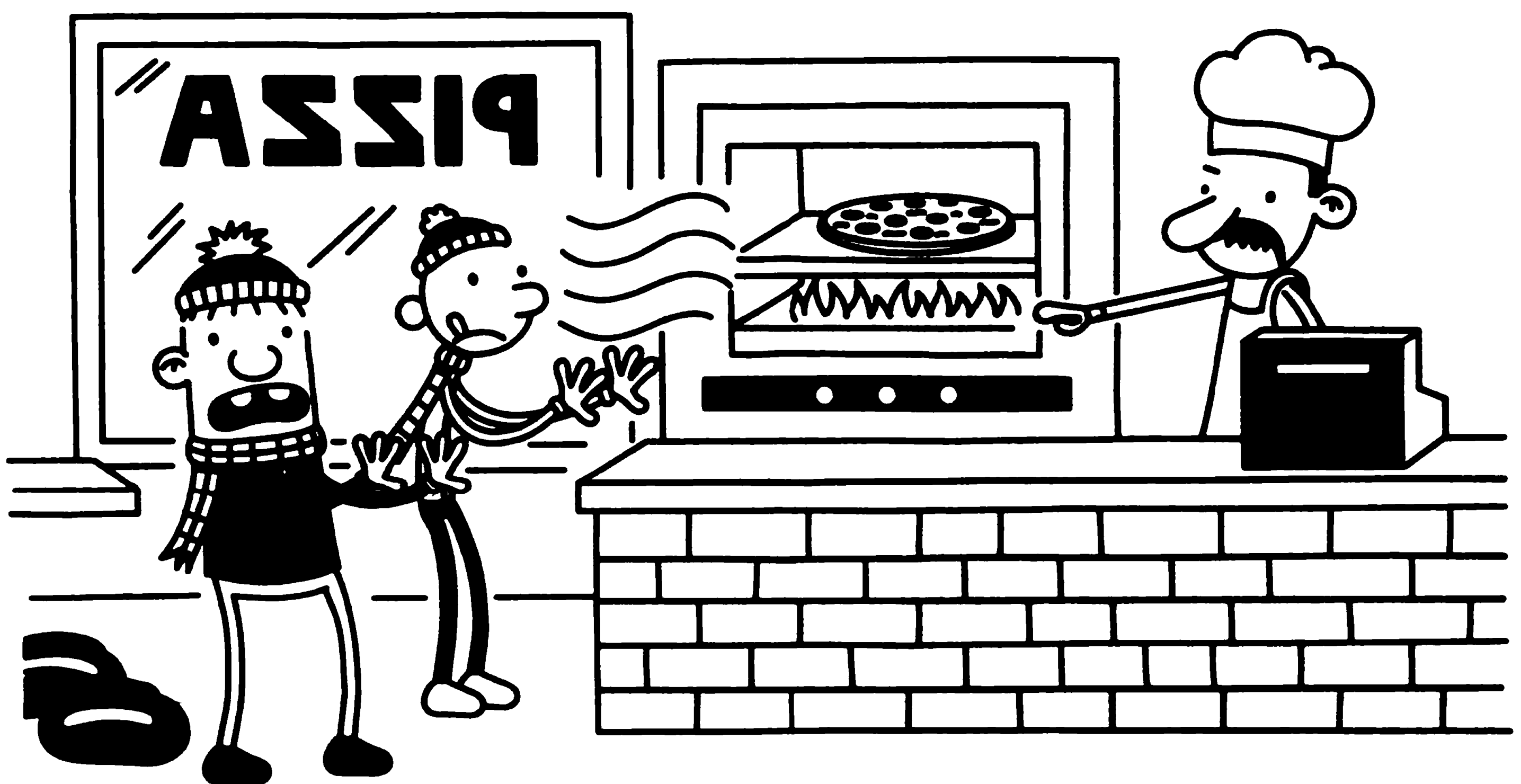
Bởi nếu họ TÌM ĐƯỢC, tôi làm sao còn cơ hội giả vờ ốm để nghỉ học ở nhà chơi điện tử nữa.

Hôm nay lúc cuộc bộ VỀ NHÀ, trời còn lạnh hơn cả lúc đi. Tôi và Rowley đi ngược GIÓ nên cảm giác LẠNH hơn gấp chục lần.

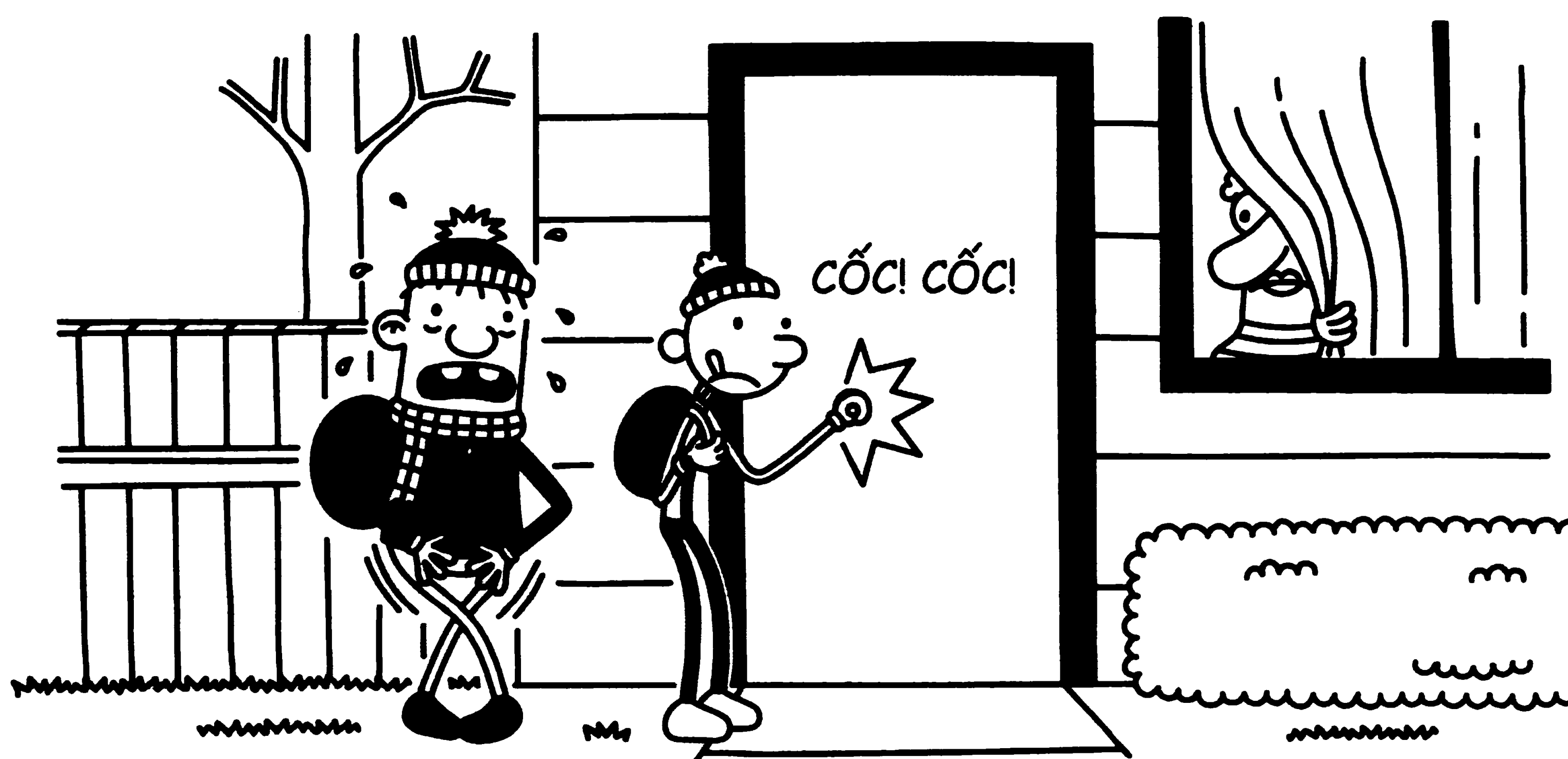
Mọi thứ tệ đến mức trên đường về, hai đứa phải dừng lại nghỉ mấy lần. Chỗ đầu tiên chúng tôi vào là cửa hàng bánh pizza. Chỗ đó có cái lò nướng to tổ chẳng nên bên trong lúc nào cũng ấm. Nhưng khi chủ quán nhận ra chúng tôi chẳng MUA gì cả, ông ta thẳng tay tổng cổ hai đứa ra ngoài.

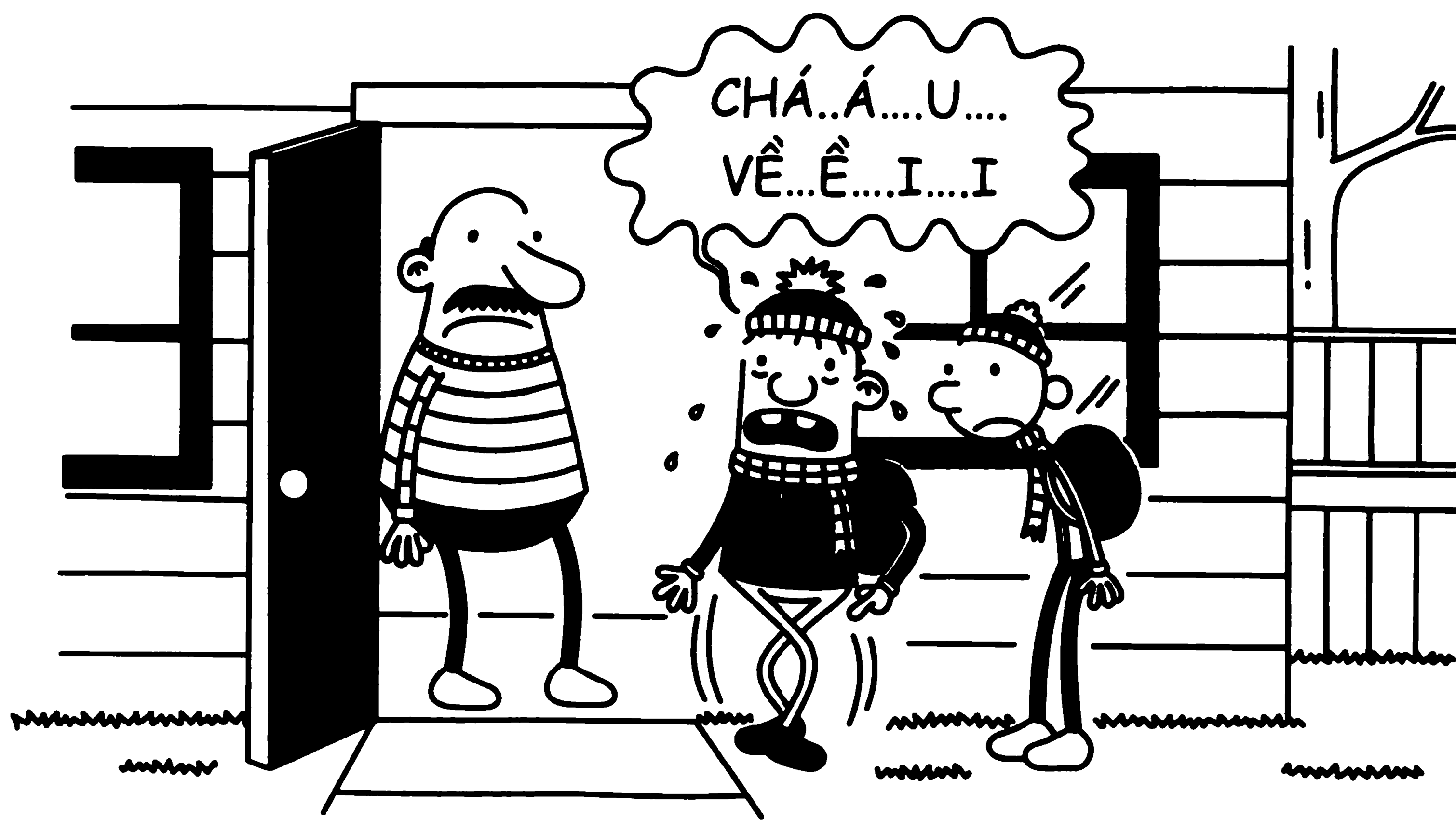
Điểm dừng tiếp theo là thư viện thành phố. Chỗ ấy là nơi công cộng nên chúng tôi biết sẽ không bị người ta đuổi đi. Nhưng khi mấy nhân viên thư viện bắt đầu ba hoa về sách vở thì chúng tôi TỰ chuẩn khởi đó.

Già mà hai đứa kịp đi vệ sinh ở thư viện trước khi rời đi, bởi khi mới đi được nửa đường thì Rowley mót quá. Chúng tôi gõ cửa mấy nhà để xin đi vệ sinh nhờ nhưng khi trông thấy chúng tôi ngoài cửa, họ đều giả vờ như không có nhà.

Cuối cùng cũng có người ra MỞ CỬA, song lúc ấy mặt Rowley đã lạnh như bị đóng băng nên nó chẳng nói được TỪ nào ra hồn.

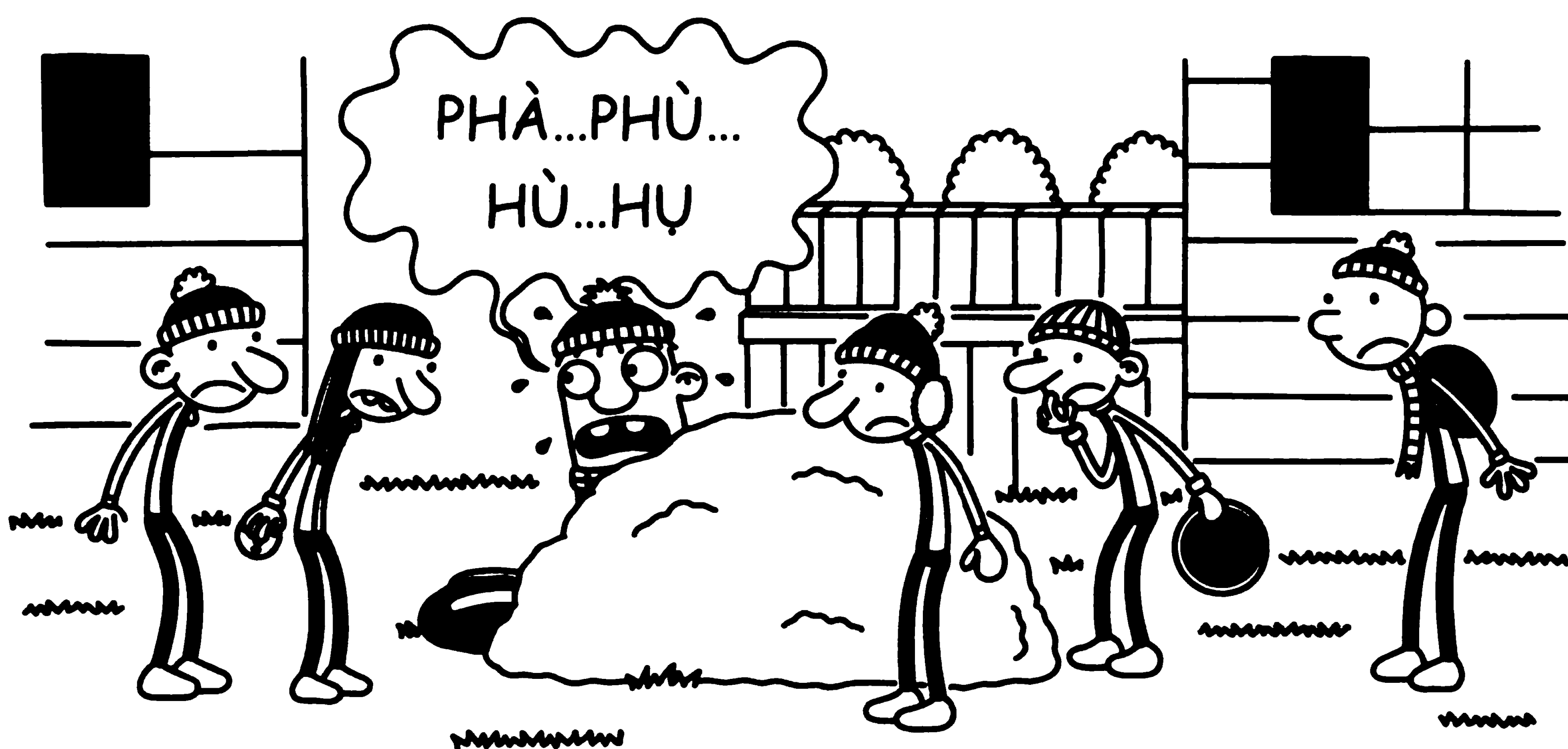

Khi hai đứa về tới phố Surrey, có lẽ Rowley khẩn cấp lắm rồi. Nhưng tôi thừa biết sẽ chẳng có ai ở dưới chân đồi cho chúng tôi vào nhà.

Sân trước nhà ông Yee có một TẢNG ĐÁ to, tôi bảo Rowley cứ chui ra sau tảng đá đó mà “giải quyết”. Còn tôi thì chẳng đời nào dám tè ngoài trời lạnh cóng THỂ NÀY vì TỪNG được nghe chuyện xảy ra với những gã hay “đái đường” từ thằng Albert Sandy.

Nhưng tôi nghĩ bây giờ không phải thời điểm thích hợp để nhắc tới chuyện ấy với Rowley, dù sao thì đi tè mới là ưu tiên số MỘT của nó lúc này.

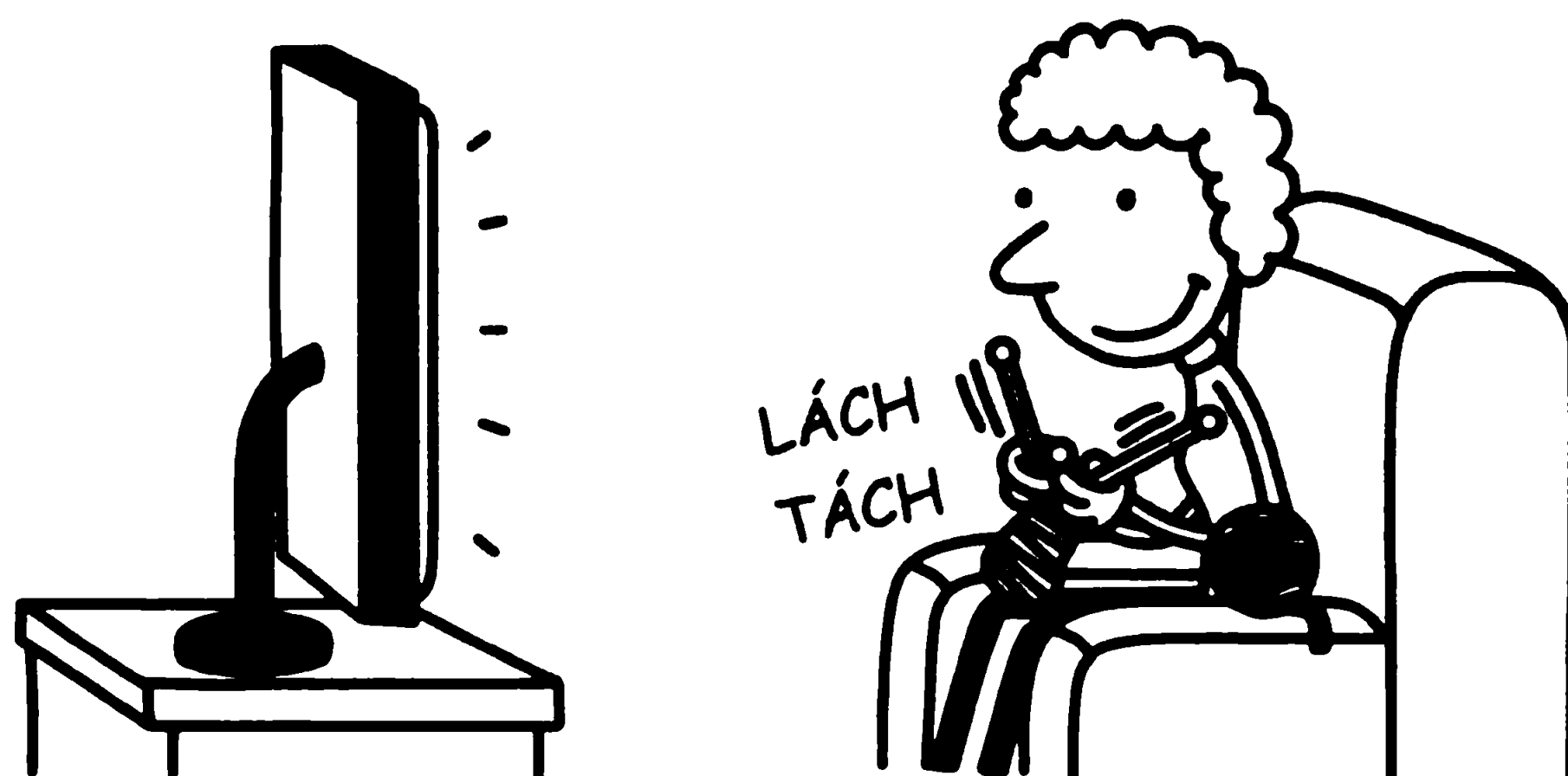
Không hiểu Rowley làm cái quái gì mà LÂU KINH KHỦNG. Đã có mấy đứa ở phố Surrey Hạ ra ngoài chơi và chẳng mấy chốc Rowley đã bị một đám đông vây quanh. Tôi lui dần ra phía sau vì không muốn bọn chúng biết là tôi ĐI CÙNG nó.

Ôn trời là cuối cùng Rowley cũng giải quyết xong nỗi buồn, hai đứa nhanh chóng chuồn khỏi đó trước khi có người phát hiện ra việc nó vừa LÀM, bởi chỉ cần chuyện ngớ ngẩn này cũng đủ để khơi mào một CUỘC CHIẾN.

Thứ Ba

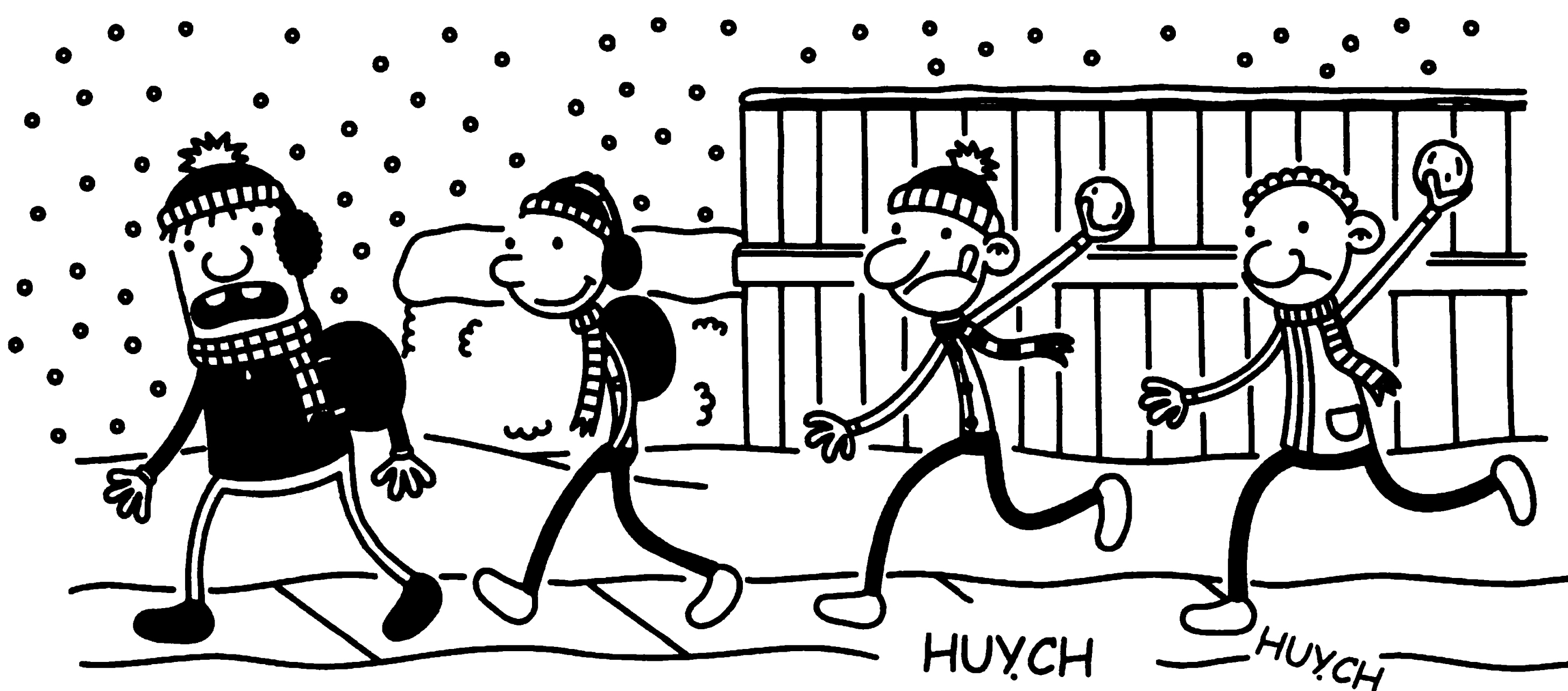
Sáng nay lạnh cắt da cắt thịt nên tôi lôi trong tủ ra một cái khăn và một đôi găng tay cũ. Mẹ bảo tôi nên đeo đôi găng tay hở ngón mà bà ngoại đan cho từ mùa đông năm ngoái. Nhưng hồi đan đôi găng tay này, bà đã quên đan nốt NGÓN TAY CÁI.

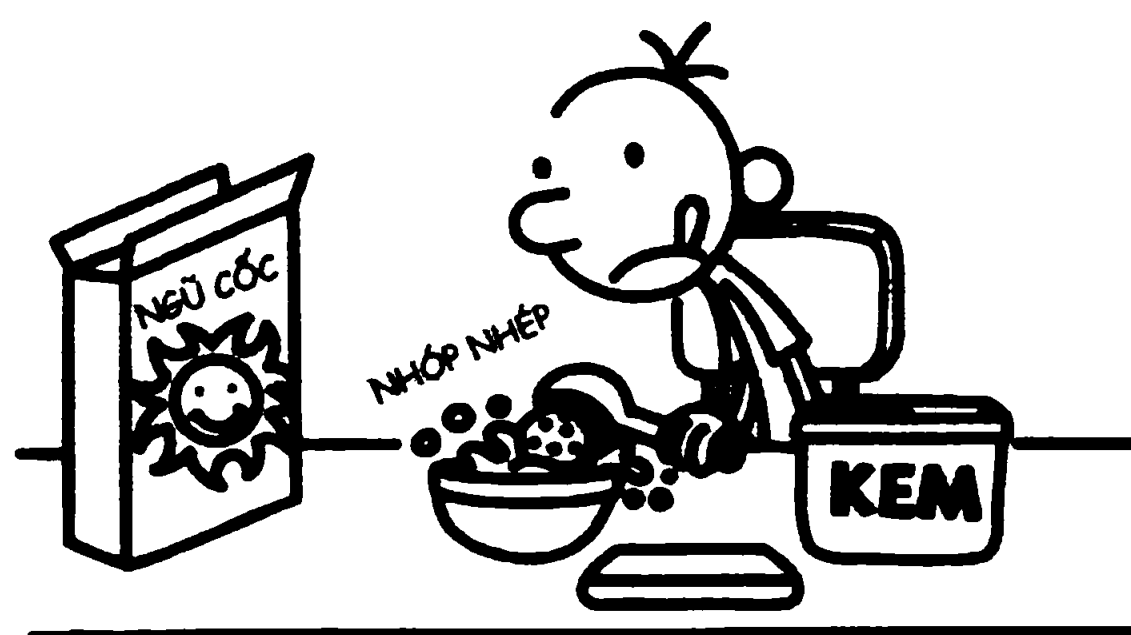
Vì thế cứ hễ xỏ tay vào đôi găng, tôi lại cảm giác như đi TẮT CHÂN vào hai bàn tay vậy. Đôi găng tay này hoàn toàn VÔ DỤNG trong cuộc chiến ném bóng tuyết.

Mẹ còn bảo tôi đeo thêm bít tai, nhưng tôi đã nhận được bài học từ chuyện này. Bọn dưới phố mà biết bạn không nghe thấy tiếng chúng đang đuổi theo, bạn chắc chắn sẽ DÍNH ĐÒN.

Tôi vốn GẦY NHẰNG nên có cảm giác lạnh hơn mọi người rất nhiều. Trên cơ thể tôi không có lớp mỡ cách nhiệt. Mùa đông nào tôi cũng cố ăn thật nhiều để tạo thêm một lớp mỡ, nhưng chắc do hệ tiêu hóa không hấp thụ được vì vậy không HIỆU QUẢ.

Sáng nay, ngoài trời chỉ khoảng -12 độ C, lúc cuộc bộ tới trường, tôi cứ băn khoăn không biết liệu MÁU trong người có bị đóng băng hay không.

Nghe nói cơ thể con người có tới 60% là NƯỚC vì vậy tôi đoán chuyện này hoàn toàn CÓ THỂ xảy ra, nhưng nghe cứ như chuyện do thằng Albert Sandy bịa ra vậy.

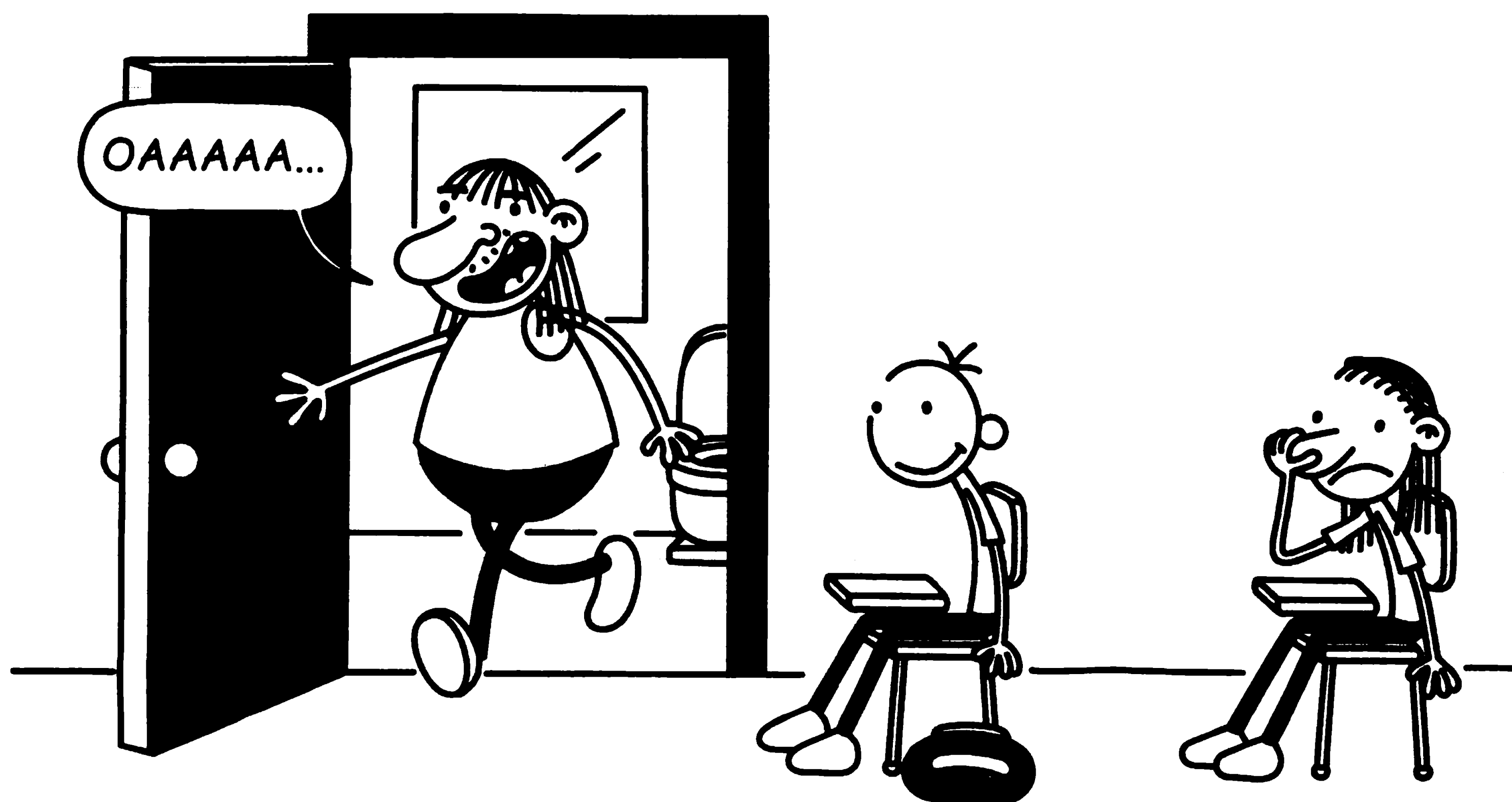
Điều tôi lo lắng NHẤT là bị thương vì GIÁ LẠNH. Khi mới đi được nửa đường, hai tai tôi đã Û LÊN. Lúc ấy tôi ước giá mà nghe lời mẹ đeo bít tai.

Tôi còn tưởng một trong hai cái tai của tôi đã RỤNG mất lúc nào không biết cho tới khi vào lớp.

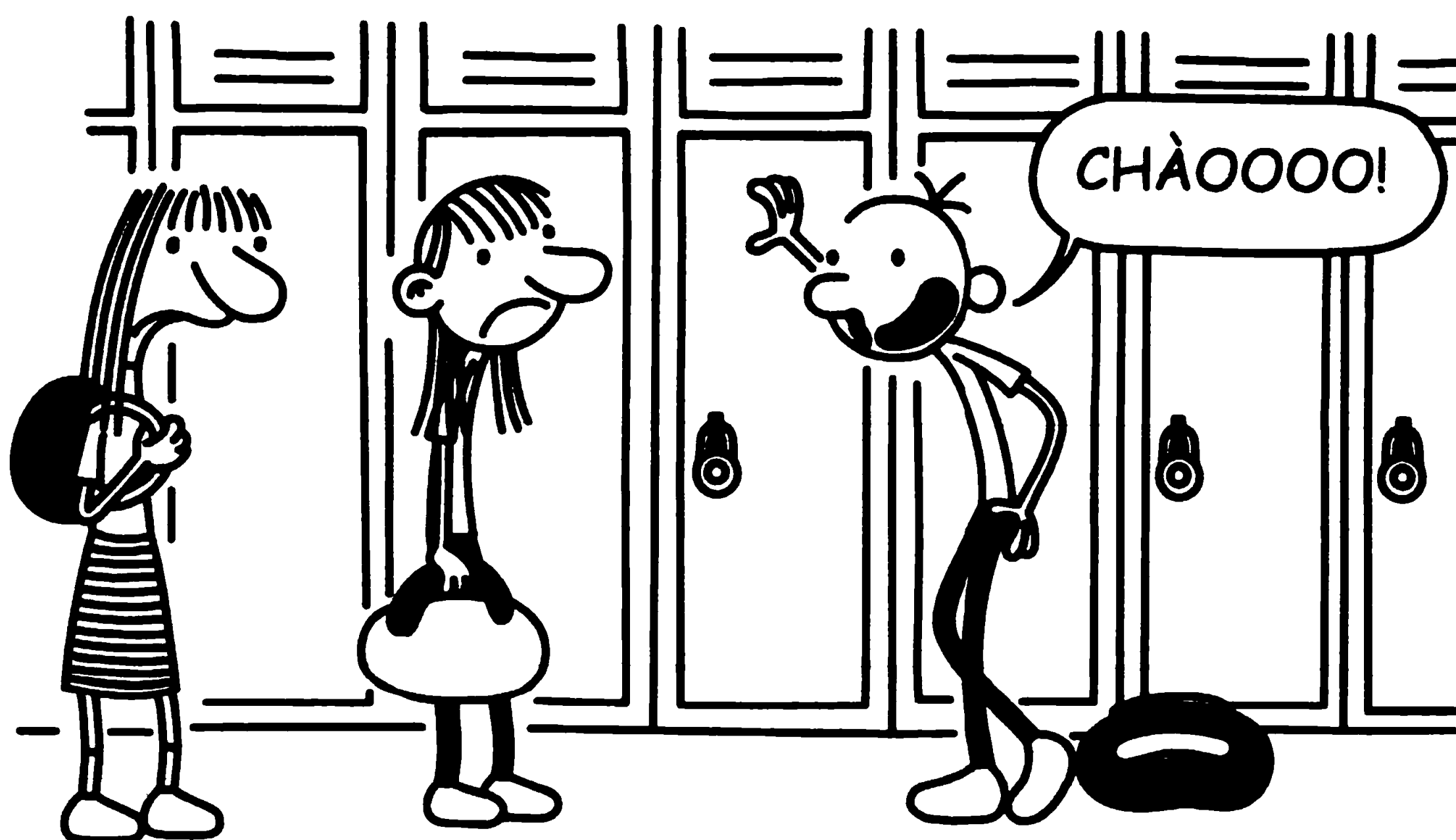

Tuy nhiên tôi đâu chỉ lo lắng mỗi chuyện cái TAI, rõ ràng NHIỀU bộ phận có thể bị thương vì trời quá lạnh.

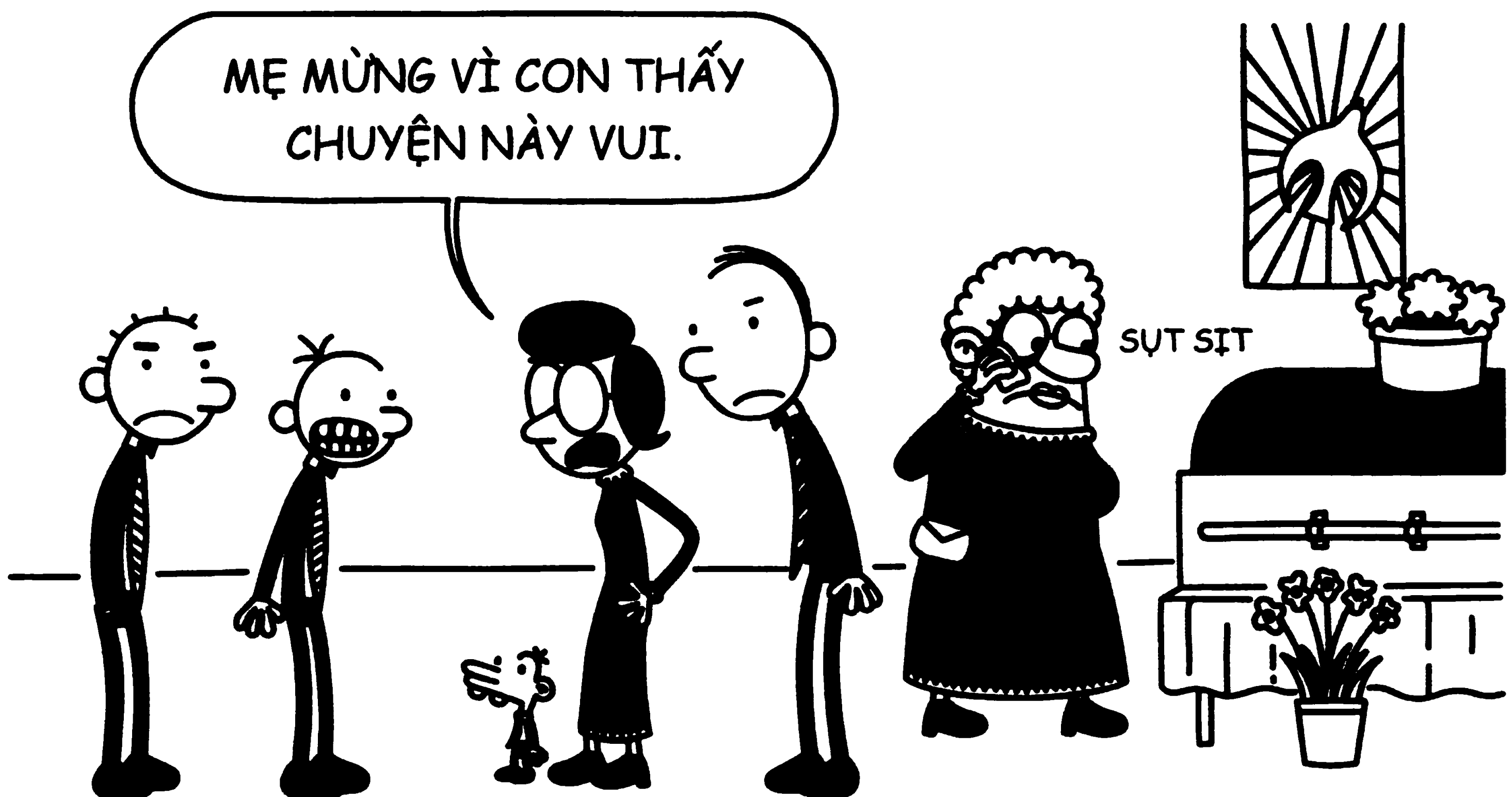
Tôi không muốn rơi mất MŨI vì như thế trông sẽ thật kinh dị. Chỗ tôi ngồi trong giờ Nghiên cứu xã hội ngay sát NHÀ VỆ SINH, nên ít ra KHÔNG CÓ MŨI cũng có cái hay.

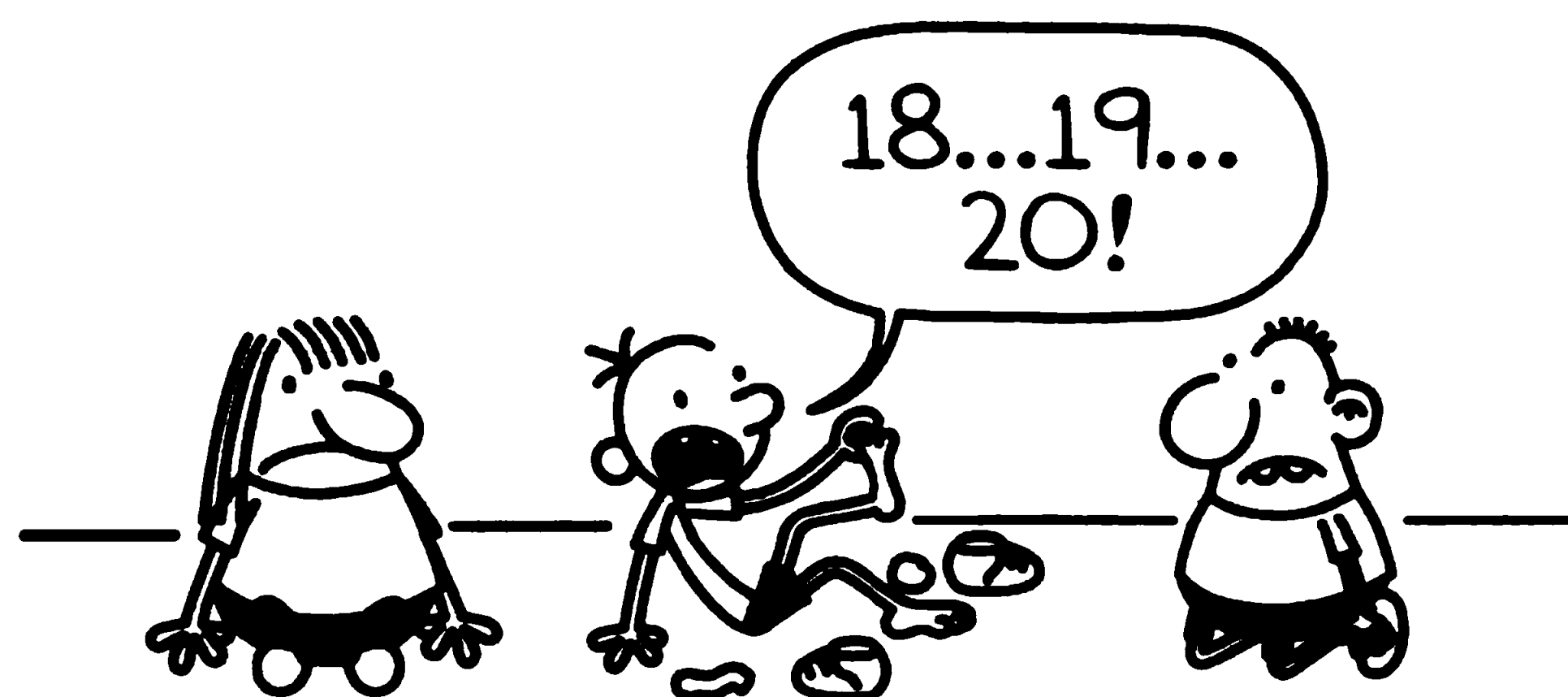
Hơn nữa, tôi LUÔN bị sổ mũi vào những hôm trời lạnh mà không bao giờ nhận ra vết nước mũi đã đông cứng trên mặt và khi biết thì đã quá muộn.

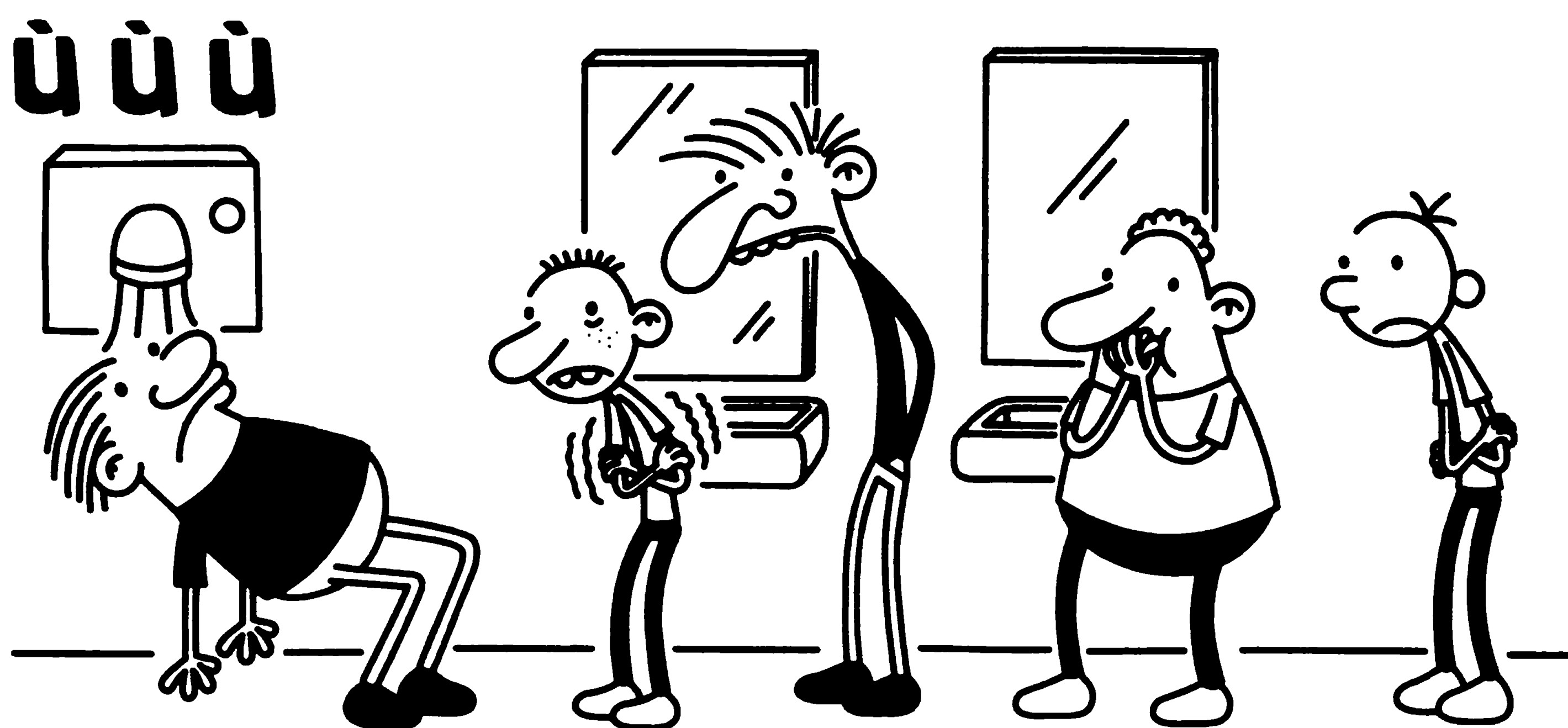
Tôi cũng không muốn rơi mất đôi MÔI bởi nếu không có nó, lúc nào trông tôi cũng như đang cười. Và trong vài trường hợp thì điều đó có thể chuốc lấy rắc rối.

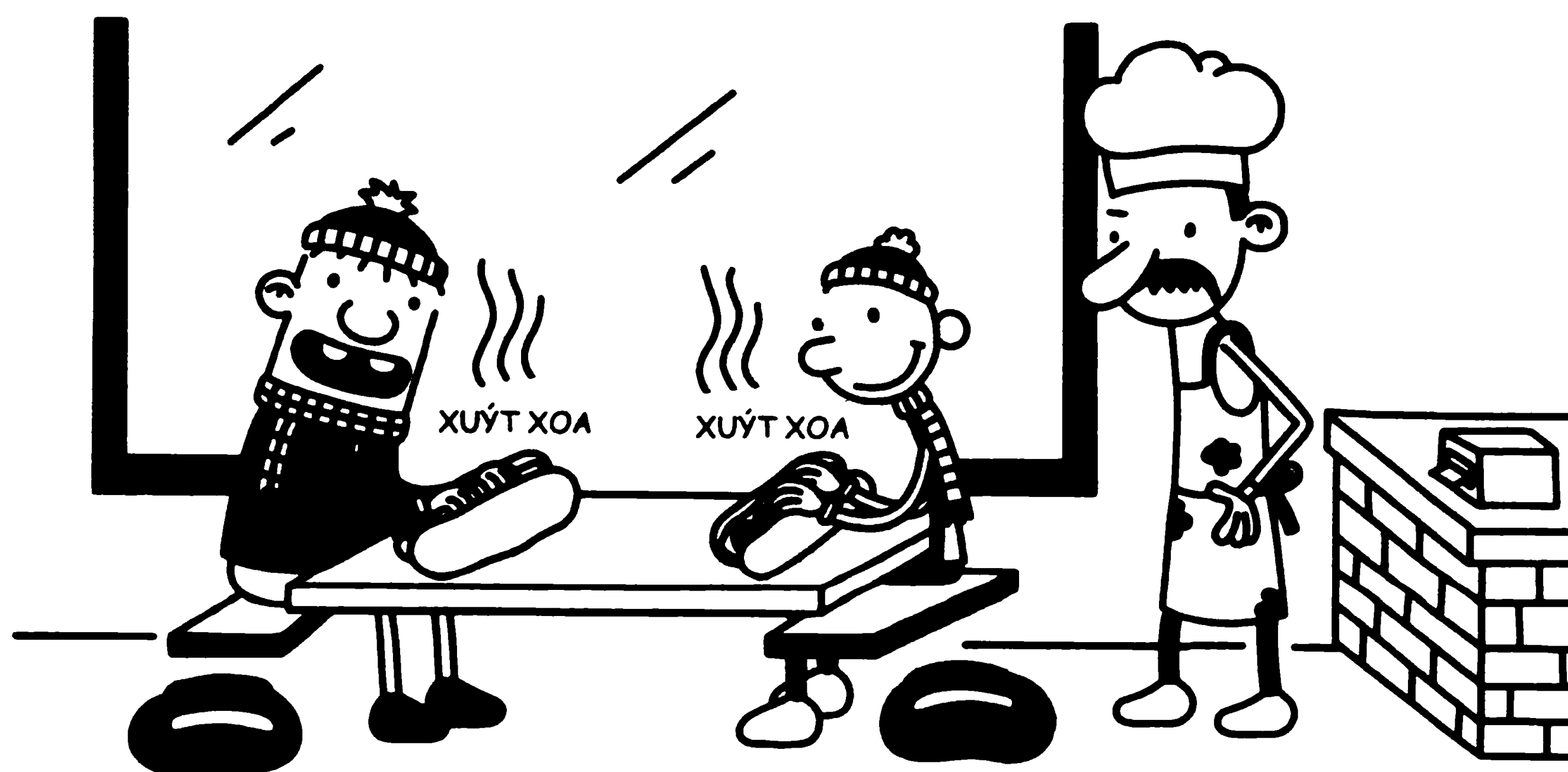
Thật may mắn khi tìm được đôi GĂNG TAY, vì tôi cũng không muốn mất NGÓN TAY nào cả. Thứ duy nhất tôi sẵn sàng từ bỏ là ngón chân út, vì HẦU NHƯ tôi KHÔNG dùng đến chúng. Tôi nhớ lần gần đây nhất dùng đến ngón chân là khi học mẫu giáo và phải đếm tới hai mươi. Ngoài lần ấy thì đúng là chẳng thể nhớ ra thêm lần nào nữa.

Tôi nghĩ chắc hẳn những đứa KHÁC cũng lo lắng vụ bị thương do thời tiết lạnh giá giống như tôi, bởi lúc đến trường tôi thấy cả lũ con trai xếp hàng trước nhà vệ sinh đợi dùng máy sưởi tay. Vì thế mà tiết học đầu tiên tôi bị muộn mất năm phút.

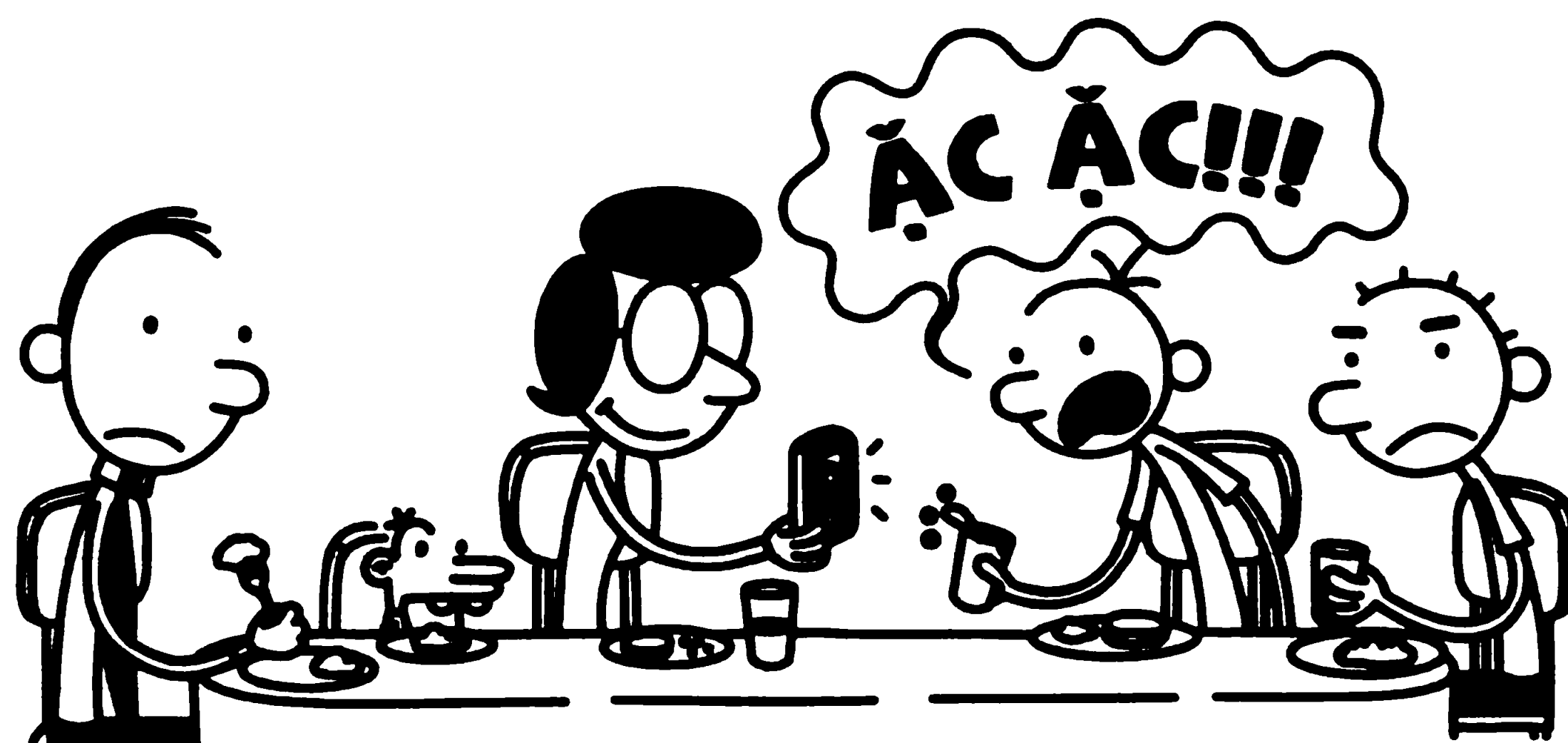
Hôm nay lúc đi học về, trời không gió to nhưng cũng LẠNH tê tái. Rowley tìm được trong túi áo khoác hai phiếu miễn phí bánh kẹp thịt viên, nên hai đứa dừng lại ở hàng pizza hôm trước tranh thủ sưởi ấm luôn.

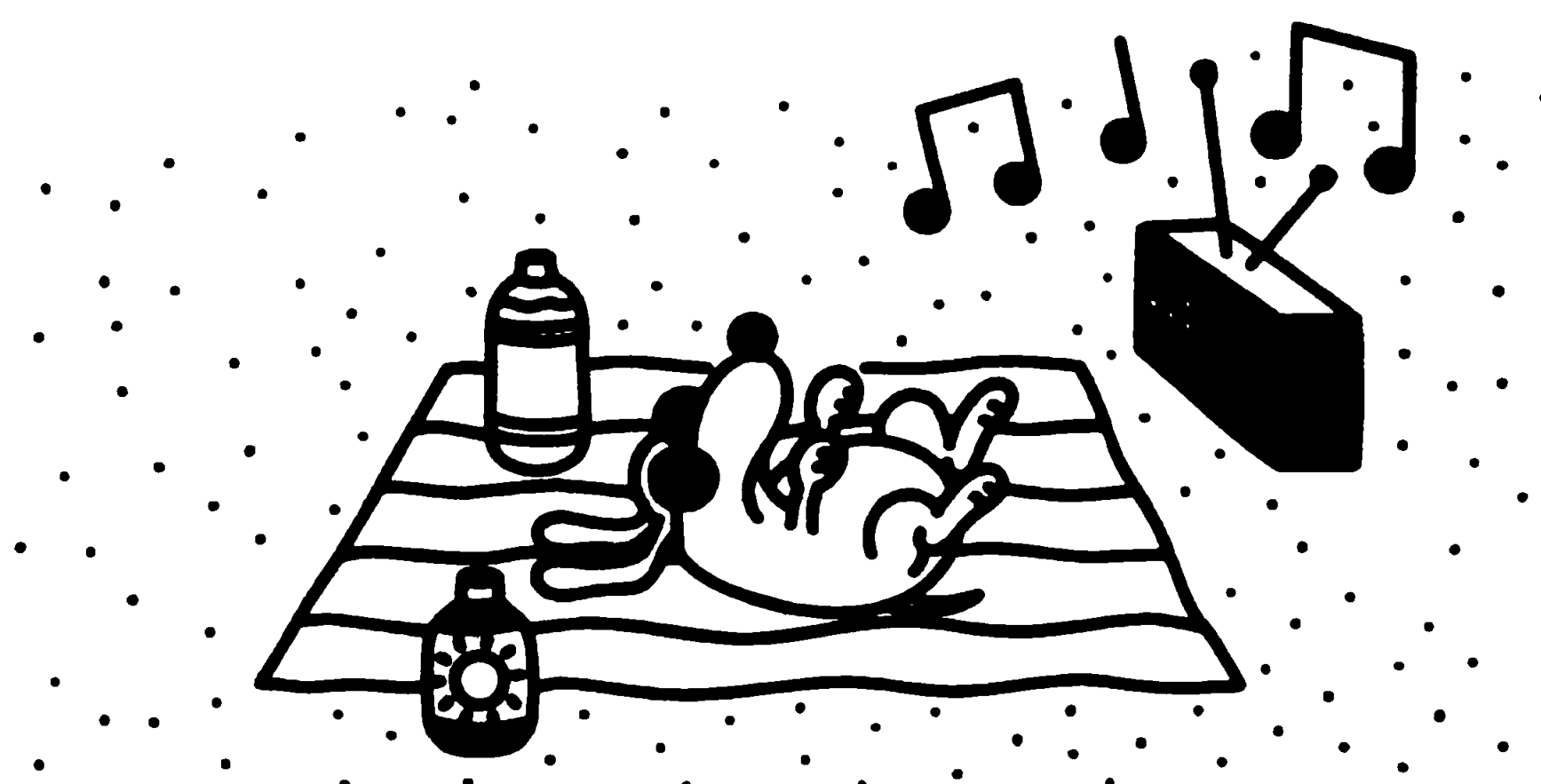
Sau khi rời hàng pizza, hai đứa còn phải cuốc bộ một đoạn khá xa nữa. Bỗng tôi nảy ra một sáng kiến.

Nhà bà ngoại nằm trên đoạn đường giữa trường và phố Surrey. Tôi biết rất rõ là không ai Ở NHÀ, vì mùa đông nào bà cũng xuống miền nam và đến mùa xuân mới quay trở về.

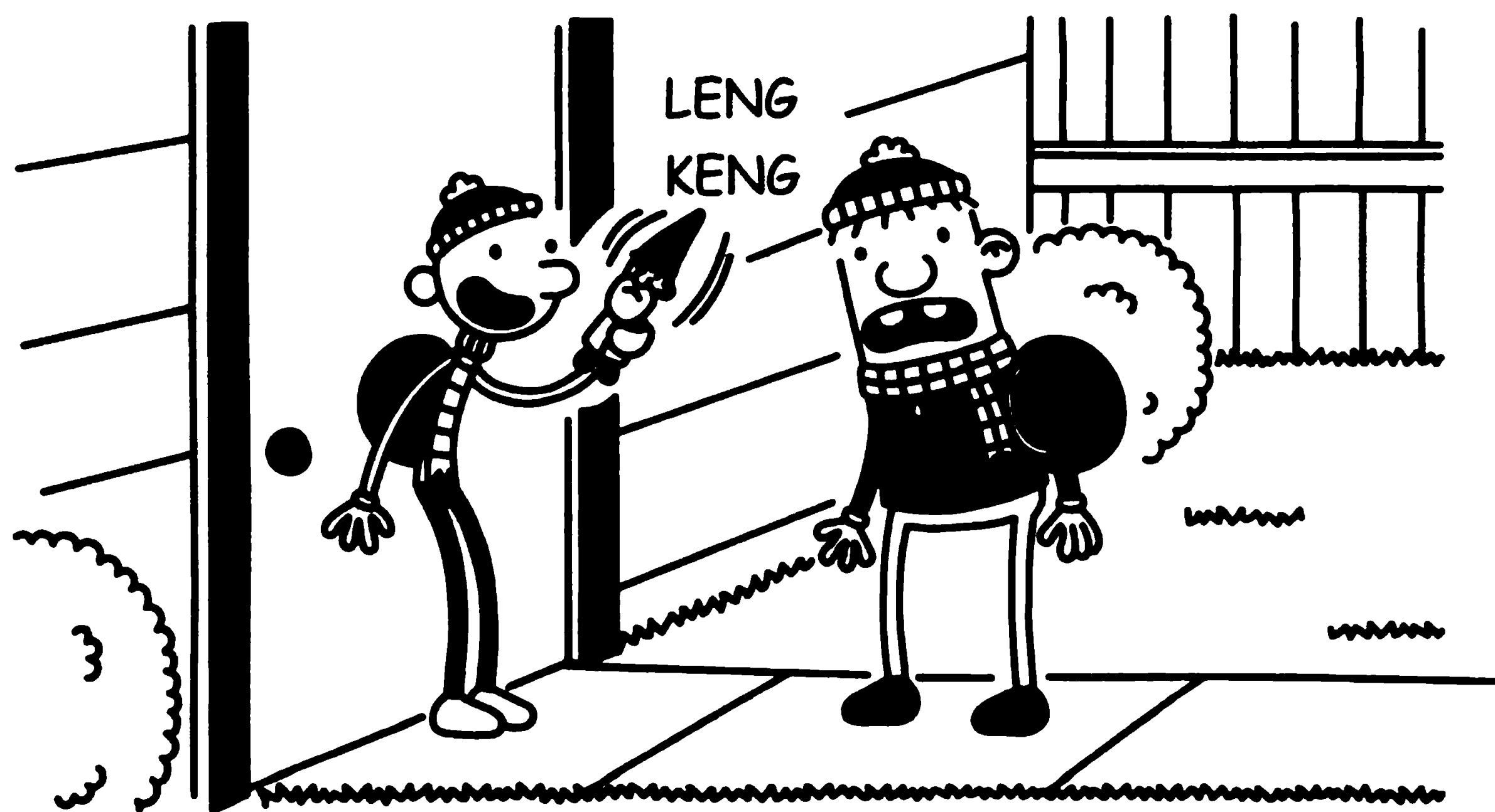
Trong suốt mùa đông, bà đều gửi ảnh chụp cùng các bạn của bà đang mặc đồ bơi cho chúng tôi, để cả nhà biết là bà vừa có khoảng thời gian vui vẻ.

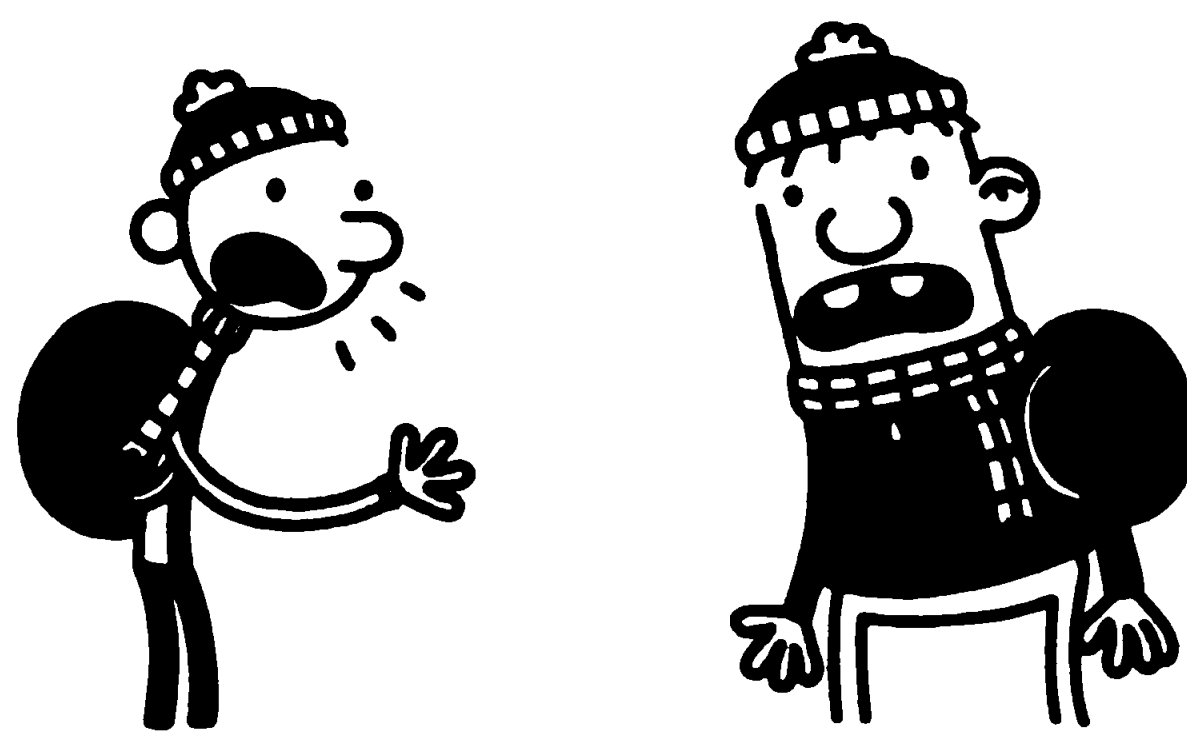
Bà còn mang theo cả con Cung Yêu. Thế nên, trong khi tôi lạnh run vùi ở đây thì thật đau lòng khi biết con ranh đó đang nằm khểnh phơi nắng ở miền nam.

Bà ngoại thường giấu chìa khóa trong tượng ông thần giữ cửa đặt ngay ở trước nhà. Chắc chắn là hiện giờ nó cũng nằm CHÍNH XÁC chỗ đó.

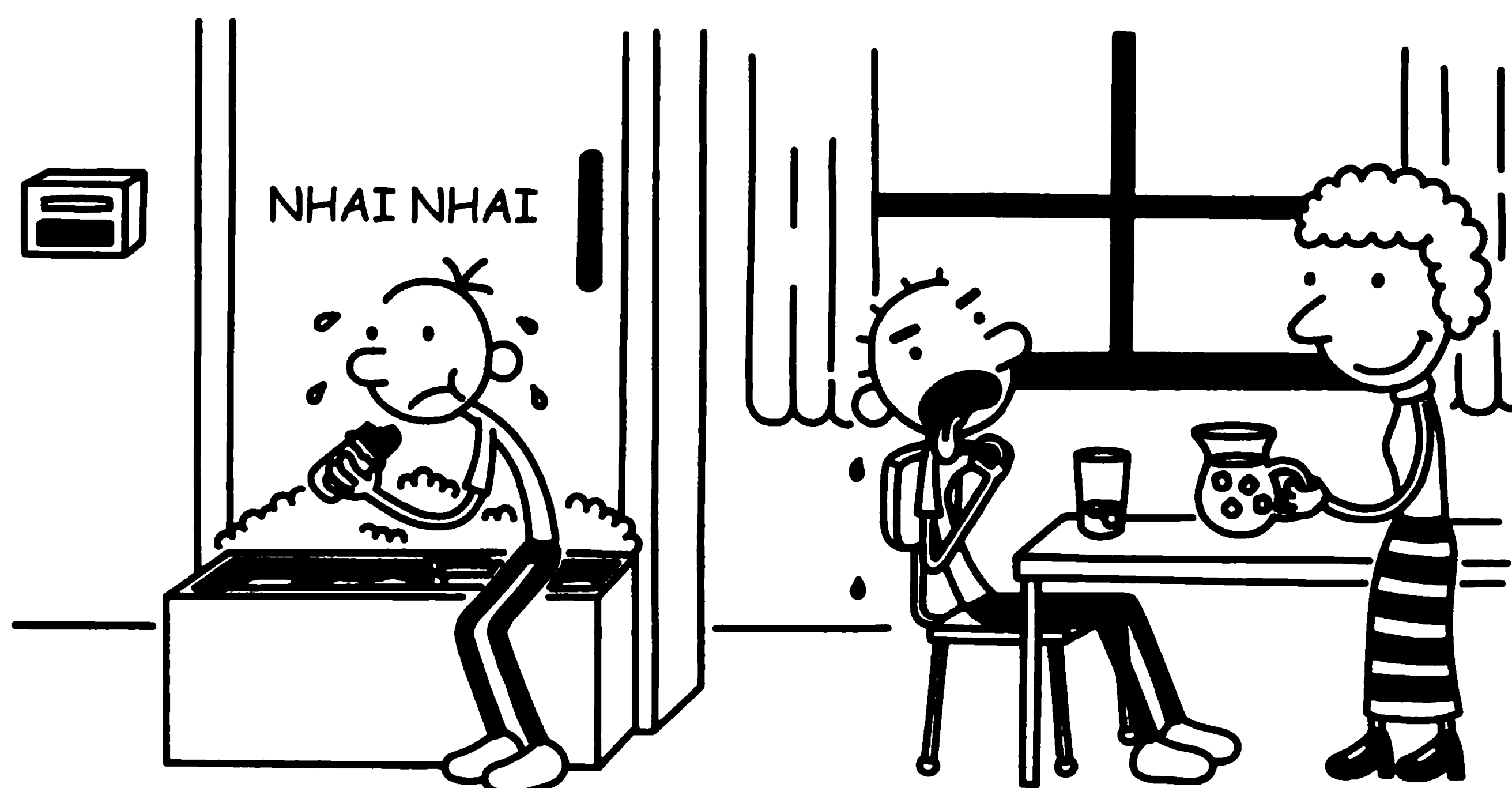

Tôi nghĩ hai đứa có thể vào trong để sưởi ấm một chút trước khi cuốc bộ nốt đoạn đường về. Rowley có vẻ lo lắng chuyện tự ý vào khi không có ai ở nhà, nhưng tôi bảo nó rằng bà là NGƯỜI THÂN, và bà rất MUỐN tôi qua trông nom khi bà đi vắng.

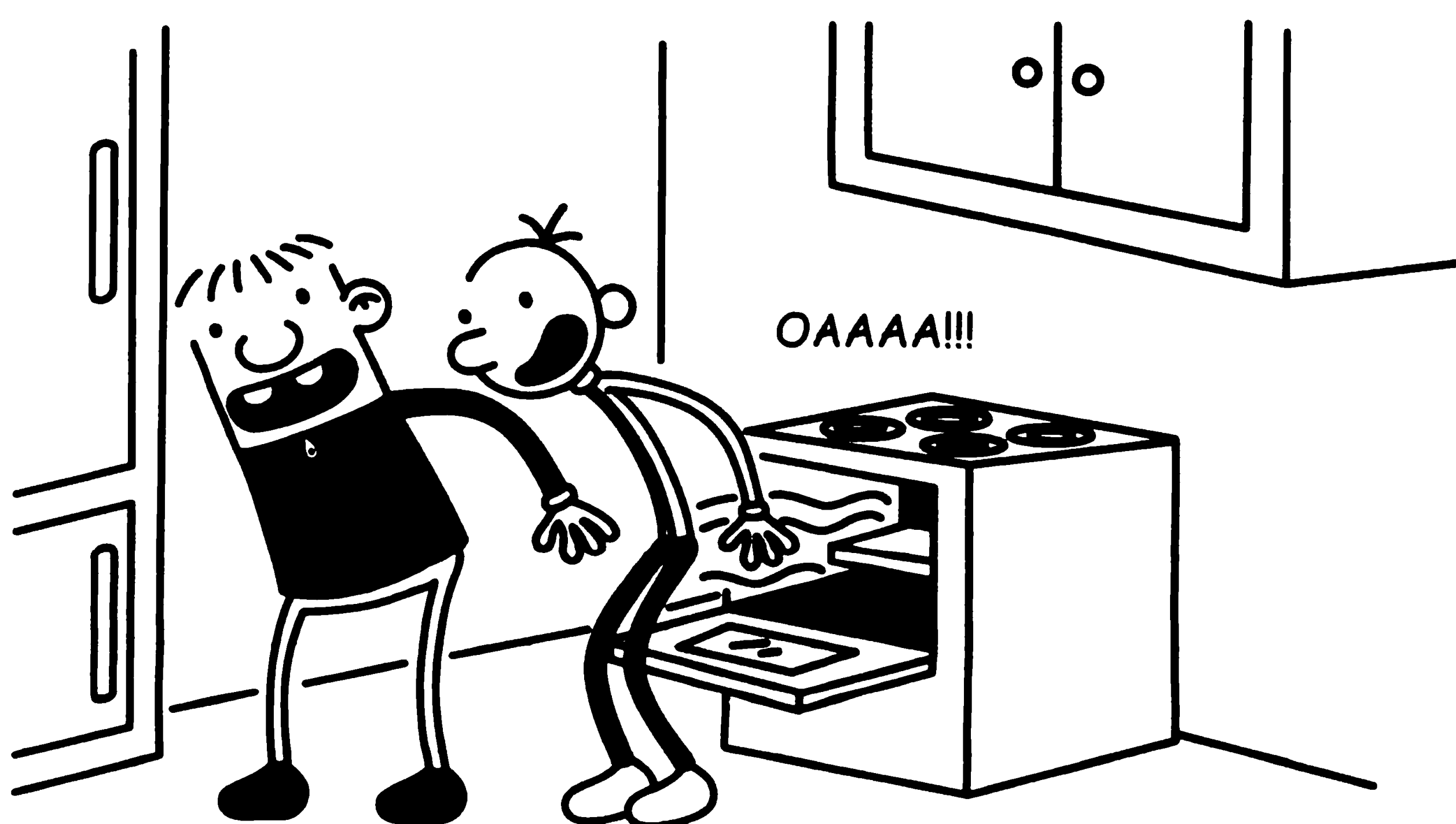

Khi bước vào tôi thật sự kinh ngạc, trong nhà lạnh không khác gì TỦ ĐÁ. Tôi đoán bà đã ngắt hoạt động của bộ phận điều chỉnh nhiệt trong suốt mùa đông.

Thường thì bà đặt MẶC ĐỊNH ở chế độ nóng. Nên khi có bà ở nhà, nhiệt độ trong phòng cao đến nỗi tôi vừa ăn sandwich kẹp kem, vừa phải mở ngăn lạnh tủ đông để kem đỡ chảy hết ra tay.

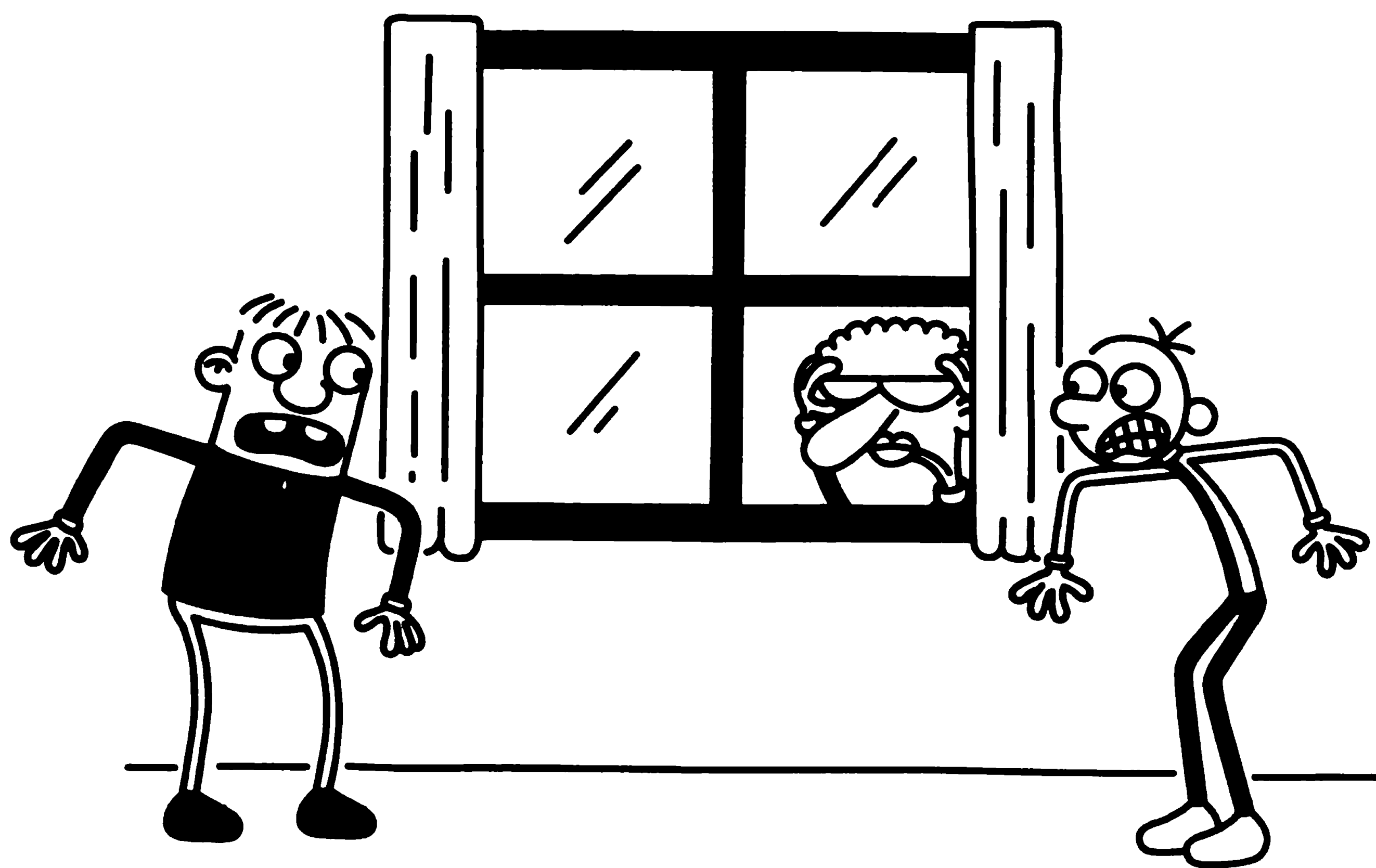

Việc đầu tiên tôi làm khi vào nhà là tăng nhiệt độ hệ thống sưởi. Vì sẽ phải mất một lúc căn nhà mới ấm được, nên tôi bật luôn cả lò nướng rồi hai đứa TRANH NHAU sưởi.

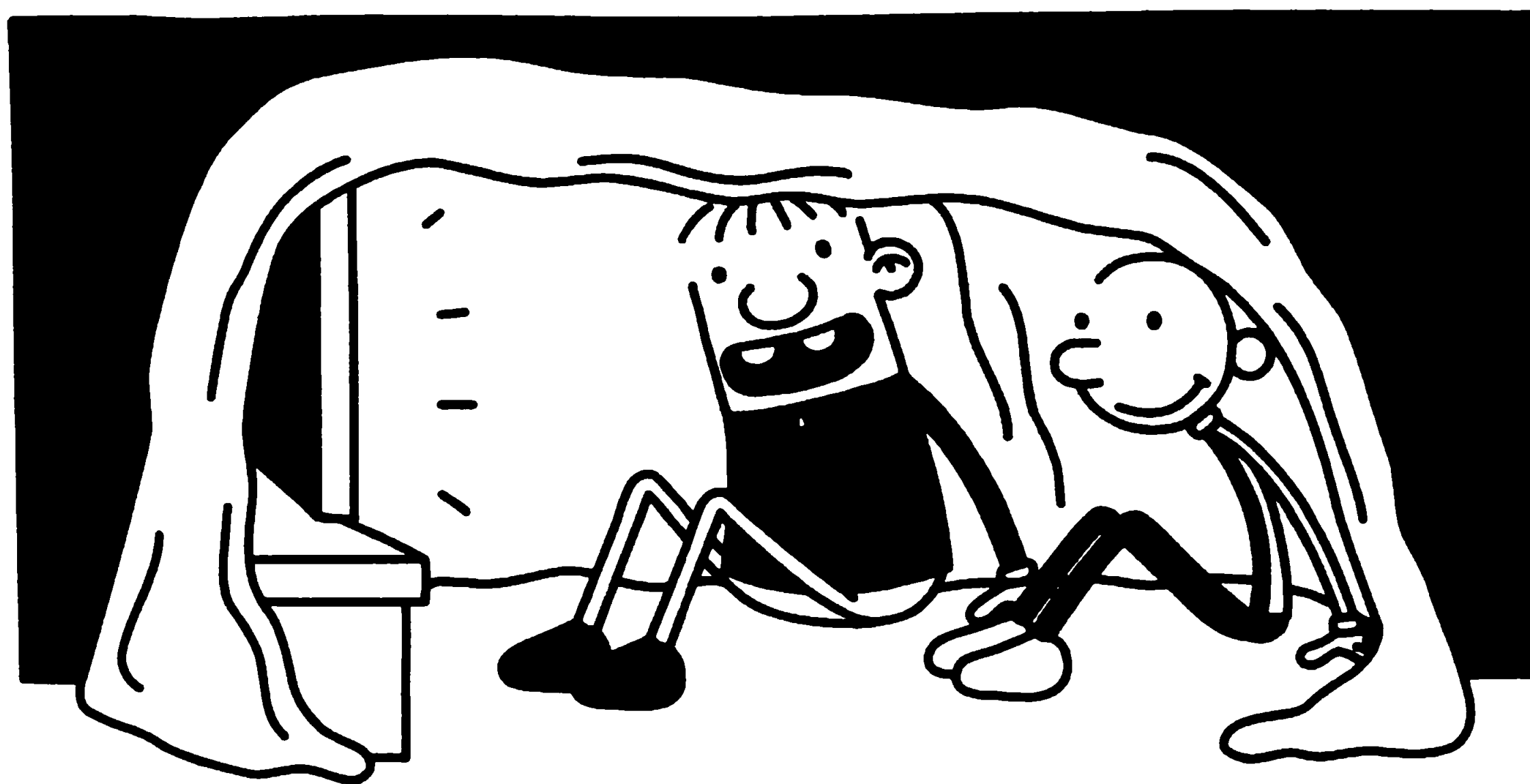
Trong tủ lạnh có cả đông đồ ăn vặt, nên chúng tôi cũng giúp bà giải quyết luôn. Khi hai đứa đang đánh chén say sưa thì bỗng có gì đó **CHUYỂN ĐỘNG** ở cửa sổ phía trước.

Thì ra là bà Mc'Neil, người láng giềng chuyên rình mò sát cạnh nhà bà. Chắc hẳn bà ta thấy ánh sáng phát ra từ tủ lạnh nên đang cố nhòm vào trong.

Chúng tôi núp thật kín để không bị phát hiện. Cuối cùng thì bà Mc'Neil cũng bỏ đi. Lúc này tôi biết là hai đứa phải **CẨN THẬN** hơn vì không muốn bà già kia gọi **CẢNH SÁT**. Thế nên chúng tôi cúi thấp người đi vào phòng khách, nơi có chiếc tivi.

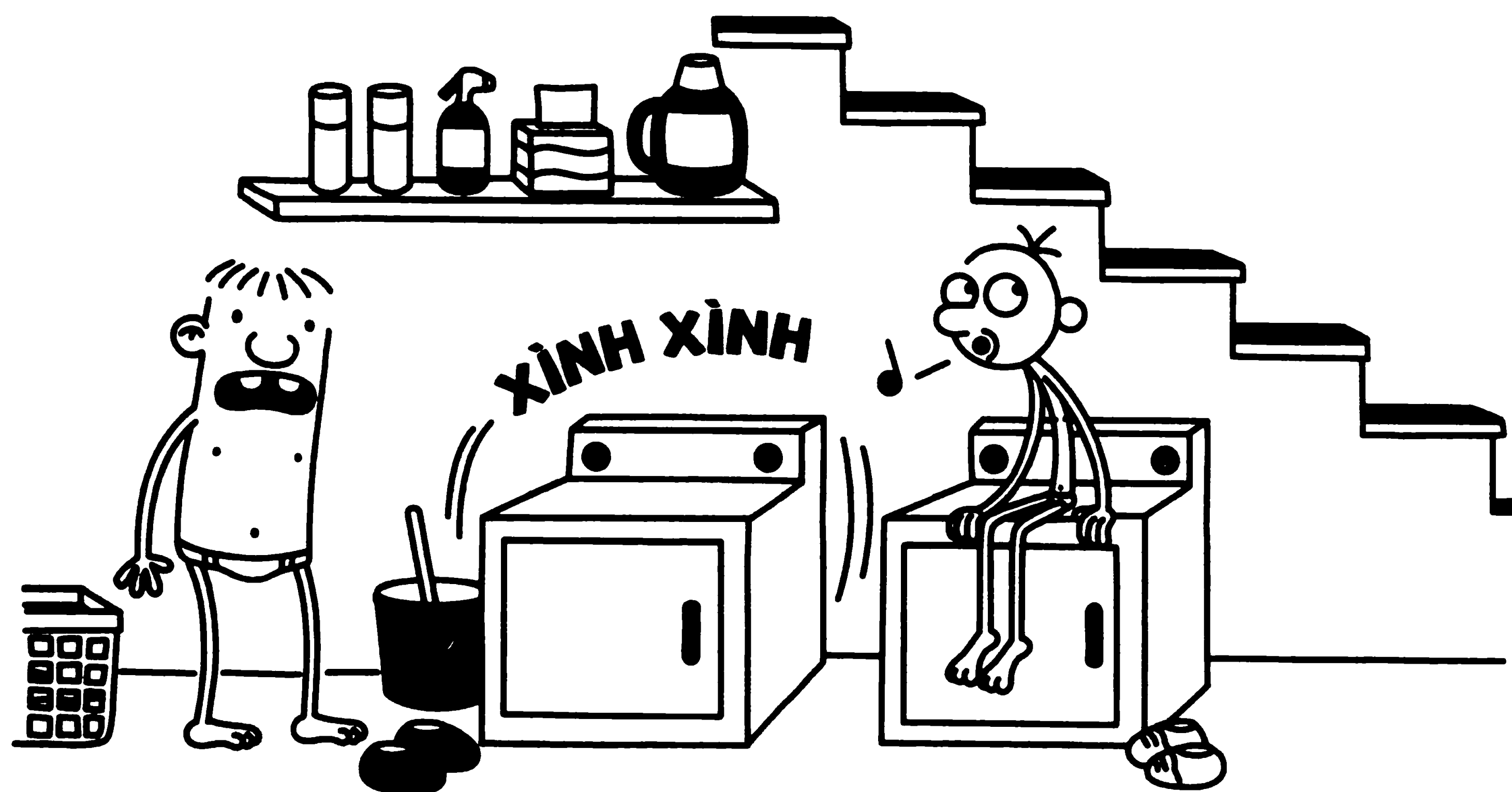
Nhà bà có TẤT CẢ các kênh truyền hình cáp, và may mắn là mùa đông bà không ngắt NHỮNG KÊNH NÀY. Chúng tôi không thể để bà Mc'Neil phát hiện lần nữa nên hai đứa lấy chăn trùm kín người CÙNG chiếc tivi, rồi cứ thế xem trong tình trạng ĐÓ.

Có lẽ hai đứa không để ý thời gian nên khi tắt tivi thì bên ngoài trời đã TỐI mịt. Lúc này trong nhà bà thật dễ chịu và ấm áp, thật chẳng muốn ra ngoài chút nào. Tôi liền nghĩ ra một cách để việc cuốc bộ về nhà trở nên DỄ CHỊU hơn.

Đó là trước khi lao ra ngoài trời, chúng tôi sẽ hong nóng quần áo bằng máy sấy. Việc này giúp quãng đường về nhà sẽ đỡ vất vả hơn. Thế rồi, hai đứa xuống tầng hầm, nơi bà để máy sấy, cởi tất cả quần áo nhét vào trong.

Chúng tôi đặt hẹn giờ ba mươi phút. Hai đứa ngồi nhìn nhau với duy nhất bộ đồ lót trên người trong khi máy sấy làm công việc của nó. Tình huống này đúng là có chút kỳ quặc.

Hơn nữa, tầng hầm rất LẠNH nên chúng tôi phải kiếm thứ gì đó để MẶC TẠM. Rowley tìm thấy cái áo nỉ tôi tặng bà dịp sinh nhật và mặc luôn cái ĐÓ. Còn tôi thì không hề cảm thấy THOẢI MÁI khi mặc đồ của bà.

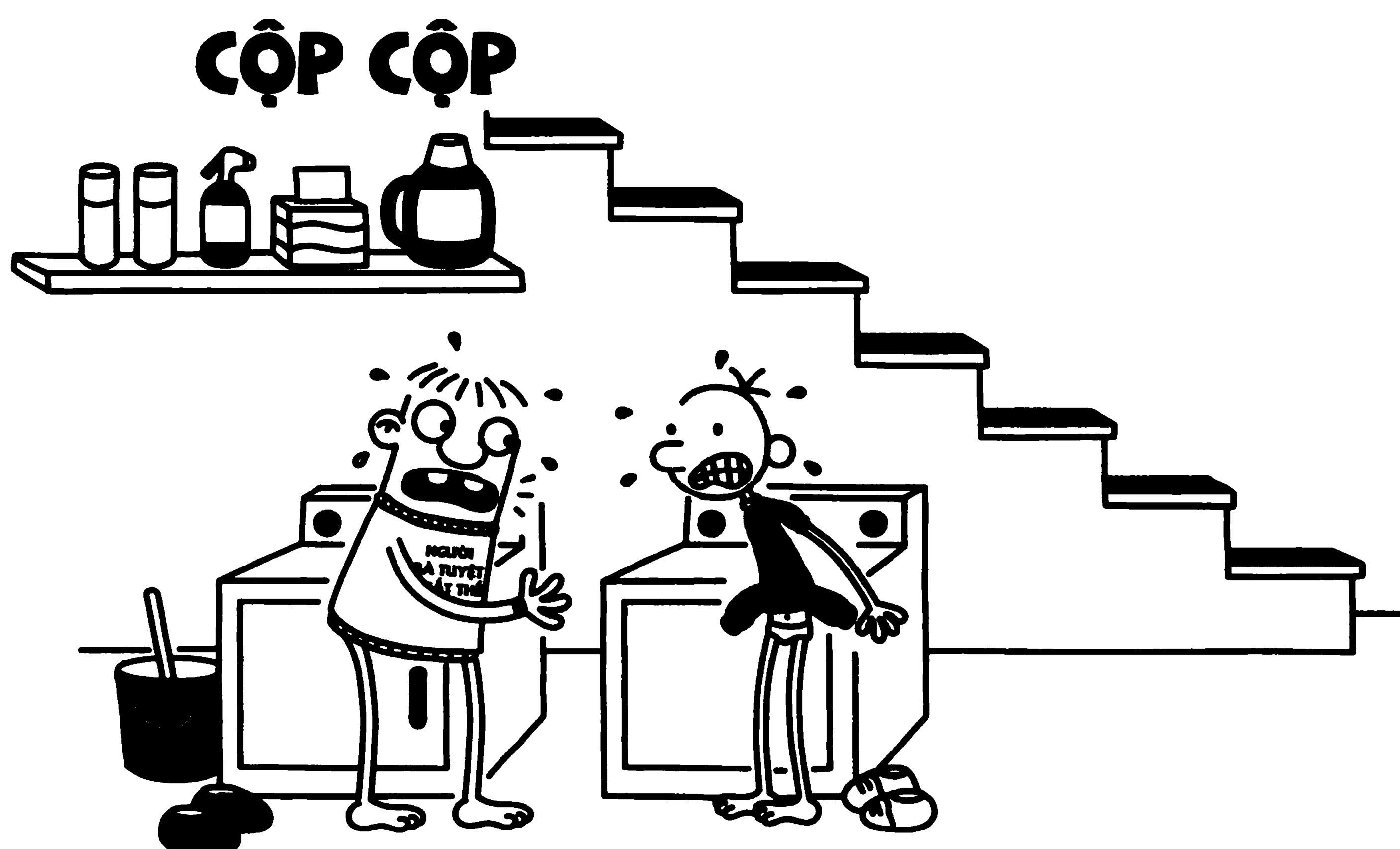

Tôi tìm được một cái áo len bà đan cho con Cung Yêu, không ngờ mặc vào vừa vặn hơn tôi nghĩ. Có điều, mặc cái áo này hơi bị NGỬA, tôi chẳng nhớ nổi là con chó đó có bị BỌ CHẾT không nữa.

Tôi cố ngó quanh tìm cái áo khác thay thế thì nghe thấy TIẾNG ĐỘNG ở tầng trên.

BAN ĐẦU, tôi nghĩ bà ngoại đã đưa chìa khóa nhà mình cho bà Mc'Neil nên bà ta đã vào được nhà. Nhưng Rowley bảo đó có thể là một TÊN TRỘM, và hẳn đã biết không có ai ở nhà. Tôi nghĩ có lẽ Rowley nói ĐÚNG.

Chúng tôi nghe ngóng thêm những tiếng huỳnh huých trên gác thì bỗng cửa tầng hầm bật mở khiến hai đứa suýt đứng tim.

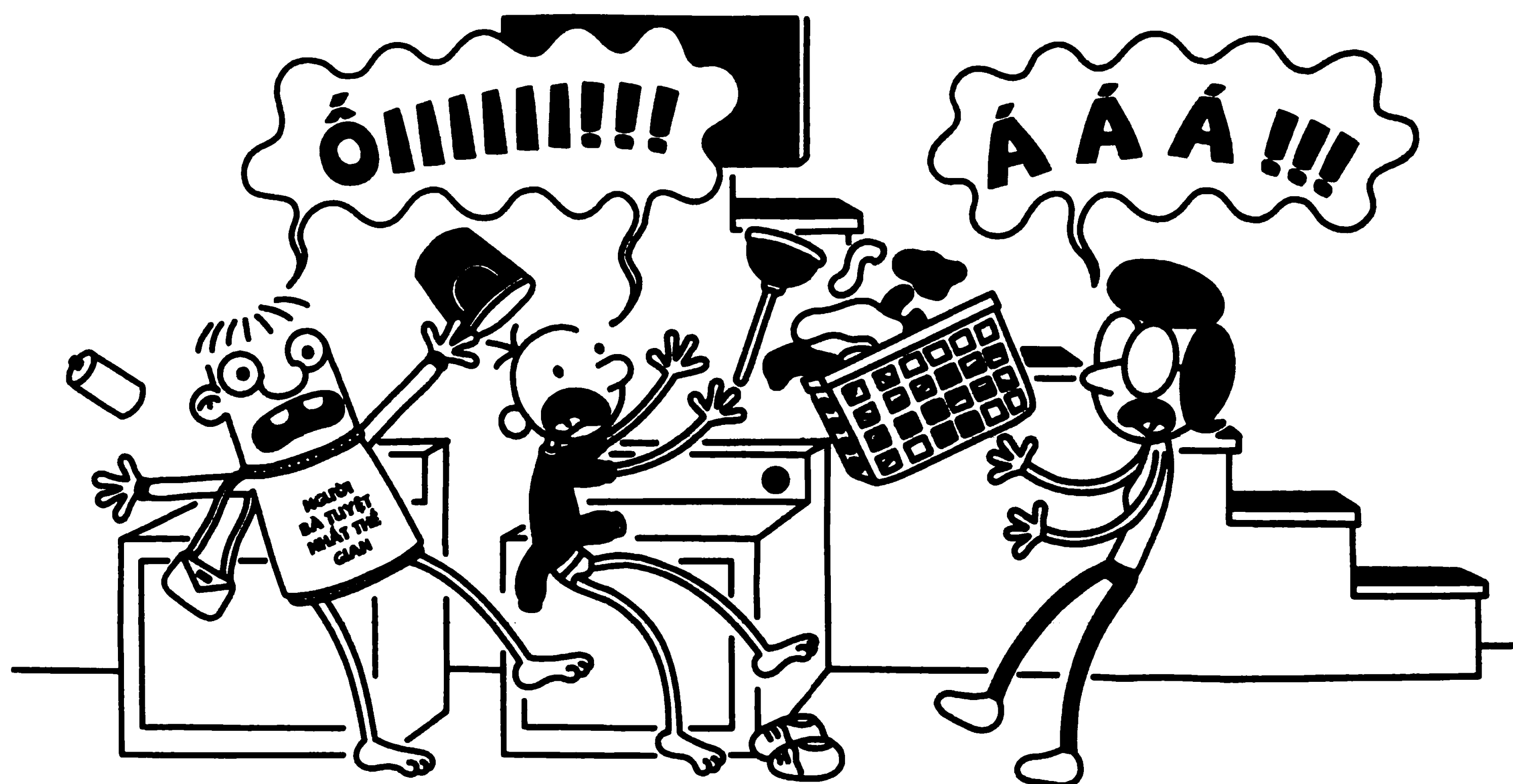
Tôi nhìn quanh tìm thứ gì đó để tự vệ thì thấy mỗi cái thông bồn cầu là khả quan nhất.

Rowley cũng vớ được chai xịt hương chanh và một trong những cái túi xách tay của bà. Hai đứa đã chuẩn bị sẵn tinh thần khi nghe tiếng bước chân bắt đầu đi xuống cầu thang.

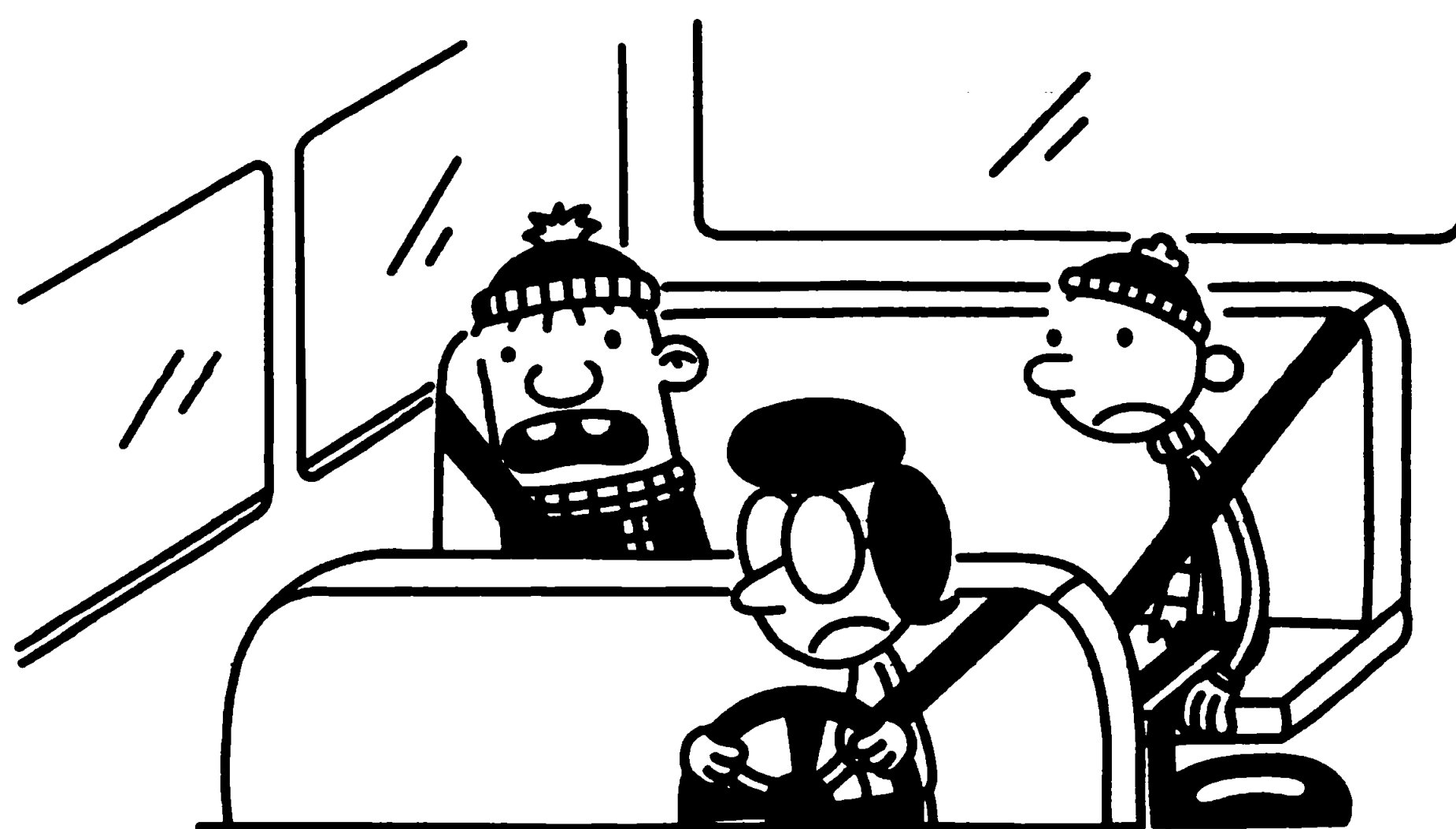
Khi xuống gần hết cầu thang thì người đó chợt DỪNG LẠI. Đúng lúc ấy, chúng tôi quyết định HÀNH ĐỘNG.

Hóa ra đó không phải bà Mc'Neil, cũng chẳng phải TÊN TRỘM, mà là MẸ.

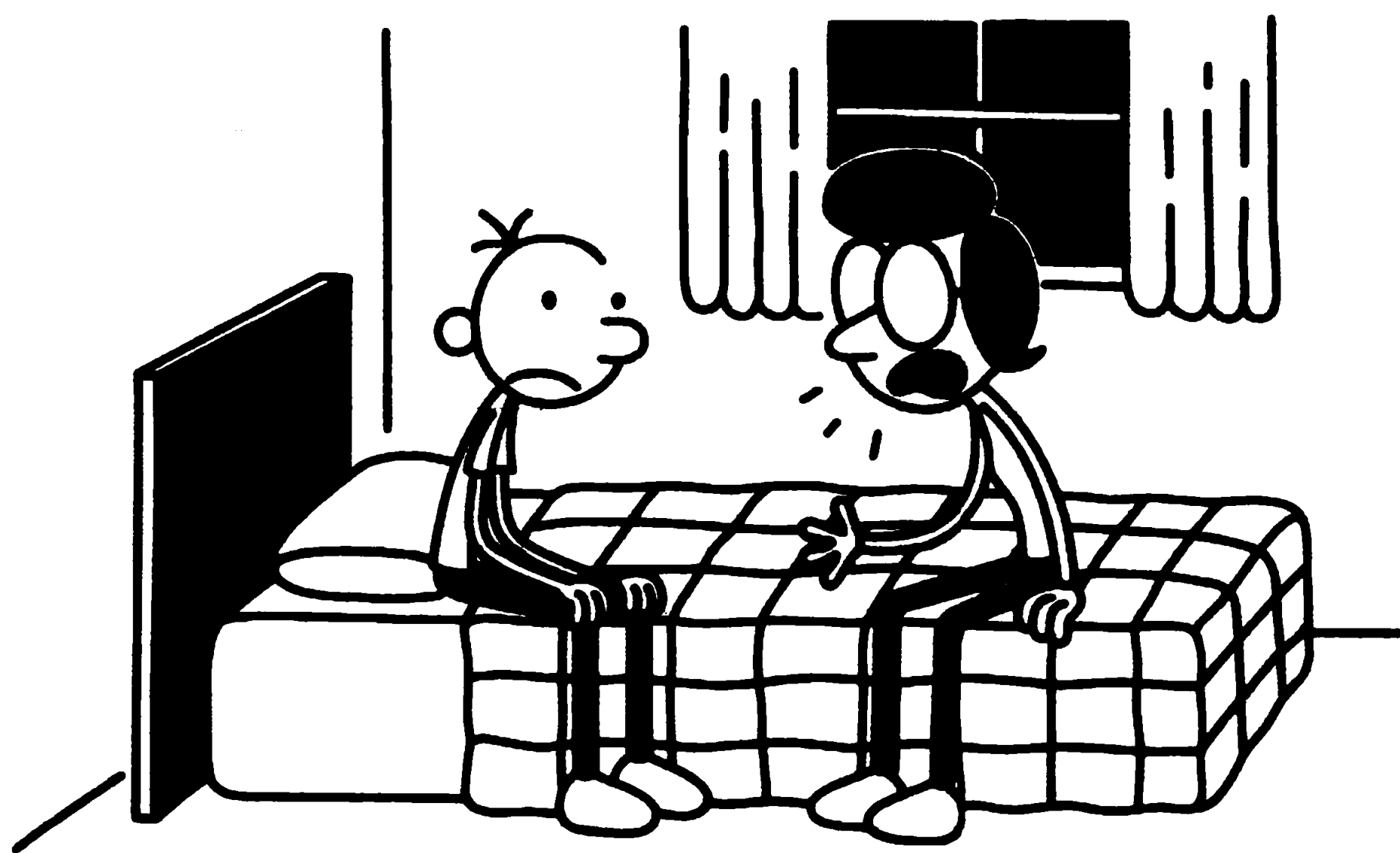
Mẹ đến nhà bà để giặt ít đồ vì máy giặt nhà tôi đang bị hỏng.

Mẹ chẳng nói gì nhiều, chỉ bảo chúng tôi mặc lại quần áo rồi lên xe. Trên đường về, mẹ cũng không hề hé răng một lời, thật KỶ LẠ.

Tôi đoán có thể sau khi Rowley rời khỏi xe, mẹ sẽ mắng tôi một trận toí bởi vì tôi dám vào nhà bà ngoại mà không xin phép, nhưng mẹ vẫn chẳng đả động MỘT CÂU nào. Thậm chí lúc ăn tối, mẹ cũng không nói chuyện này với bố.

Khi tôi rửa bát đĩa xong xuôi, mẹ bảo muốn nói chuyện riêng trong phòng tôi. Mẹ nói rằng trò “đóng giả” kiểu đó với bọn con trai tầm tuổi tôi là “hoàn toàn bình thường” và chẳng có gì phải xấu hổ hết. Mẹ còn bảo mẹ rất mừng khi tôi và Rowley đã chịu dùng trí tưởng tượng của mình thay vì chơi điện tử.

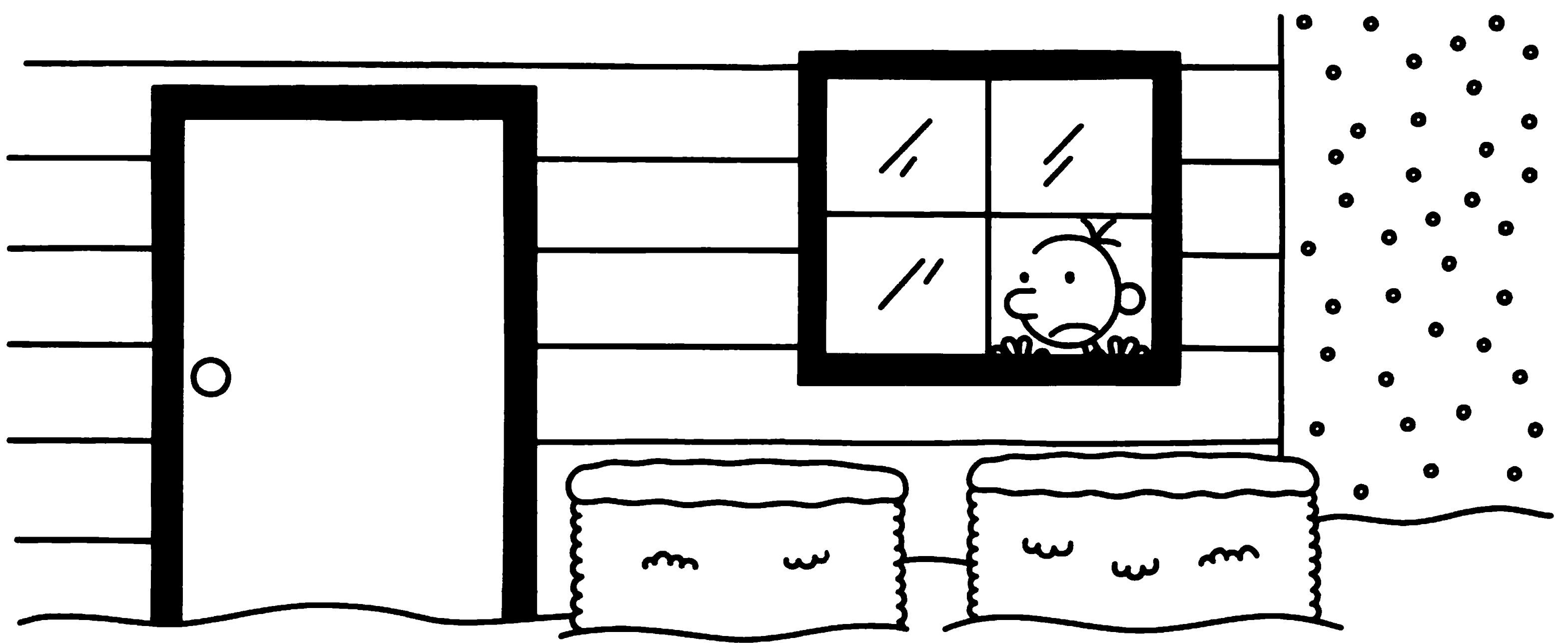

Tôi không BIẾT mẹ nghĩ hai đứa tôi làm gì trong tầng hầm nhà bà. Nhưng thật lòng mà nói, tôi ước thà mẹ cứ CẤM cho xong.

THÁNG HAI

Thứ Tư

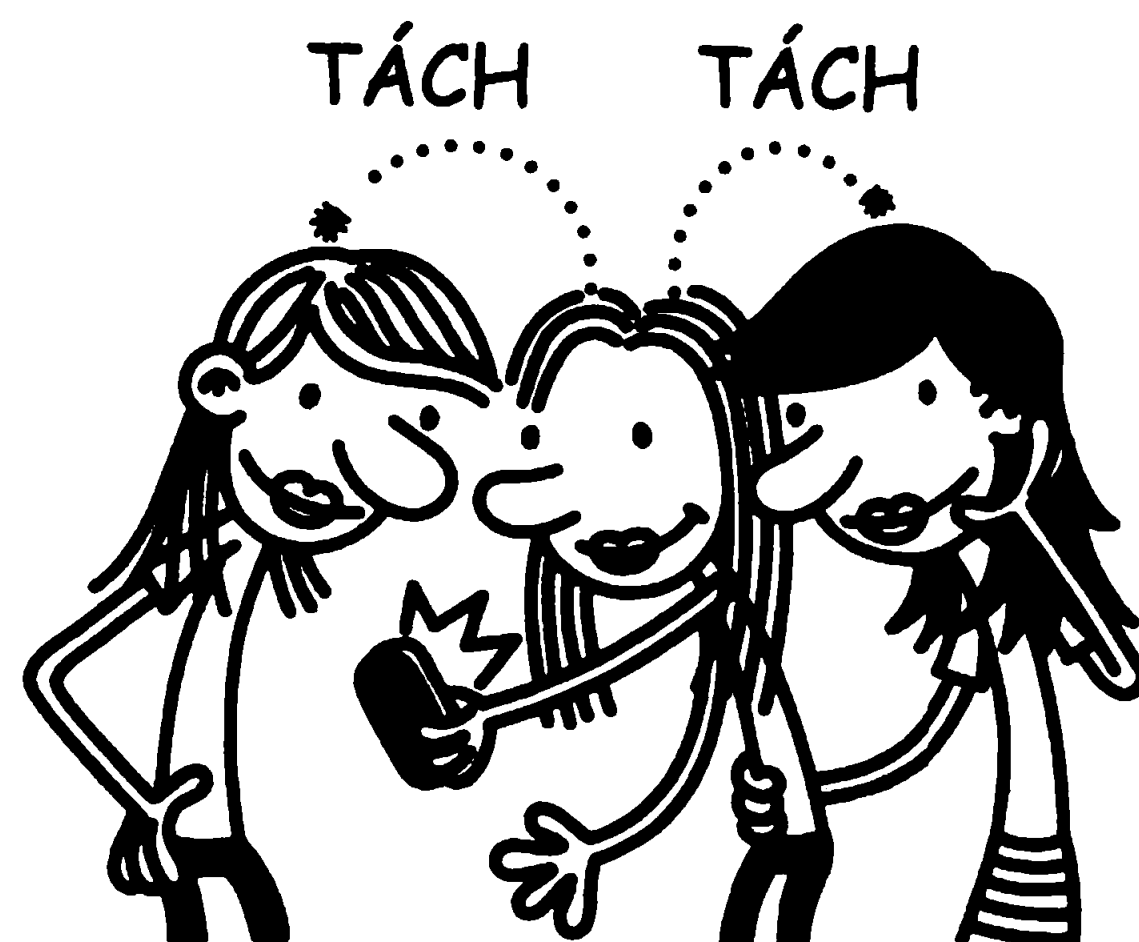
Tuyết đã rơi suốt mấy ngày nay và đêm qua lại dày thêm bốn xăng-ti-met nữa. Tiếc là chúng ấy tuyết vẫn chưa đủ để được nghỉ học. Thậm chí, nếu tuyết có rơi NHIỀU HƠN đi chăng nữa, tôi không chắc nhà trường sẽ cho chúng tôi nghỉ lấy một ngày.

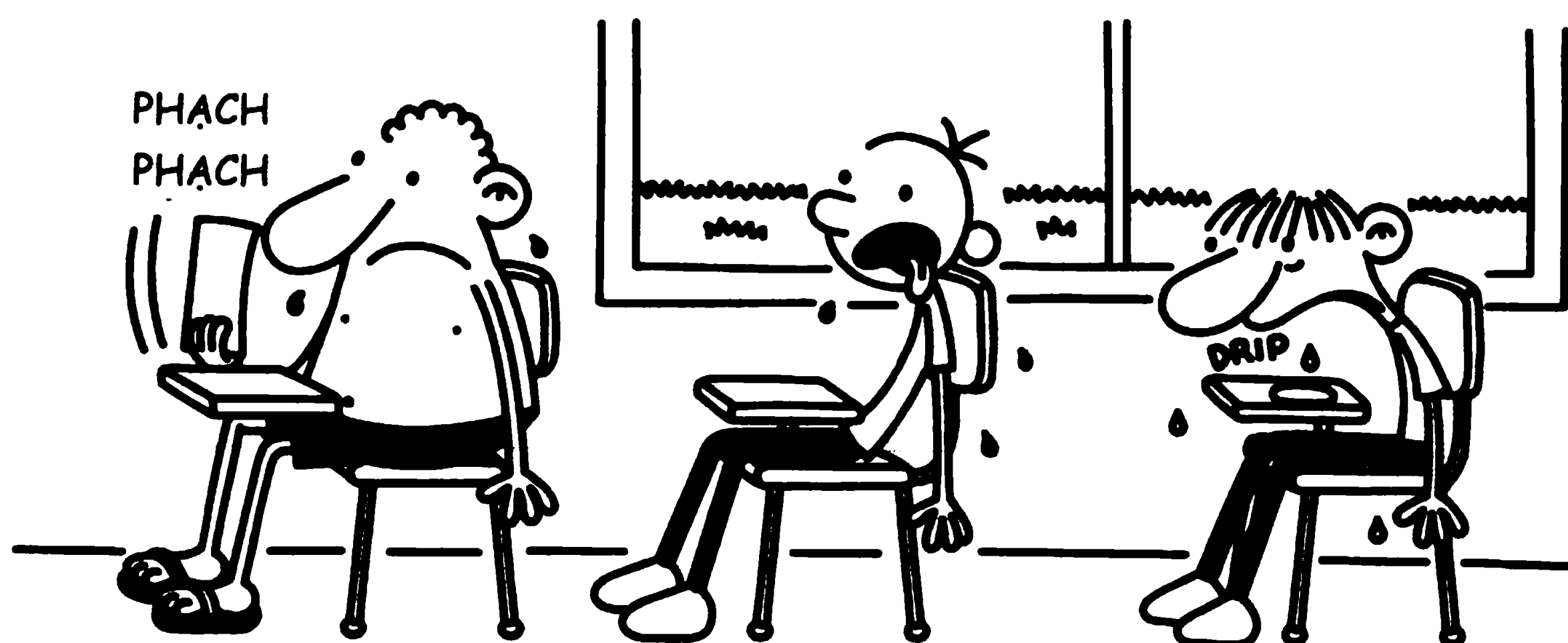
Mỗi năm chúng tôi đều giới hạn số ngày được nghỉ học vì tuyết rơi. Nếu nghỉ hết số ngày này, cả trường sẽ phải học bù vào kỳ nghỉ hè. Mùa đông năm nay, chúng tôi đã dùng gần hết số ngày nghỉ cho phép. Dù nói một cách chính xác thì có VÀI ngày nghỉ không phải vì TUYẾT.

Hồi tháng Mười hai, toàn trường phải nghỉ ba ngày vì dịch CHẤY.

Chuyện là Lily Bodner đã đến trường với cái đầu đầy chấy. Tôi thì nghĩ là do nó không biết nên chấy có cơ hội LÂY LAN khi Lily chụp ảnh với đám bạn.

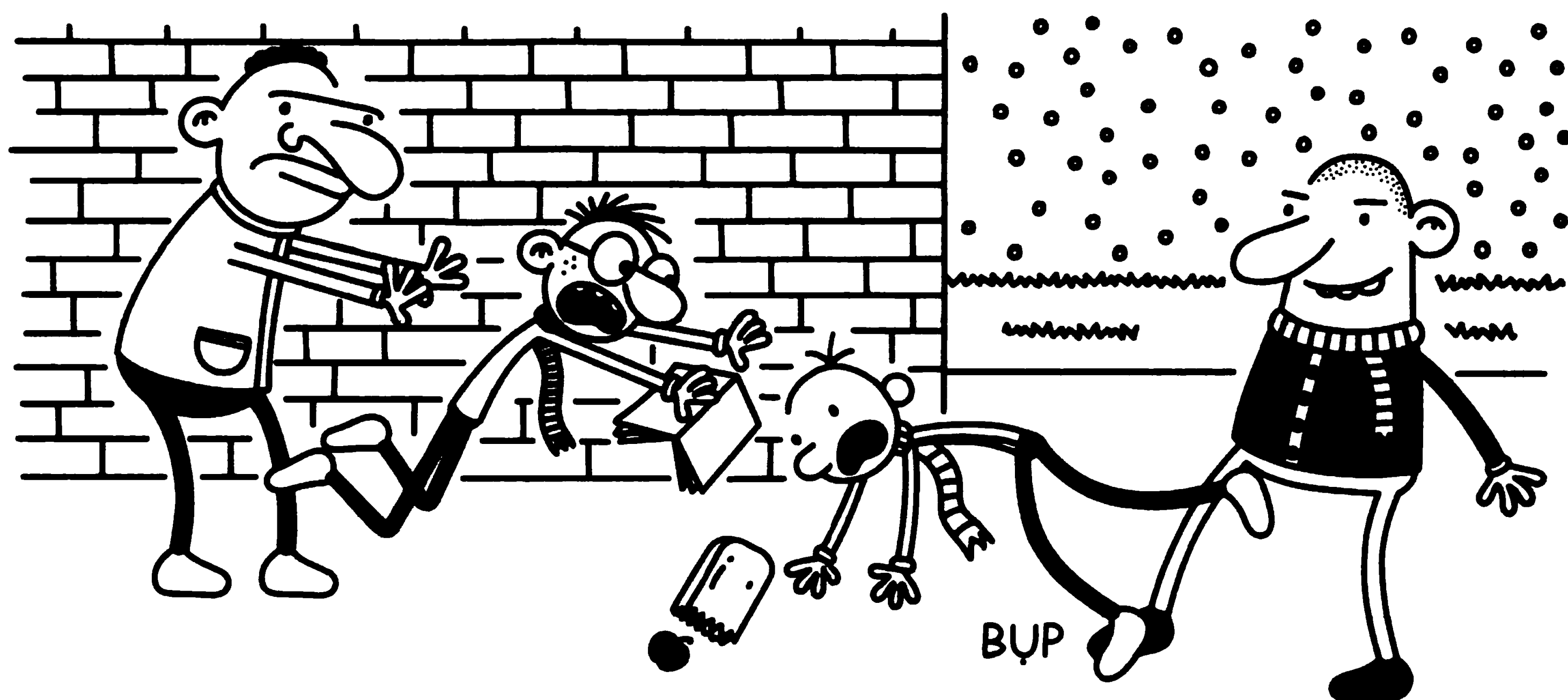
Vậy nếu có phải học bù vào tháng Bảy nóng chảy mỡ thì tôi nghĩ tất cả chúng tôi nên “cảm ơn” con bé Lily vì nó đã chụp ảnh tự sướng.

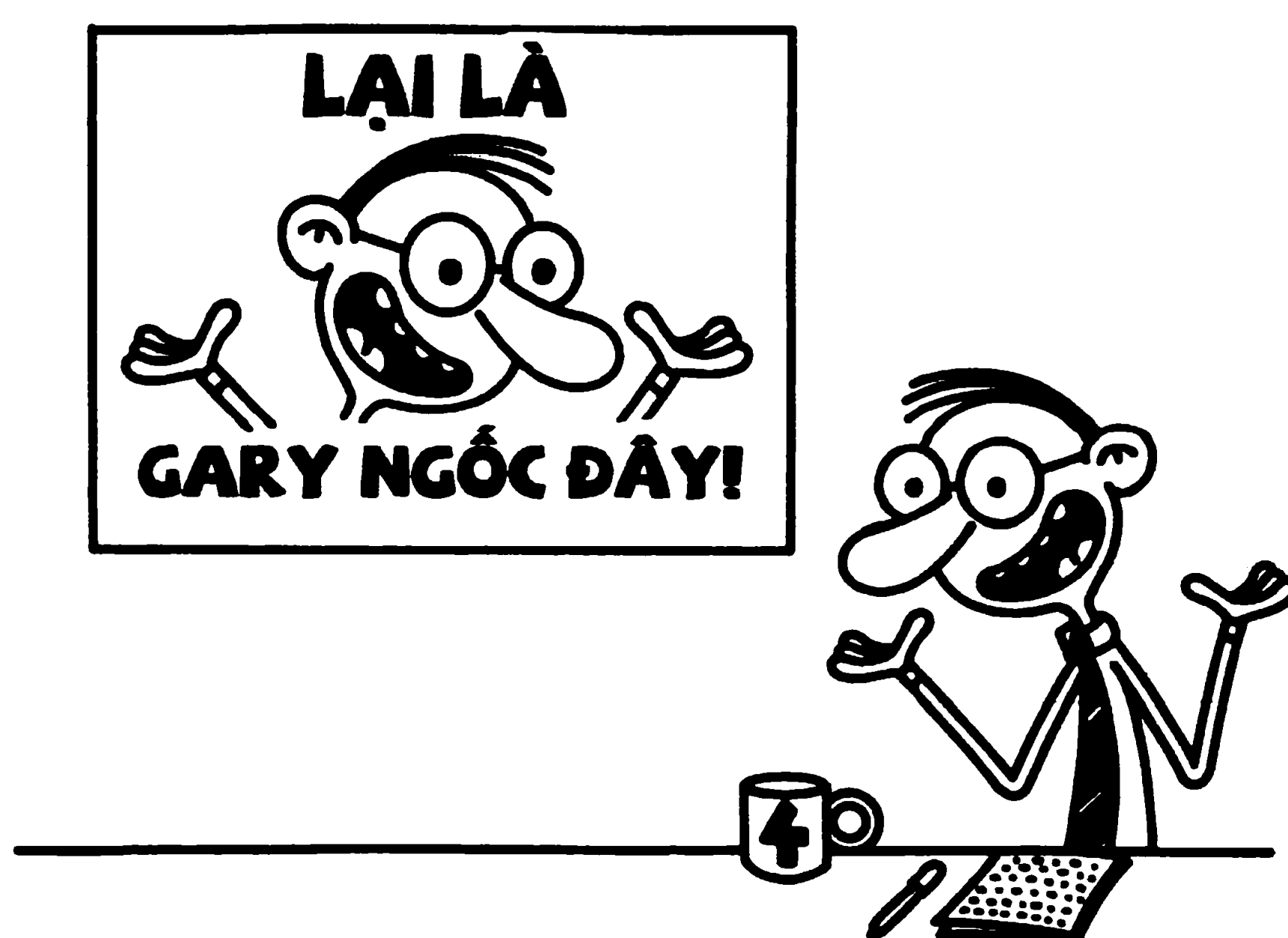
Đôi khi tuyết rơi vào buổi sáng, chúng tôi sẽ được nghỉ NỬA ngày. Nhưng tôi chẳng hứng thú với kiểu nghỉ này vì vẫn phải cuốc bộ chừng ấy quãng đường chỉ để ngồi có vài tiếng ở trường.

Thật KHÓ CHỊU mỗi khi ban Giám hiệu xem dự báo thời tiết rồi tự quyết định HÔM SAU sẽ cho học sinh nghỉ nửa ngày.

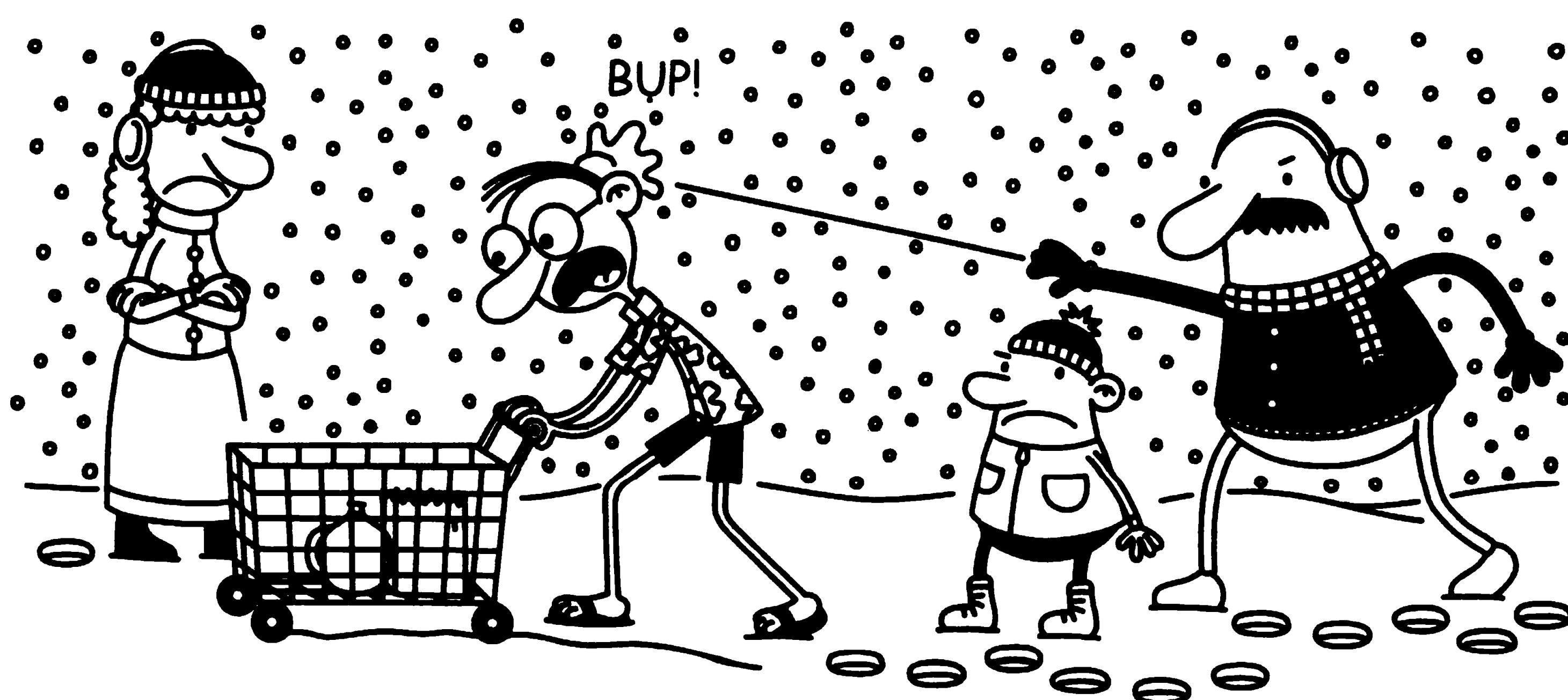
Và khi nghỉ nửa ngày, thời khóa biểu vẫn giữ nguyên nhưng các môn chỉ học nửa thời gian. Các hình PHẠT cũng như vậy. Bọn chuyên bắt nạt ở trường đều biết nếu bọn chúng gây chuyện TRƯỚC hôm được nghỉ nửa ngày, bọn chúng sẽ chỉ phải chịu MỘT NỬA án phạt mà thôi.

Đôi khi, nhà trường cho nghỉ học vì DỰ BÁO sẽ có tuyết rơi, nhưng hôm sau KHÔNG hề có tuyết. Lý do là vì họ dựa vào dự báo của phát thanh viên trên kênh truyền hình địa phương, mà ông này nói sai ít nhất phải 50%.

Vào dịp năm mới, ông ta dự báo “thời tiết hợp với áo phông và quần soóc” nhưng hôm sau tuyết rơi dày tận bảy xăng-ti-met. Khi gặp ông này ở tiệm tạp hóa, mọi người cho ông ta biết là họ không hài lòng chút nào.

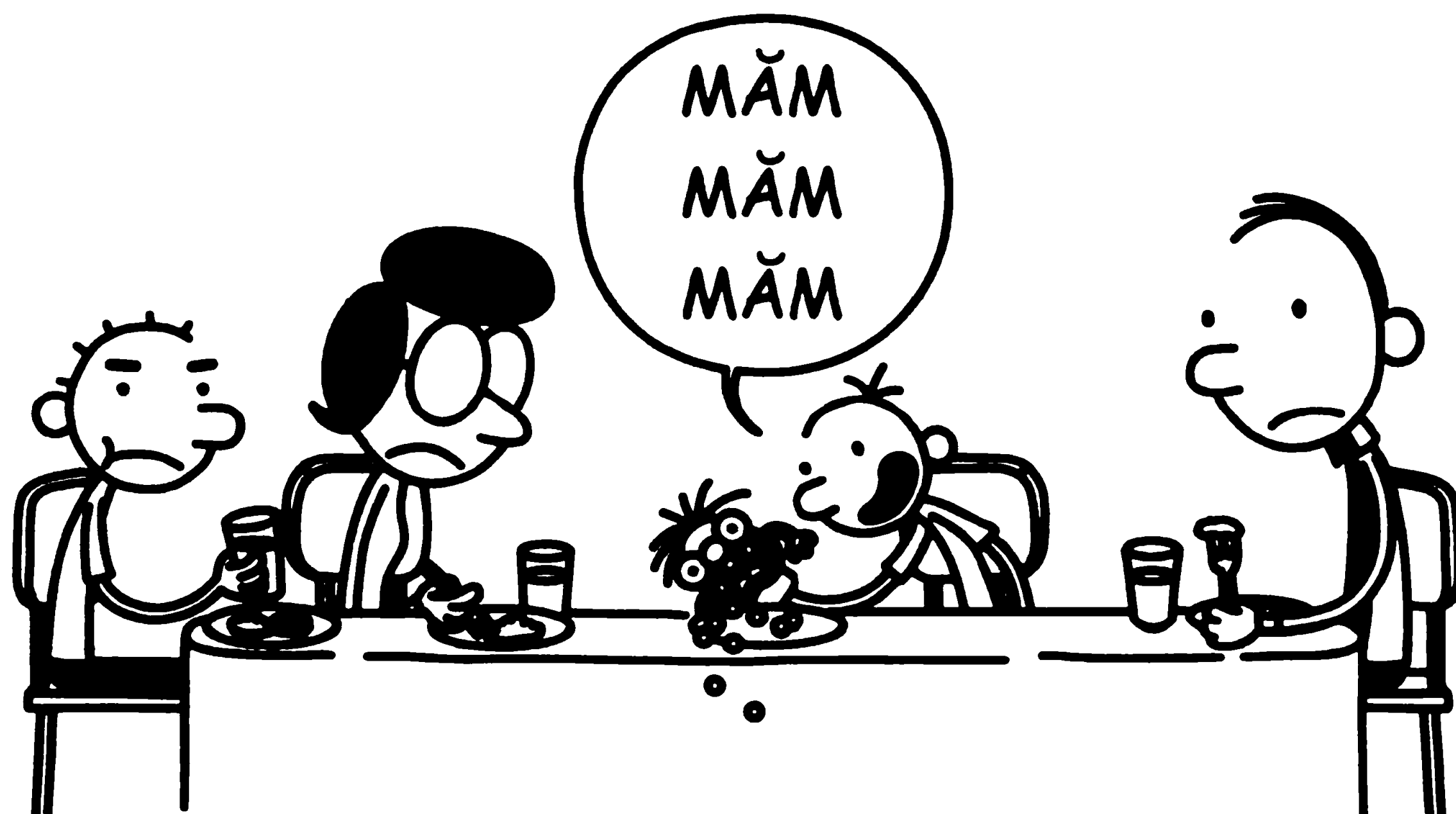
Thành thật mà nói, tôi không hiểu làm thế quái nào lão Gary này vẫn không bị ĐUỐI VIỆC. Tôi nghĩ chừng nào những người như bố mẹ tôi vẫn xem kênh địa phương hàng đêm thì ông ta sẽ chẳng phải ĐI ĐÂU hết.

Sáng nay, tôi không thể tìm thấy một chiếc găng tay nên đành kiếm thứ khác dùng tạm. Lúc ấy đã muộn giờ nên thứ tử tế nhất tôi tìm được là một con rối, mẹ mua nó để dỗ tôi ăn những món tốt cho sức khỏe hồi còn nhỏ.

Chắc mẹ nghĩ nếu ông Morsels thích ăn rau thì tôi cũng thích. Nhưng chớ trêu là tôi lại dùng ông ta để ăn rau HỘ MÌNH. Hôm nay khi tìm thấy Morsels trong tủ, mặt ông ta vẫn còn dính mấy hạt đậu tôi không thêm ăn từ hồi lớp hai.

Tôi biết là dùng con rối này thay cho găng tay trông hơi kỳ cục nên lúc đi bộ tới trường, tôi GẦN NHƯ giấu nhem thứ ấy trong túi áo khoác.

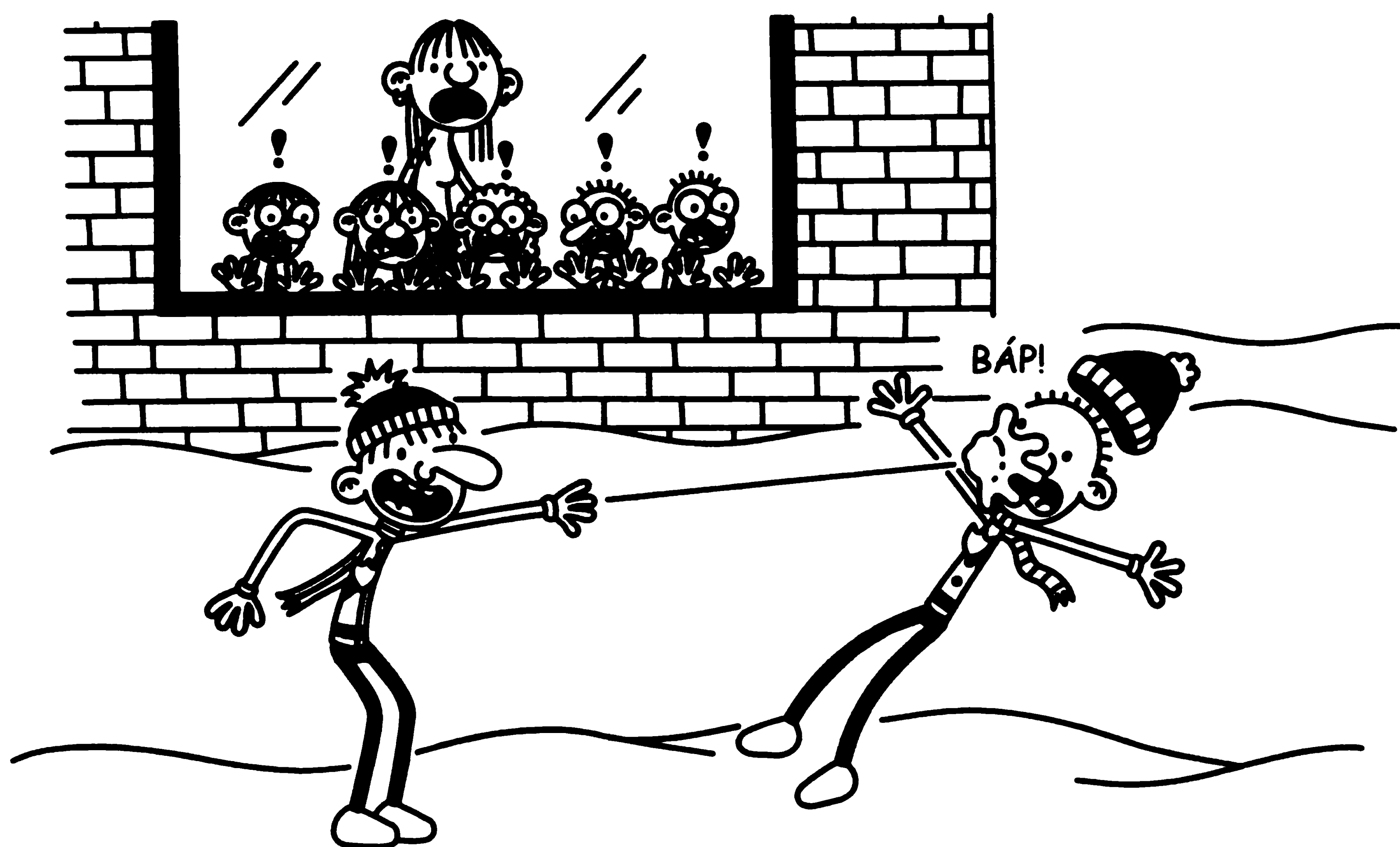
Nhưng khi trông thấy Cassie Drench được mẹ chở đến trường, tôi quên BÉNG mất là ông Morsels vẫn ở trên tay mình.

Nhắc đến bọn CON GÁI, mấy tuần qua đội Tuần tra An ninh đã thay máu HOÀN TOÀN.

Trước đây, đội Tuần tra rất nhiều con trai, nhưng hầu hết chúng đã bỏ hoặc bị tổng cổ ra khỏi đội trước khi bắt đầu năm học mới.

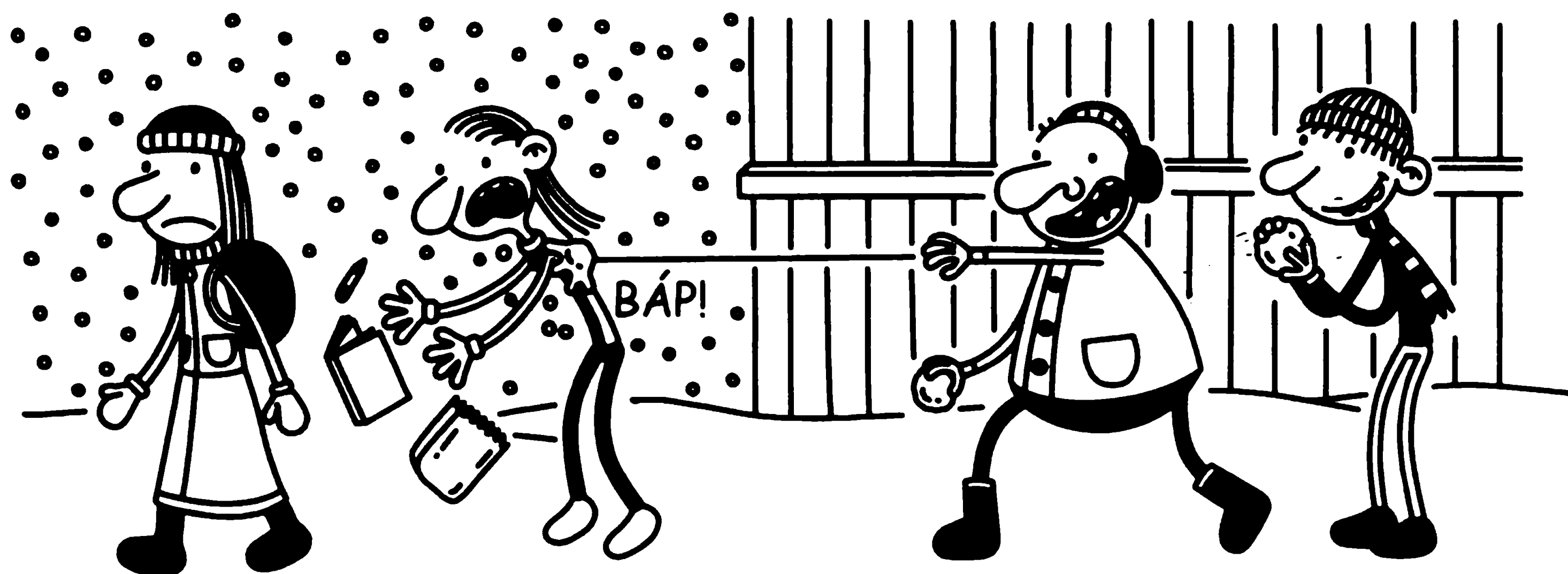
Hai đứa con trai cuối cùng trong đội là Eric Reynolds và Dougie Finch cùng giữ chức đội trưởng. Có điều, cả hai thằng đều bị thu băng đội trưởng trong tuần đầu tháng Giêng vì dính vào một trận chiến bóng tuyết ngay trước phòng học của bọn mẫu giáo ở trường tiểu học.

Thế nên bây giờ, 100% đội An ninh là CON GÁI. Tôi dám cá là bọn ấy đã có kế hoạch chiếm quyền TỪ TRƯỚC rồi cũng nên.

Lý do là bọn con trai trường tôi đại loại cũng thuộc dạng NGHỊCH PHÁ. Còn khi tuyết rơi thì chúng tẽ KHỎI BÀN.

Sau một thời gian, tôi dám chắc đám con gái đã NGÁN tận cổ nên bọn chúng tự vùng lên lãnh đạo.

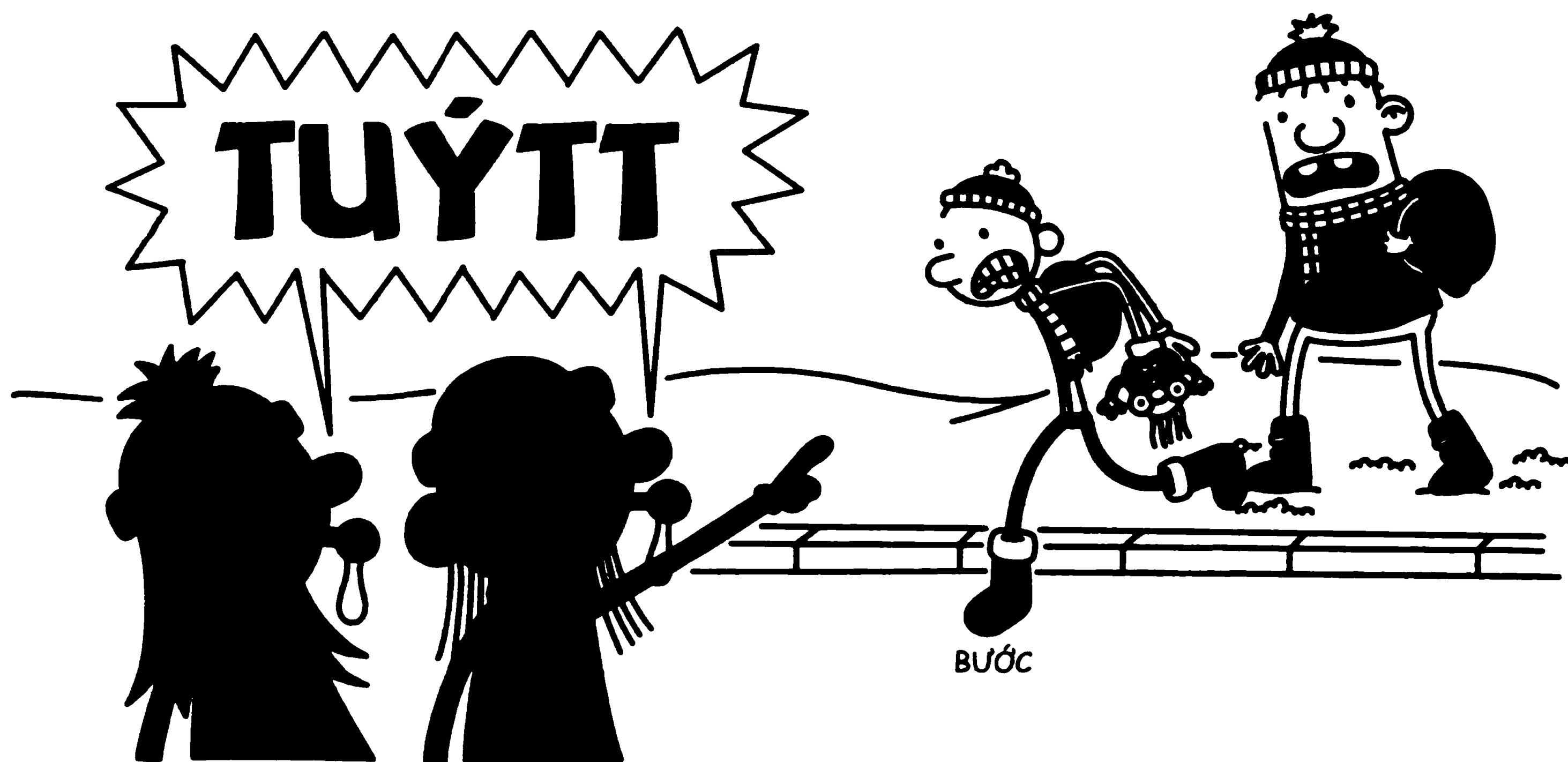

Giờ đây khi bọn con gái cầm trịch, lũ con trai tuyệt nhiên không dám giờ trò quậy phá nữa. Vào những hôm đi học, đứa nào đó chỉ cần ném một quả bóng tuyết thôi là đội Tuần tra An ninh sẽ báo lên hiệu trưởng, và thế là đứa xui xẻo kia tự động bị đình chỉ học ngay lập tức.

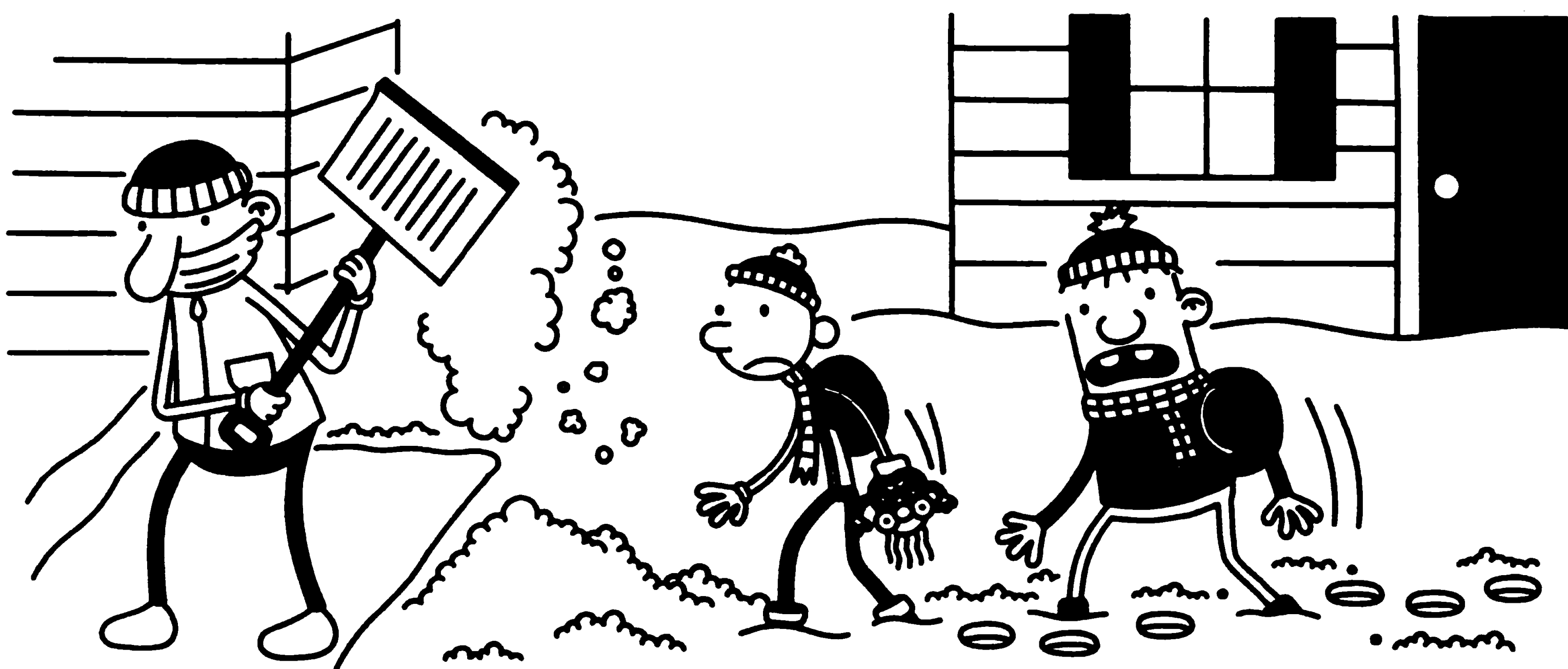
Vậy nên lũ con gái RẤT MONG đám con trai chúng tôi vi phạm nội quy.

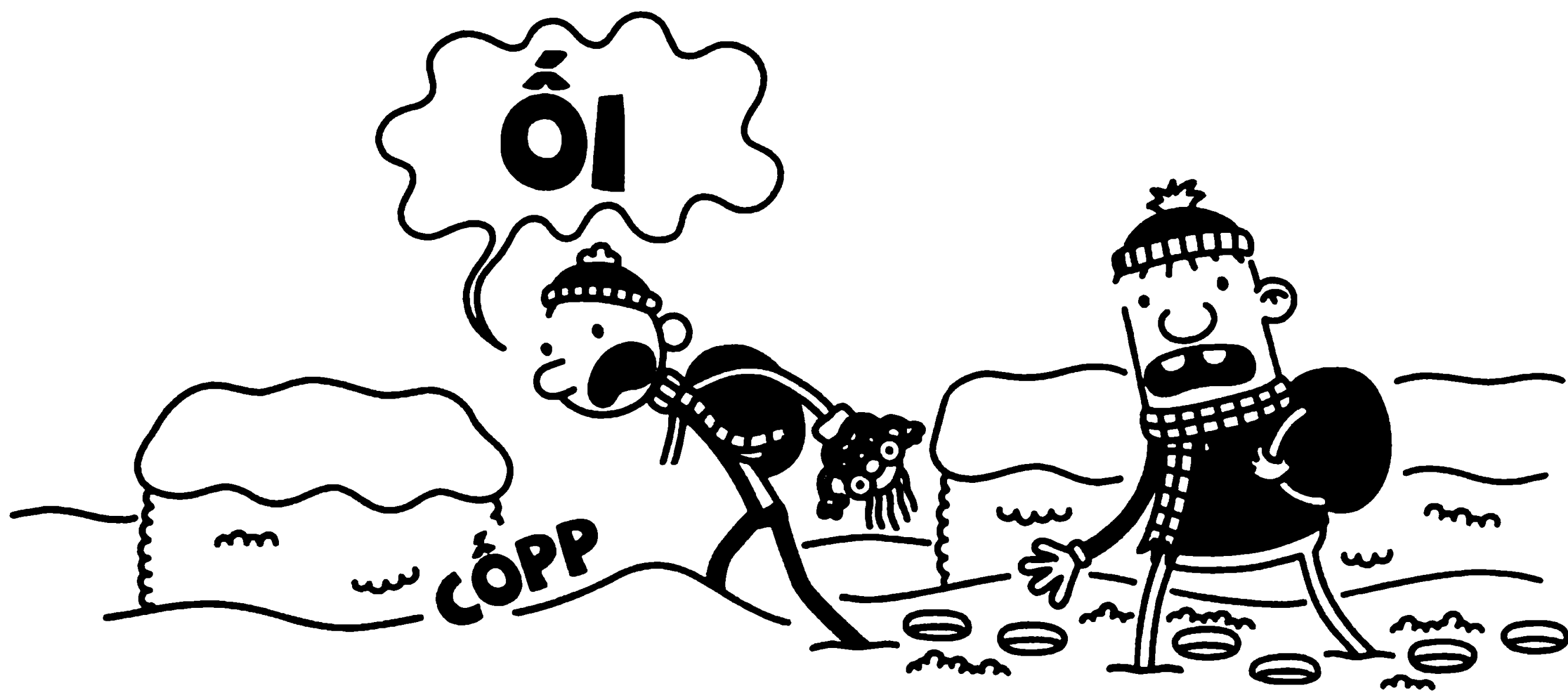
Hôm nay, lòng đường được dọn sạch nhưng vỉa hè thì KHÔNG. Mỗi lần như vậy, tôi và Rowley đều đi dưới lòng đường. Nhưng bọn Tuần tra An ninh là đám siêu khát khe về mấy cái quy định, bọn chúng không cho đứa nào đi dưới lòng đường dù chính CHÚNG NÓ cũng làm thế.

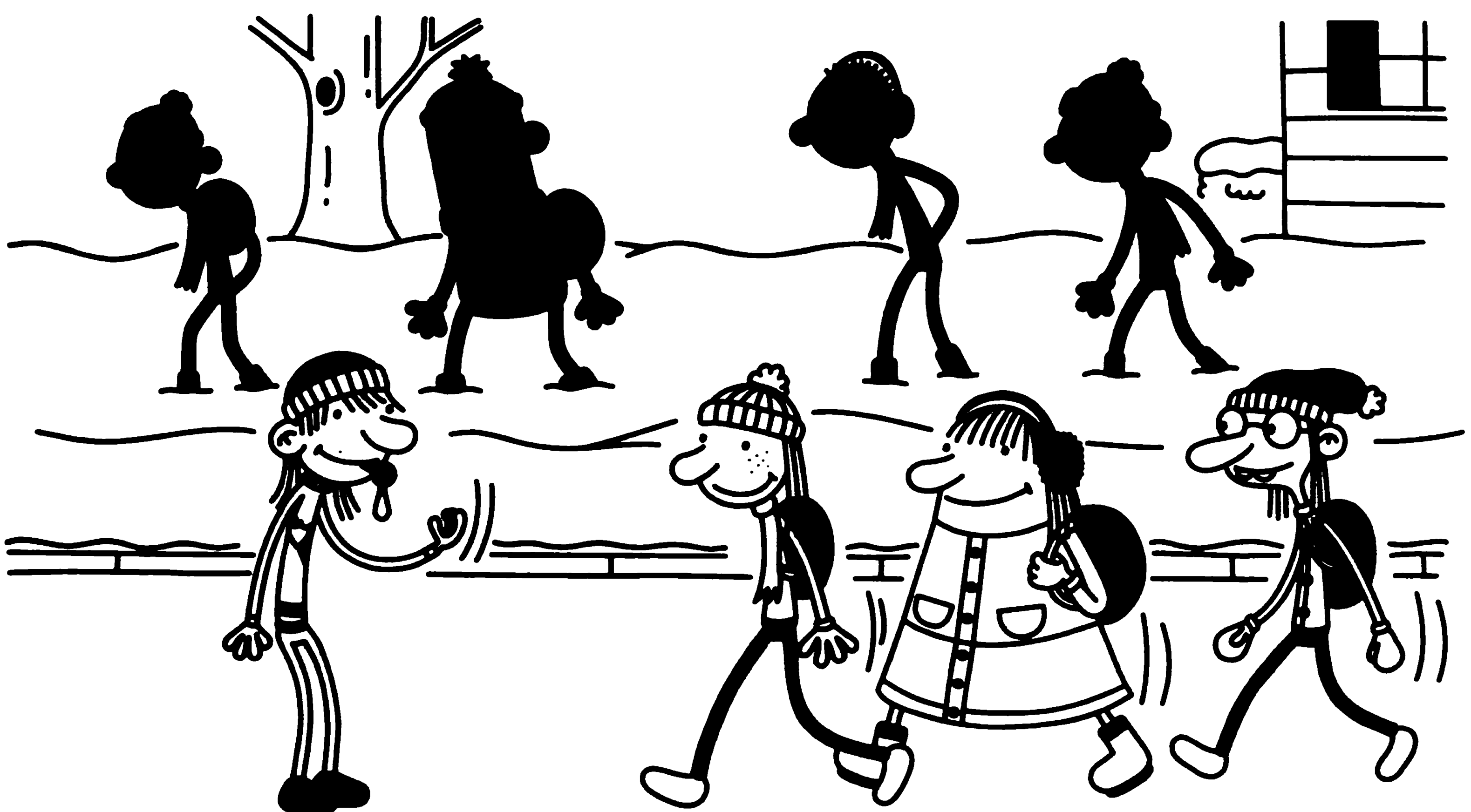
Gần như KHÔNG THỂ đi trên vỉa hè nếu tuyết không được dọn sạch, NHẤT LÀ khi người ta đang dọn ở những đoạn chạy xe vào nhà họ.

Quả thật rất khó biết được chỗ nào LÀ vỉa hè. Sáng nay, tôi suýt vỡ đầu gối vì va vào trụ nước cứu hỏa bị lấp trong lớp tuyết.

Điều CỰC KỲ bực mình là bọn Tuần tra An ninh bắt lủ con trai chúng tôi đi trên VỈA HÈ, nhưng lại cho phép toàn bộ tụi CON GÁI đi dưới LÒNG ĐƯỜNG.

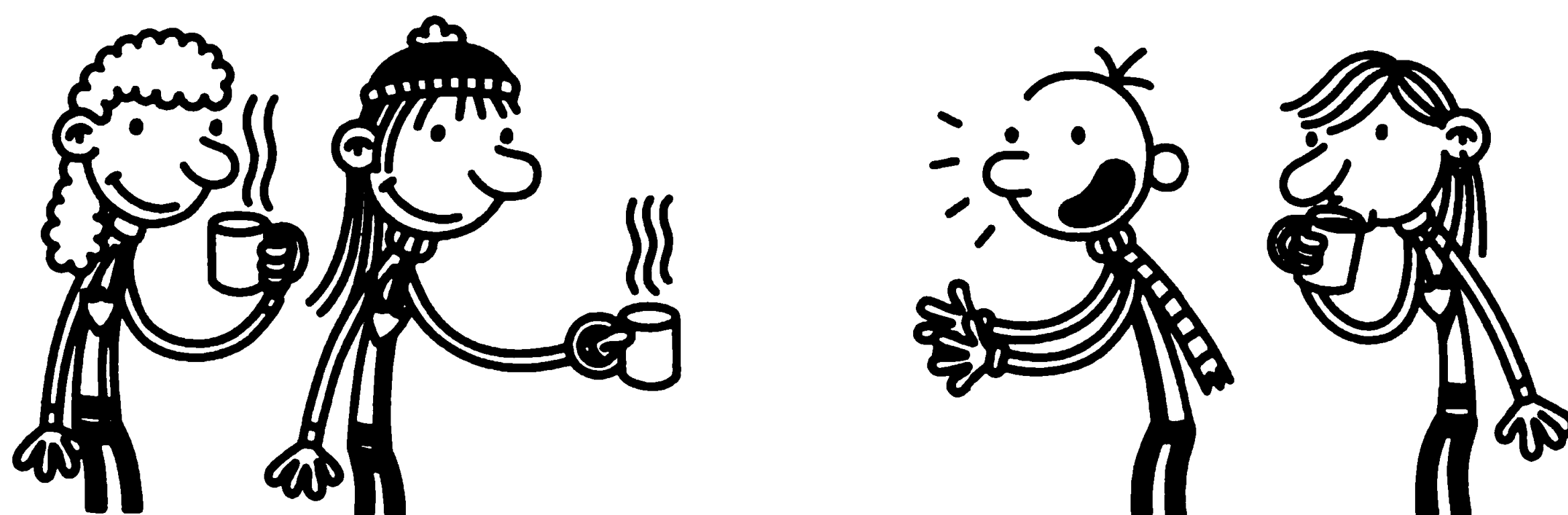
Hôm nay khi tôi với Rowley lết được tới trường, hai đứa đều mệt phờ vì chặng đường gian khổ, ngược lại bọn con gái lớp tôi thì tràn đầy năng lượng. Nếu sau này có đứa con gái nào lên làm tổng thống, tôi dám chắc tụi con trai còn phải chịu kiếp bất bình đẳng dài dài.

Tôi thật không dám trách đội An ninh gây khó dễ với tụi con trai vì hầu hết nam nhi trong trường này cơ bản là đám MỌI RỢ. Bọn ấy khiến những người văn minh như TÔI có vẻ lạc loài.

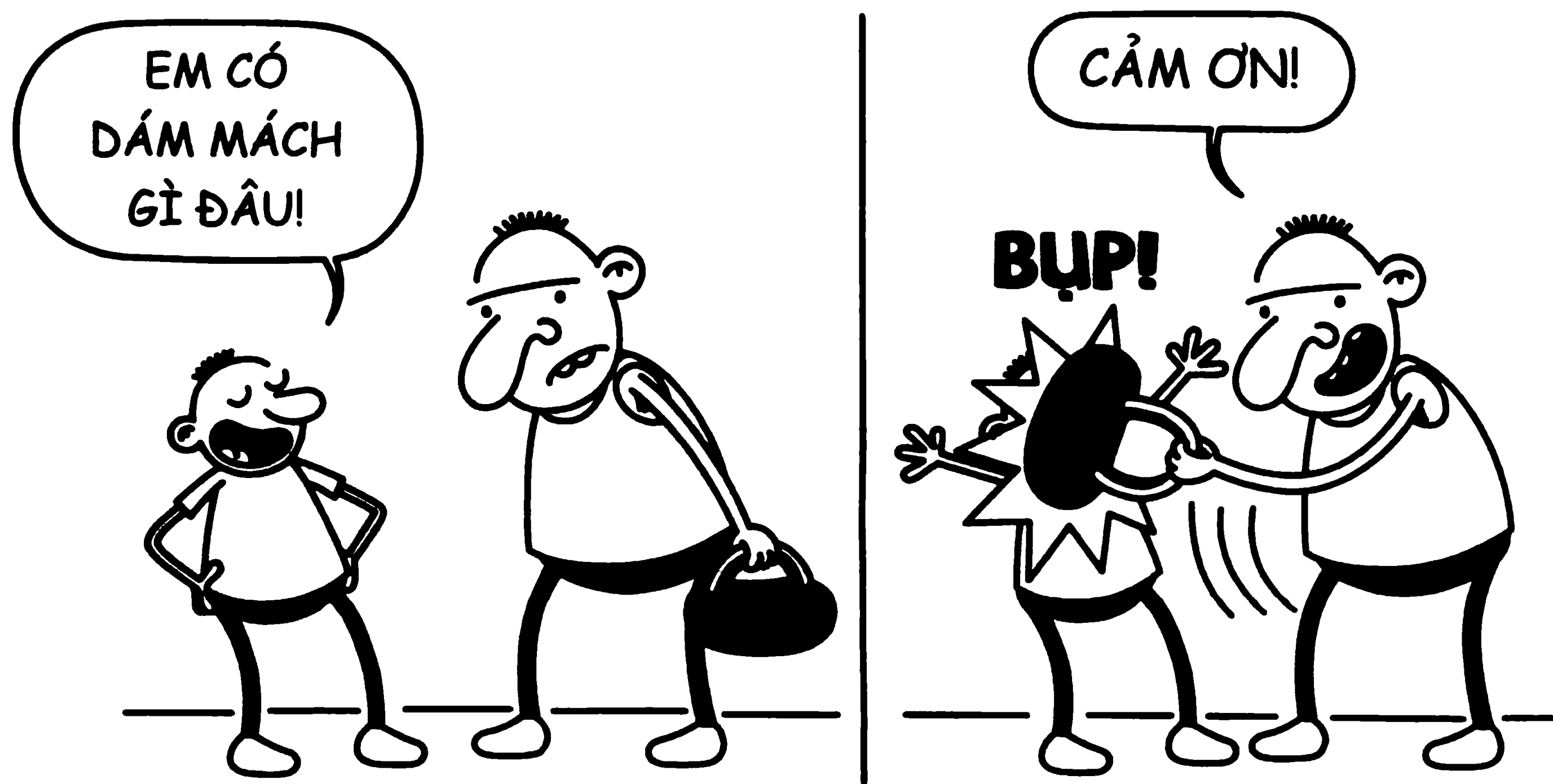
Thật may vì có đội Tuần tra An ninh mới này, tôi nghĩ đây có thể là cách để tôi tách mình ra khỏi lũ ngốc kia.

Nếu có thể GIÚP việc cho đội An ninh, tôi có thể trở thành cánh tay ĐẮC LỰC bằng cách báo cho tụi nó biết những đứa phạm lỗi và bọn nó sẽ vô cùng BIẾT ƠN tôi.

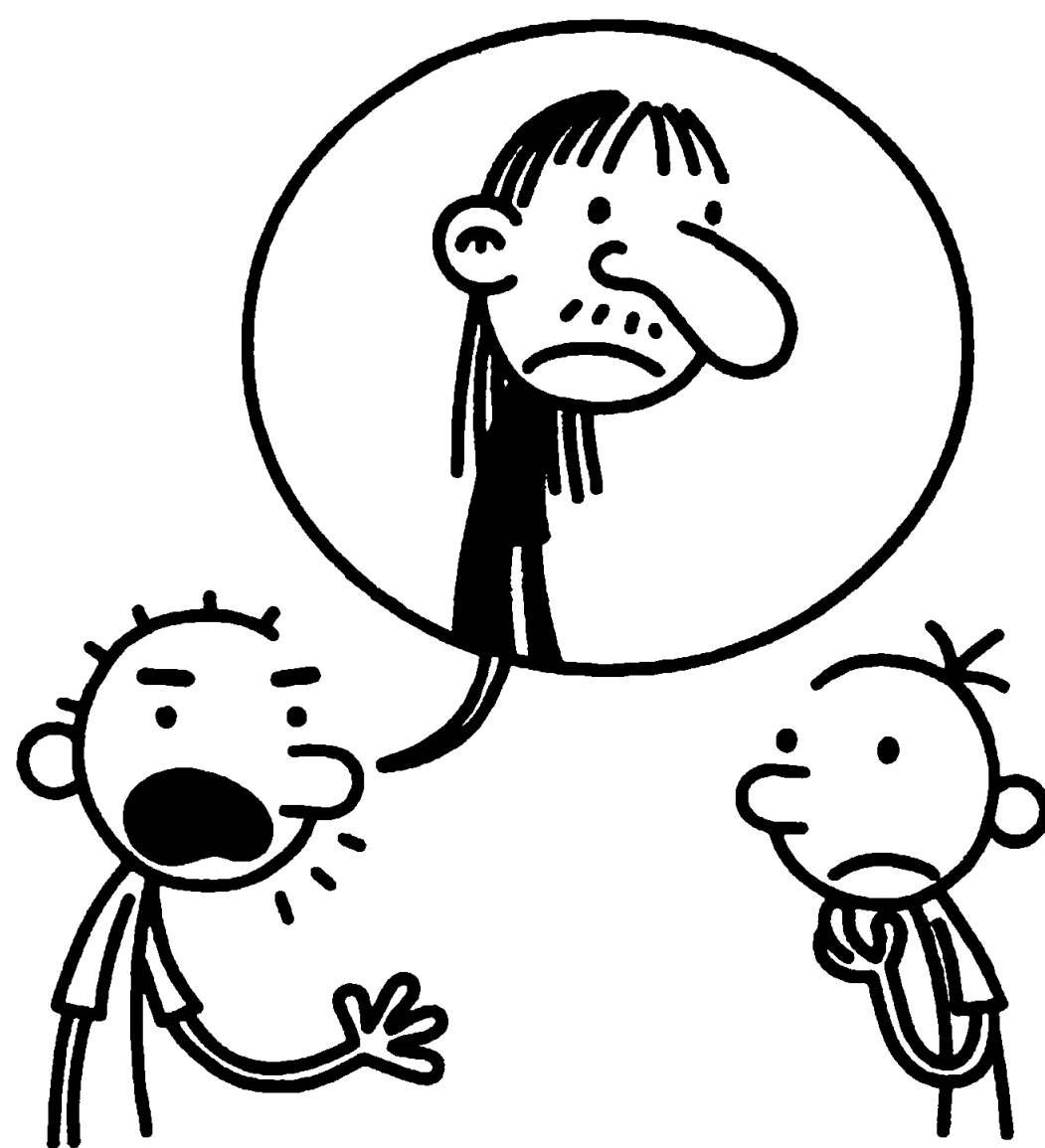
Có điều, không biết vì lý do gì mà trường tôi rất kỳ thị chuyện hót lẻo. Nếu lật tẩy một đứa PHẠM QUY, đứa chỉ điểm sẽ bị cả trường gọi là “chim lợn”, và sau đó thì còn chán mới giữ sạch được tiếng xấu.

Nhưng thành thật mà nói thì dám duy nhất được lợi từ cái luật “không mách lẻo” này chính là bọn chuyên BẮT NẠT. Tôi dám cá bọn ấy là những đứa ĐẦU TIÊN nghĩ ra cái luật kia.

Tôi thì thấy chuyện mách lẻo CHẴNG có vấn đề gì hết. Thậm chí tôi nghe nói, người chỉ điểm còn kiếm được cả mớ TIỀN nữa ấy chứ.

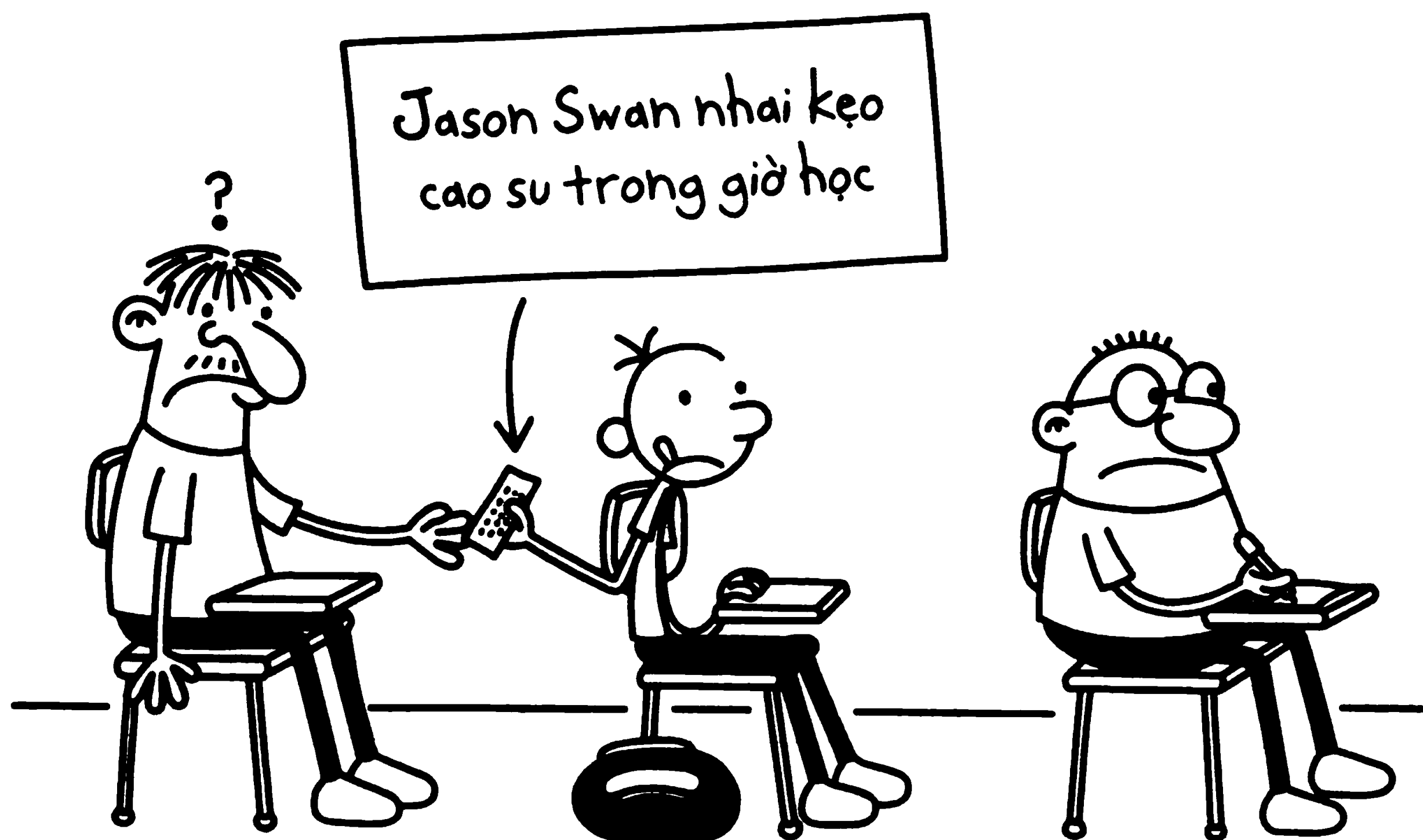
Rodrick kể cho tôi nghe về một người bạn học cùng trường trung học với anh ta là “Côm Chìm”. Tức là người đó ĐÓNG GIẢ học sinh cấp ba nhưng thực ra là cảnh sát TRẢ TRỘN vào.

Trước đây tôi đã từng nghe những chuyện kiểu này, nhưng không chắc ở trường cấp hai có Côm Chìm hay không.

Hồi giữa năm, có một học sinh mới chuyển đến tên là Shane Browning. Thằng ấy trông to con hơn hẳn tất cả đám chúng tôi, nên biết đâu NÓ chính là Côm Chìm thì sao.

Để đề phòng Shane là côm chìm thật, tôi mách mấy thông tin sốt dẻo về bọn cùng lớp cho nó.

Dù sao thì tuyết cũng gây ra RẤT NHIỀU rắc rối. Mấy ngày vừa rồi lúc ở trường, tất cả mọi học sinh đều đi ủng, rồi tha theo tuyết rải khắp các dãy hành lang.

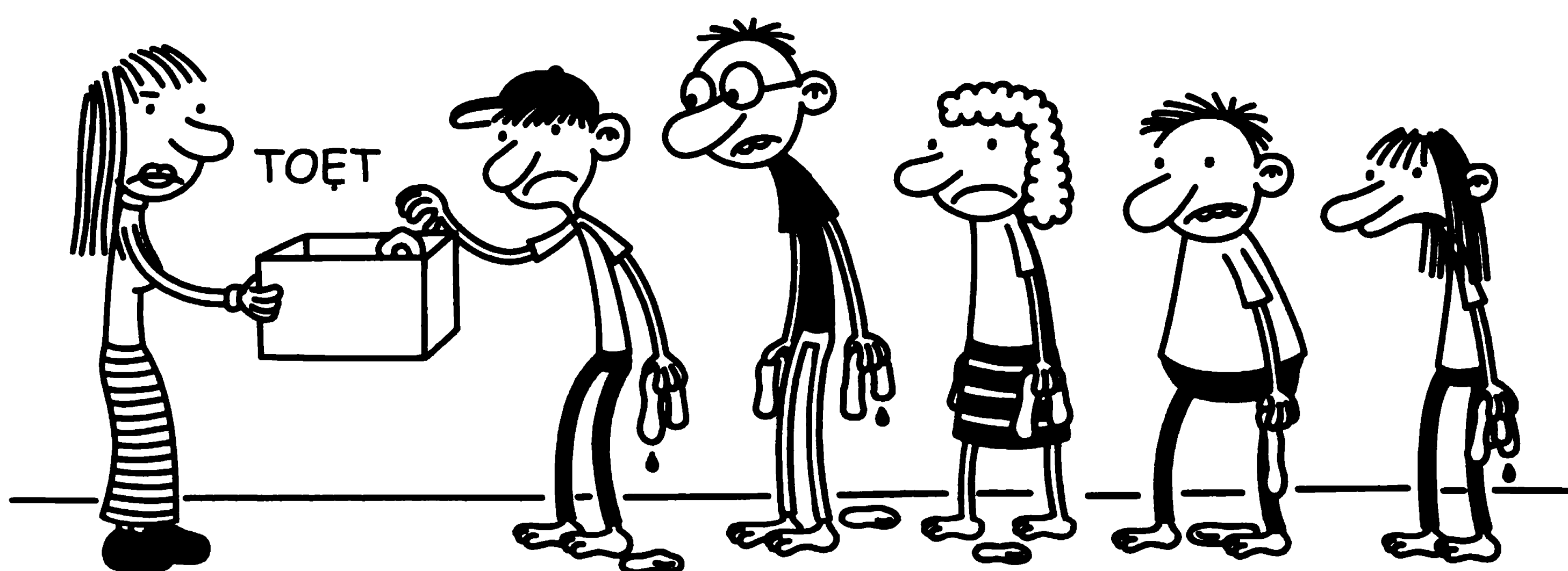
Vì vậy mà hôm nay, các thầy cô yêu cầu học sinh bỏ hết ủng ở lối vào. Có điều, làm thế thì tuyết bám trên ủng lại TÀN RA tạo thành một vùng nước bẩn to bự chẳng.

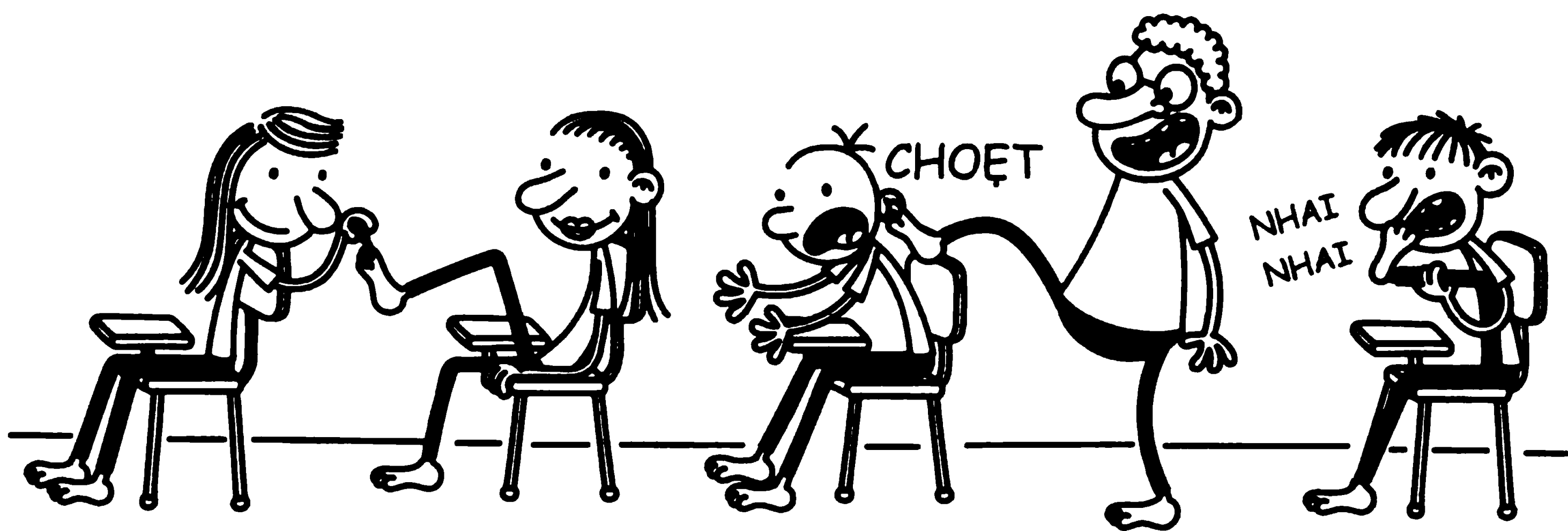
Rồi mọi người BƯỚC qua cái vũng nước bẩn ấy đi vào lớp. Chẳng mấy mà tất của đứa nào đứa nấy đều ƯỚT SỪNG hết cả. Hết chuyện này tới chuyện kia, tới tiết thứ ba thì các dây hành lang đều trở nên NÁO LOẠN.

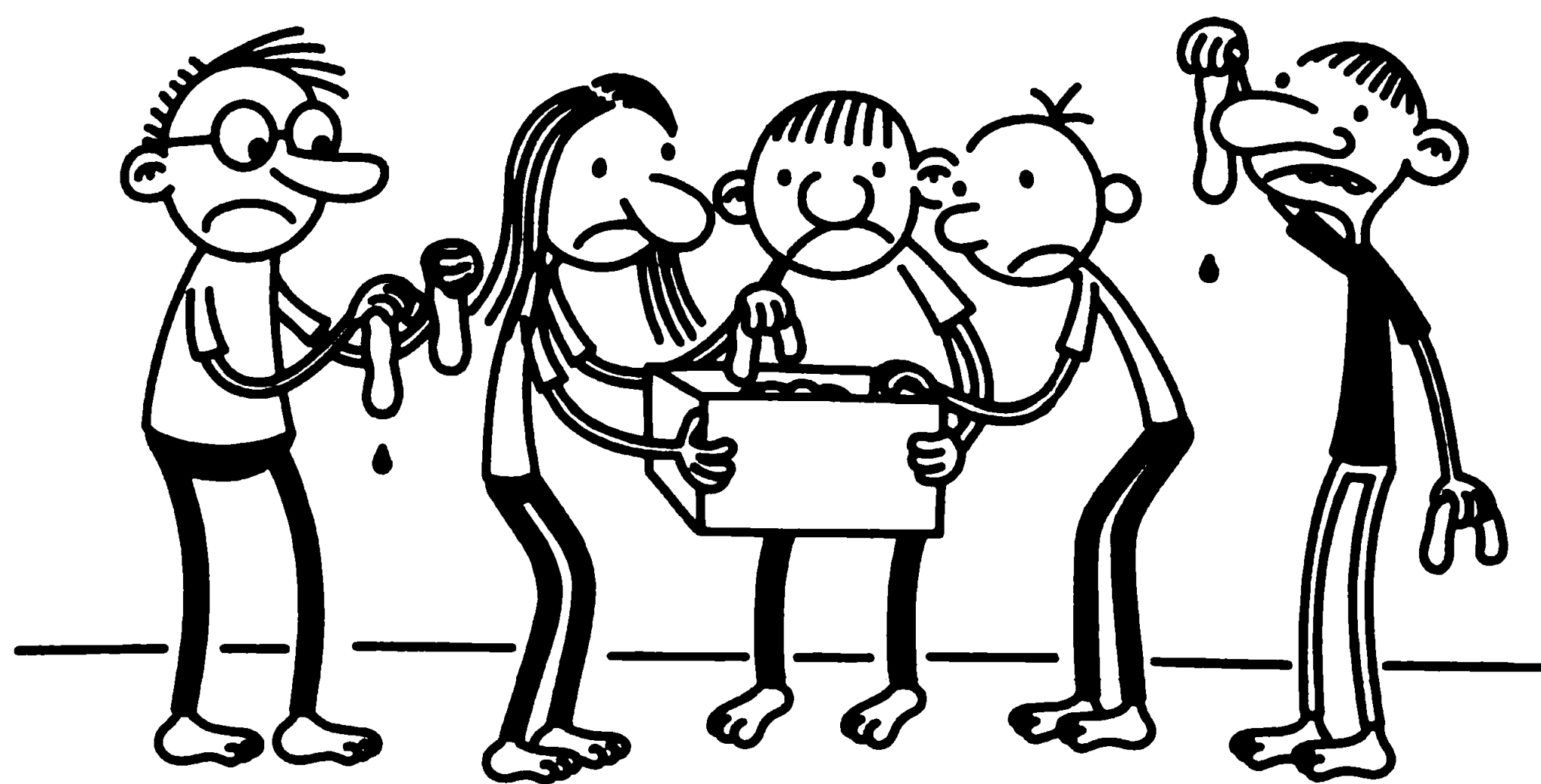
Tình hình tệ đến nỗi các thầy cô thu hết tất chân của cả lũ mang về phòng hành chính.

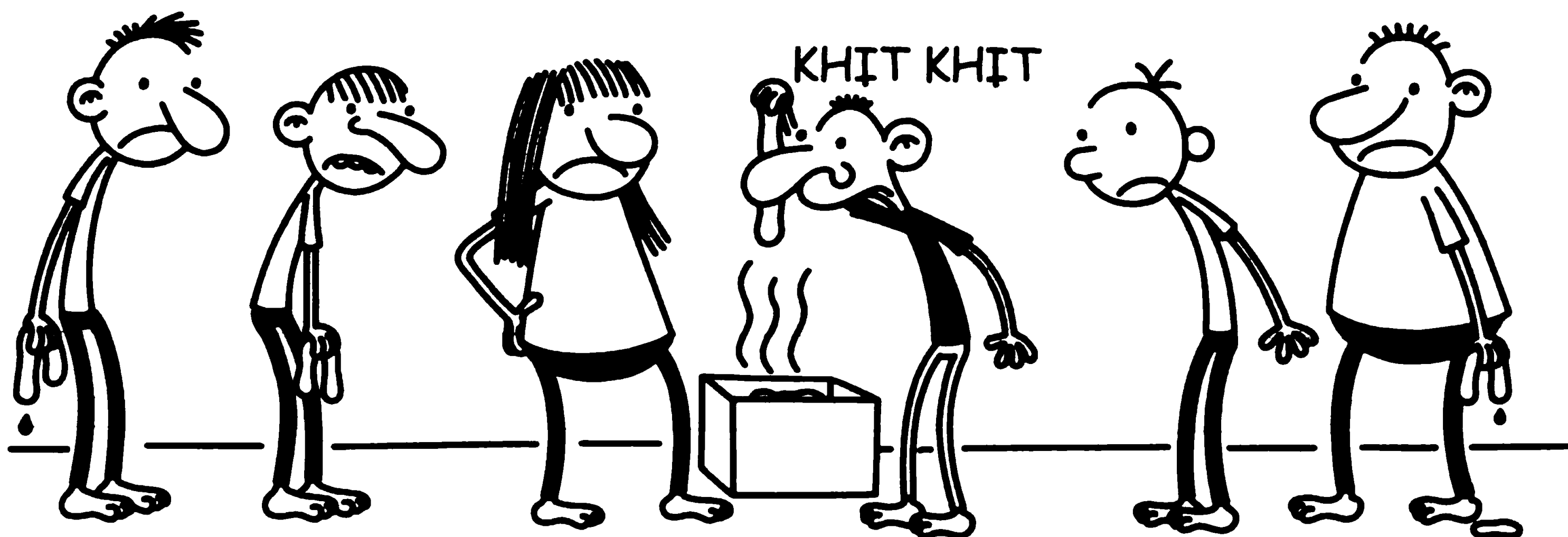
Thành ra một đám học sinh cấp hai chân đất mắt toét cũng đâu phải chuyện hay ho gì.

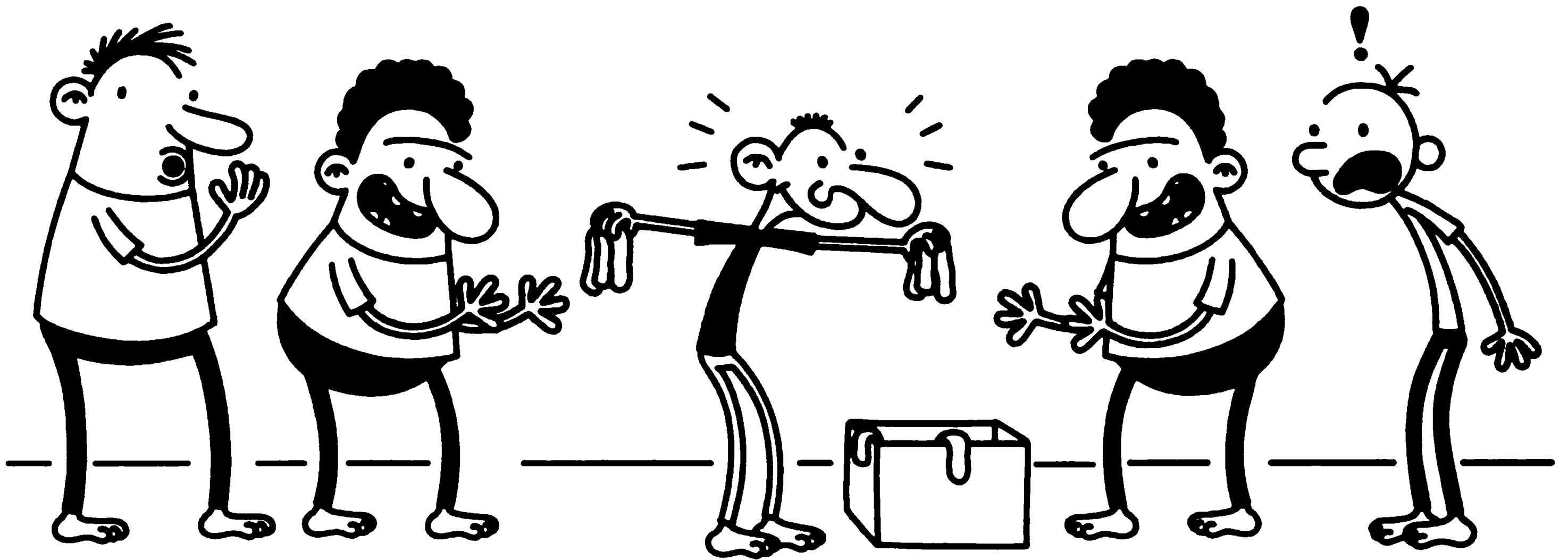
Đến cuối ngày, cả đám lại lục tục đến phòng hành chính lấy tất về. Nhưng hầu hết các đôi tất đều NA NÁ như nhau nên chẳng đứa nào biết đôi nào là của mình nữa.

May là Jake McGough có cái mũi siêu thính, nó nhặt ra tất của từng đứa không trượt đôi nào.

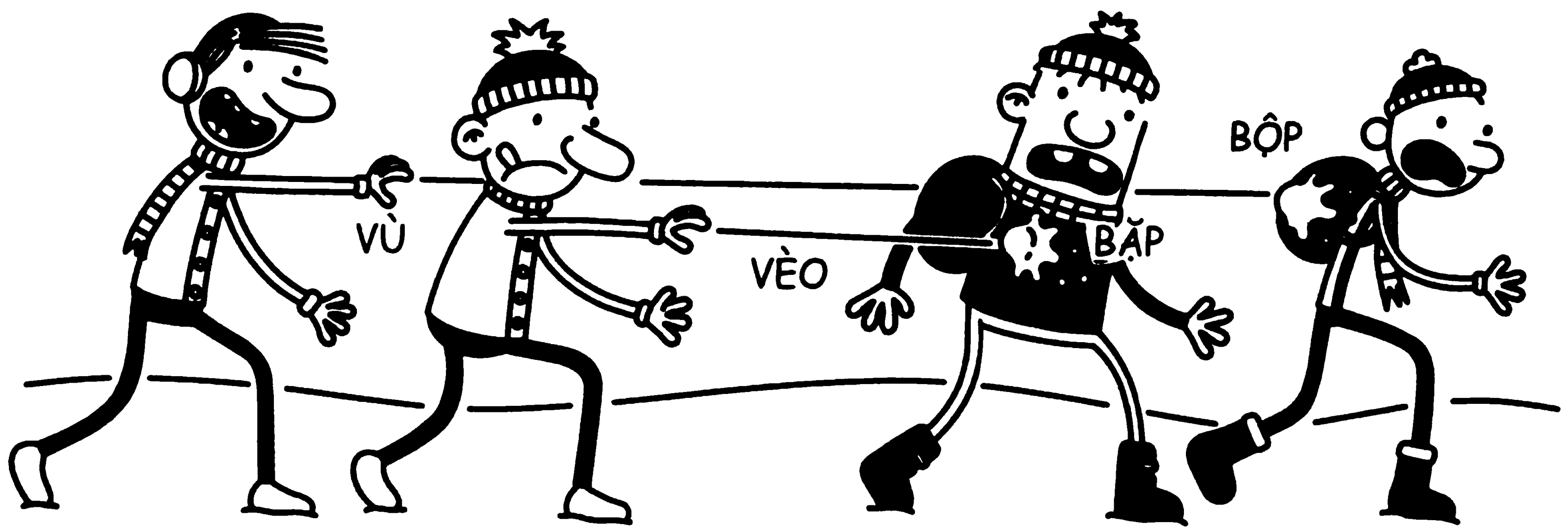
Thậm chí, nó còn phân biệt đúng tất của anh em sinh đôi nhà Garza nữa, phải công nhận là cực kỳ ẨM TƯỢNG.

Tôi mừng vì hôm nay lúc đi học về trời ấm áp hơn, tôi và Rowley sẽ không phải dùng nhà bà làm trạm nghỉ giữa đường nữa. Nhưng nói thế không có nghĩa là việc cuốc bộ về nhà ĐỂ NHƯ ẨM KẸO.

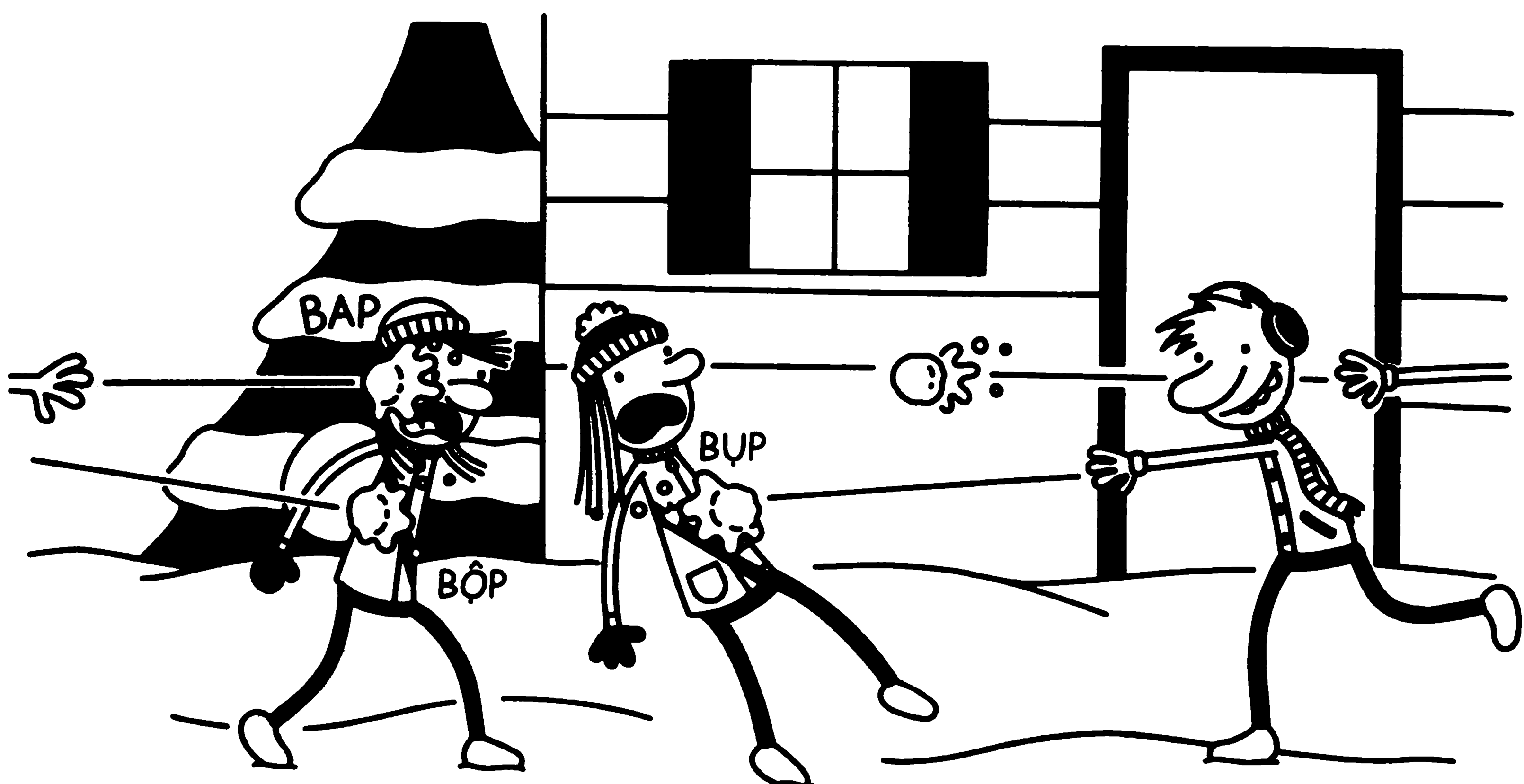
Trên đường về, chúng tôi cũng không được phép ném bóng tuyết, và chỉ SAU khi đã về nhà thì có thể làm BẤT CỬ TRÒ GÌ.

Thế nên những đứa ở gần trường phát hiện ra rằng, mang cặp về đến nhà là được tính ĐÃ VỀ NHÀ. Vậy là, bọn nó bám theo những đứa còn phải CUỐC BỘ dài căng như hai đứa tôi.

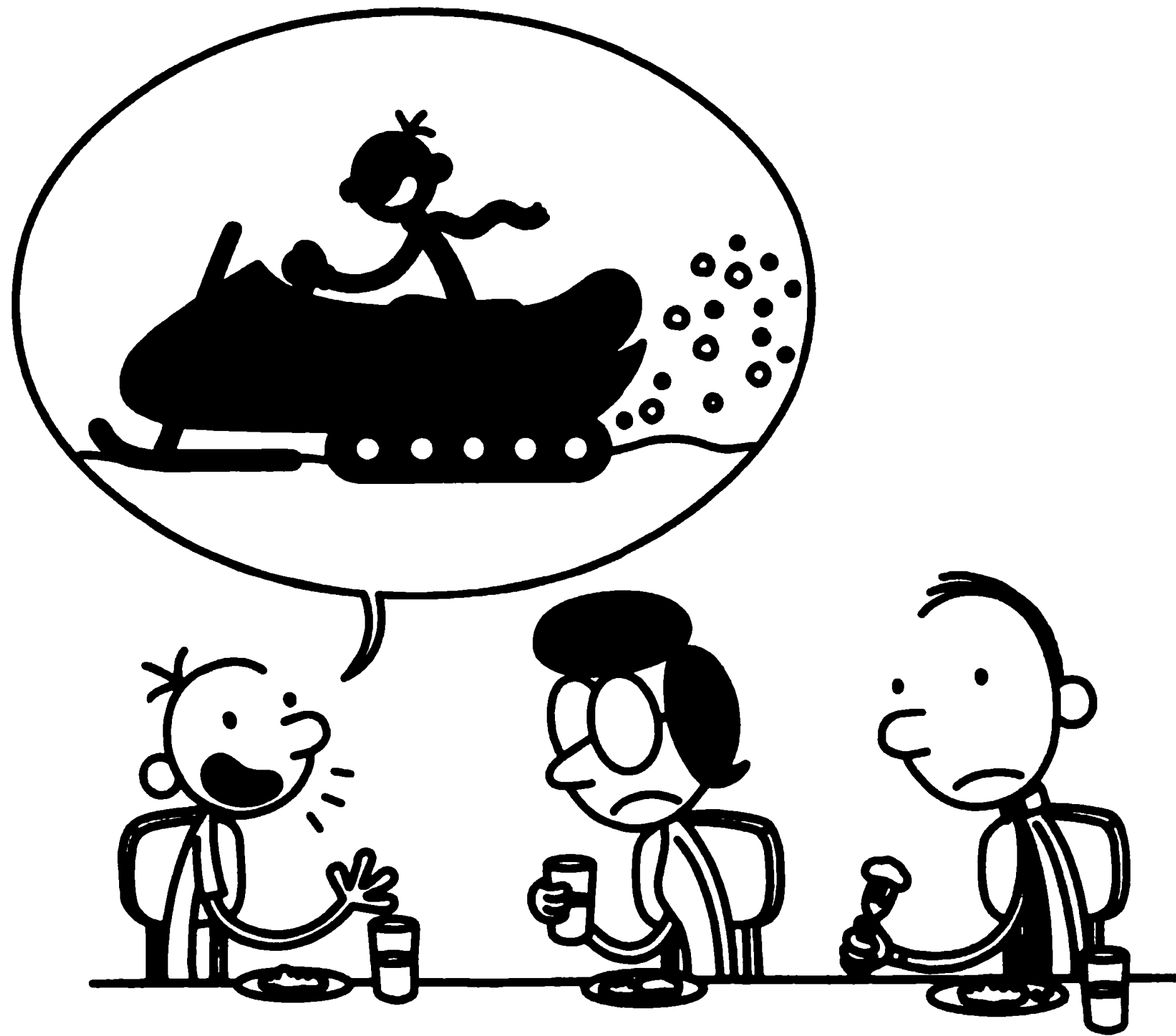

Kể cả bọn trong đội Tuần tra An ninh cũng bị phục kích. Nhưng luật là luật, chúng nó không được phép ĐÁNH TRẢ.

Thế là đội đó bị tấn công ở cả hai PHÍA. Máy đưa trên đồi đã được bố mẹ chở về nhà rồi cũng cuốc bộ ngược lại chỉ để đánh hôi.

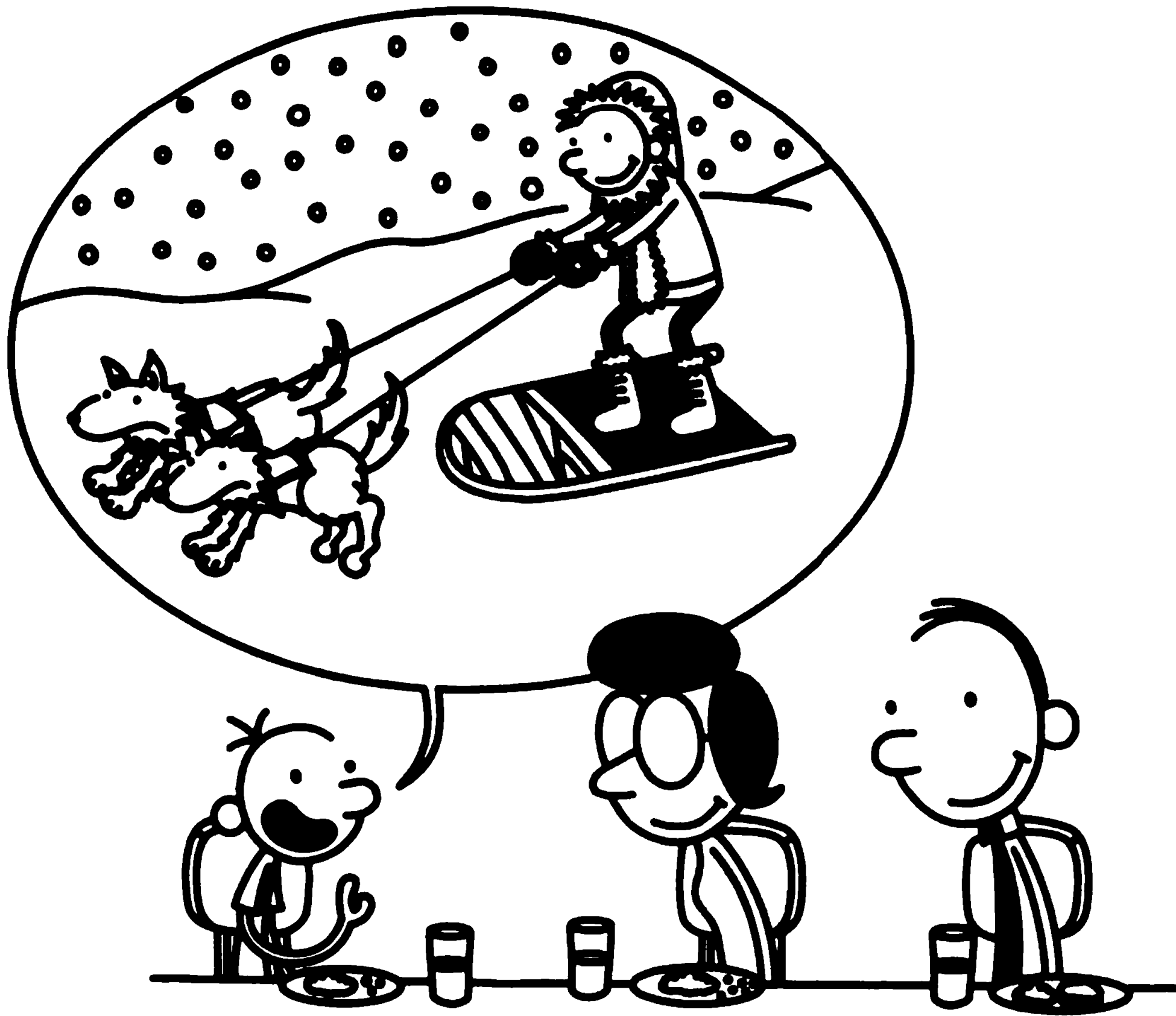
Ngày mai, dự báo tuyết rơi dày thêm vài xăng-ti-met. Tôi bảo bố mẹ là sẽ tiết kiệm tiền mua một cái XE TRƯỢT TUYẾT để khỏi phải khổ sở như những ngày vừa qua.

Nhưng bố mẹ bắt đầu kê cả đồng lý do tại sao học sinh cấp hai không được dùng xe trượt tuyết. Sau một hồi thì tôi đã từ bỏ ý tưởng đó.

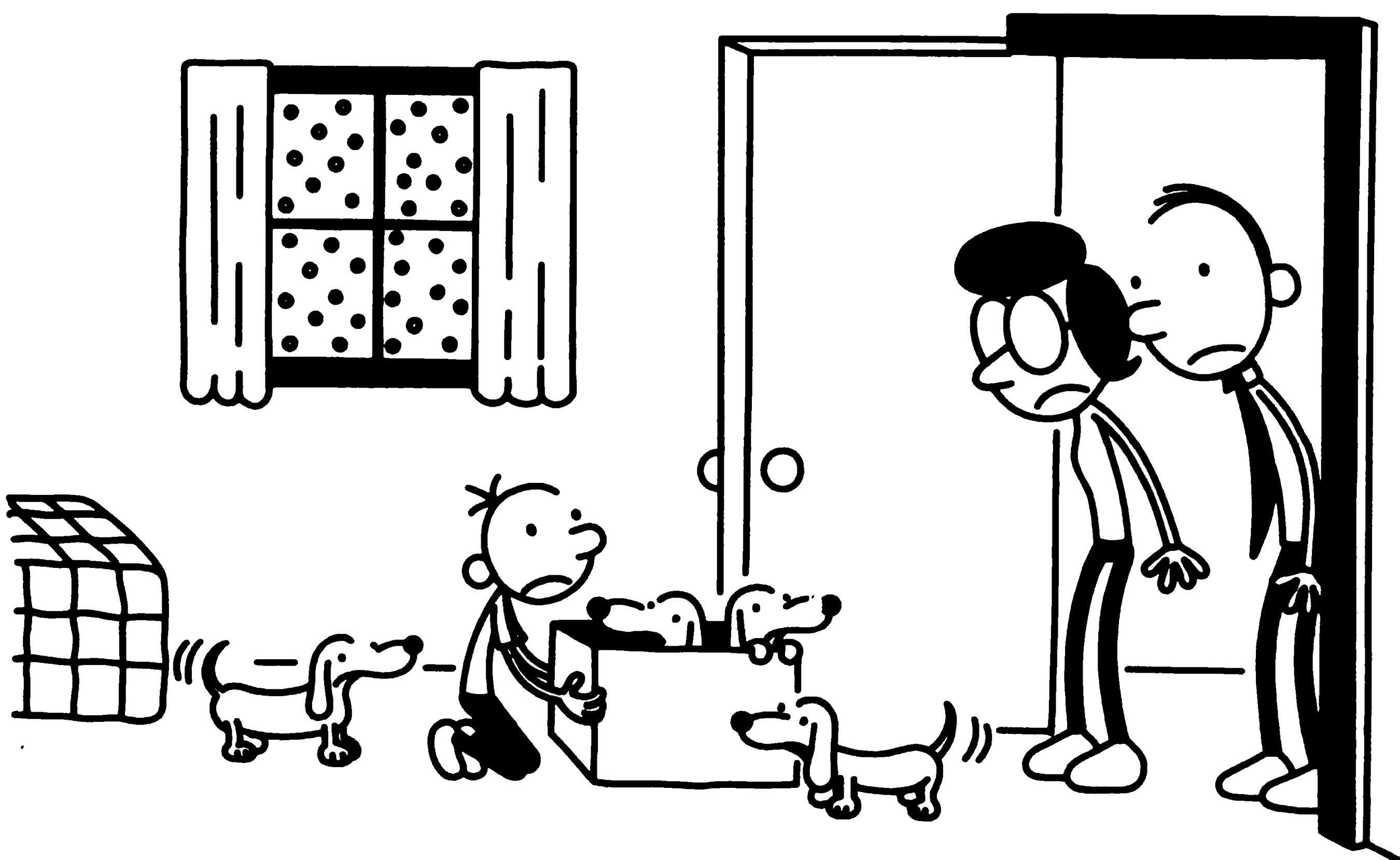
Hể tôi nảy ra một ý tưởng hay ho là bố mẹ đều gạt phắt đi. Hồi mùa đông năm NGOÀI, tôi trình bày ý tưởng xe trượt tuyết dùng chó kéo, bố mẹ cũng phản ứng y hệt như vậy.

Tôi nghĩ, nếu mua vài con chó rồi huấn luyện chúng kéo xe thì việc đi học vào buổi sáng sẽ dễ dàng chẳng khác gì đánh một GIẤC ngon lành.

Chắc bố mẹ nghĩ tôi ĐÙA nên bảo tôi cố gắng mà thực hiện điều ấy.

Nhưng khi tôi dùng số tiền nhận được trong dịp Giáng sinh để mua mấy con chó con của một bà trên phố, bố mẹ bắt tôi trả lại không sót con nào.

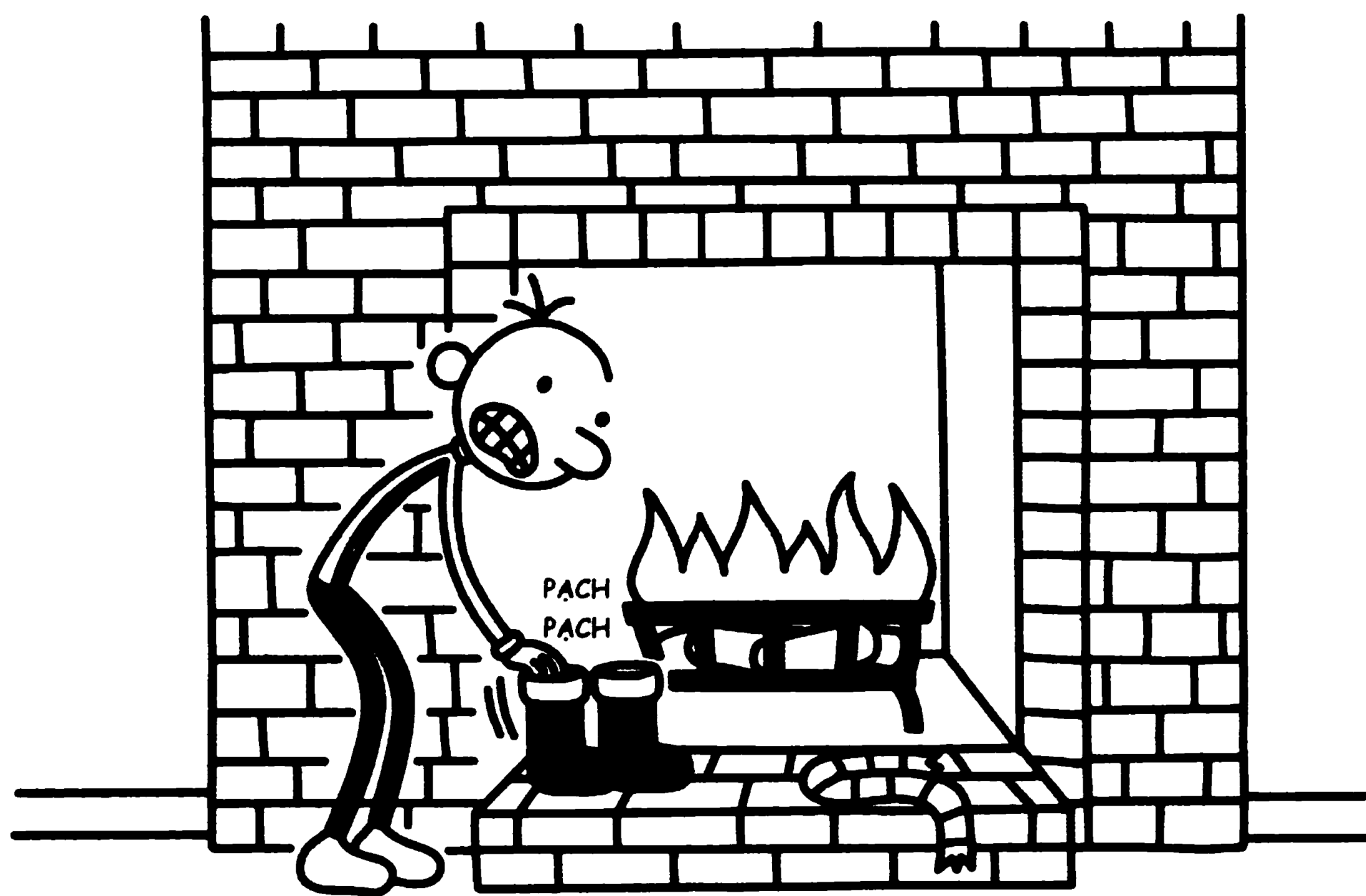

Thứ Năm

Hôm nay, tôi nhớ lại lý do khiến mình không hề yêu thích mùa đông.

Tuyết vẫn rơi nhiều, nên buổi sáng tôi quyết định chuẩn bị thêm vài thứ để giữ ấm khi đi học. Trước khi đi làm, bố đã đốt lò sưởi, tôi nghĩ mình có thể dùng để sấy áo khoác và ủng.

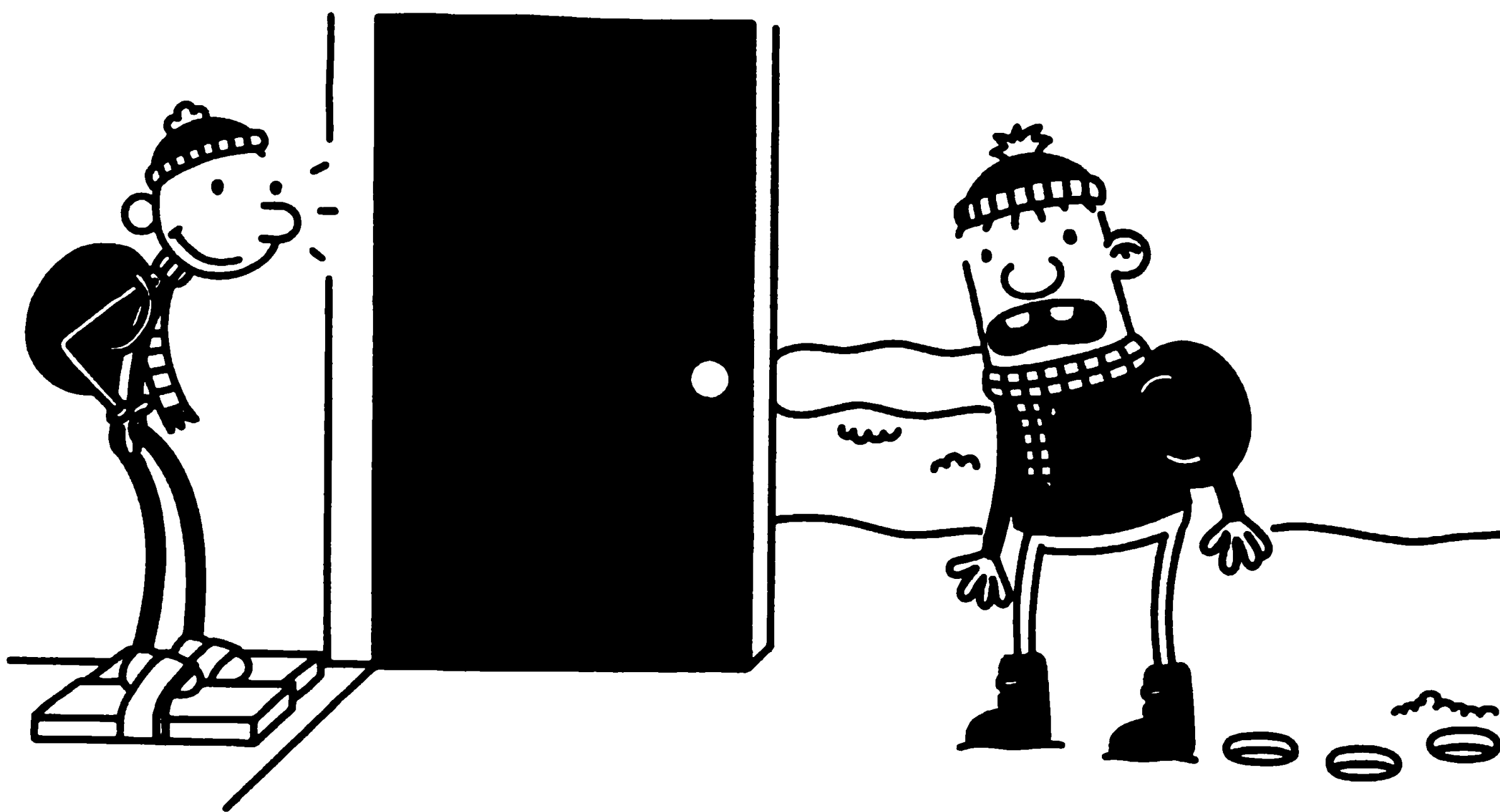
Nhưng tôi để đôi ủng quá gần lửa nên phần đế cao su bị chảy ra dính chặt vào sàn nhà. Vì vậy mà đến lúc đi học, tôi chẳng thể nào GỠ nổi nó ra.

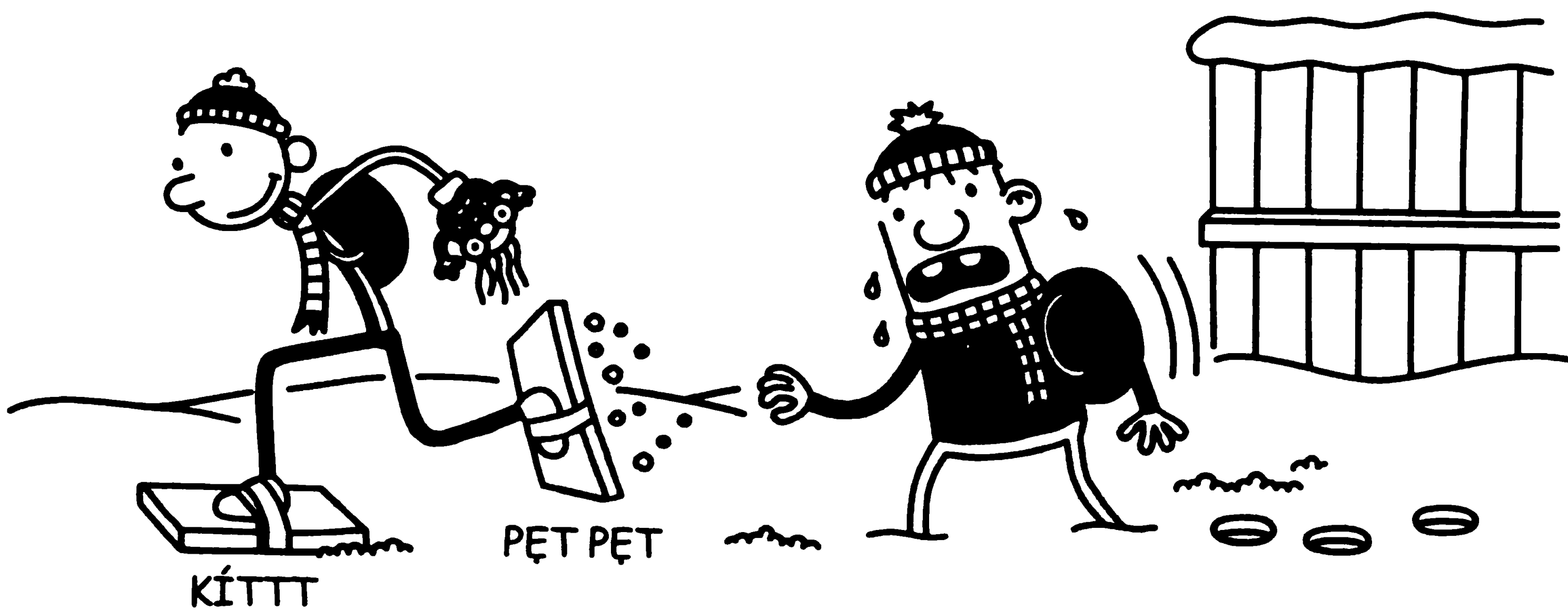
Rowley sẽ xuất hiện bất kỳ lúc nào nên tôi phải nhanh chóng tìm thứ KHÁC để đi.

Tôi biết đội Tuần tra An ninh sẽ không cho bọn tôi đi dưới lòng đường, còn nếu phải lội trong tuyết thì đôi giày thể thao của tôi sẽ ƯỚT SẠCH mất.

Vì vậy, tôi tự chế GIÀY ĐI TUYẾT cho mình từ băng keo và hộp đựng bánh pizza. Đúng lúc Rowley gõ cửa thì tôi đã sẵn sàng để lên đường.

Phải nói là đôi giày đi tuyết ngon lành hơn tôi MONG ĐỘI. Thực tế là tôi đi nhanh đến nỗi Rowley chạy bỏ hơi tai mới theo kịp.

Nhưng khi hai đứa xuống đến hết phố Surrey, mọi thứ bung bét hết cả.

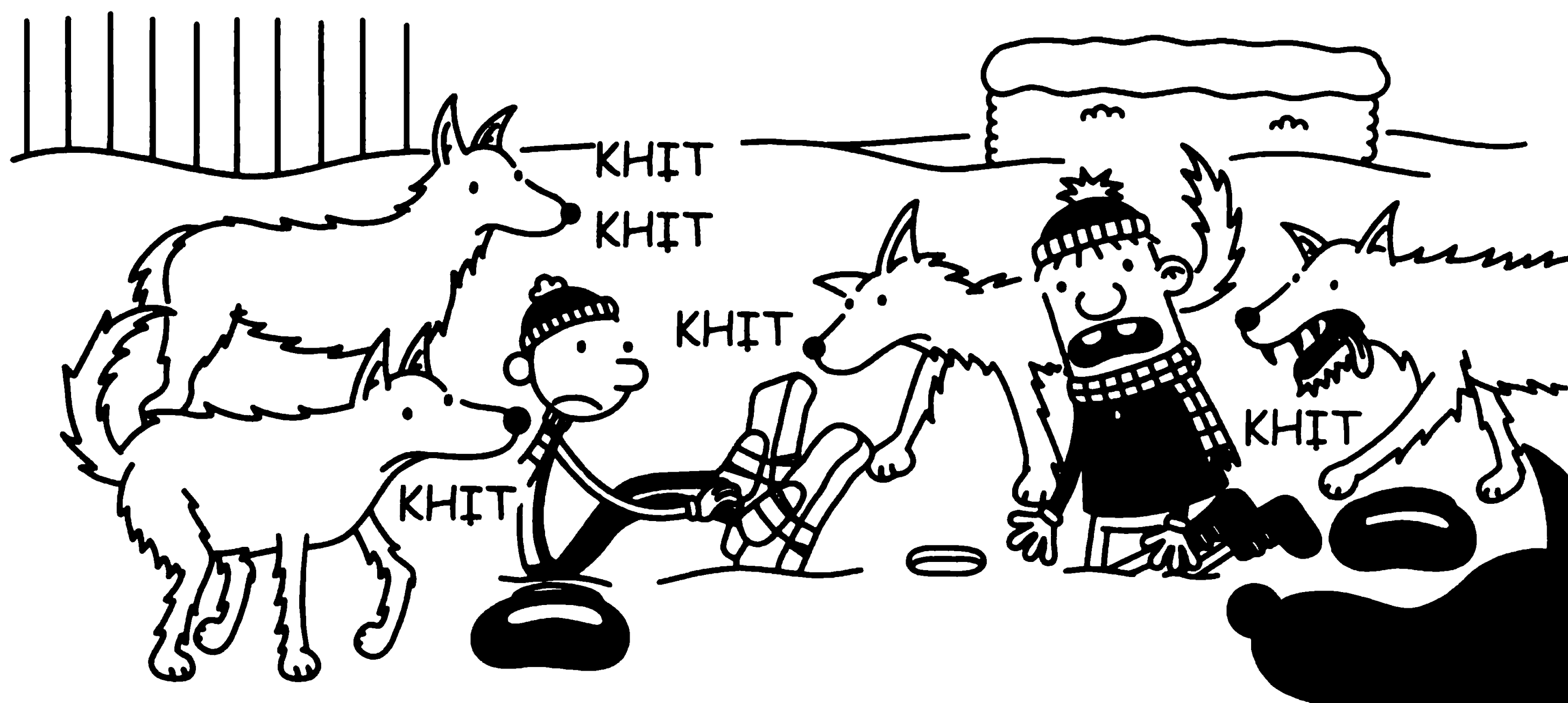
Để hộp NGẤM NƯỚC khiến chân tôi bắt đầu lún xuống tuyết. Rồi sau đó thì còn TỆ HƠN đi mỗi giày thể thao vì phải lôi theo cả đồng HỘP GIẤY ướt nhẹp.

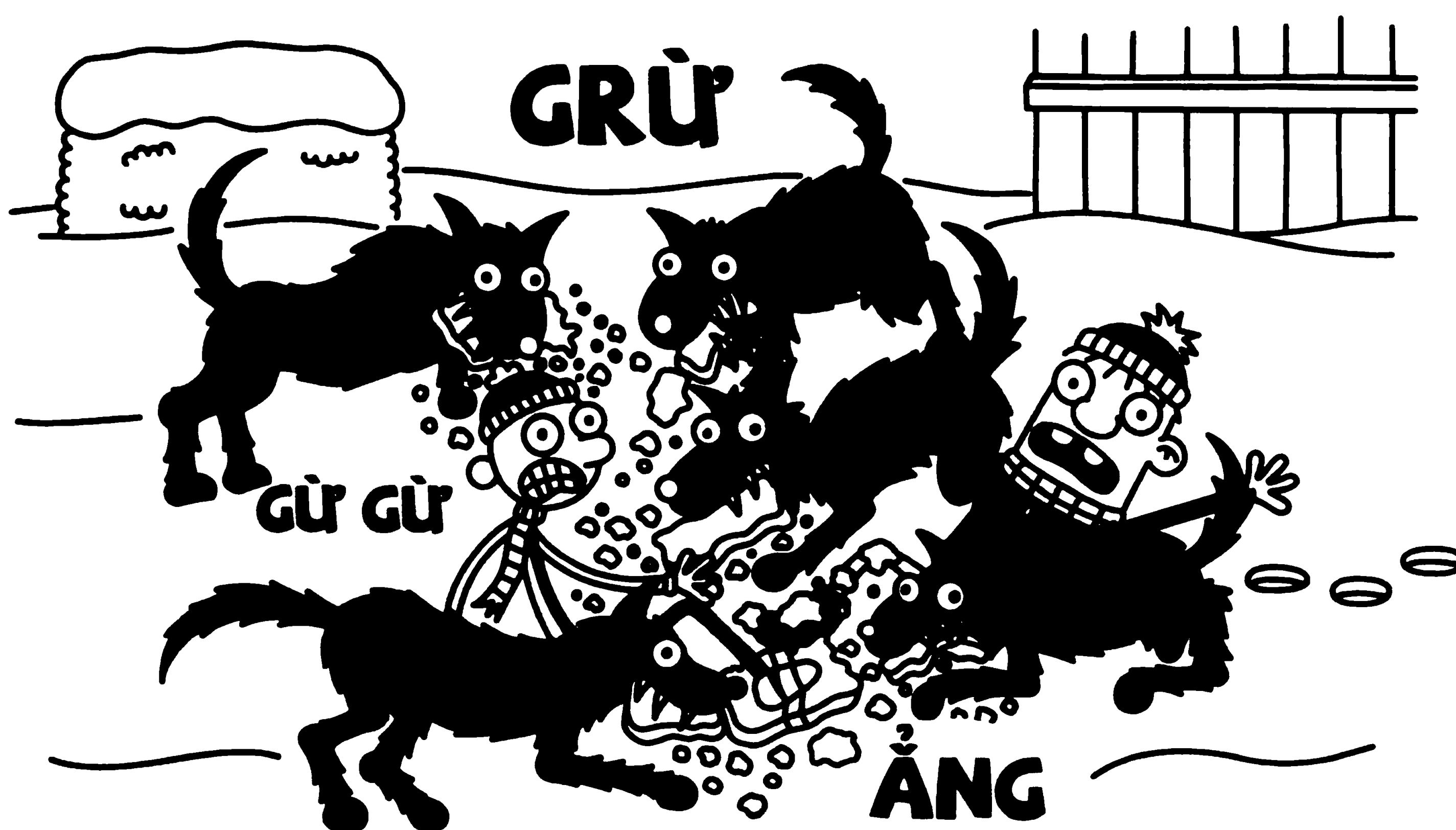
Tôi biết cách này không ổn, nên nhờ Rowley giúp gỡ vỏ hộp bánh ra khỏi giày nhưng KHÔNG THỂ, vì chúng đã bị dán chặt cứng bằng băng keo.

Thật xui xẻo là hai đứa tôi đang ở ngay cạnh sân nhà Guzman, nhà này có khoảng mười một con chó. Lũ chó có vẻ tò mò về việc chúng tôi đang làm mà đâu có giúp được gì.

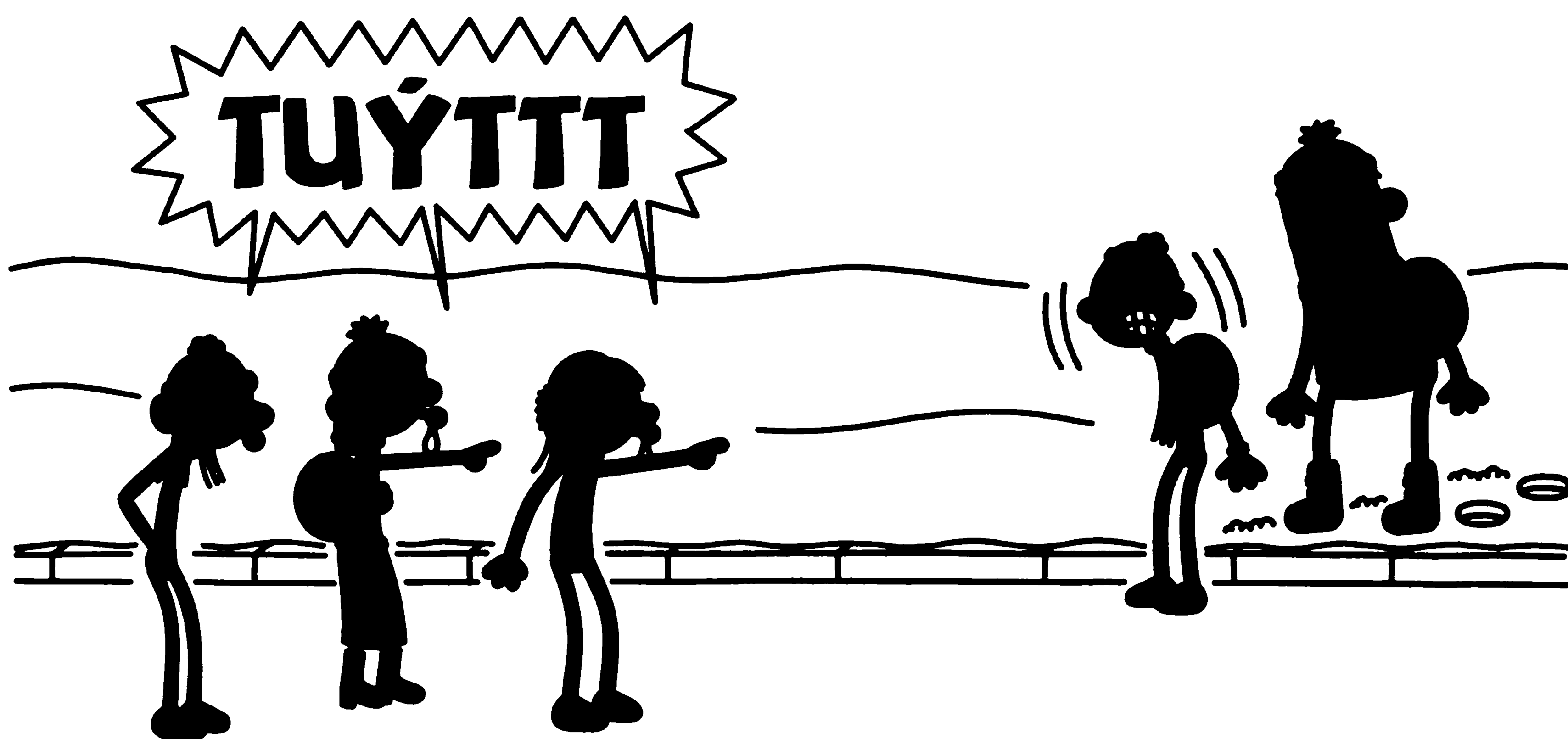

Rồi đột nhiên, chúng trở nên HUNG HĂNG và bắt đầu “choảng” nhau để giành những miếng vỏ hộp. Lúc này, tôi mới nhớ ra là trên hộp vẫn còn dính mấy mẩu pizza.

Lũ chó cắn nát nát những mảnh hộp bánh pizza, may là đôi BÀN CHÂN của tôi không bị chúng “xoi tái”. Tôi và Rowley vội vàng chuồn khỏi chỗ đó nhanh hết sức có thể nhưng đôi giày thì đã ướt sũng vì tuyết.

Khốn nỗi, hai đứa tôi chỉ vừa đặt chân xuống lòng đường là đội Tuần tra An ninh đã xuất hiện tức thì, trong tay lăm lăm chiếc còi. Chúng tôi đành chấp nhận đau thương, cố lê bước lên vỉa hè.

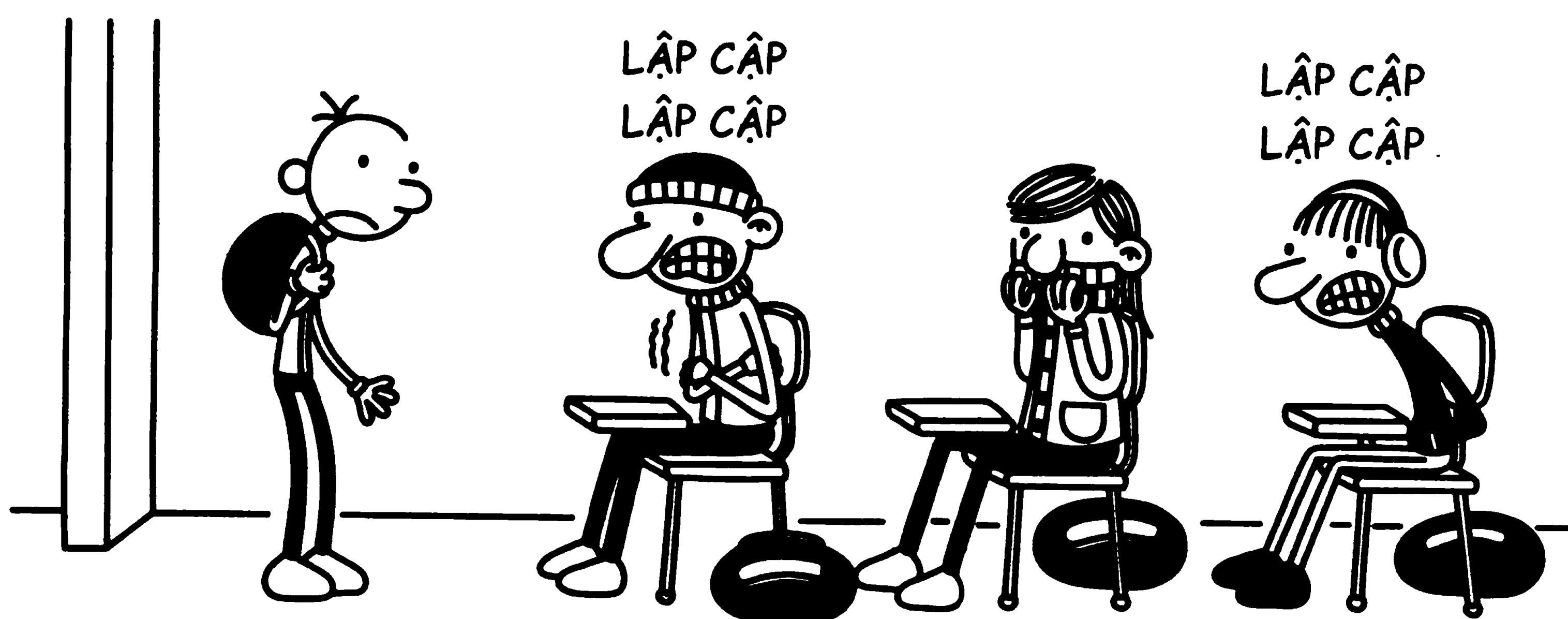

Đi được một đoạn không xa, toàn thân tôi đã LẠNH TOÁT. Nếu không tìm được cách sưởi ấm thì sợ là các NGÓN CHÂN của tôi sẽ rụng sạch. Nghĩ tới quãng đường tới trường vẫn còn xa tít tắp làm tôi tuyệt vọng ghê gớm.

Vậy nên cứ đi qua vài nhà, chúng tôi phải dừng để hơ chân dưới ống thông hơi máy sưởi cho tới khi các ngón chân có cảm giác.

Cuối cùng thì chúng tôi cũng bò được tới trường, nhưng ngay lập tức tôi nhận ra ở TRONG TRƯỜNG cũng lạnh chẳng khác gì BÊN NGOÀI.

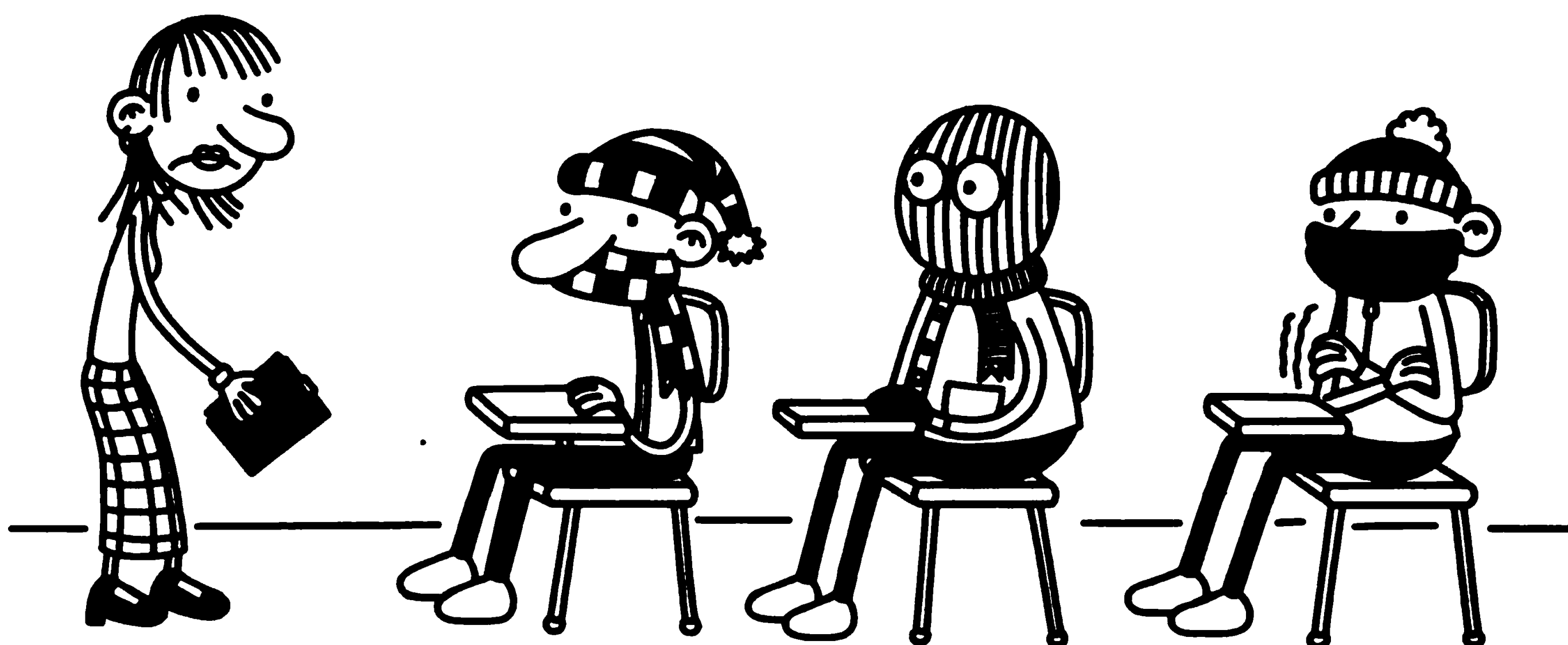
Rõ ràng là mùi đông tất hôm trước tẩm đến mức bác bảo vệ trực ca đêm không thể chịu nổi.

Vì vậy, bác ấy đã mở toang tất cả cửa sổ cho không khí lưu thông.

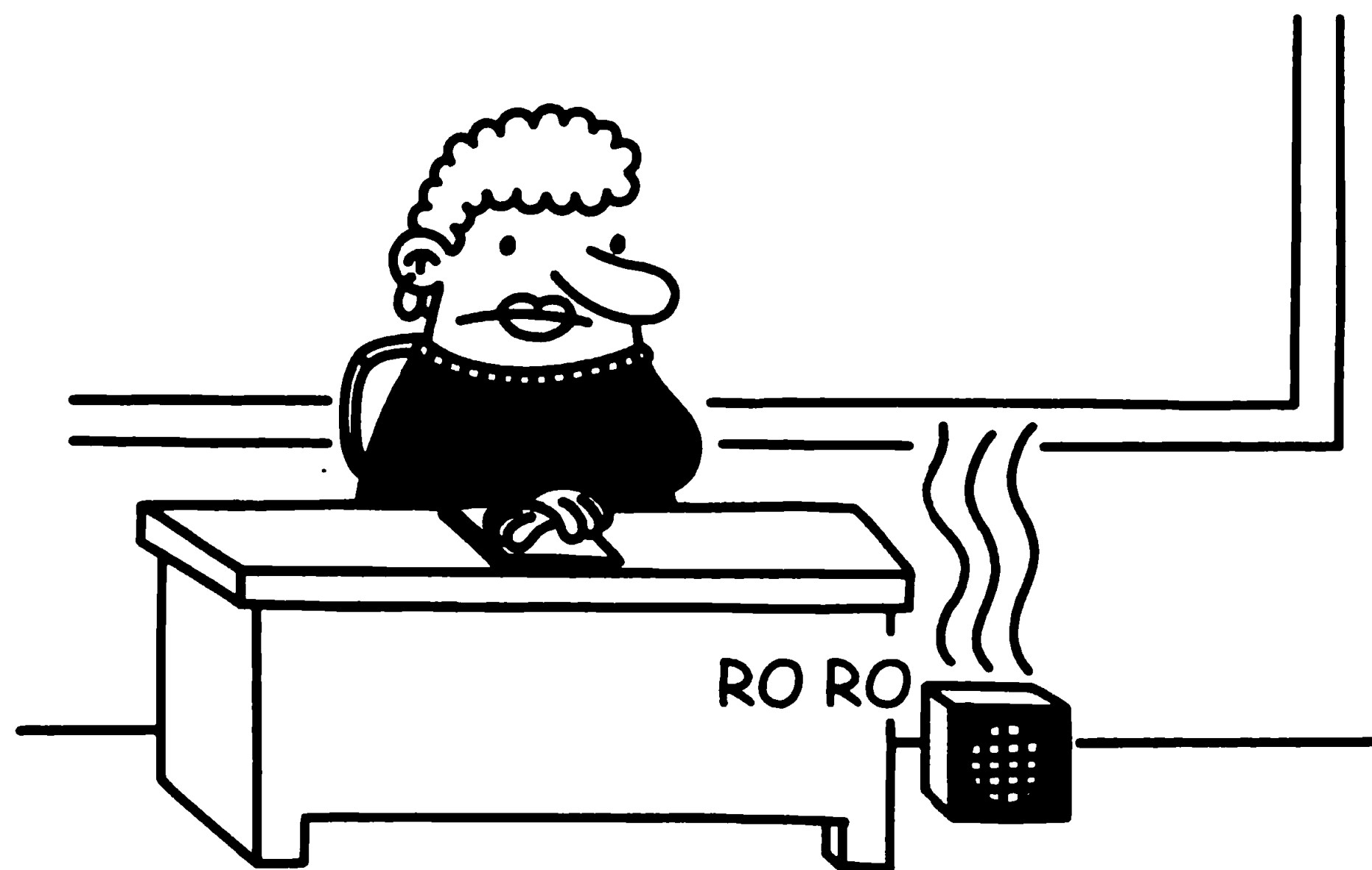

Nhưng tôi đoán là khi hết ca, bác ấy quên luôn việc ĐÓNG chúng lại. Lò sưởi thì không thể giữ mãi mức nhiệt như vậy nên nó đã tắt. Thế có nghĩa là chúng tôi sẽ phải ở cả ngày trong trường mà không có HƠI ẤM.

Ban đầu, các thầy cô cho phép chúng tôi mặc đồ chống rét trong giờ học, nhưng tôi đoán như vậy trông rất kỳ quặc nên họ đổi ý, yêu cầu tất cả cất đồ vào tủ riêng.

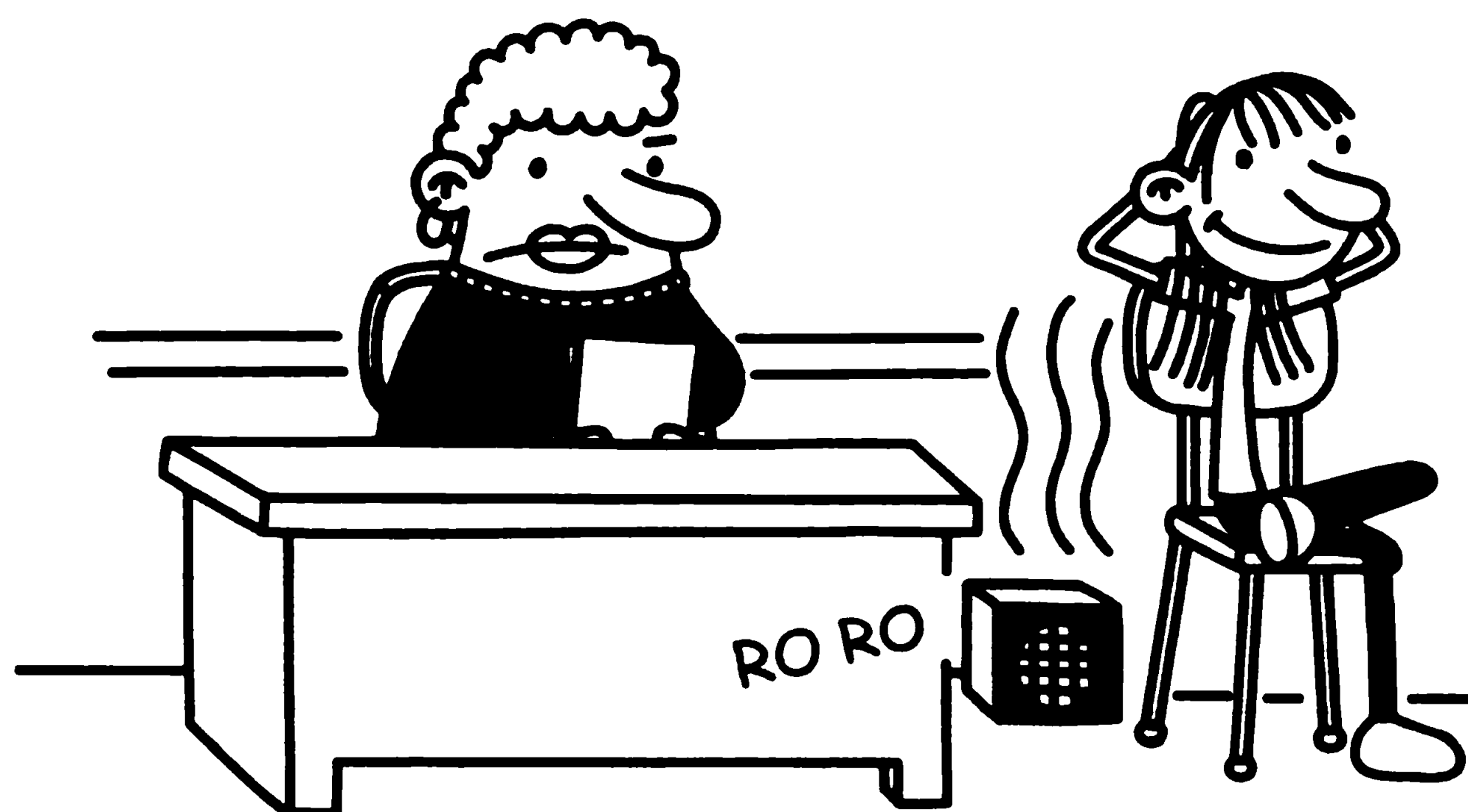

Trong giờ Lịch sử, chúng tôi gần như ĐÔNG BĂNG còn cô Willey thì hoàn toàn THOẢI MÁI. Cô ấy để một cái máy sưởi nhỏ bật HẾT CÔNG SUẤT ngay cạnh bàn mình.

Chẳng hiểu vì lý do gì mà con bé Becky Cosgrove đang ngồi giữa lớp tự nhiên nhồm dậy tì lên bàn rồi la hét ầm ĩ.

Cô Willey phạt Becky bằng cách bắt nó mang một cái ghế lên ngồi cạnh bàn giáo viên. Một phút sau, toàn bộ đám CÒN LẠI trong lớp mới hiểu ra trò ranh ma của Becky.

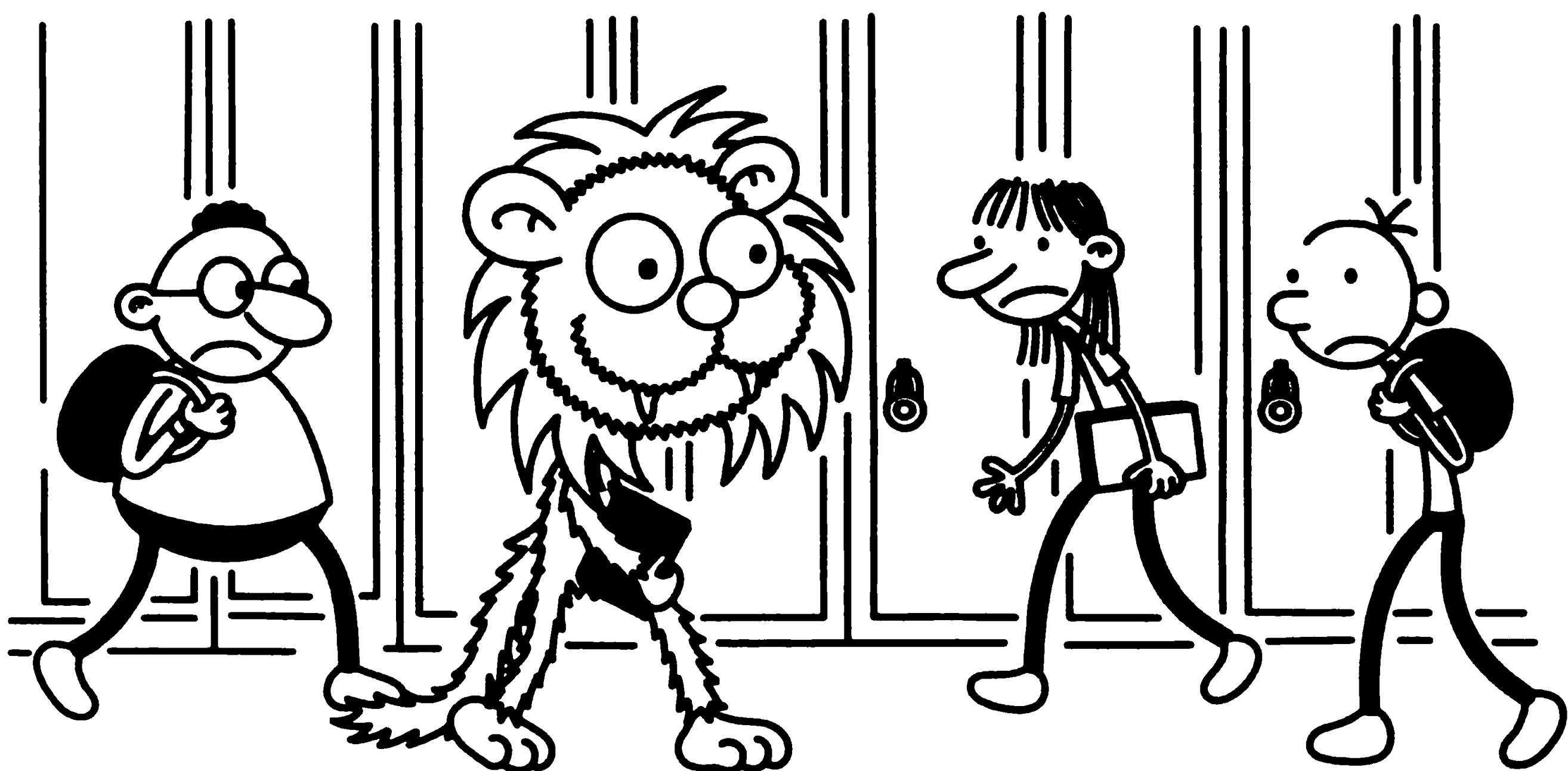

Phải nói là đám học sinh cấp hai đều rất một lũ bất
chước. Ngay lập tức, ĐỨA NÀO cũng tìm cách để
chiếm được chỗ ngồi cạnh cô Willey.

Từ lúc ấy đến cuối ngày, tất cả đám học sinh làm
bất kỳ trò gì để giữ được ẤM. Một số đứa cũng nghĩ
ra những cách khá SÁNG TẠO.

Cách đây vài tuần trường tôi có buổi diễn kịch, vài
đứa nảy ra ý định thó một bộ trang phục phía sau
sân khấu.

Khi chúng tôi gần như đóng băng ở TRONG LỚP thì BÊN NGOÀI tuyết rơi càng lúc càng dày. Đến tiết thứ tư thì đứa nào đứa nấy đều lo sợ là tất cả sẽ bị mắc kẹt ở trường CẢ ĐÊM.

Giờ ăn trưa, một số đứa mua mọi thứ ở căng-tin để có đồ mà ăn trong trường hợp không về được nhà vì tuyết quá dày. Việc này khiến những đứa KHÁC hoang mang, chúng nó cố lấy đồ trong máy bán hàng tự động ở hành lang.

Bọn chúng giành giật nhau bất cứ thứ gì CÓ THỂ ĂN ĐƯỢC. Có tin đồn là trong PHÒNG THÍ NGHIỆM có đồ ăn, nên một đám lao bỏ tới ĐÓ.

Tôi nghe phong thanh là bọn chúng dọn chỗ đó SẠCH TRƠN.

Có lẽ cô hiệu trưởng thấy cả trường sắp NỔ LOẠN tới nơi nên thông báo cho nghỉ học sớm.

Những đứa đi XE BUÝT của trường về nhà thì sung sướng khi nghe thông báo, nhưng những đứa phải CUỐC BỘ như tôi thì chẳng dễ dàng gì. Tôi thật sự không muốn cuốc bộ về trong lúc bão tuyết nên nảy ra một Ý TƯỞNG. Phố Whirley không quá xa nhà CHÚNG TÔI, vì vậy tôi tính sẽ cùng Rowley đi xe buýt về PHỐ ẤY, rồi từ đó ĐI BỘ về nhà.

Ngay khi cô hiệu trưởng cho nghỉ học, hai đứa tôi lao thẳng ra bến xe buýt. Vì mọi người đều trùm đồ kín mít, do đó không ai NHẬN RA hai đứa tôi lên xe lúc nào.

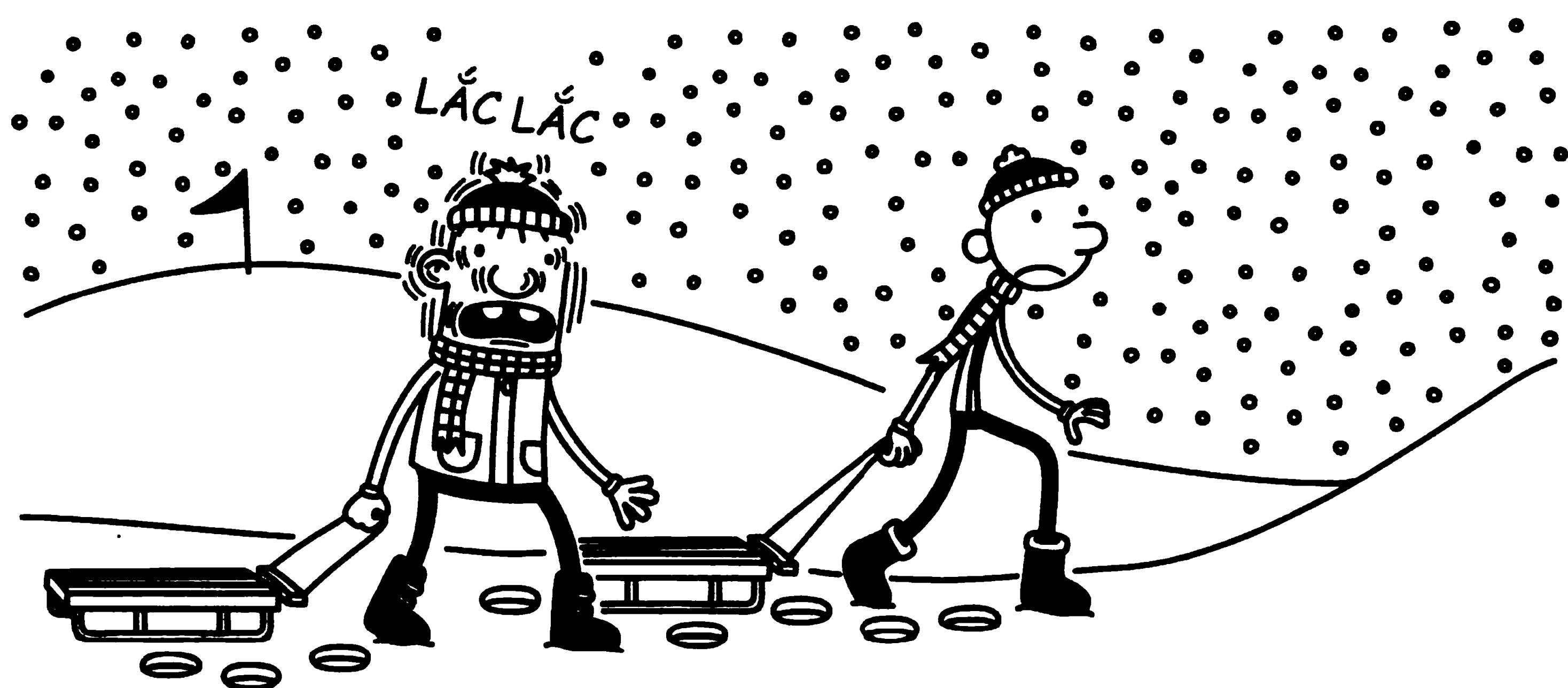
Thành thật mà nói, ngồi cùng xe với bọn phố Whirley khá là KỶ QUẶC, vì bọn này luôn là KẼ THÙ của chúng tôi. Mùa đông nào tụi nó cũng trượt tuyết trên đồi của chúng tôi cho tới khi khám phá ra khu vực Lỗ gôn thứ 13.

Khu vực này đúng là một HUYỀN THOẠI, mọi người đều biết đó là ngọn đồi trượt tuyết đẹp nhất thành phố. Nhưng rắc rối ở chỗ, sân gôn là một phần của câu lạc bộ đồng quê nên trượt tuyết ở đó chính là XÂM PHẠM chủ quyền.

Năm ngoái tôi muốn tìm hiểu tại sao người ta cứ nặng xị lên về khu vực đó, nên định kéo Rowley đi xem thử. Song nó có vẻ thấy chuyện xâm phạm này **RẤT** nghiêm trọng vì thế nhất định không muốn đi cùng.

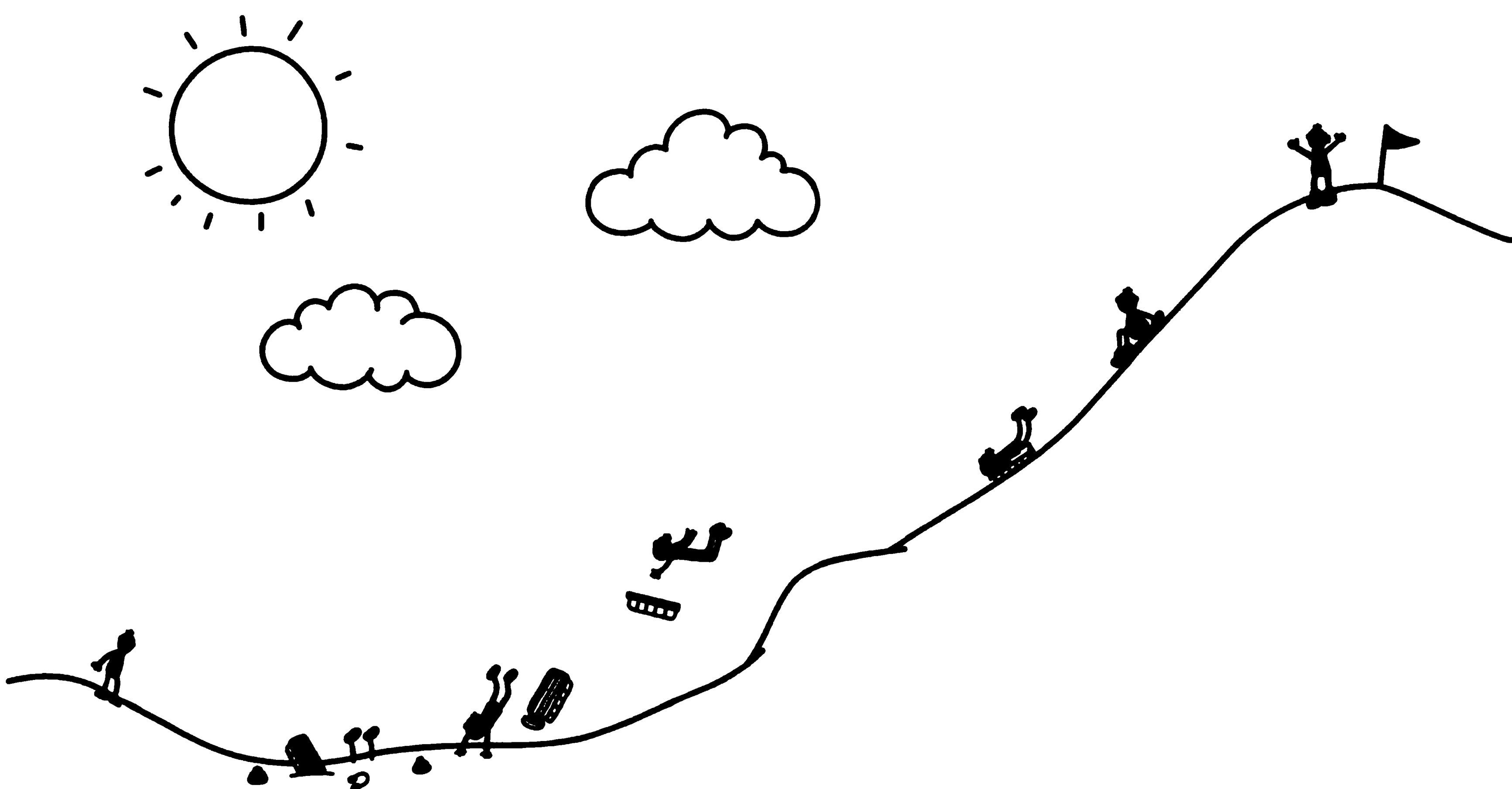
Tôi phải nhắc nhở Rowley rằng, gia đình nó là **THÀNH VIÊN** của câu lạc bộ đồng quê, do vậy về lý mà nói thì nó **KHÔNG** hề xâm phạm gì hết.

Nhưng có lẽ Rowley lo là nếu nó bị bắt quả tang trượt tuyết ở khu vực cấm, gia đình nó sẽ bị trục xuất khỏi câu lạc bộ. Vì vậy, để người khác khỏi nhận ra, Rowley lắc đầu lia lịa trong suốt thời gian hai đứa ở đó.

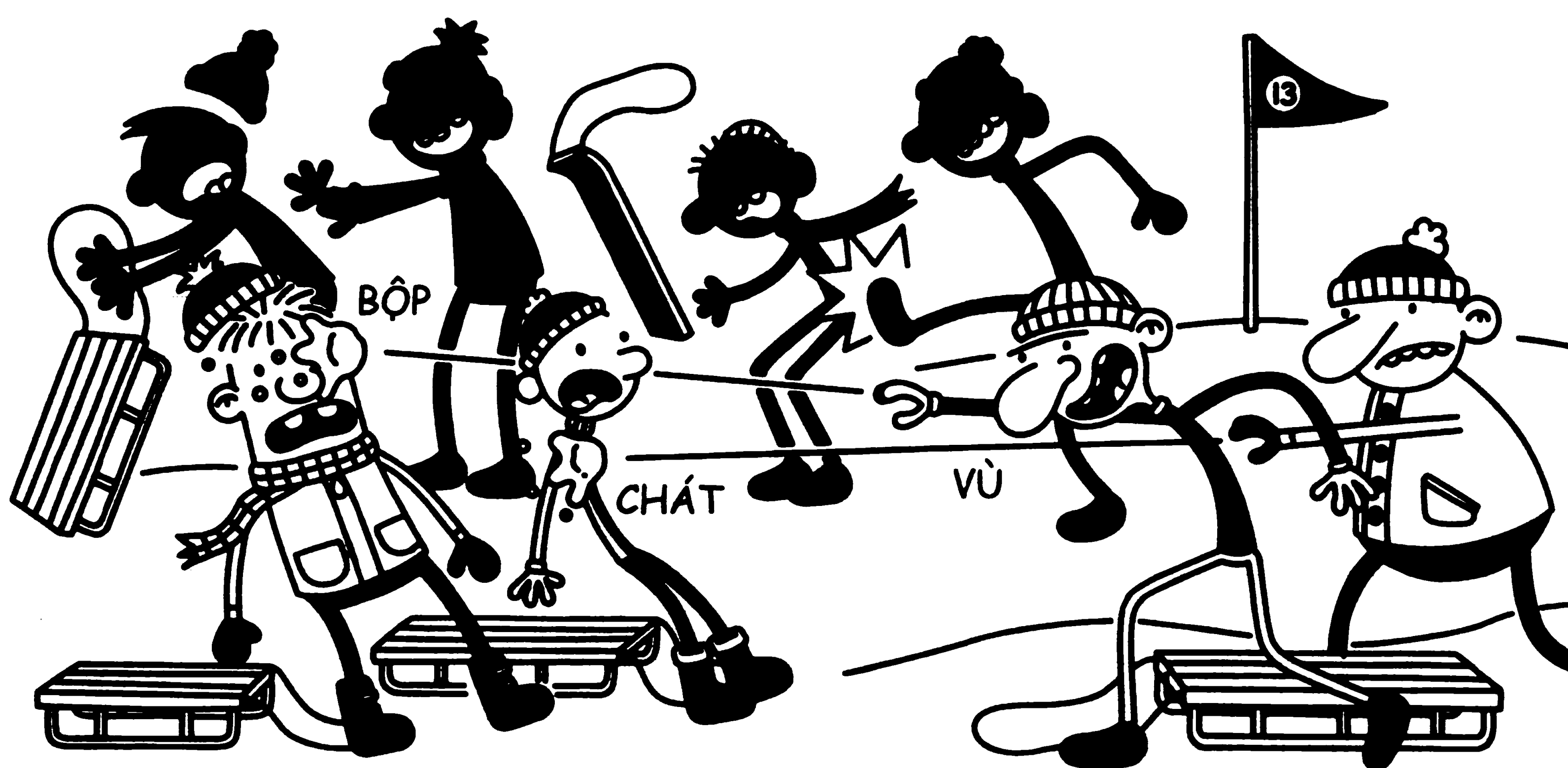

Tôi phải công nhận là khu vực Lỗ gôn thứ 13 này đúng như mọi người **ĐỒN**.

Khu vực này rất DỐC, ai đó đã vun một đống tuyết gần chân đồi để tạo đà cho người trượt tuyết vọt lên độ cao KHÔNG THỂ ĐUA ĐƯỢC.

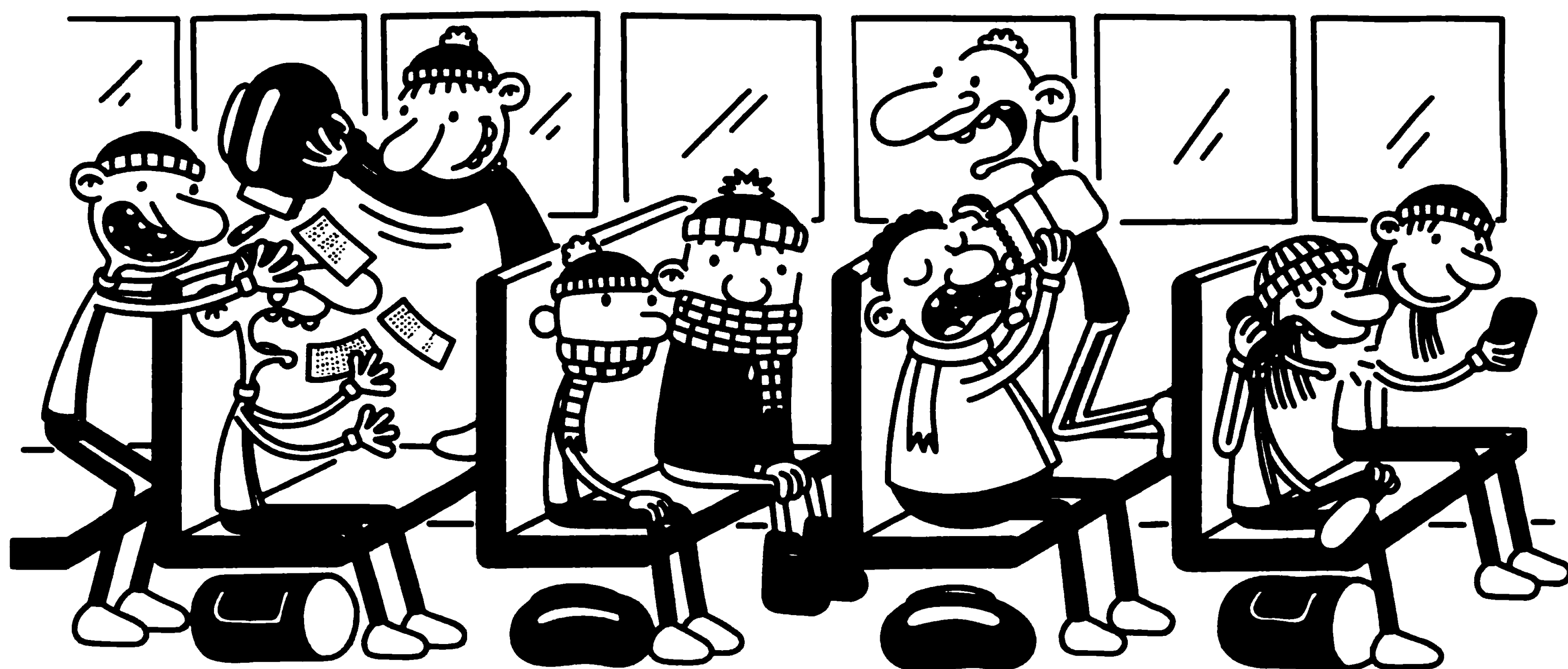

Chúng tôi mới trượt được vài đường ngon lành thì bọn phở WHIRLEY xuất hiện. Bọn chúng xua hết những đứa KHÁC để ĐỘC CHIẾM khu vực này.

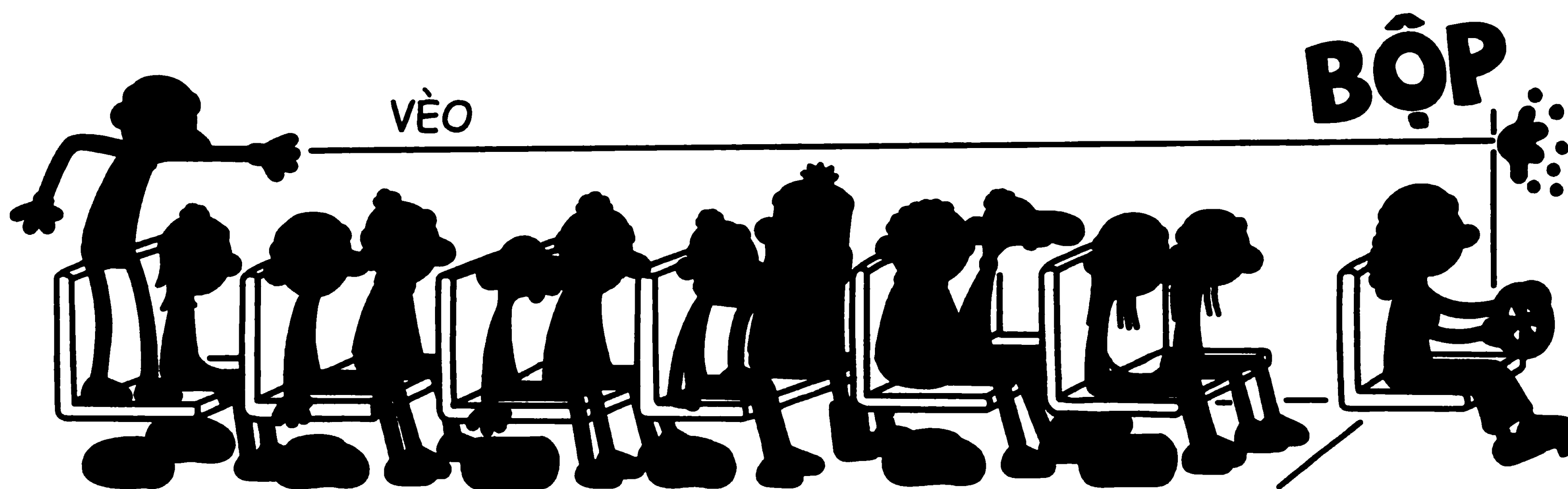

Với tôi thì chẳng thành vấn đề, miễn sao bọn này đừng gây rắc rối ở phố CHÚNG TÔI thì việc bọn chúng độc chiếm cả SÂN GÔN cũng không làm tôi quan tâm.

Ngồi cùng xe với bọn phố Whirley chẳng sung sướng gì, tôi và Rowley cố gắng tránh gây sự chú ý để không đưa nào phát hiện ra.

Về gần tới nơi thì một đứa ngồi cuối xe đã làm một việc NGU NGỐC. Thằng đàn ấy ném một quả bóng tuyết NGAY TRÊN XE.

Ngay lập tức, người lái xe tấp vào lề đường. Cô ấy tuyên bố sẽ không cho xe chạy tiếp tới khi nào đứa vừa ném bóng tuyết ra tự thú.

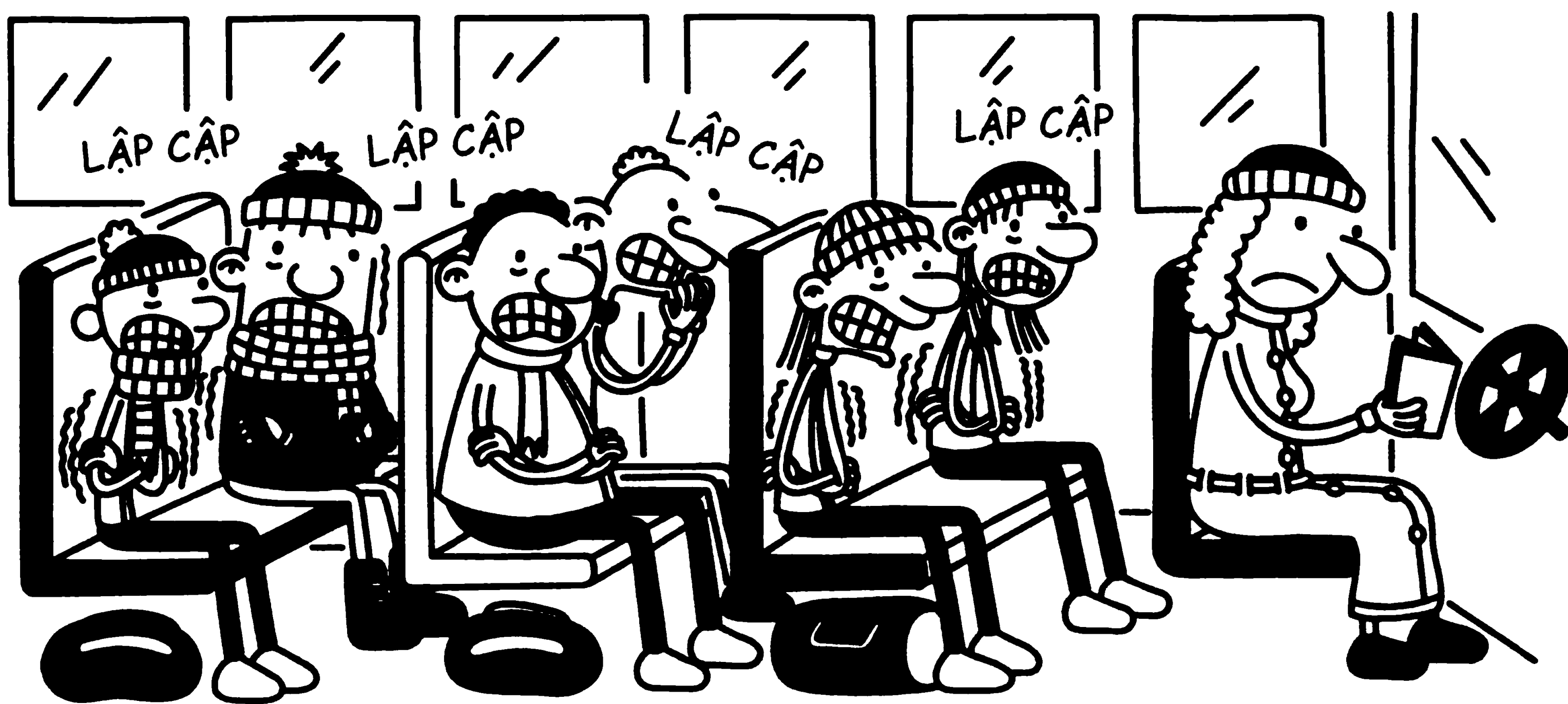

Như tôi đã kể trước đó, ở trường cấp hai có luật bất thành văn là “không hót lẻo” nên không một đứa nào phía sau xe dám HÉ RĂNG. Giả mà tôi biết đứa nào vừa ném, tôi sẽ tố giác nó TRONG VÒNG MỘT NỐT NHẠC.

Tôi chắc chắn là cô tài xế chỉ DỌA thế thôi, chứ vài phút nữa xe sẽ lại chạy tiếp.

Nhưng hóa ra là thật, cô ấy lấy một cuốn SÁCH và bắt đầu đọc từ trang MỘT. Thế là chúng tôi chỉ còn cách ngồi yên đợi mòn mỏi cả TIẾNG ĐỒNG HỒ.

Điều tệ nhất là cô ấy đã tắt MÁY nhen trên xe chẳng hề có tí HƠI ẤM nào.

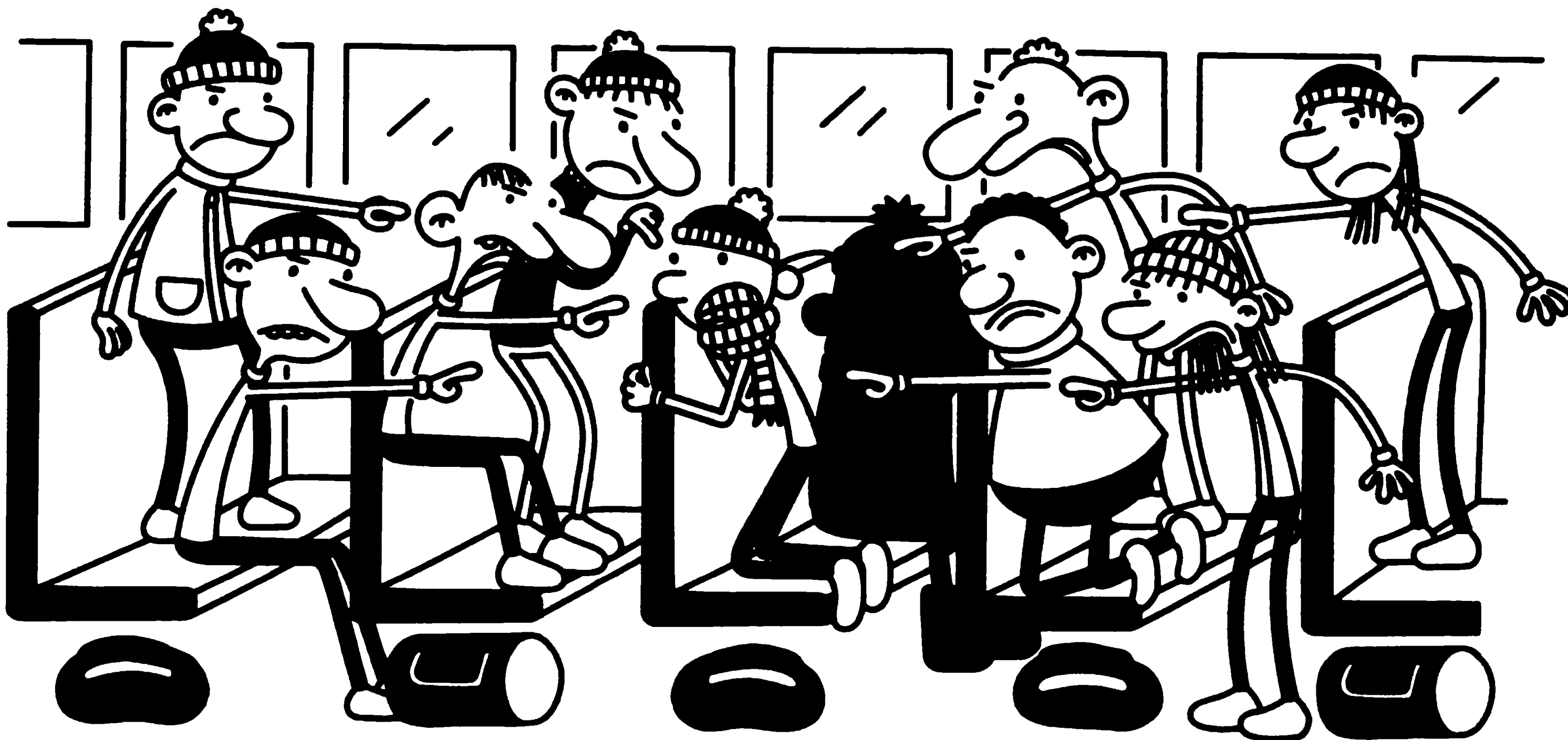

Phía sau xe phát ra tiếng nói chuyện, tôi nghĩ vài đứa đang tìm cách bắt đứa ném bóng tuyết đứng ra thú tội.

Nhưng giá mà lúc ấy tôi dừng nhìn thì hơn, bởi ngay khi vừa QUAY XUỐNG, một thằng lớp tám đã phát hiện ra tôi không phải người phố Whirley.

Thế là tiêu luôn, bọn nó chỉ cần tìm người để ĐỔ TỘI vụ ném bóng tuyết, vì tôi là NGƯỜI NGOÀI nên chúng nó chẳng cần suy nghĩ nhiều.

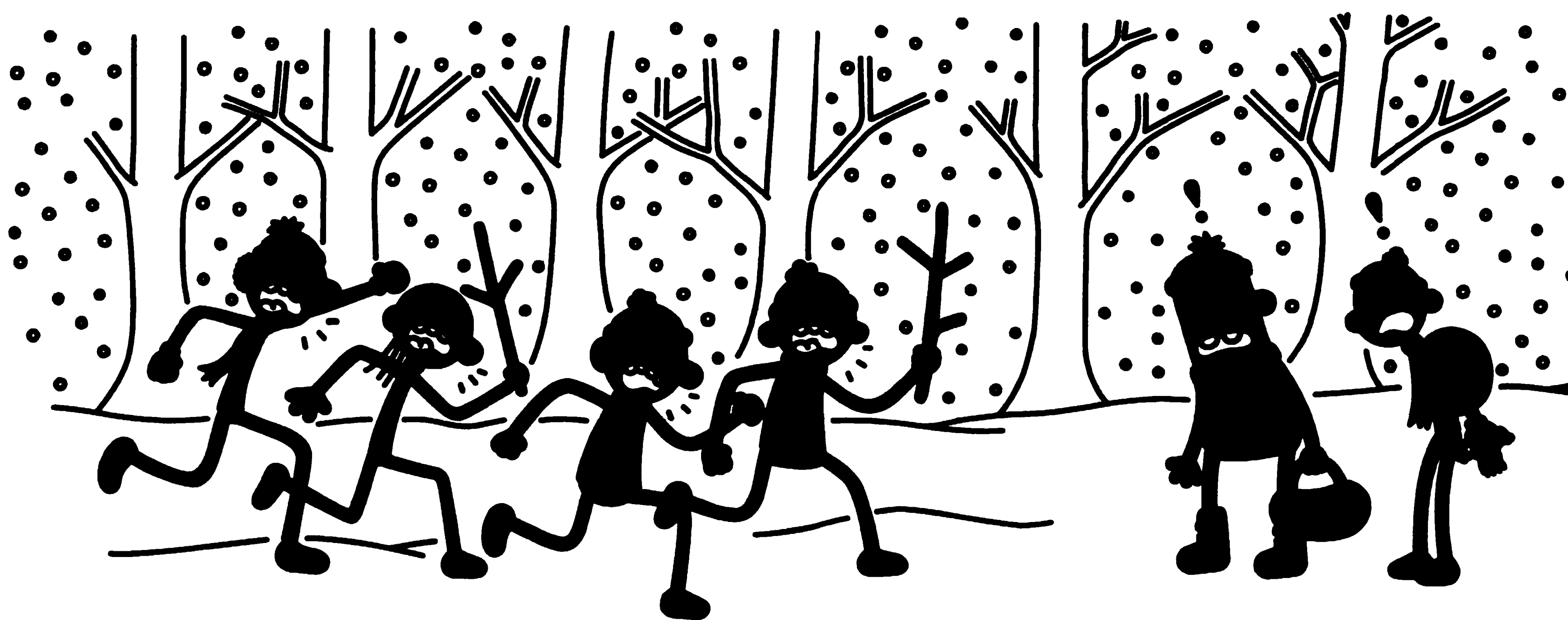

Cô tài xế bảo tôi xuống xe NGAY LẬP TỨC. Với TÔI thì chẳng vấn đề gì vì đã bị phát hiện, và sự thật tôi cũng không MUỐN nán lại thêm giây nào nữa. Do đó khi tôi xuống xe Rowley cũng bám theo.

Tôi dám chắc chỗ này còn cách phố Surrey khoảng hơn một cây số. Đoạn đường chúng tôi đang đi không có vỉa hè và cách khá xa trường, chắc chắn là không có đội An ninh nào cả nên tôi và Rowley vô tư đi dưới lòng đường.

Năm phút sau, hai đứa nghe thấy những tiếng thét đầy giận dữ. Hóa ra đó là bọn phố Whirley đang lao thẳng đến chỗ chúng tôi.

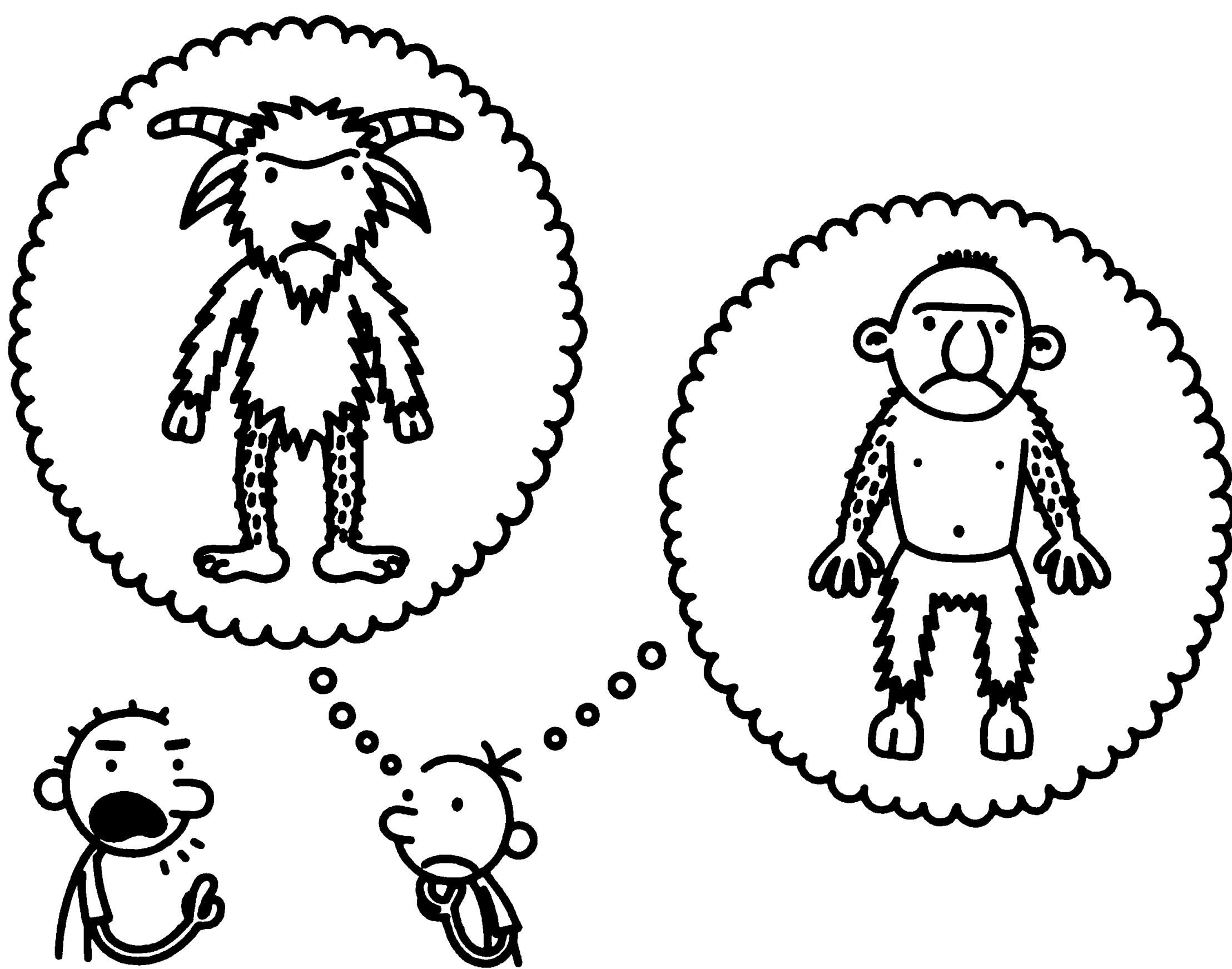
Đầu tiên, bọn đàn này NÓI DỐI chuyện tôi ném bóng tuyết trên xe. Oái oăm là chúng TIN chính lời nói dối của mình và rồi NỔ ĐIÊN.

Tôi và Rowley phải lựa chọn. Chiến đấu với cả đám hoặc BỎ CHẠY. Hai đứa quyết định chọn phương án thứ hai, nhưng chỉ có đường chạy vào RỪNG.

Tìm tôi đi, đó là lựa chọn BẤT ĐẮC DĨ. Mọi người đều biết khu rừng dọc hai bên đường là địa phận của NGƯỜI DÊ nên làm gì có ai dám bén mảng đến đó.

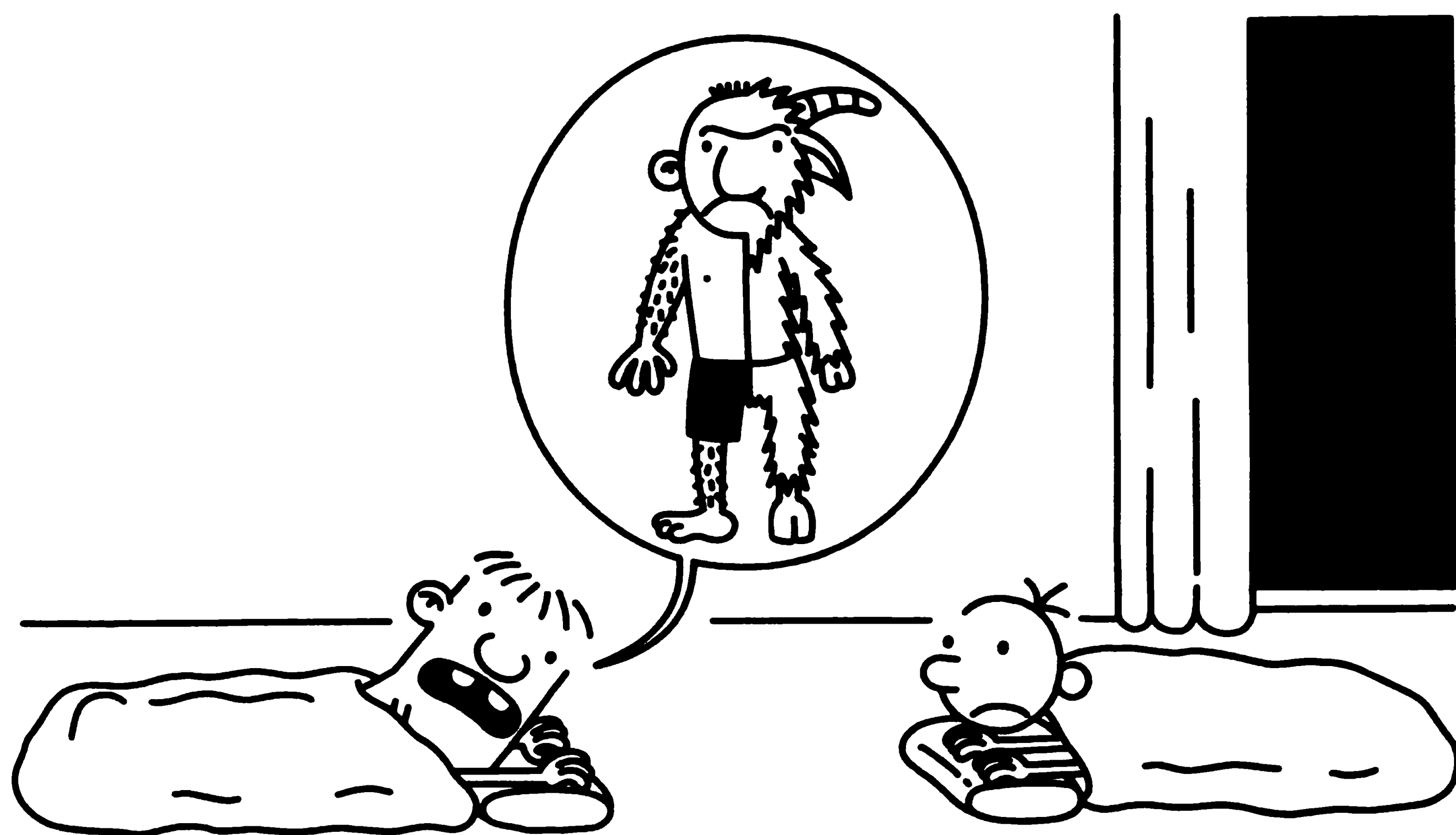
Rodrick là người đầu tiên kể cho tôi nghe chuyện về Người Dê. Đó chính là sinh vật nửa người, nửa dê.

Tôi không chắc Rodrick muốn nói đến Người Dê có nửa trên là DÊ, nửa dưới là NGƯỜI hay ngược lại. Nhưng dù hắn là người thế nào đi nữa cũng khiến TÔI rợn tóc gáy.

Tôi và Rowley đã cãi nhau suốt MẤY NĂM về hình dáng Người Dê. Rowley thì nghĩ nó chia hai nửa dọc GIỮA thân.

Có thể Rowley ĐÚNG nhưng thành thật mà nói, tôi nghĩ phiên bản người dê như tưởng tượng của nó hơi NGỜ NGẨN.

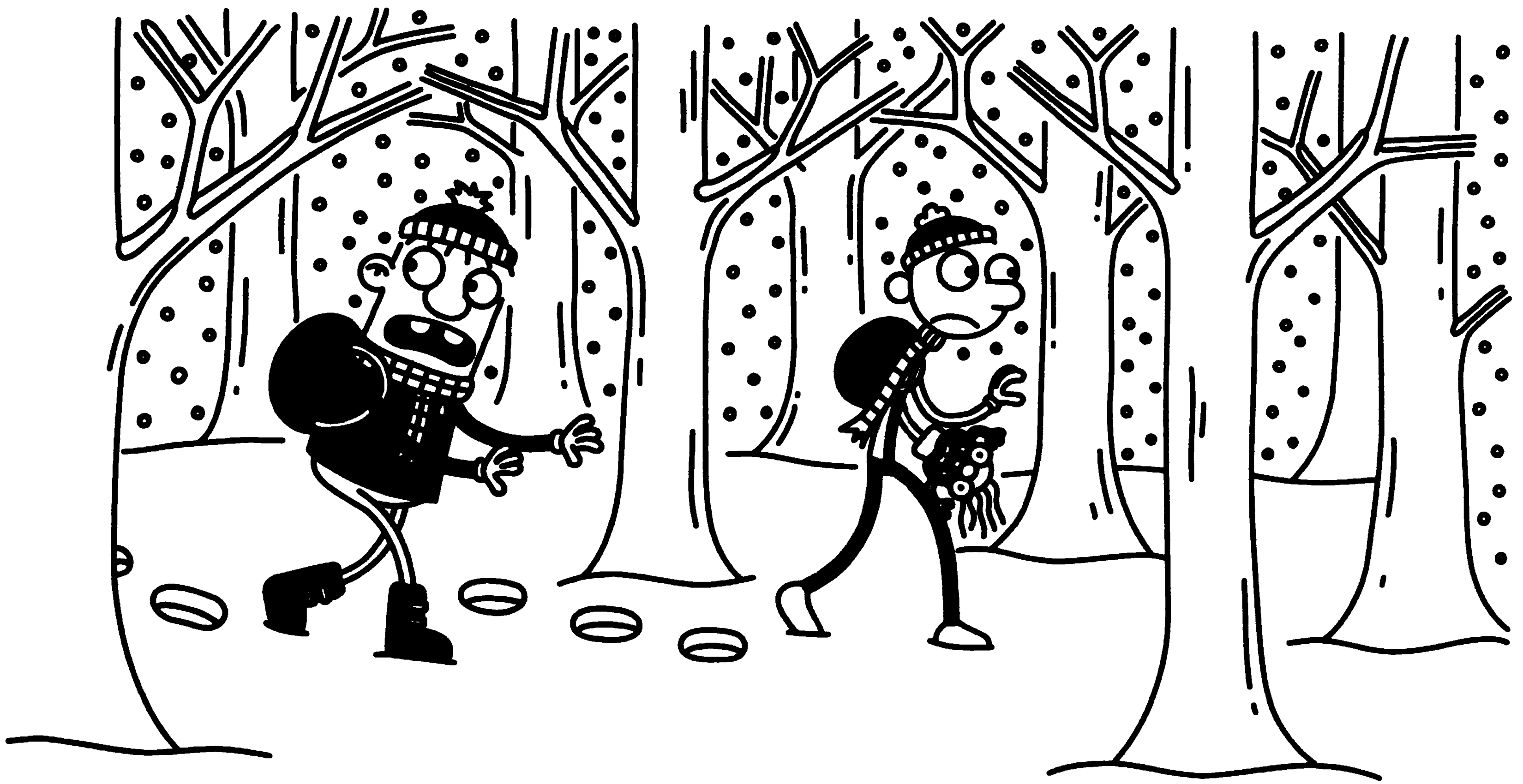

Nói chuyện này chỉ vui khi hai đứa ở cạnh nhau và an toàn trong túi ngủ. Nhưng hiện tại, chúng tôi đang ở trong khu rừng có Người Dê SỐNG thật sự, thì chuyện lúc này chẳng thể đùa được.

Chắc hẳn bọn phố Whirley cũng biết về Người Dê, vì lúc tôi với Rowley chạy vào rừng chúng nó không đuổi theo nữa. Tôi tính là sẽ ở đó đến lúc bọn kia BỎ VỀ, chứ ở nơi rừng rợn như thế này có các thêm tiền tôi cũng không dám ở mãi.

Có điều, bọn kia biết tổng hai đứa chúng tôi là dạng
thỏ để đâu dám ở lâu trong rừng, thế nên đám ấy
phục kích ở con đường ven rừng.

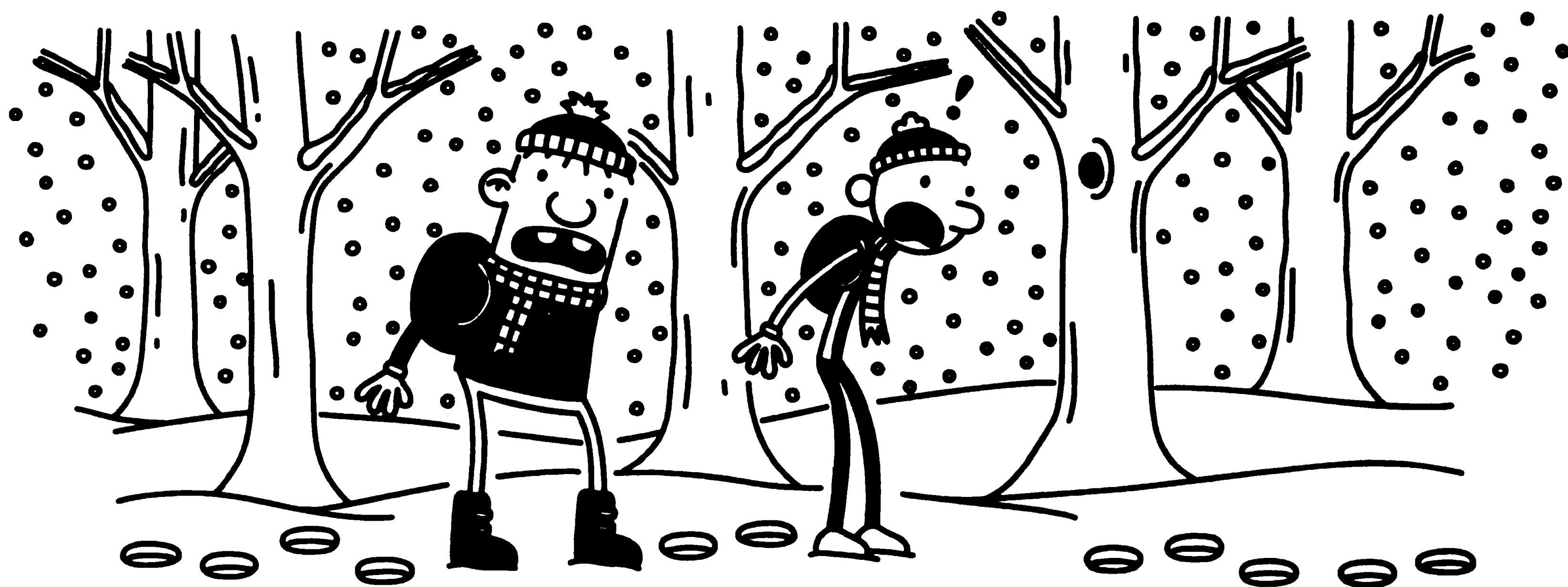
Tôi và Rowley chỉ còn cách đi vào sâu hơn nữa.

Bên trong thật IM ẮNG và KỶ QUÁI. Một lúc sau, tôi
nhận ra là không còn nghe thấy tiếng xe vọng vào
nữa mới biết là hai đứa đã đi vào QUÁ sâu.

Chúng tôi lần ngược theo dấu chân của mình để tìm
đường quay lại, nhưng vì mặt trời đã lặn nên rất khó
để tìm được lối ra.

Chúng tôi cố đi nhanh vì không muốn bị mắc kẹt trong rừng khi trời TỐI. Nhưng vô tình trông thấy mấy vết chân, hai đứa ĐỪNG KHỰNG LẠI.

Ban đầu, tôi và Rowley nghĩ đó là vết chân của NGƯỜI DÊ, và rồi nhận ra hai loại dấu chân khác nhau, thì ra chính là của CHÚNG TÔI. Như vậy nghĩa là hai đứa mất toi mười phút để đi đúng một vòng tròn LỚN.

Vậy nên chúng tôi liền quay đầu đi theo hướng KHÁC, đến khi gặp một con SUỐI thì tôi biết chắc chắn đã bị lạc đường.

Rowley bắt đầu HOẢNG LOẠN, nhưng tôi thì không. Tôi biết nếu bị lạc nơi hoang dã cứ có NƯỚC sẽ ỔN.

Tôi đã xem bộ phim về những nhà thám hiểm bị lạc trong vùng núi và việc tìm được một con suối đã giúp họ sống sót.

Tôi còn nhớ khi các nhà thám hiểm đó TUYỆT VỌNG, họ phải ăn thịt những con vật thồ hàng cho mình. Tôi hy vọng CHÚNG TÔI không đến mức phải làm như vậy.

Tôi nghĩ, nếu cứ đi dọc theo con suối nó sẽ DẪN đến nơi nào đó mà ít nhất chúng tôi sẽ không tiếp tục bị lạc. Lúc đi ngang qua một cái đập Hải Ly, Rowley bắt đầu hoảng sợ.

Rowley bảo Hải Ly là loài vật NGUY HIỂM, nó đã xem một chương trình trên tivi có cảnh Hải Ly tấn công CON NGƯỜI.

Nhưng Rowley đúng là đồ ngốc. Cái chương trình nó nói chính là phim HOẠT HÌNH, thực ra tôi ở ngay bên cạnh lúc nó xem bộ phim ấy.

Mặc dù vậy, tôi vẫn không thể thuyết phục nổi nó đi men theo con suối nên hai đứa đành phải QUAY LẠI. Lúc ấy thì trời đã tối MỊT. Sau khi đi thêm vài phút, tôi trông thấy thứ gì đó sáng lấp lánh liền nghĩ có khi đó là đèn pha ô tô, nên cả hai chạy nhanh về phía ấy.

Hóa ra đó đúng là một chiếc XE, nhưng chỉ là một chiếc xe hơi bị bỏ lại giữa rừng. Thứ mắt tôi trông thấy là ÁNH TRẮNG phản chiếu trên phần mũi của chiếc xe ấy mà thôi.

Khi mắt đã quen với trong tối, tôi nhận ra quanh mình có RẤT NHIỀU xe hơi và xe tải bỏ đi.

Trên một cái cây bị cưa cụt gốc có thứ gì đó lấp lánh, tôi liền lượn lên. Thứ đó lạnh lạnh bằng kim loại. Khi đưa lên gần mặt để nhìn cho rõ hơn, tôi mới biết CHÍNH XÁC nó là cái gì.

Đó chính là KHÓA THẮT LƯNG của MECKLEY MINGO.

Như vậy có nghĩa là tôi và Rowley đã lạc vào CĂN CỬ của nhà Mingo.

Mọi người trong thành phố luôn băn khoăn về nơi ở của nhà Mingo, giờ thì tôi với Rowley vô tình rơi vào đúng HANG Ổ của bọn chúng.

Có lẽ chúng tôi đã GẶP MAY vì CHỖ NÀY không có ai. Nhưng khi định quay người BƯỚC ĐI, có thứ gì đó chộp lấy BÀN TAY tôi.

Chà, nói chính xác thì kẻ nào đó đã chộp lấy ông Morsels. Tôi CHẮC CHẮN đó là Meckley Mingo, có thể nó sẽ THỦ TIÊU tôi vì dám động vào khóa thất lung của nó.

May phước là tôi NHẦM. Con rối chỉ bị mắc vào tay nắm cửa xe tải bên cạnh nên tôi cố kéo nó ra.

Đúng lúc đó chúng tôi nghe thấy tiếng động từ BÊN TRONG chiếc xe. Tôi nhận ra mình phải chọn cứu CHÍNH MÌNH hoặc CON RỒI, và như vậy thì cần gì phải suy nghĩ.

Tôi và Rowley ba chân bốn cẳng chuẩn khởi đò. Nhưng khi đã cách xa căn cứ của bọn Mingo, chúng tôi nghe thấy một âm thanh khiến máu trong người tôi như ngừng chảy.

Tôi không chắc đó là NGƯỜI DÊ hay bọn nhà MINGO nữa.

Chỉ biết chắc chắn một điều là, nếu tôi và Rowley ngừng CHẠY, cả hai đứa sẽ ĐI TONG.

Tôi có thể nghe thấy tiếng la hét phía sau càng lúc càng GẦN. Và khi nghe thấy tiếng động ở TRÊN ĐẦU, hai đứa lao xuyên qua đám cây ra một chỗ trống.

May là bố CẨN TRỌNG, nếu không thì tôi với Rowley đã đi đời nhà ma vì TAI NẠN GIAO THÔNG.

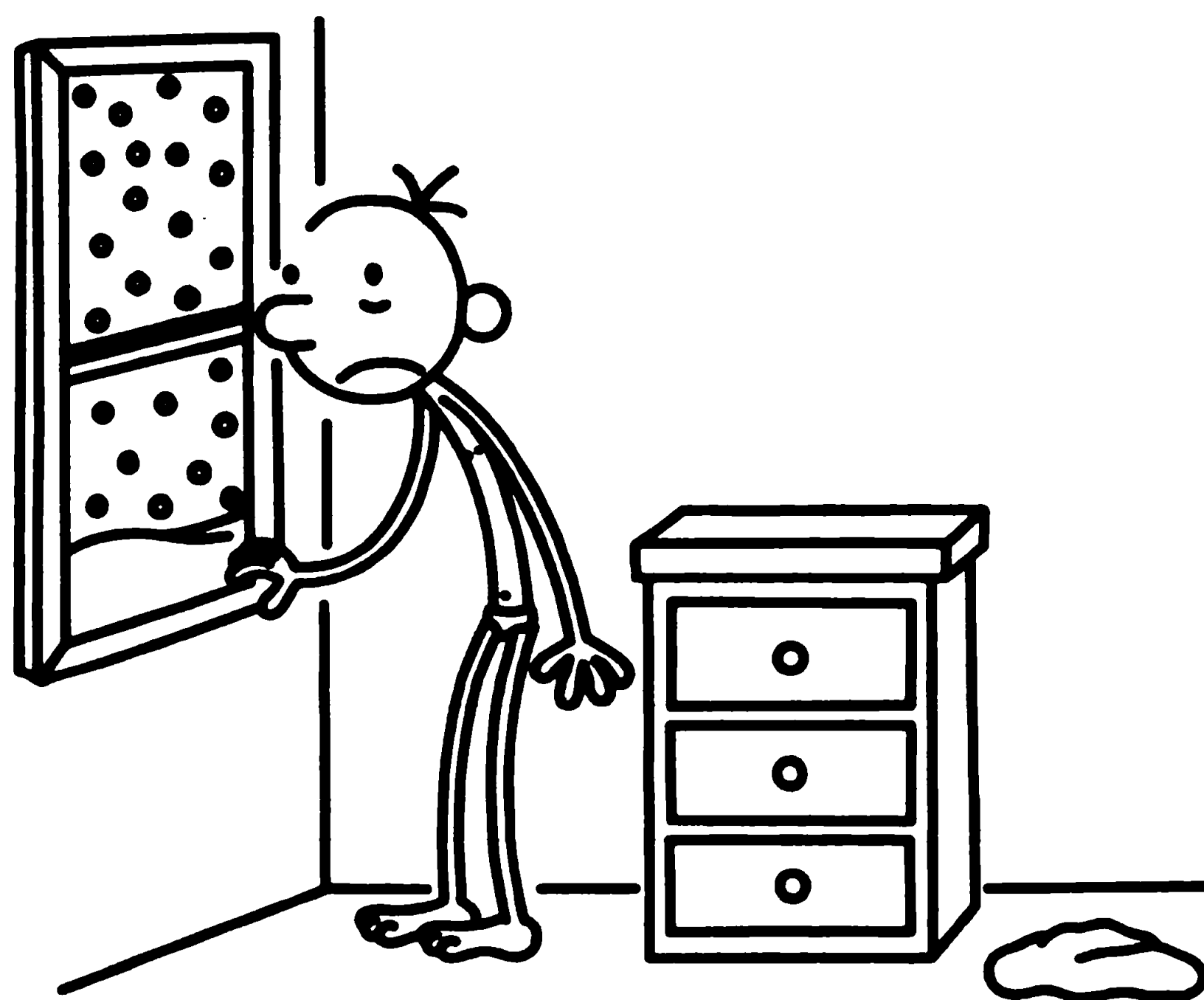
Nhưng thà bị xe tông thì còn tèo NHANH, chứ nếu đâm Mingo mà vớ được hai đứa tôi thì chắc chắn bọn chúng sẽ TỪ TỪ mà “tùng xẻo”.

Thứ Sáu

Sáng nay lúc thức dậy, tôi hoàn toàn KIẾT SỨC. Hai chân nặng như đeo đá vì chạy bỏ hơi tai ngày hôm qua. Đã thế, tôi lại chẳng ngủ được mấy vì luôn mơ thấy mình bị bọn nhà Mingo săn đuổi.

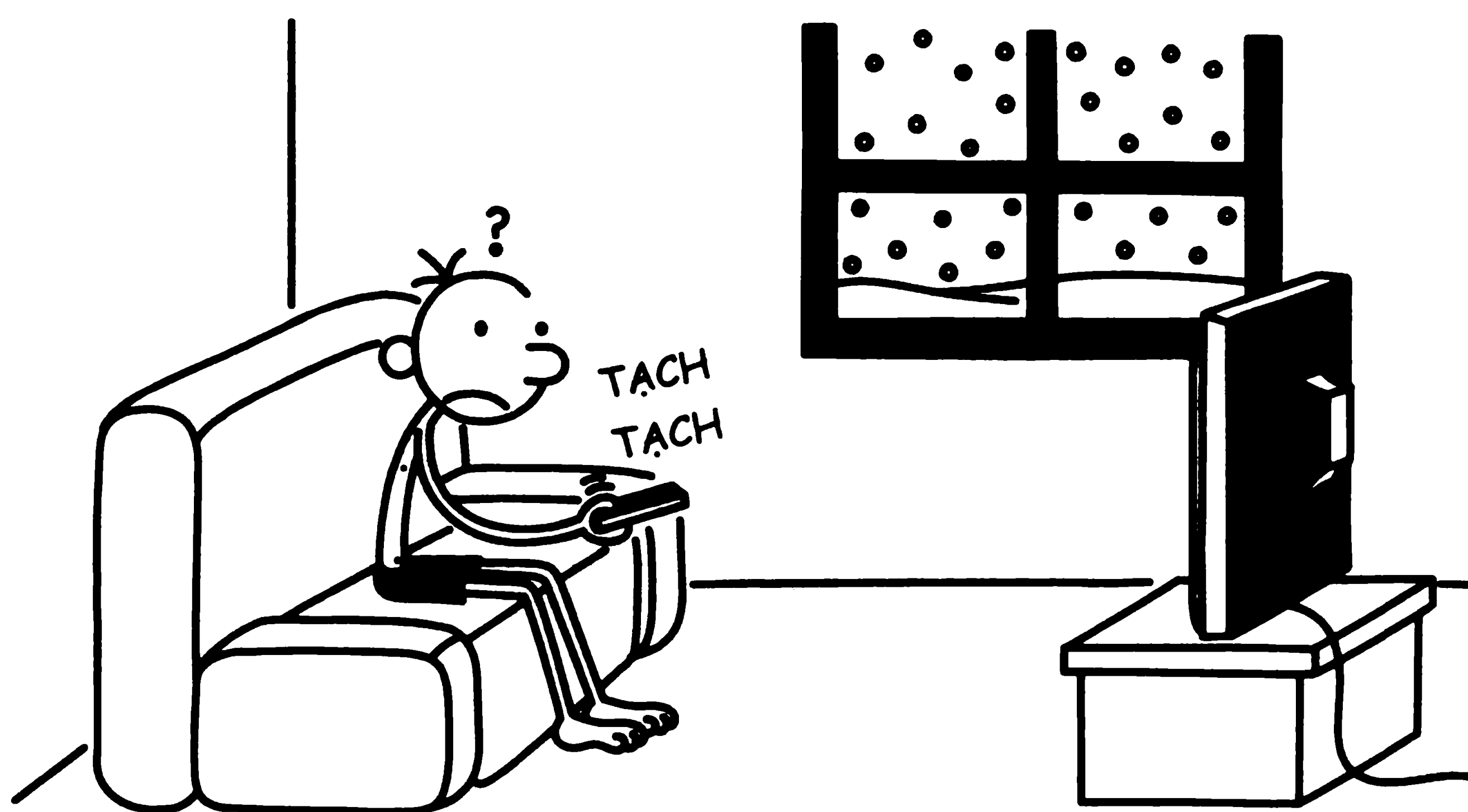
Tôi định bảo mẹ là hôm nay mình không đi học nữa, nhưng lúc ngó ra cửa sổ thì tôi biết là không CẦN mất công xin xỏ nữa.

Cả đêm qua, tuyết rơi dày ỉt nhất cũng gần 13 xăng-ti-met, nghĩa là nhà trường sẽ phải cho học sinh NGHỈ. Tôi đã luôn mong có một ngày thư giãn dễ chịu và hoàn toàn KHÔNG phải làm gì cả.

Bố mẹ đã đi làm, Manny thì đi nhà trẻ. Những hôm tuyết rơi thế này, Rodrick thường ngủ quá một giờ chiều nên coi như tôi ĐỘC CHIẾM cả căn nhà.

Tôi xuống nhà pha một bát ngũ cốc rồi bật tivi lên, nhưng ĐIỀU KHIỂN TỪ XA hình như có vấn đề.

Tôi cảm thấy chiếc điều khiển này hơi nhẹ hơn bình thường nên mở nắp phía sau ra xem có bị mất cục pin nào không.

Hóa ra đúng như dự đoán, bên trong CHẴNG có cục pin nào hết mà chỉ có mỗi mẫu giấy MẸ nhắn.

Muốn lấy pin điều khiển từ xa, hãy cho bát đĩa vào máy.

Tôi thật sự không có hứng làm việc nhà vào NGÀY TUYẾT RƠI nên ngó quanh để tìm pin. Nhưng chắc chắn là mẹ BIẾT TỔNG tôi sẽ làm thế nên pin dự phòng cũng KHÔNG CÒN.

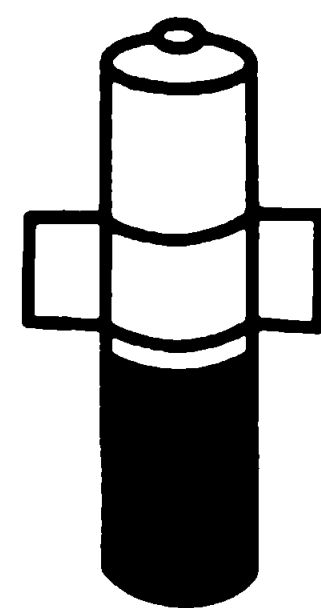

Không hiểu làm thế nào để mẹ biết tôi có cho bát đĩa vào máy rửa hay không bởi mẹ có Ở NHÀ đâu. Nhưng lúc cho cái đĩa cuối cùng vào và đóng cửa lại, tôi trông thấy một thứ.

Đó là MẪU GIẤY có đính kèm một cục pin.

Chúc mừng con!
Hãy lau dọn nhà vệ sinh
tầng dưới để tìm cục pin
tiếp theo nhé

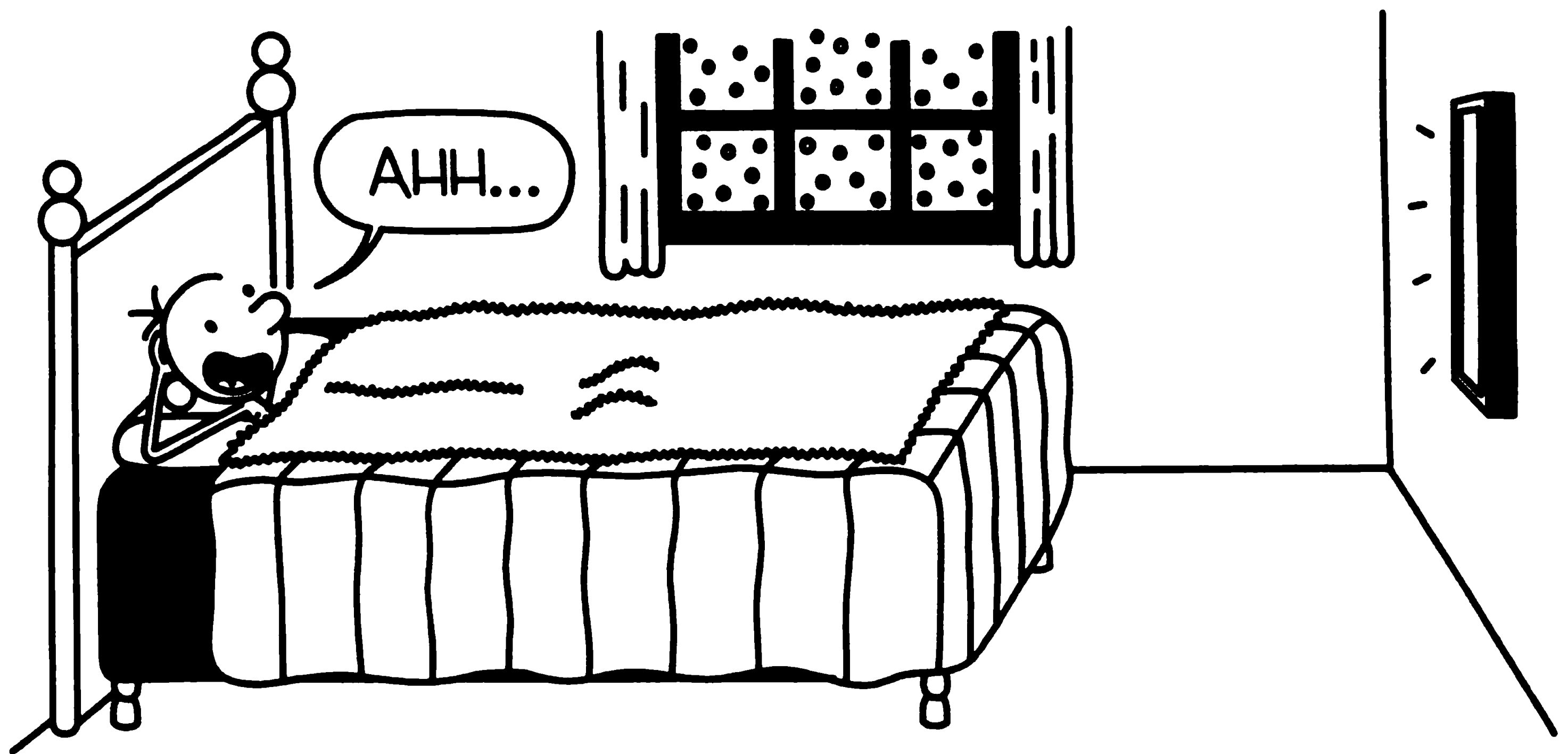

Tôi chẳng thích kiểu làm việc dây truyền này tẹo nào. Điều khiển tivi cần những BỐN cục pin, cứ đà này tôi mất toi cả NGÀY để làm việc nhà còn gì.

Nhưng tôi nhanh chóng nhận ra mình không cần PHẢI làm như vậy. Chiếc điều khiển trong phòng bố mẹ cực NHỎ nên chắc chắn là nó chỉ cần dùng MỘT cục pin là đủ.

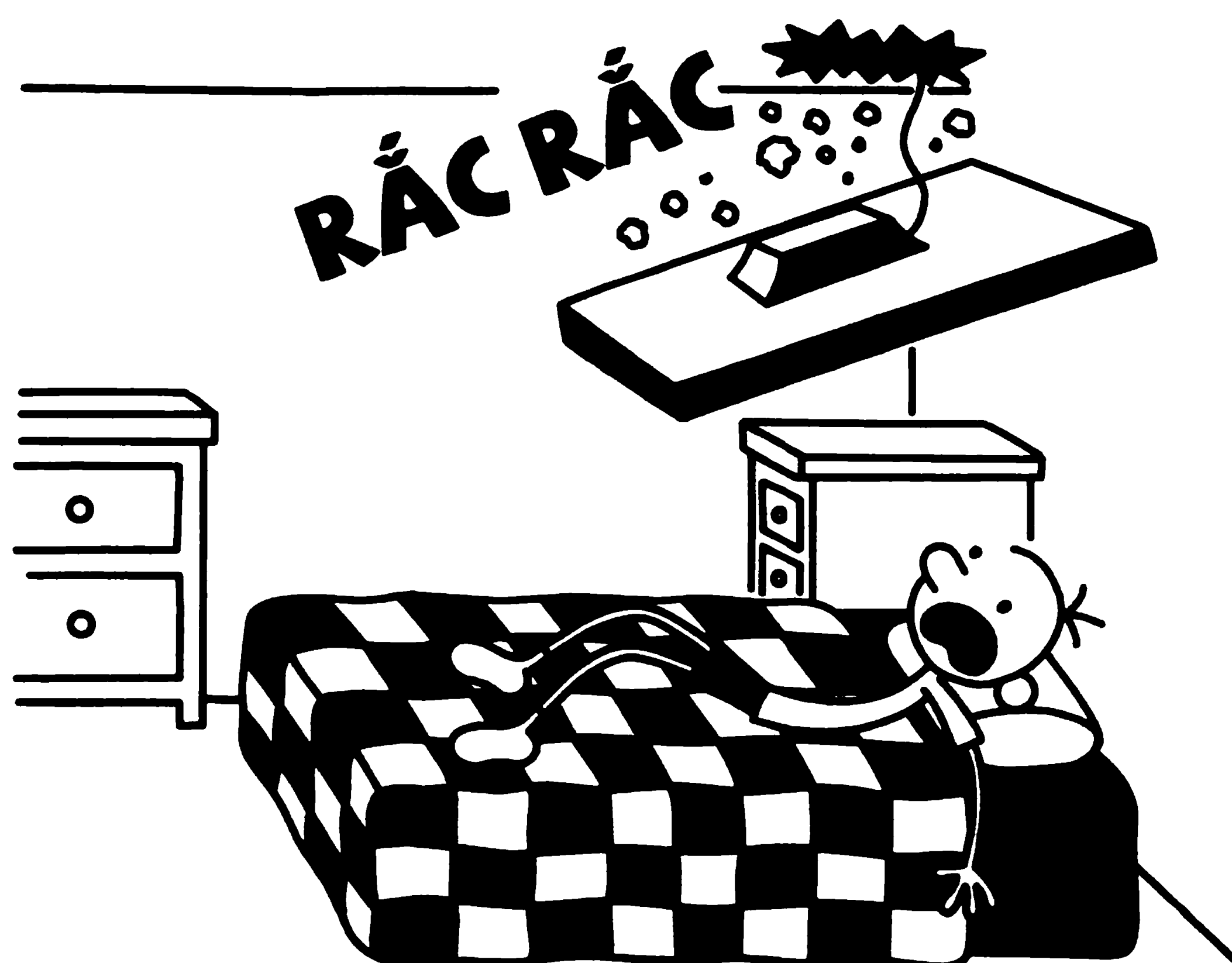
Hóa ra tôi đã đoán TRÚNG phóc. Tôi biết dù thế nào cũng phải làm xong việc nhà trước khi bố mẹ về, nhưng vẫn còn khối thời gian nên cứ hưởng thụ chút đã. Thế là tôi bèn nằm khểnh trên giường xem tivi.

Bình thường, tôi luôn cảm thấy thật kỳ cục khi nằm trên giường của bố mẹ, nhưng hôm nay thì coi như ngoại lệ, NHẤT LÀ lúc tôi nhận ra chiếc chăn trên giường chính là món quà Giáng sinh của dì Dorothy.

Nằm trên giường xem tivi thật TUYỆT, hoặc ít ra cũng thoải mái được MỘT LÚC. Hai tiếng ĐẦU khá dễ chịu, nhưng sau đó cổ tôi bắt đầu đau vì phải nằm mãi một tư thế.

Tôi quyết định là khi nào có nhà riêng, tôi sẽ gắn tivi lên TRẦN để lúc nằm cũng có thể nhìn thẳng LÊN luôn. Có điều, tôi sẽ phải tìm người lắp tivi hiểu công VIỆC họ đang làm, vì tôi không muốn trở thành gã Stanley Phẳng tiếp theo.

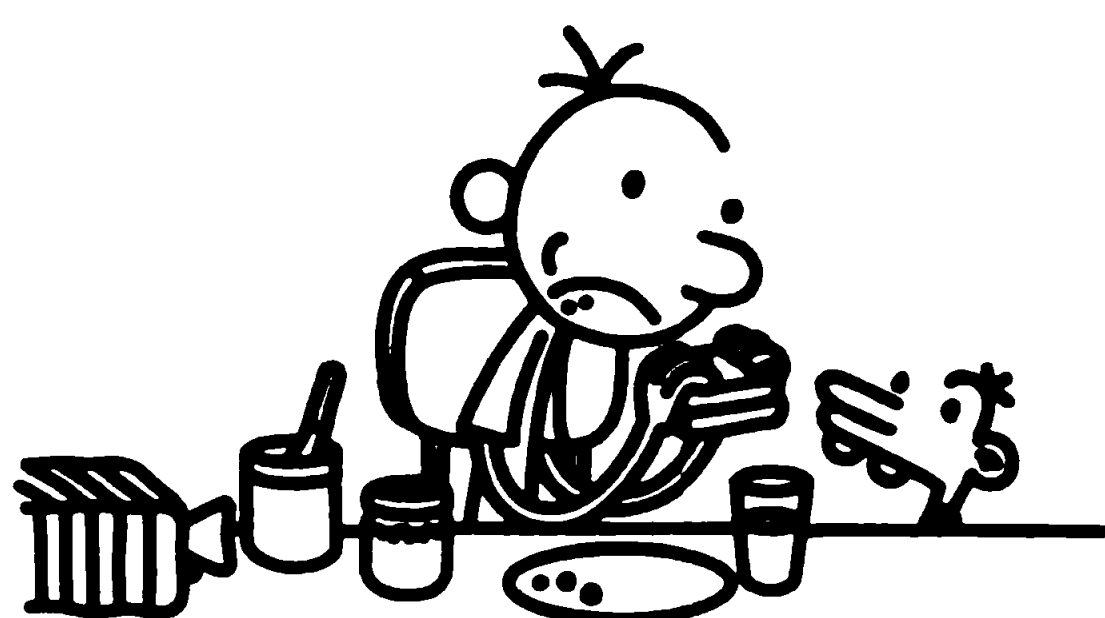

Chắc hẳn tôi đã thiếp đi một lúc bởi tiếng chuông điện thoại khiến tôi giật bắn người. Thì ra là MẸ gọi, có lẽ mẹ muốn kiểm tra xem tôi đã làm xong việc nhà hay chưa.

Nhưng hóa ra mẹ gọi để thông báo là sẽ không kịp về đón Manny ở nhà trẻ nên sẽ nhờ cô Drummond đưa Manny về NHÀ giúp.

Như thế nghĩa là tôi sẽ trở thành người **TRÔNG TRẺ**, và sẽ bận tối mắt tối mũi hết cả ngày mất.

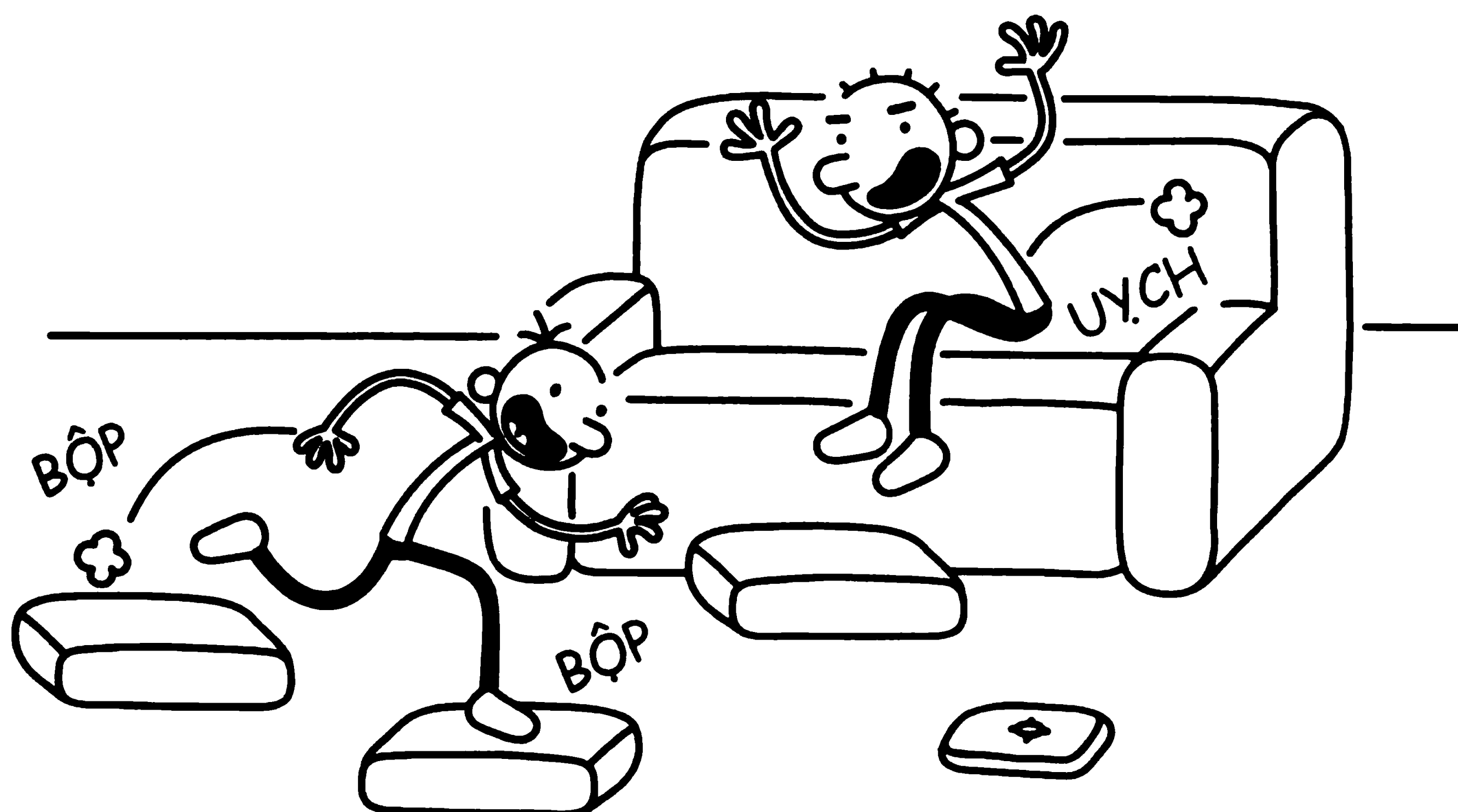
Sau đó đúng nửa tiếng thì cô Drummond đưa Manny về đến nhà, tôi không biết phải **LÀM** gì nên đưa nó vào phòng bố mẹ, bật mấy bộ phim hoạt hình lên nhưng nó nhằng nhằng theo tôi xuống nhà. Lúc đó, tôi đã nghĩ là Manny chỉ muốn ở cạnh **TÔI**.

Tôi cố nhớ hồi còn bé Rodrick thường làm gì để dỗ tôi, nhưng chỉ nhớ được là có lần anh ta đưa cho tôi ly nước chanh nhưng lại bảo đó là **SODA**.

Và một trò mà hai anh em thường chơi rất VUI. Bọn tôi giả vờ sàn nhà toàn DUNG NHAM, hai đứa phải dùng gối và đệm ghế để TRÁNH bị rớt xuống.

Tôi với Rodrick thường chơi trò đó mấy TIẾNG liền. Tôi nghĩ nếu dụ được Manny, nó sẽ tự chơi trong khi tôi làm nốt việc nhà. Nhưng khi tôi bày CÁCH chơi, không ngờ nó đã sợ mất mặt rồi.

Vậy nên bây giờ Manny không dám mon men đặt chân xuống SÀN, thế mới gay go.

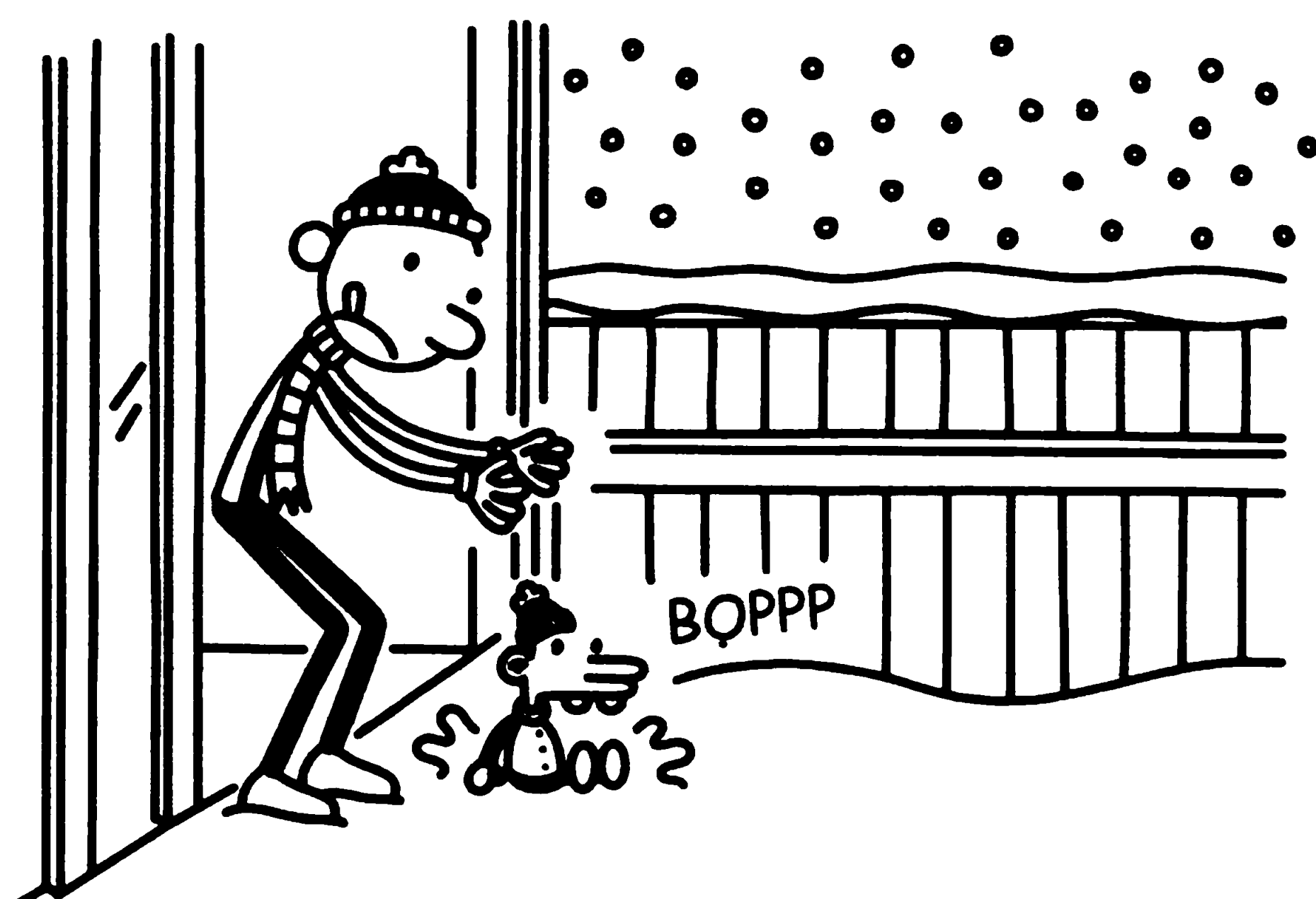

Nhưng tôi vẫn phải làm xong việc nhà trước khi bố mẹ về. Không những thế, còn cả một công việc **NẶNG NHỌC** đang chờ tôi là dọn sạch tuyết trên lối chạy xe vào nhà.

Tôi biết nếu để Manny trong nhà với đám dung nham kia thì nó sẽ làm loạn lên ngay. Thế nên, tôi mặc đồ đi tuyết cho nó, chỉ riêng việc này thôi cũng chẳng dễ dàng gì.

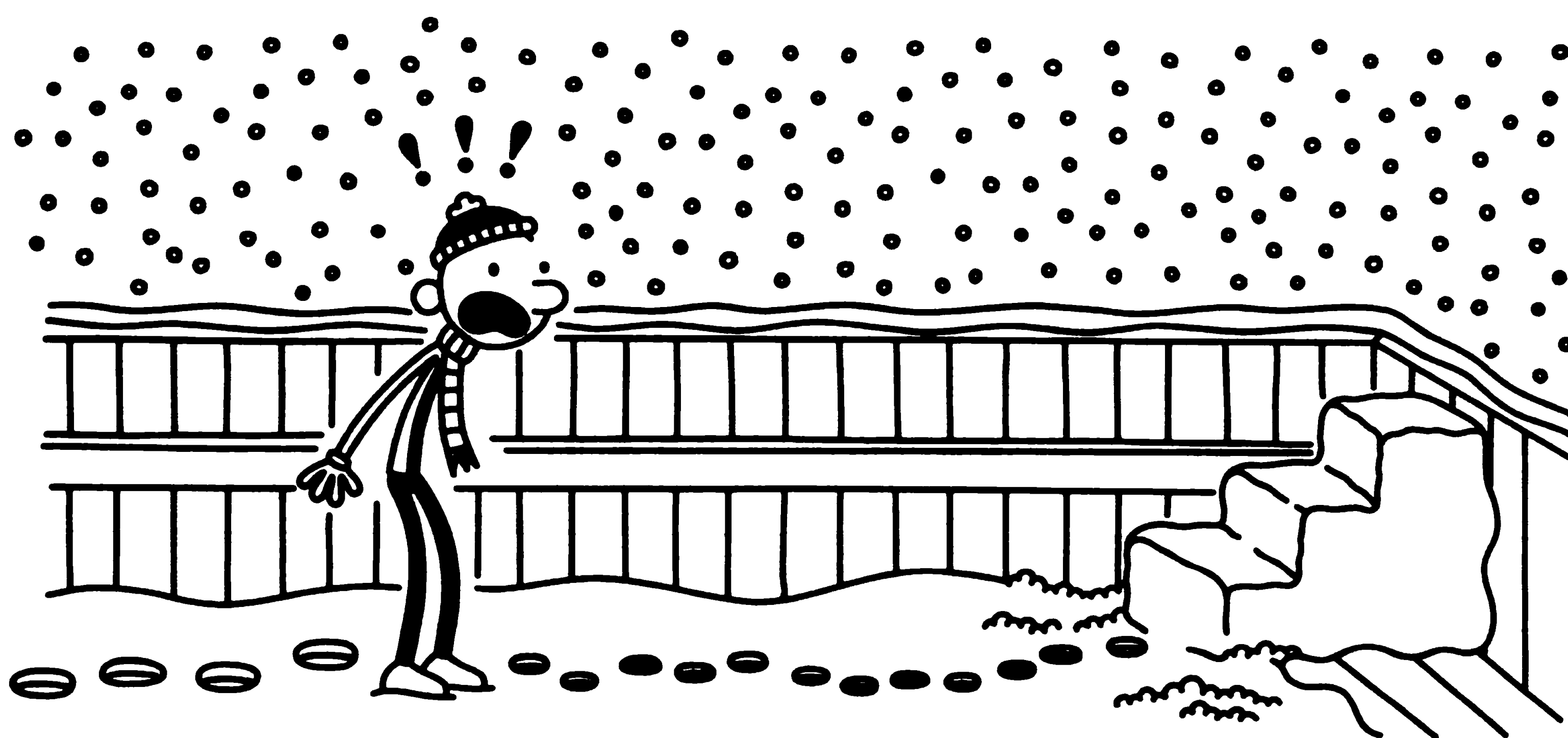

Tôi nghĩ trong lúc tôi dọn tuyết, Manny có thể chơi ở sân sau, chỗ đó khá an toàn vì đã được quây kín.

Tuyết ở lối vào nhà vừa nặng vừa ướt, thật khó mà dọn nhanh được. Nửa tiếng sau, tôi quyết định nghỉ ngơi một chút và ngâm tay vào nước ấm.

Lúc vào nhà, tôi tỉnh ngó xem Manny đang làm gì ở sân sau nhưng nó đã hoàn toàn BIẾN MẤT. Thì ra nó đã lấy tuyết đắp thành bậc thang để vượt rào.

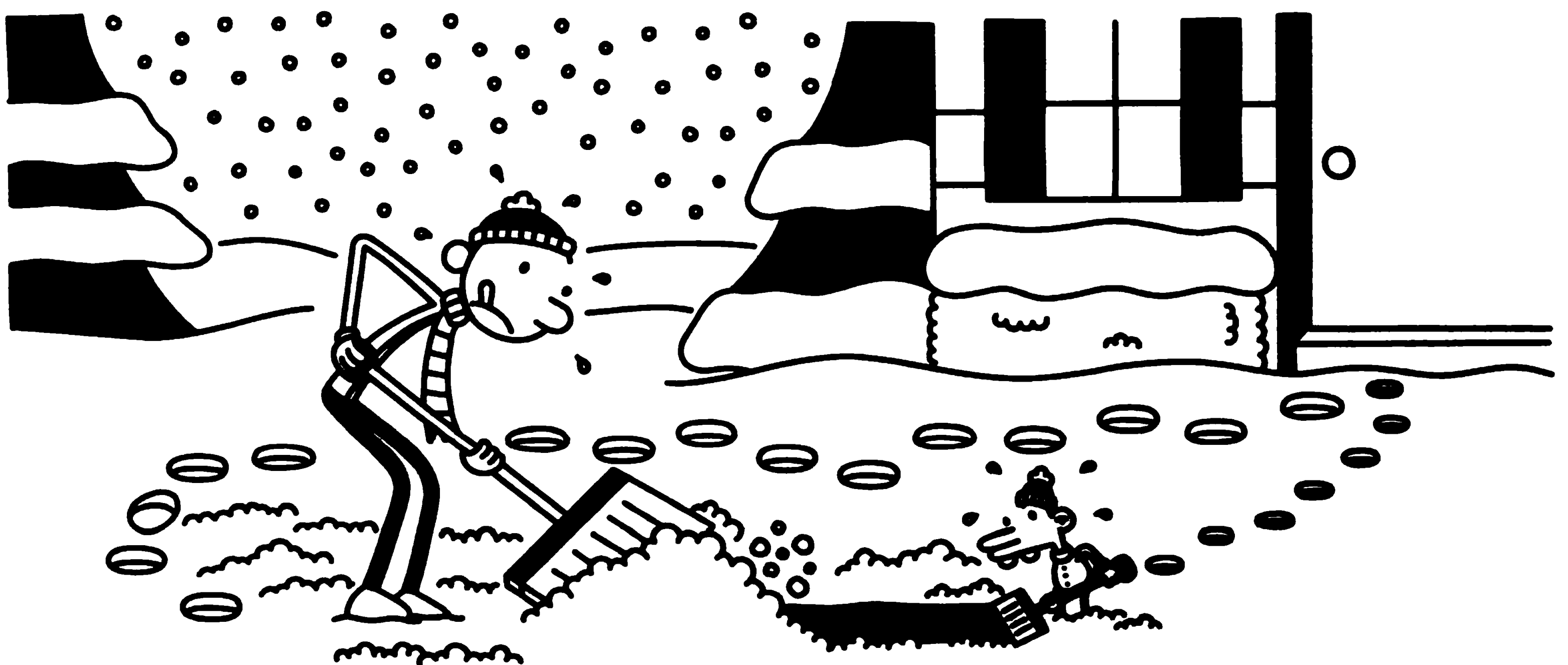

May mắn là thằng nhóc chưa đi XA. Tôi biết chắc chắn không thể để Manny MỘT MÌNH lần nữa.

Tôi đưa nó ra sân trước. Trời đã muộn dần, chắc bố sẽ nổi ĐIÊN nếu lúc đi làm về mà lối vào nhà vẫn chưa được dọn sạch.

Nghĩ vậy, tôi cố gắng xúc tuyết nhanh hết sức có thể và Manny cũng phụ giúp một tay.

Nhưng tuyết quá dày mà THỜI GIAN lại không còn nhiều. Tôi đã định phó mặc thì có mấy đứa con gái khu bên đi ngang qua, chúng nó bảo sẽ dọn sạch tuyết cho tôi với giá mười đô-la.

Mấy đứa này tuổi còn quá NHỎ, tôi không hiểu bọn chúng xoay xở thế nào mà dọn được nhanh hơn tôi và Manny. Nhưng anh em tôi cần tận dụng tất cả sự trợ giúp lúc này, thế nên tôi sẵn lòng cho bọn chúng CƠ HỘI.

Tôi có năm đô-la để trong ngăn kéo cạnh giường, cộng thêm năm đô-la nữa lấy trong chiếc lọ tiền lẻ to đùng của Manny trong phòng nó. Lúc chốt hợp đồng với mấy đứa con gái, tôi đã không nhận ra là bọn đó có MÁY THỔI TUYẾT.

Vì thế mà mấy đứa ấy đã dọn sạch sẽ lối vào nhà tôi chỉ trong vòng năm phút.

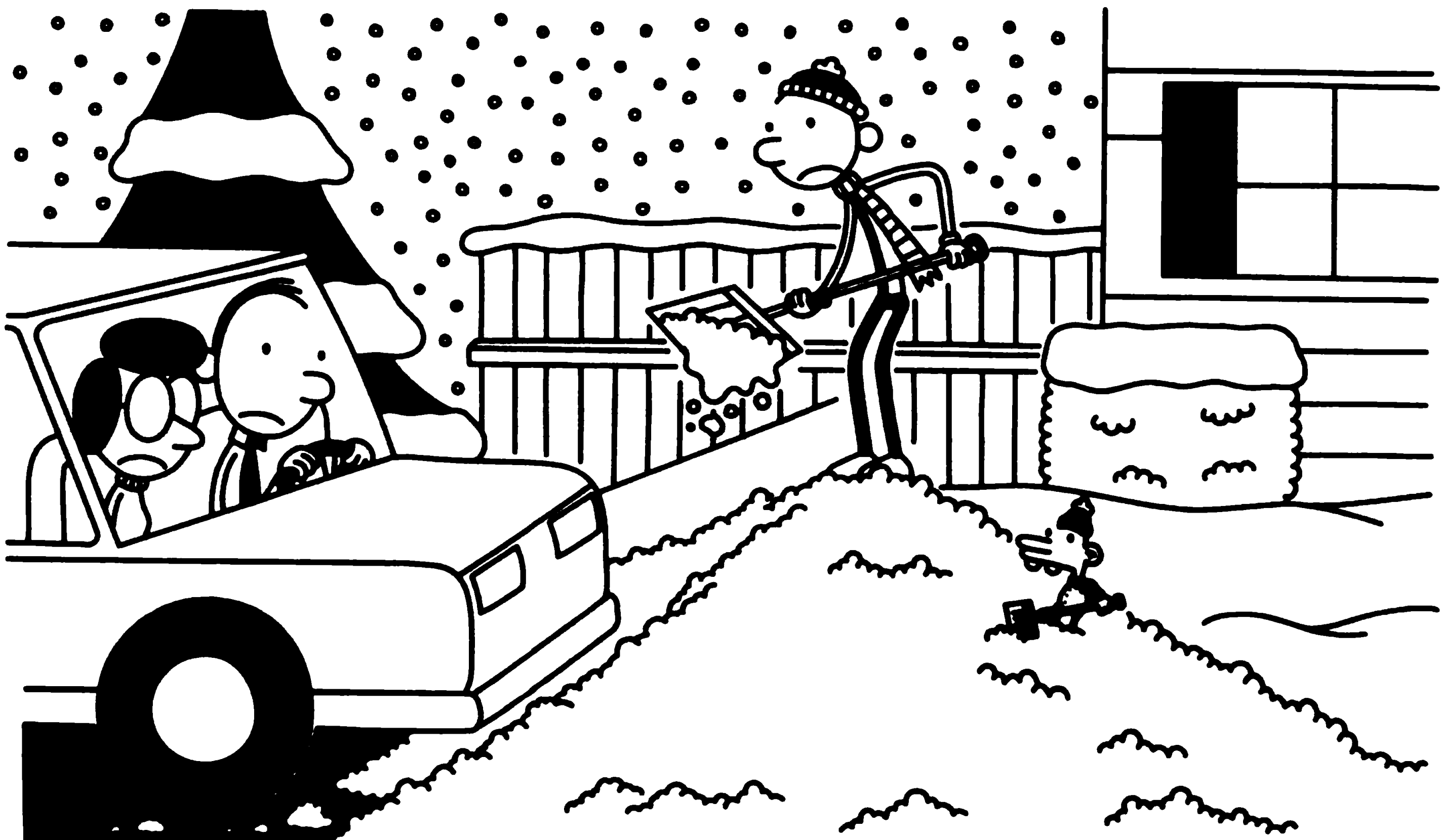

Tôi có cảm giác như bị lừa nên bảo bọn kia là tôi sẽ chỉ trả ba đô-la thôi.

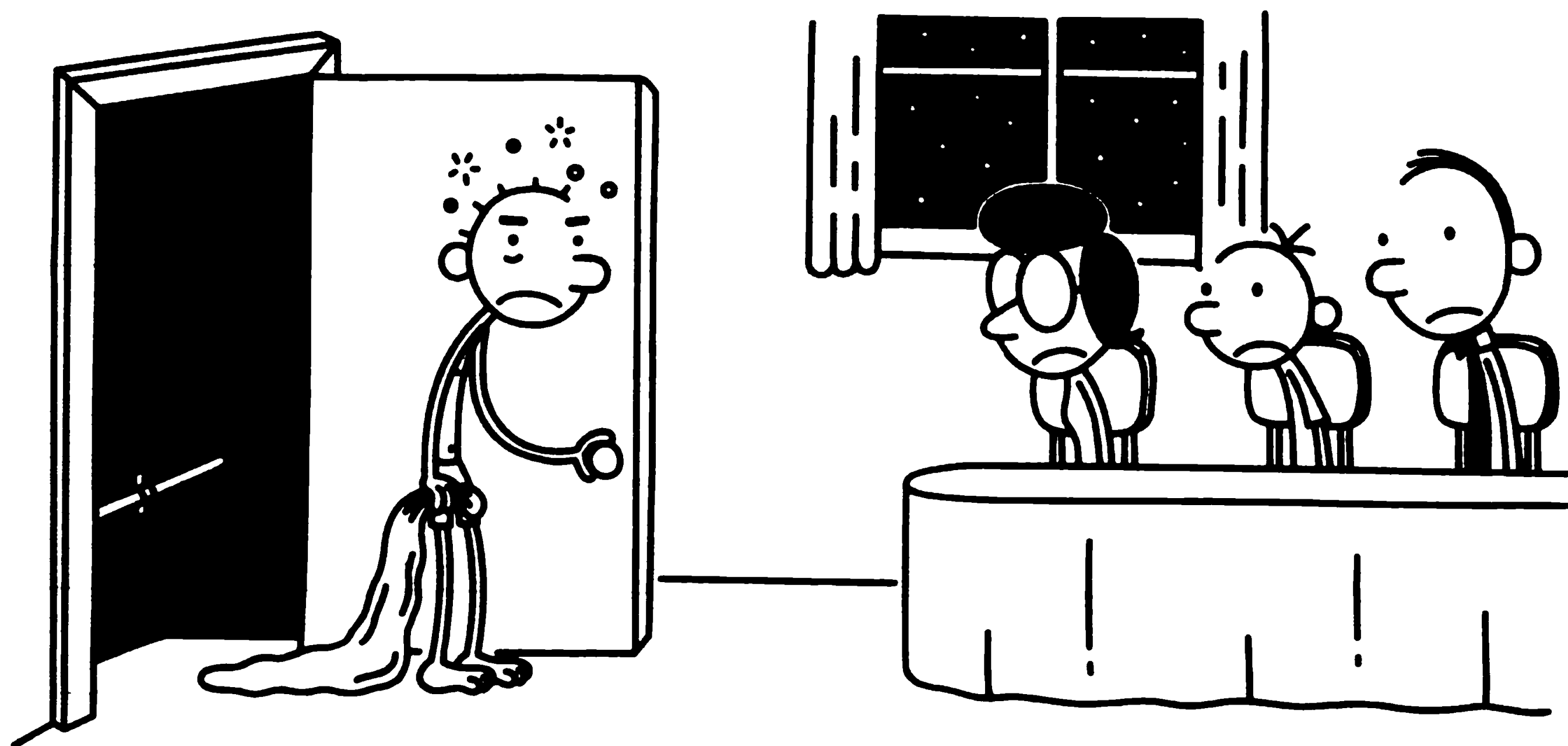
Chắc đây không phải lần ĐẦU TIÊN mấy đứa con gái này gặp kẻ tìm cách ăn bớt tiền công. Bọn chúng liền thổi NGƯỢC toàn bộ số tuyết lúc này về chỗ cũ, còn khuyến mãi thêm cả đông tuyết lấy từ bãi cỏ trước nhà.

Khi BỐ MẸ về nhà thì mọi thứ còn tệ hơn lúc tôi BẮT ĐẦU LÀM.

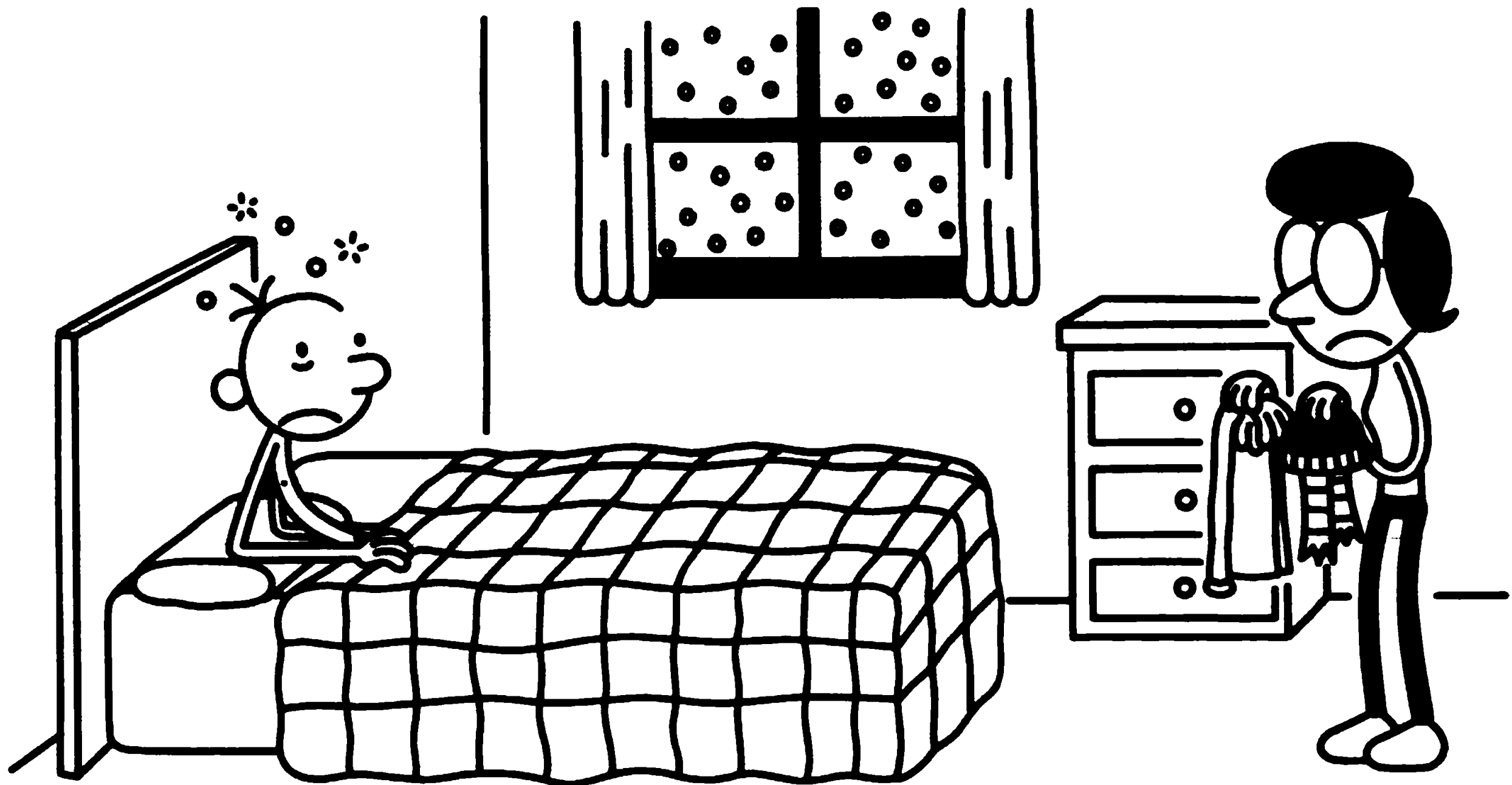

Sau bữa tối, bố mẹ thuyết giảng cho tôi một bài dài lê thê đến tận tám giờ vì tội tôi làm không xong việc nhà. Lúc ấy Rodrick mới thò mặt ra khỏi phòng khởi đầu một ngày mới.

Thứ Bảy

Tôi thường ngủ NƯỞNG vào cuối tuần, tuy nhiên sáng nay mẹ đã có kế hoạch KHÁC dành cho tôi.

Mẹ bảo tôi sẽ phải hoạt động NGOÀI TRỜI cả ngày. Tôi nói sẽ ra nghịch tuyết sau khi chơi điện tử một lúc, song khi mẹ nhắc lại quy tắc “cuối tuần không màn hình”. Vậy là còn lâu mẹ mới thay đổi quyết định.

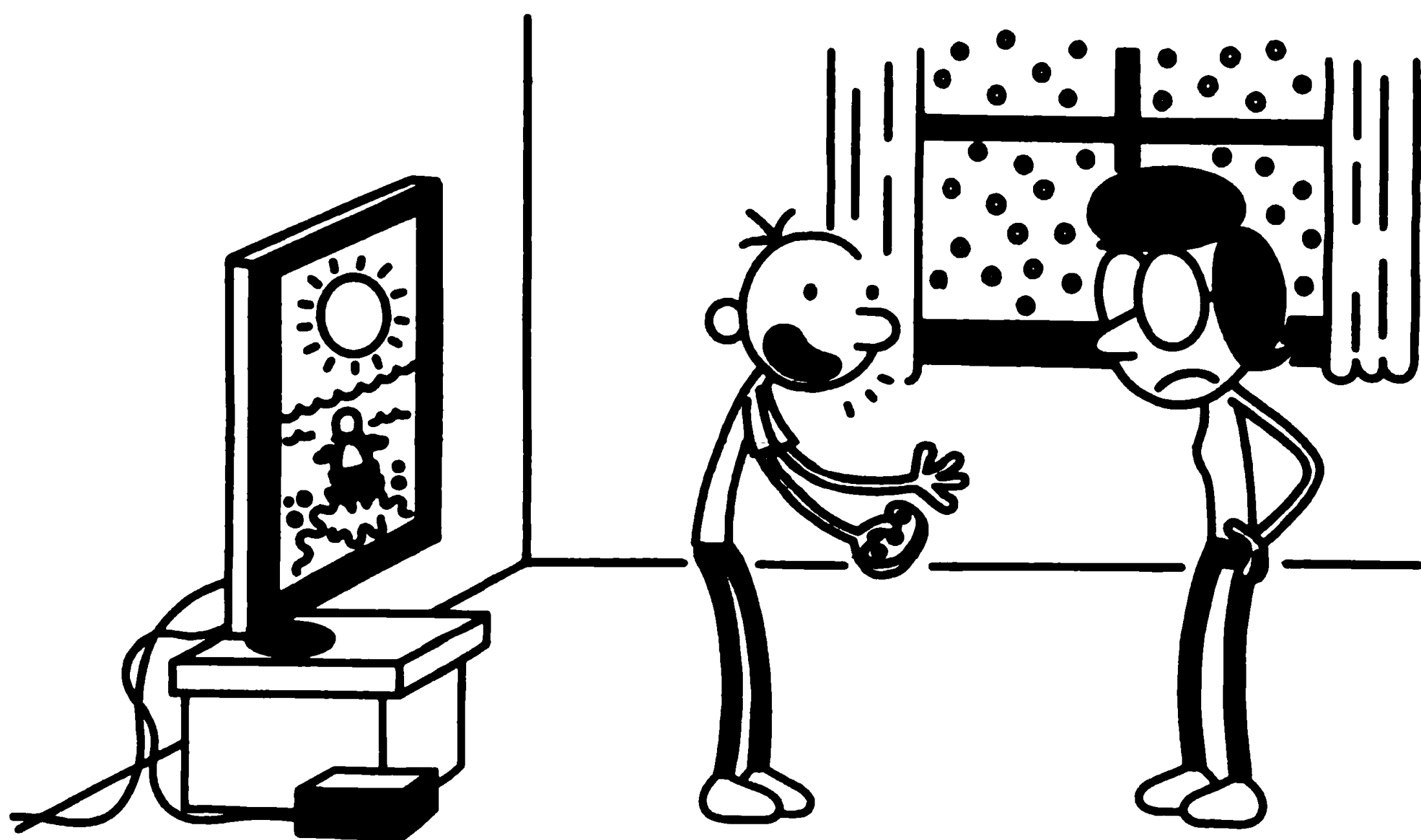
Hồi bé, tôi có thể nghịch tuyết HÀNG GIỜ liền, nhưng bây giờ thì chỉ dăm phút là tôi đã muốn vào nhà.

Có lẽ người lớn nghĩ nghịch tuyết là trò vui nhất bạn từng được chơi. Thế mà có bao giờ thấy HỌ ra ngoài chơi mấy trò đó đâu.

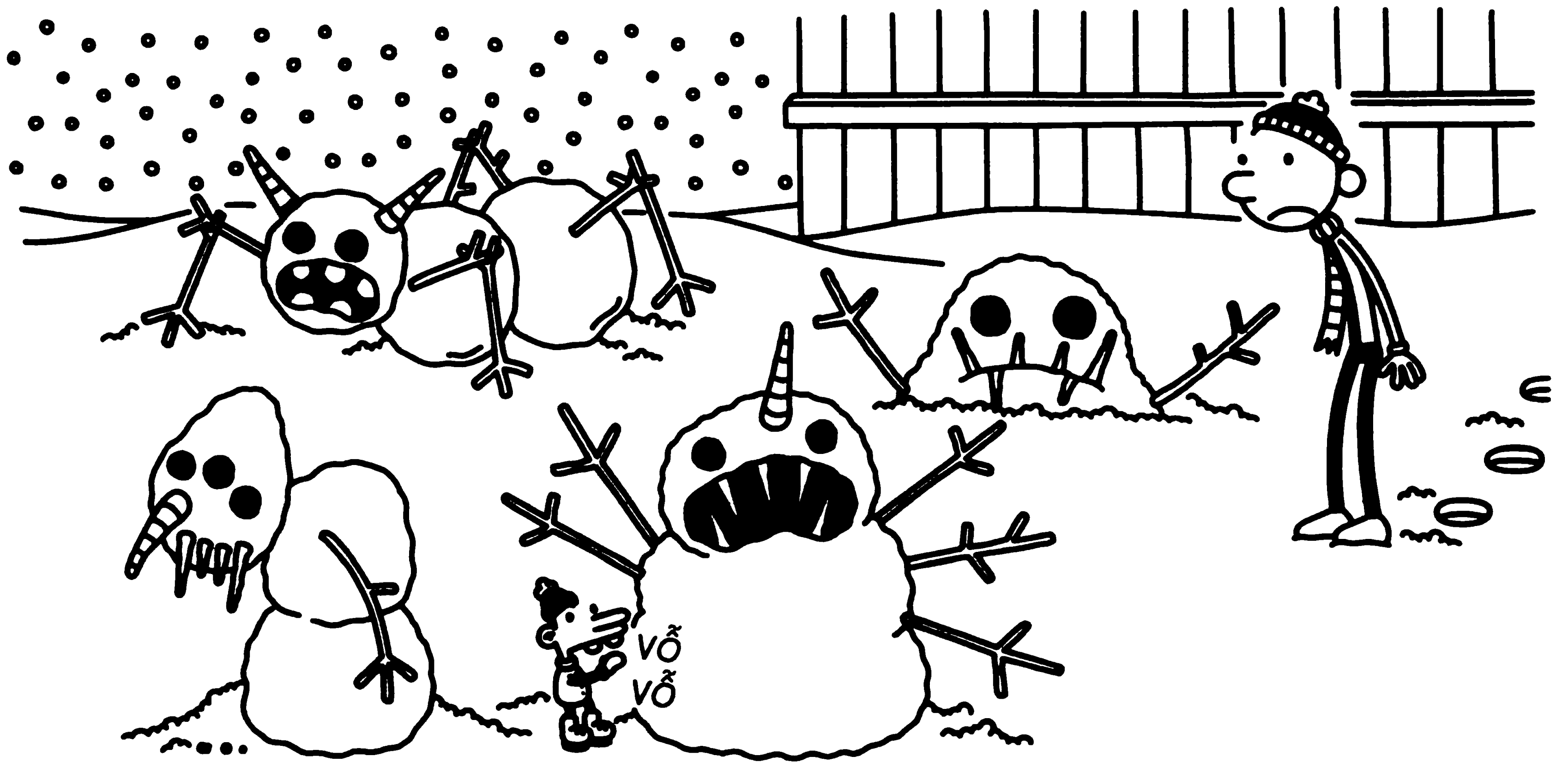
Tôi nhớ duy nhất một lần bố ra ngoài nghịch tuyết cùng mấy anh em. Nhưng LẦN ĐÓ cũng nhanh chóng kết thúc ngay khi bố bị Rodrick xúc tuyết đổ vào GÁY.

Mẹ LÚC NÀO cũng muốn chúng tôi ra ngoài, vì mẹ bảo da chúng tôi cần ánh nắng để tổng hợp vitamin D. Tôi nói với mẹ, tôi đã tổng hợp được CẢ ĐỒNG vitamin D từ ánh nắng trong các trò chơi điện tử, nhưng mớ lý luận đó chẳng bao giờ có tác dụng với mẹ.

Lúc tôi ra ngoài thì thấy Manny đang ở sân trước.
Bạn có thể gọi cái đồng nó đang làm là người tuyết
hoặc BẤT CỬ THỦ GÌ cũng được.

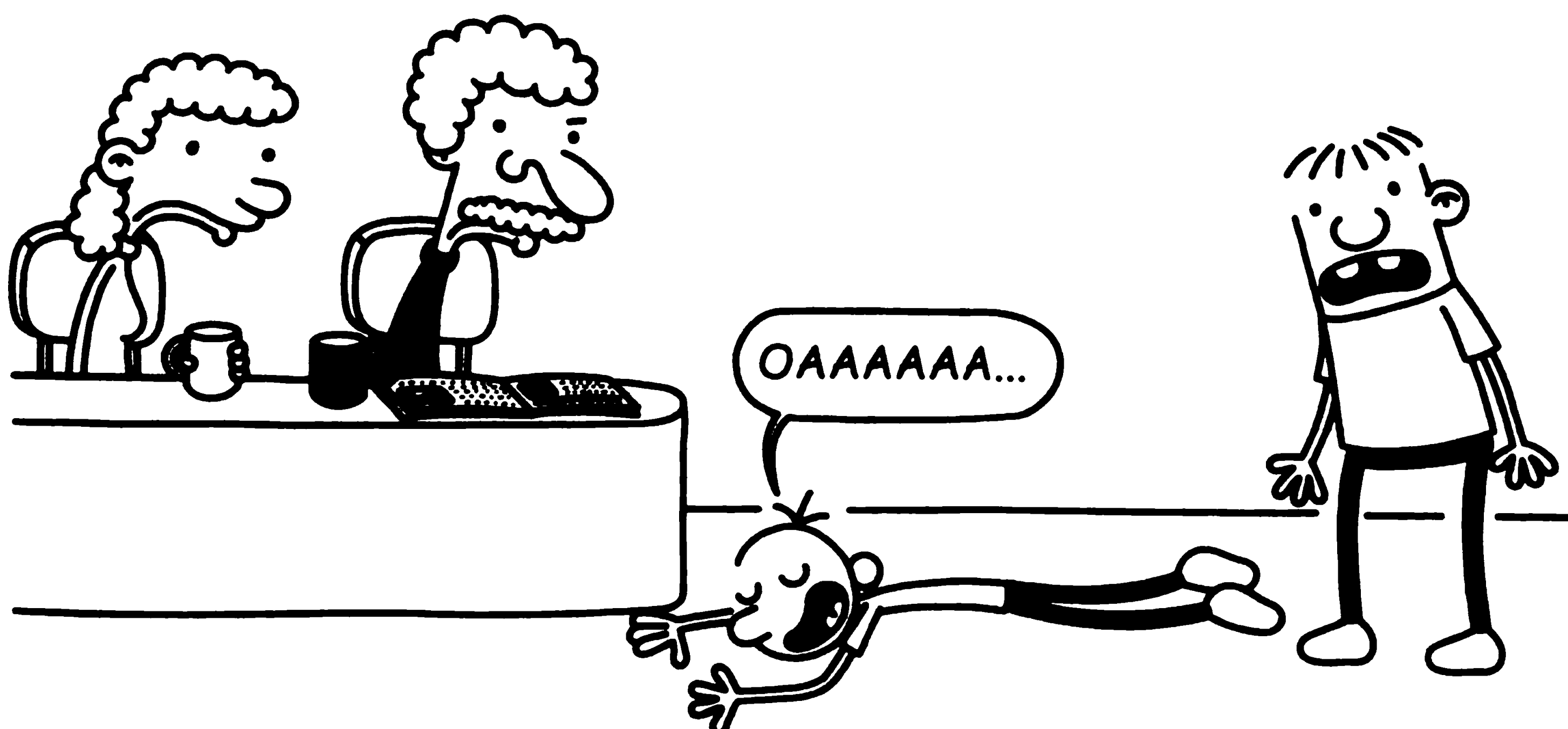
Chúng tôi chẳng bao giờ dọn sạch lá rụng trên bãi
cỏ vào mùa thu, nên Manny dùng đám lá ấy để
trang trí cho lũ người tuyết của nó.

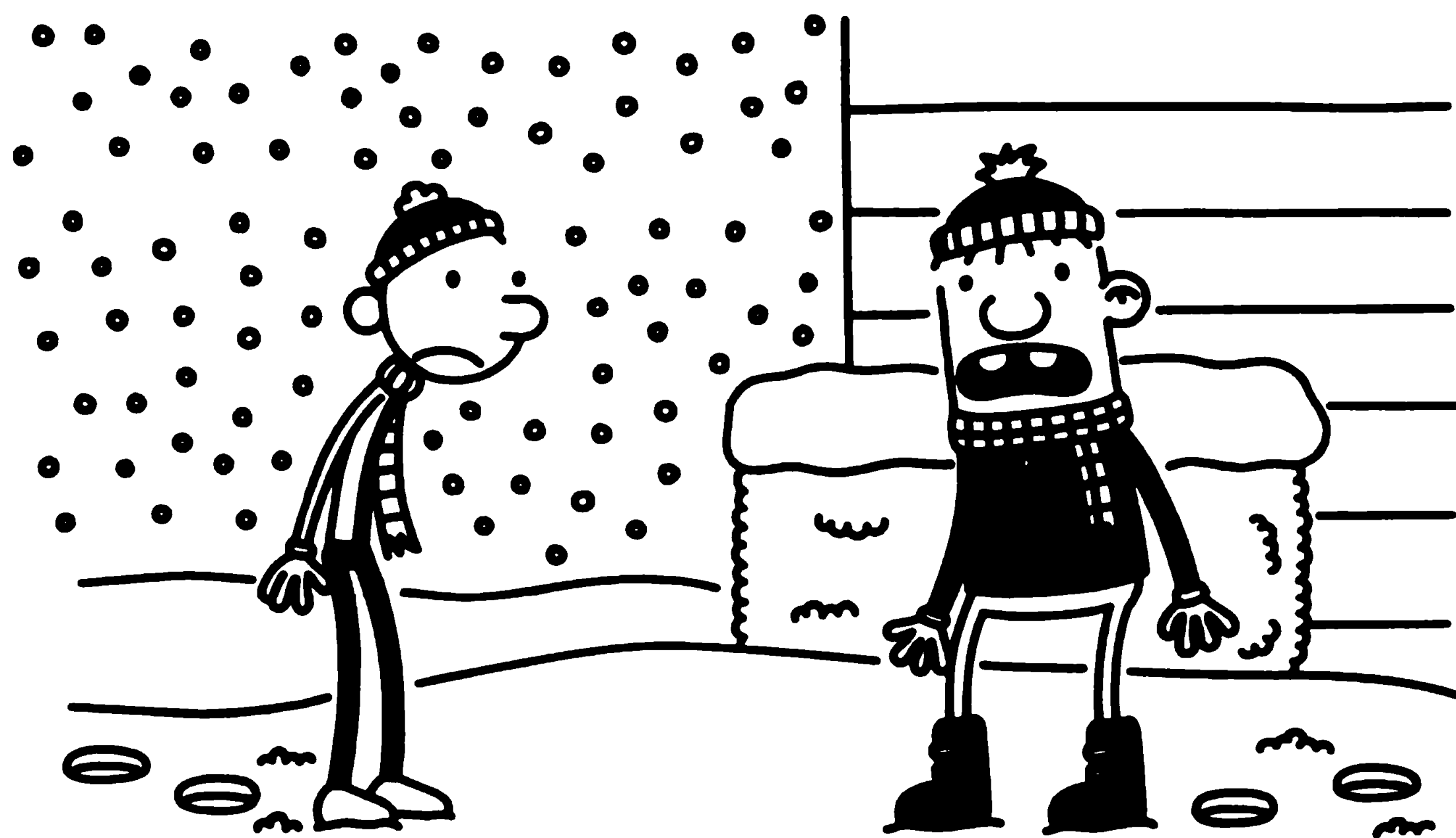
Nó đã sử dụng gần hết tuyết ở sân nên chẳng còn bao nhiêu dành cho tôi. Do vậy, tôi quyết định qua nhà Rowley chơi. Đến nhà Rowley thì đồng nghĩa với việc phải đi qua nhà Fregley. Ý như rằng, lần nào cũng thấy thằng đó ở sân nhà nó.

Lý do tôi muốn sang nhà Rowley là bởi nhà nó mới lắp hệ thống sưởi sàn. Vào những ngày lạnh thế này, tôi luôn cố ở lì nhà nó càng lâu CÀNG TỐT.

Nhưng chắc mẹ BIẾT tôi sẽ đến đó nên đã gọi trước cho bố mẹ Rowley. Khi tôi tới nơi thì thấy nó cũng đang ở ngoài.

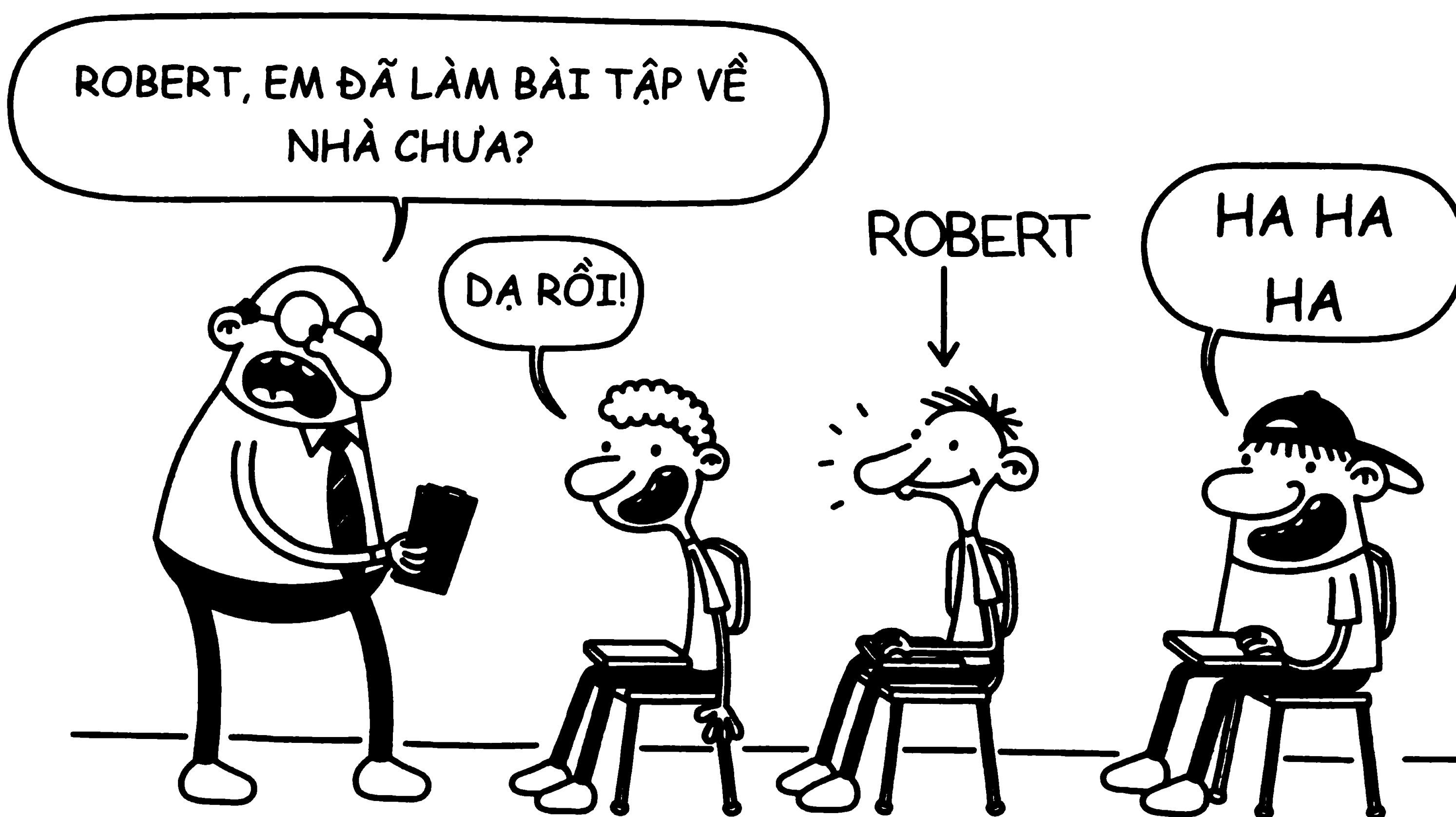

Thôi thì đằng nào cũng phải ở ngoài, hai đứa phải “quẩy” cho bõ. Vì khó khăn lắm mới leo lên đỉnh đồi, nên tôi nghĩ không có cơ gì mà tôi và Rowley không chơi trượt tuyết một chút.

Thường thì tầm cuối buổi sáng máy dọn tuyết sẽ đến, vì vậy trước khi khu phố bị dọn sạch, chúng tôi chỉ trượt được vài vòng ngon lành. Nhưng do hôm nay người lái xe dọn tuyết thường ngày NGHỈ PHÉP, nên mấy đứa trên đồi bảo NGƯỜI LÁI THAY là phố Surrey ở phía dưới cách đây 3 km. Nhờ đó mà chúng tôi có thêm thời gian để chơi.

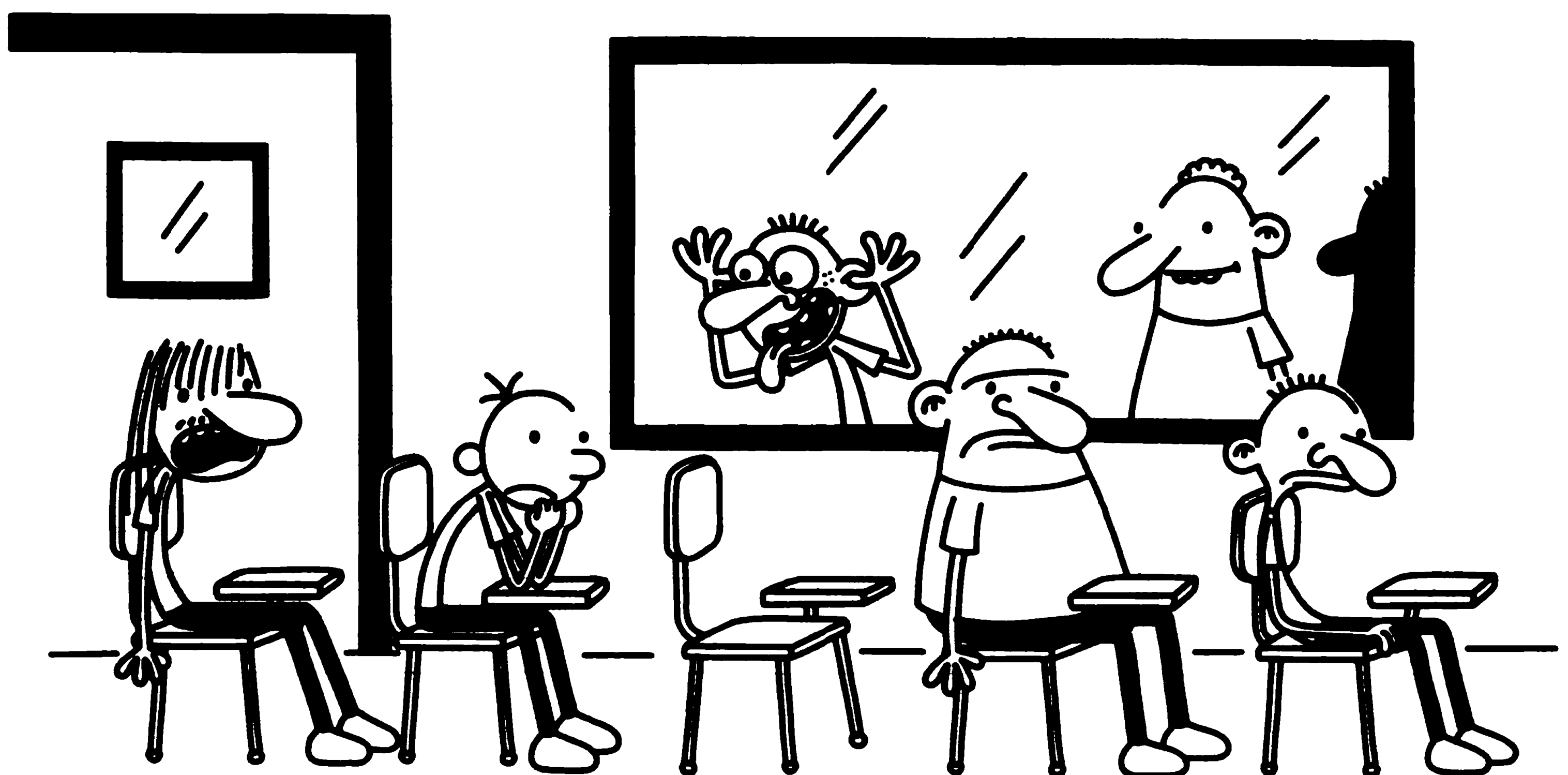
Thật ra tôi nghĩ gây chuyện với những người mới chẳng có gì hay ho, vì câu chuyện LUÔN trở thành “gậy ông đập lưng ông”. Năm ngoái, môn Đại số lớp tôi có thầy dạy thay dài hạn. Buổi học đầu tiên vì biết thầy sẽ dựa vào sơ đồ chỗ ngồi để gọi tên nên cả lớp đổi chỗ cho nhau.

Phải nói là chúng tôi được trận cười no nê vì ngày nào thầy cũng gọi nhầm tên. Nhưng khi đũa bị nhận nhầm là TÔI bắt đầu làm trò LỖ thì chẳng còn chút thú vị nào nữa.

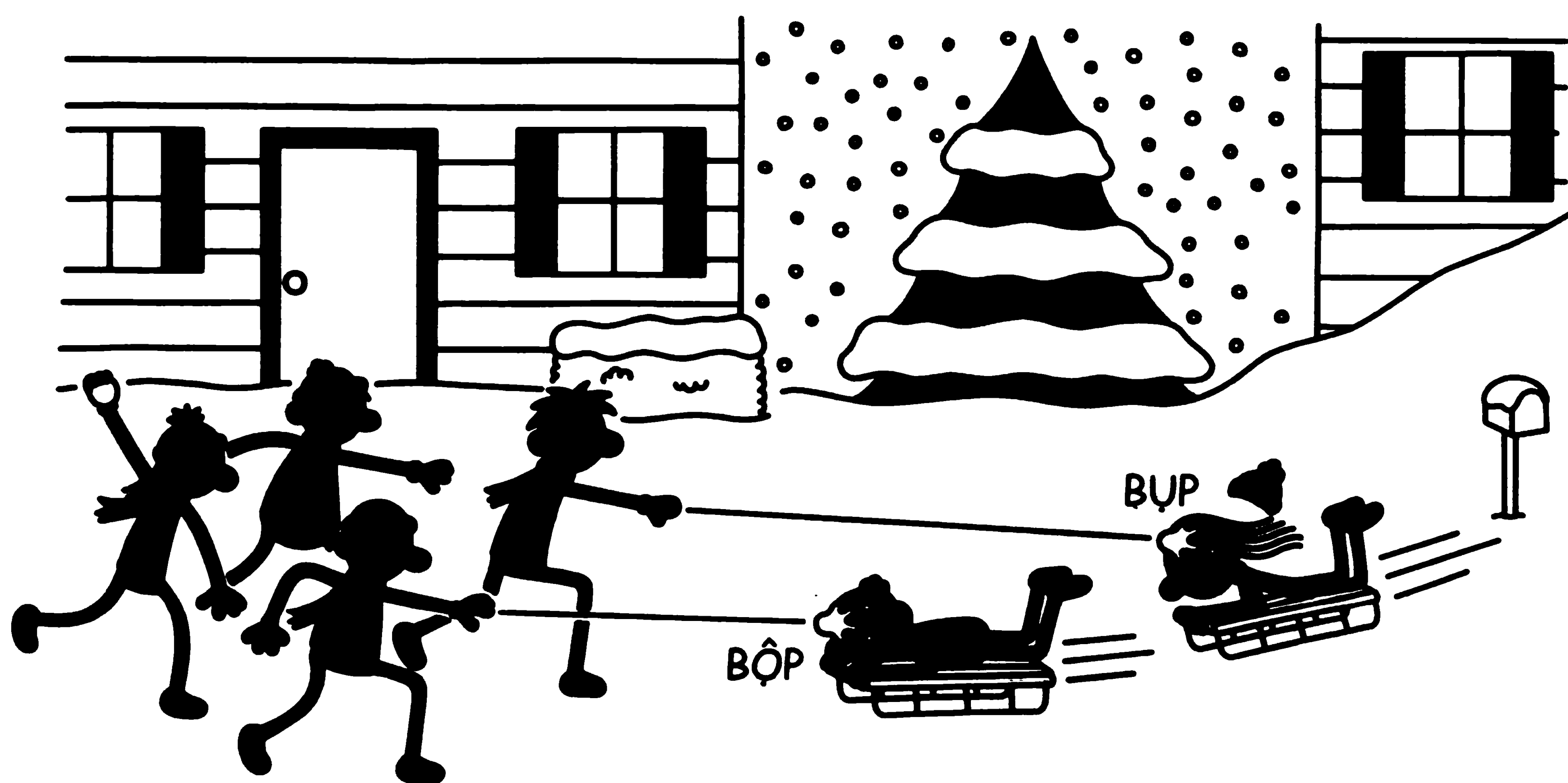
Khi giáo viên CHÍNHH quay lại lớp, thầy dạy thay đưa cho cô một bản nhận xét về Greg Heffley GIẢ khiến TÔI lãnh án phạt bị nhốt mất hai tuần.

Rowley chỉ có duy nhất một chiếc xe trượt tuyết cũng may nó vừa đủ chỗ cho hai người. Hai đứa tôi ngồi ép sát vào nhau rồi trượt xuống chân đồi. Nhưng vì quá nặng nên không thể tạo được đà cho chiếc xe.

Xuống gần tới chân đồi, chiếc xe đứng khựng lại. Song như vậy cũng TỐT, những đứa trượt thẳng xuống chân đồi đều bị bọm dưới phố tóm gọn vì xâm phạm vào lãnh thổ của chúng.

Mọi chuyện có thể còn tệ hơn nhiều, tuy nhiên sau đó người lái xe dọn tuyết thay đã tìm được đúng phố Surrey, thế là TRÒ CHƠI kết thúc.

Lúc ấy, tôi nghĩ đã ở ngoài đủ lâu nên tìm cách mò vào nhà. Nhưng cửa đã khóa, tôi biết mẹ sẽ không phí thời gian lãng nhăng với tôi đâu.

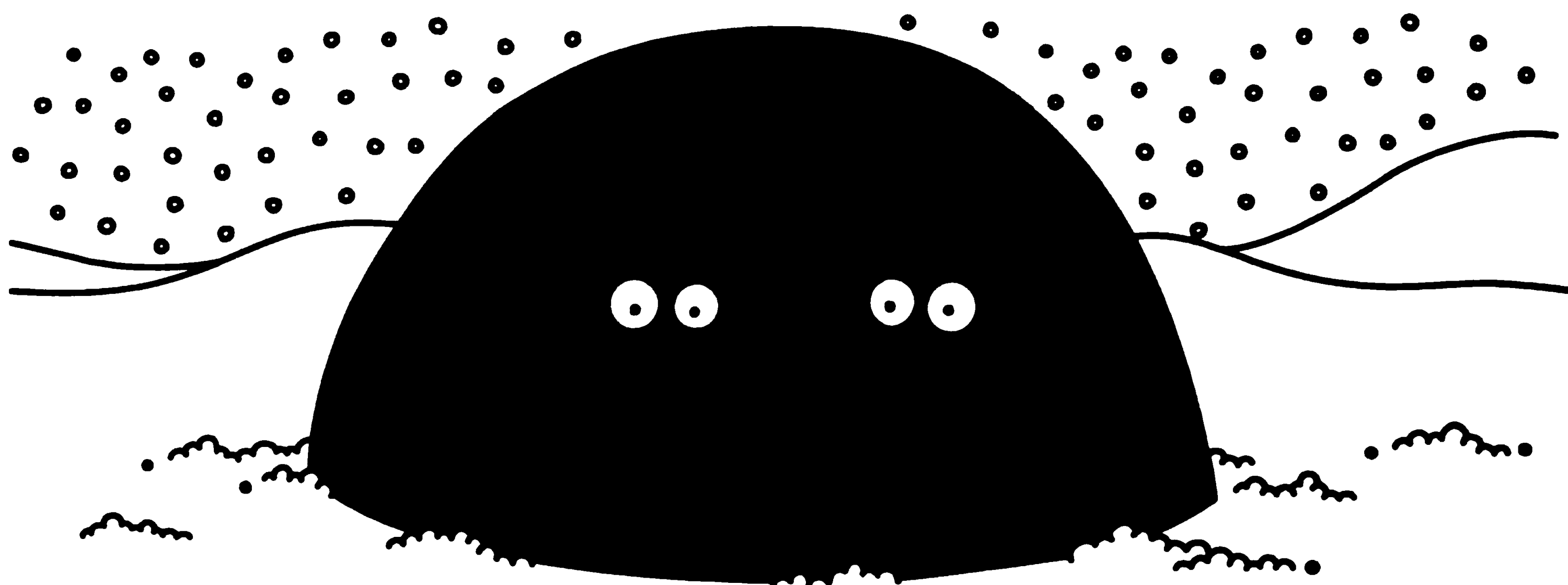
Vì không thể TRƯỢT TUYẾT được nữa nên tôi và Rowley cần nghĩ trò KHÁC để tiêu khiển. Hai đứa ra bãi đất trống phía trên cách nhà tôi vài căn để quyết định xem nên làm gì TIẾP.

Tôi nghĩ chúng nào còn phải ở bên ngoài thì hai đứa cần phải giữ ẤM. Ở trường, chúng tôi được xem bộ phim về người Bắc cực dựng LỀU TUYẾT để sống qua mùa đông lạnh giá. Tôi nghĩ, hai đứa tôi cũng có thể thử xem sao.

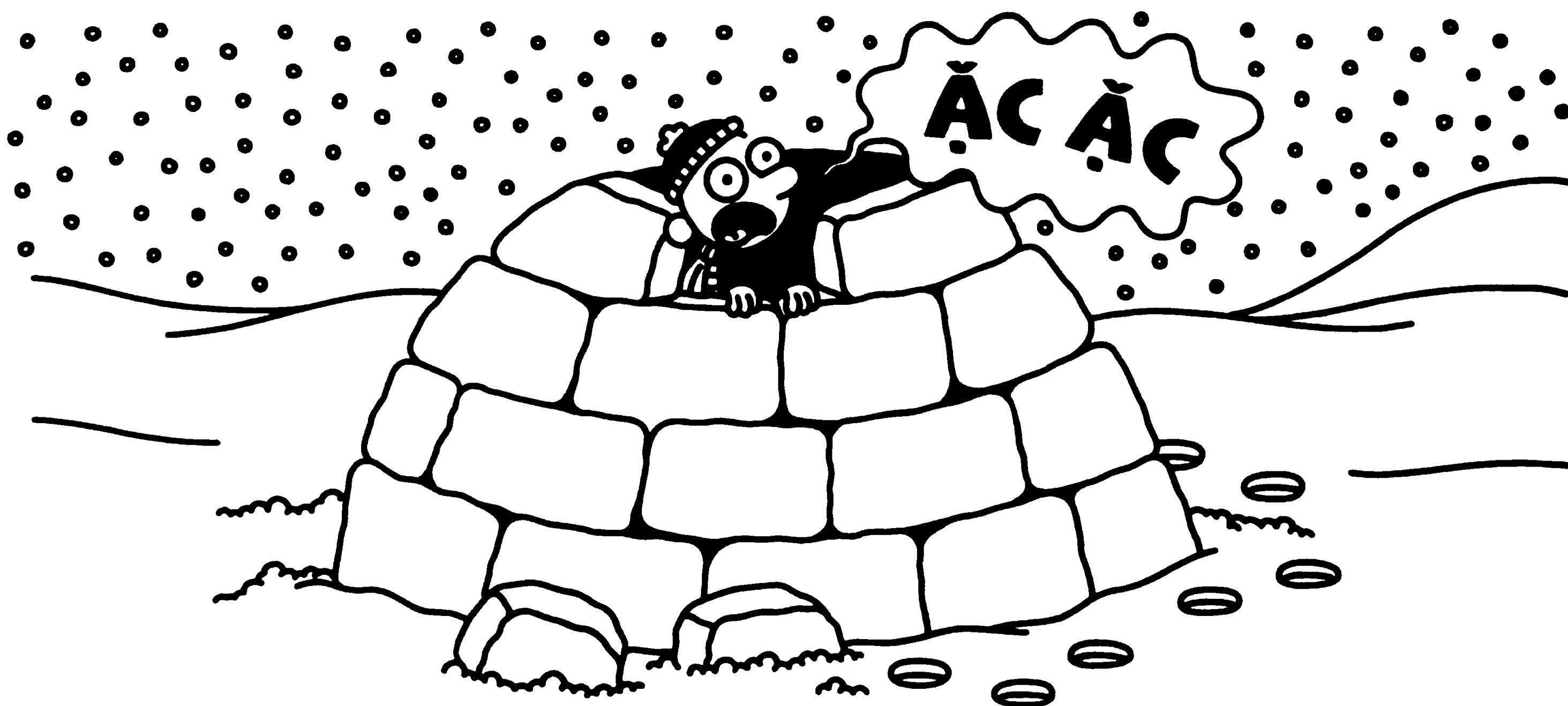
Tôi và Rowley lấy tuyết đóng thành viên gạch, rồi xếp đúng theo cách người ta làm trong phim. Mới đầu quả là có chút khó khăn nhưng sau đó, chúng tôi đã HIỂU được cách làm. Cái chính là dựng mái vòm sao cho thật chuẩn thì mới không bị ĐỔ.

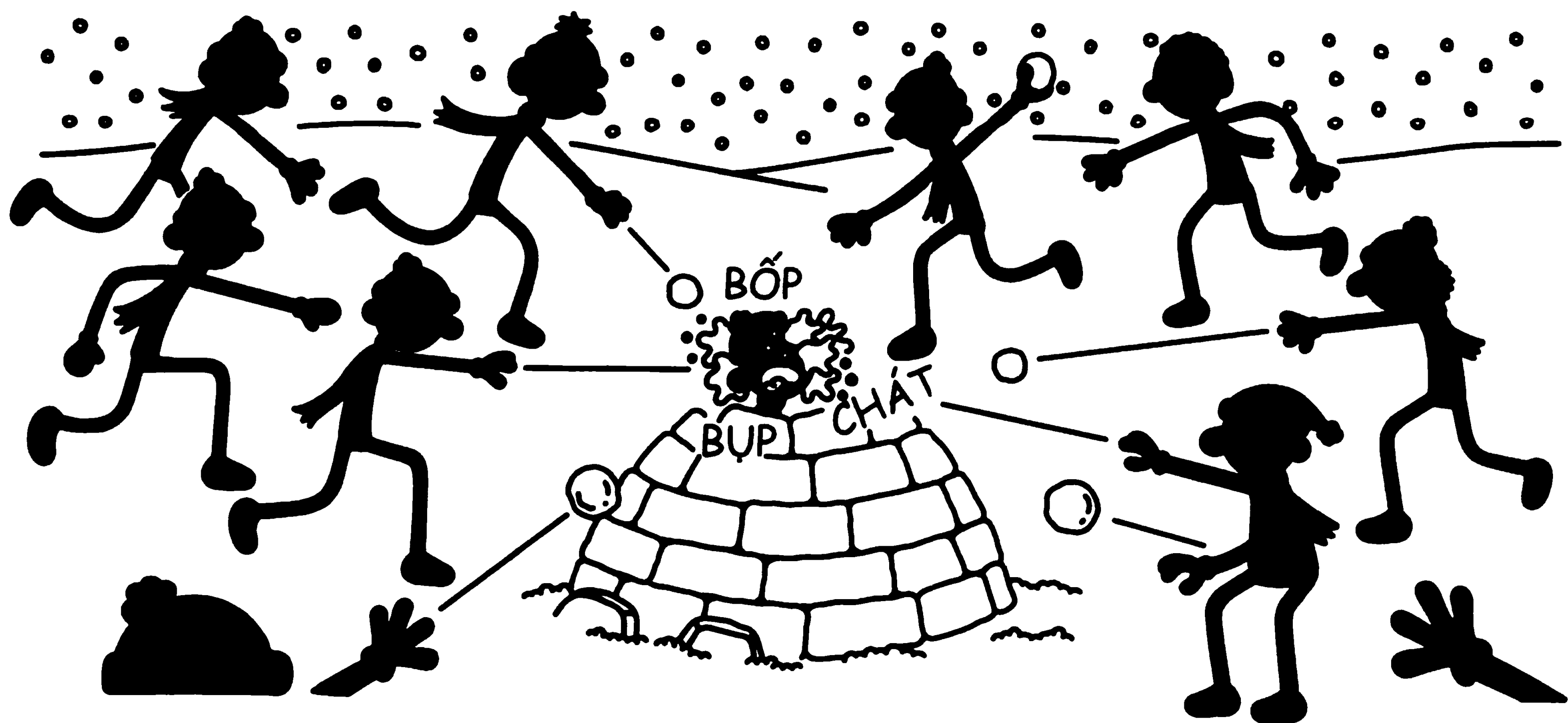
Chúng tôi làm hết sức cẩn thận, mọi thứ đều bám vào nhau chắc chắn. Nhưng lúc đặt viên gạch cuối cùng lên nóc, hai đứa mới nhận ra là quên bémng không làm CỬA.

Rowley bắt đầu thở hồng hộc, tôi biết nếu mình không LÀM gì đó, nó sẽ hít sạch ô-xy mất. Thế nên tôi đành đâm bực mái lều, thò đầu lên hít lấy hít để.

Mấy đứa hàng xóm đã theo dõi chúng tôi từ lúc bắt đầu xây lều tuyết. Nên lúc tôi vừa ngoi lên liền trở thành mục tiêu ngon lành cho bọn chúng.

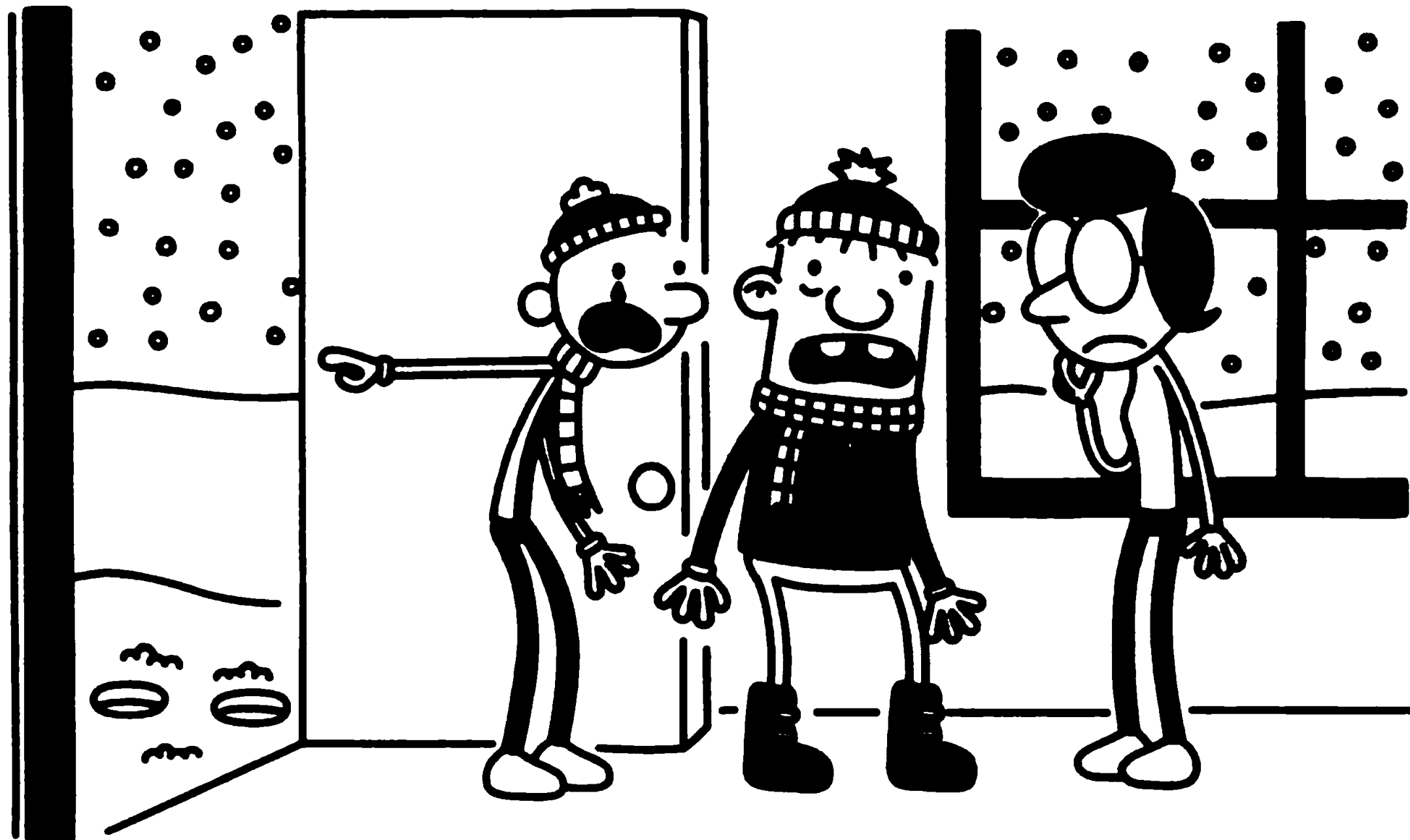

Sau khi ném sạch sành sanh số bóng tuyết, bọn đàn
 ấy thi nhau trèo lên nóc lều. Cái lều tuyết khôn khổ
 làm sao chịu được thêm sức nặng, nên chỉ vài giây
 sau mọi thứ sụp đổ tan tành.

May mắn là tôi và Rowley CÒN SỐNG SÓT mà bỏ ra
 được. Sau khi rời khỏi túp lều đổ nát, tôi thấy hai đứa
 vui như thế là quá đủ cho một ngày rồi nên quyết
 định về nhà, lần này thì mẹ đã cho chúng tôi VÀO.

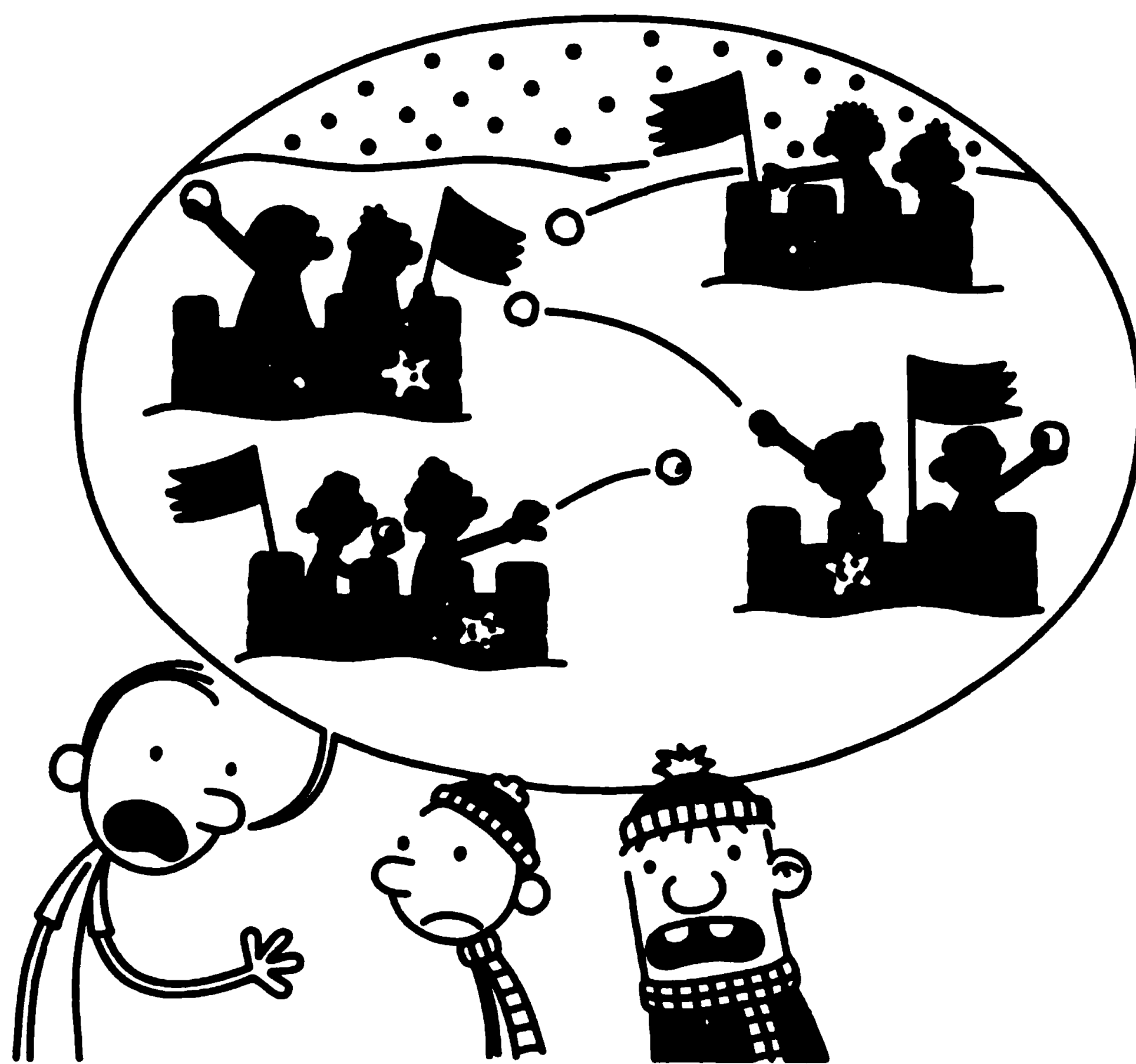
Tôi kể cho mẹ nghe chuyện xảy ra ở khu đất trống, rồi bảo mẹ phải giúp chúng tôi ra đó “dạy” cho lũ ngốc kia một bài học.

Nhưng mẹ nói giải quyết “xung đột” cũng là một cách để trưởng thành, tôi và Rowley sẽ phải TỰ giải quyết vụ này. Tôi chẳng thích nghe ĐIỀU ĐÓ chút nào, vì theo tôi thì CỐ cha mẹ chính là để giải quyết rắc rối GIÚP con cái kia mà.

Từ phòng khác, bố đã nghe hết câu chuyện. Bố có cách nghĩ HOÀN TOÀN khác. Theo bố thì bọn nhóc hàng xóm đã TUYÊN CHIẾN với tôi và Rowley, nếu không ĐÁNH LẠI, bọn chúng sẽ cho rằng có thể THOẢI MÁI bắt nạt hai đứa tôi bất cứ lúc nào chúng MUỐN.

Bố kể là hồi còn nhỏ, cứ khi nào tuyết rơi là khu bố ở đều biến thành CHIẾN TRƯỜNG. Trẻ con ở đó xây nhiều pháo đài khổng lồ cho những trận đại chiến bóng tuyết ác liệt, đứa nào cũng đều phải tham gia vào một “đội quân” nào đó.

Mỗi đội quân đều có CỜ riêng, khi chiếm được pháo đài của kẻ khác thì cắm cờ lên để đánh dấu lãnh thổ của mình.

Chà, Rowley nghĩ CHÚNG TÔI nên thành lập một đội quân, nó có vẻ thực sự khoái ý tưởng về những lá CỜ. Tôi thì thấy chuyện này hơi NGỠ NGẮN, nhưng vì làm cờ sẽ là cái cớ để hai đứa được ở TRONG NHÀ một lúc nên tôi hoàn toàn tán thành.

Hai đứa lấy vỏ gối cũ trong phòng giặt là và mấy cái bút đánh dấu ở ngăn đựng đồ bỏ đi trong bếp, rồi bắt đầu bằng việc cố “nặn” ra một cái TÊN cho đội quân của mình.

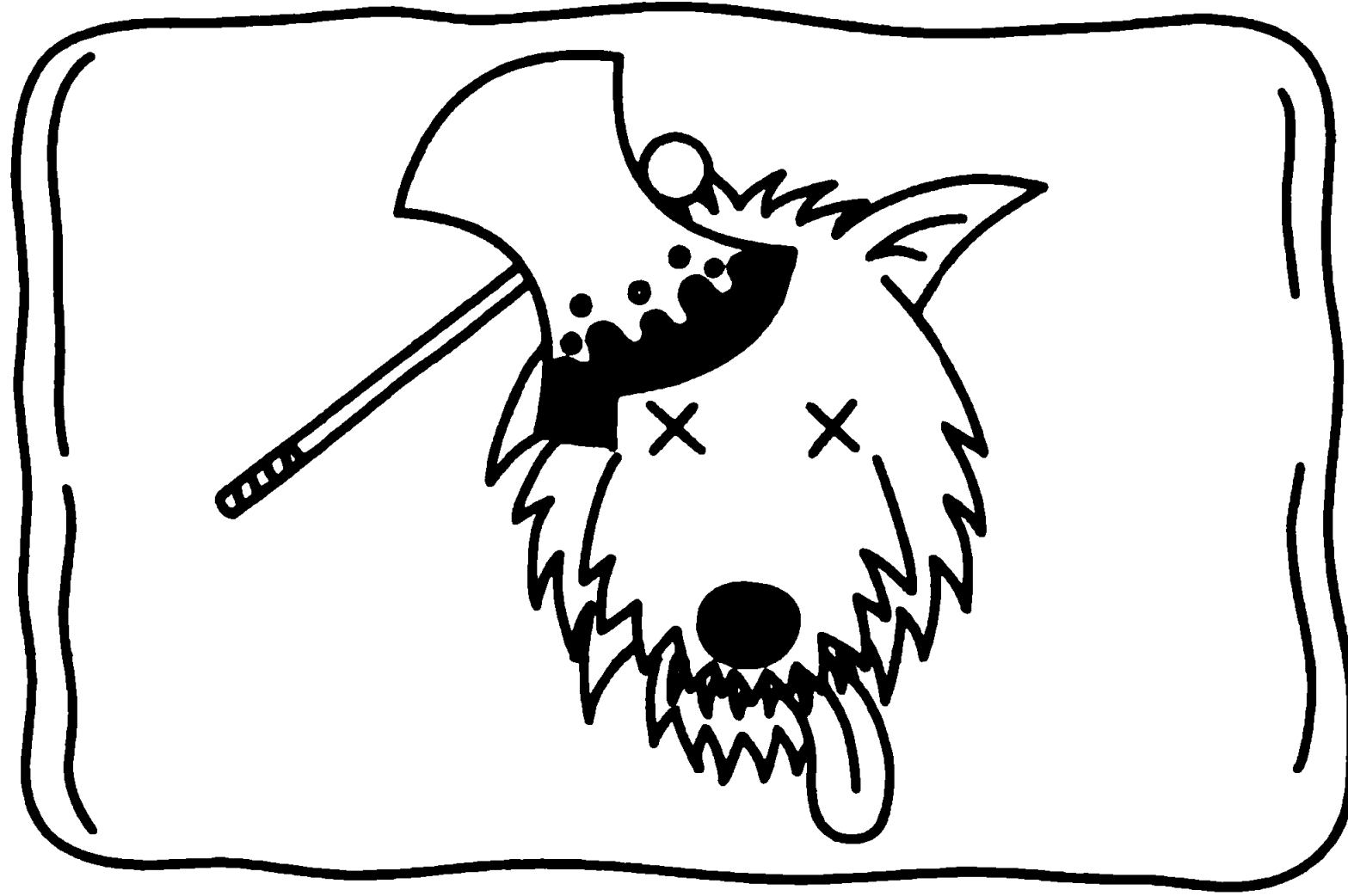
Rowley muốn lấy tên “Hufflepuff” song theo tôi, nếu hai đứa cùng làm việc này thì tôi muốn cái tên chung phải thật ĐẶC SẮC.

Có mỗi việc đặt tên mà chúng tôi cãi nhau om tỏi mất một lúc. Cứ cái đà này thì có lẽ hai đứa sẽ chẳng thể thống nhất nổi cái gì nên chuyển qua bàn xem hình dáng lá cờ SẼ trông ra sao.

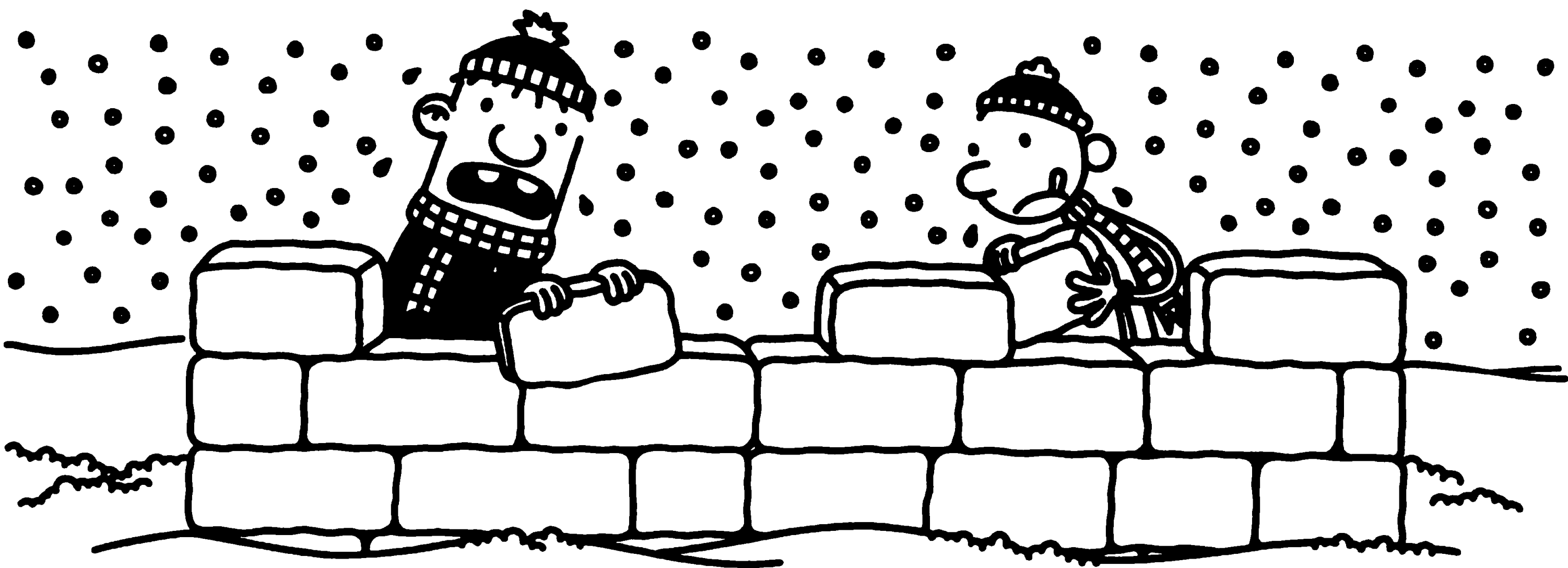
Rowley thì muốn lá cờ mang biểu tượng CHÓ SÓI, còn tôi lại muốn thứ gì đó dữ tợn HƠN để còn dọa bọn khác sợ mất mật. Tôi nghĩ hình ảnh lưỡi rìu đâm máu sẽ rất hiệu quả, nhưng tất nhiên là Rowley không thích ý tưởng ẤY. Thế nên, mỗi bên nhượng bộ một chút bằng cách GỘP hai biểu tượng lại.

Song khi đặt lưỡi rìu cạnh chó sói thì lại biến thành con chó chết mất tiêu rồi, thế này thì còn dọa được AI nữa.

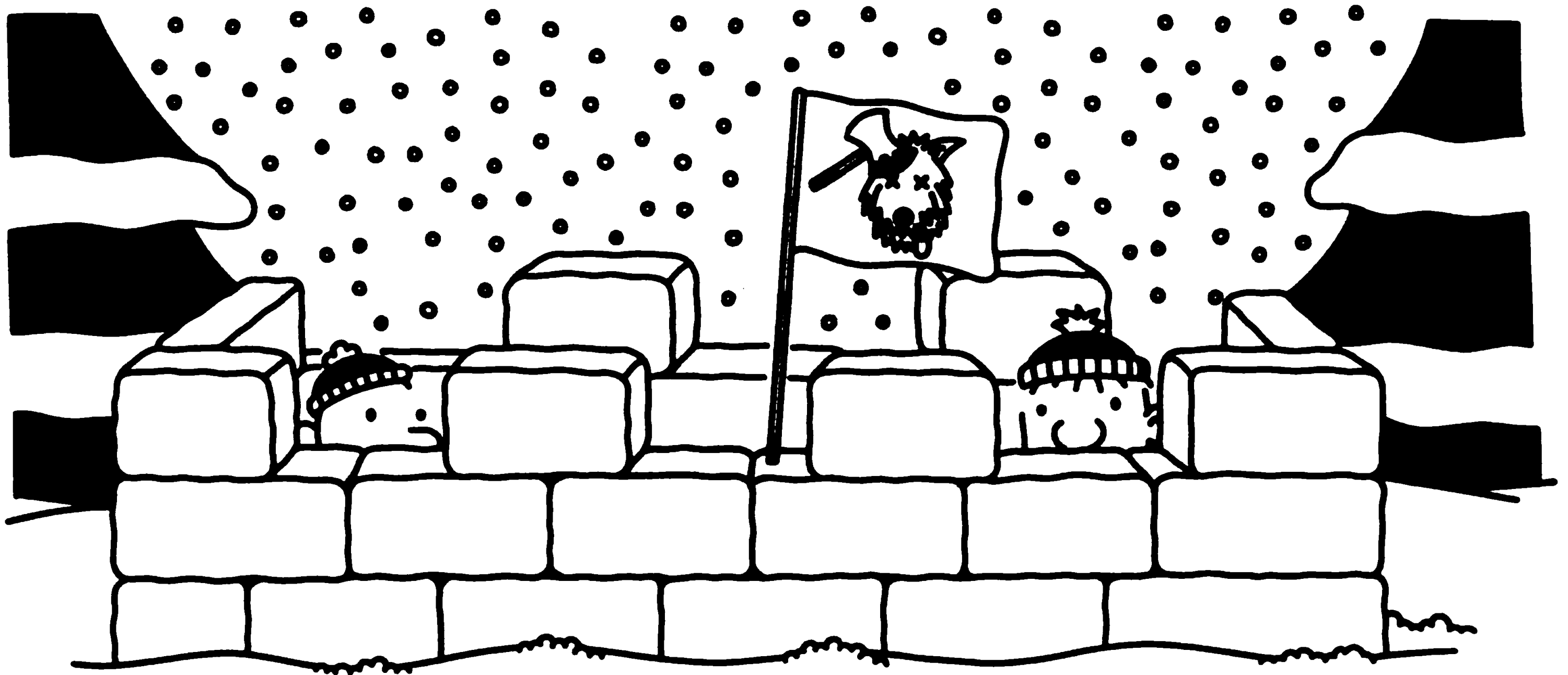

Chúng tôi định làm lại lá cờ mới, nhưng khi tôi vào lấy cái vỏ gối khác, mẹ lại yêu cầu hai đứa phải tiếp tục ra ngoài chơi. Tôi và Rowley đành mặc đồ đi tuyết rồi ra khu đất trống.

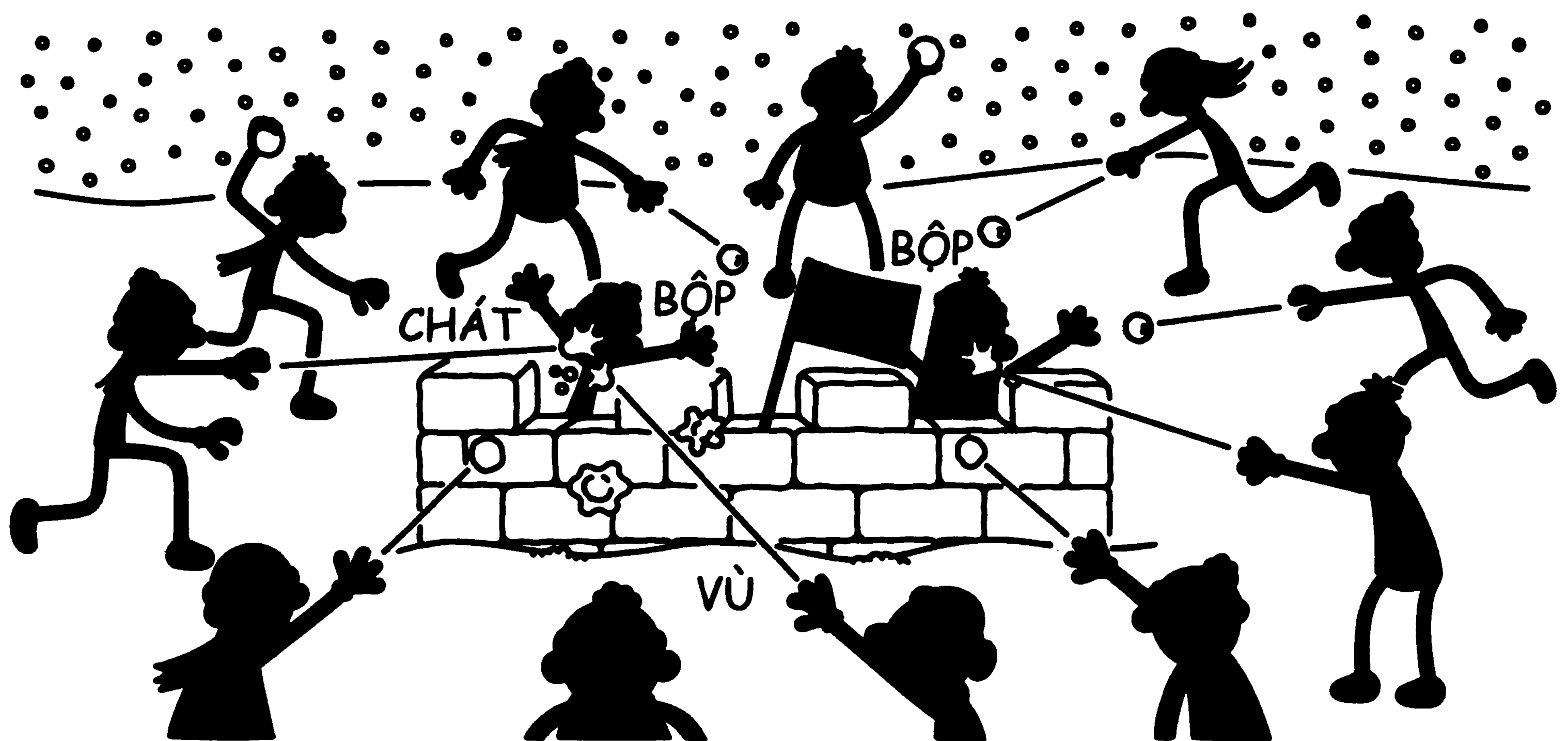
Bọn nhóc phá hỏng lều tuyết của chúng tôi đã không còn ở đó nữa nên tôi và Rowley chiếm cả khu đất. Hai đứa bắt đầu lấy tuyết từ cái lều đã sập để xây một pháo đài có thể chống lại những cuộc tấn công.

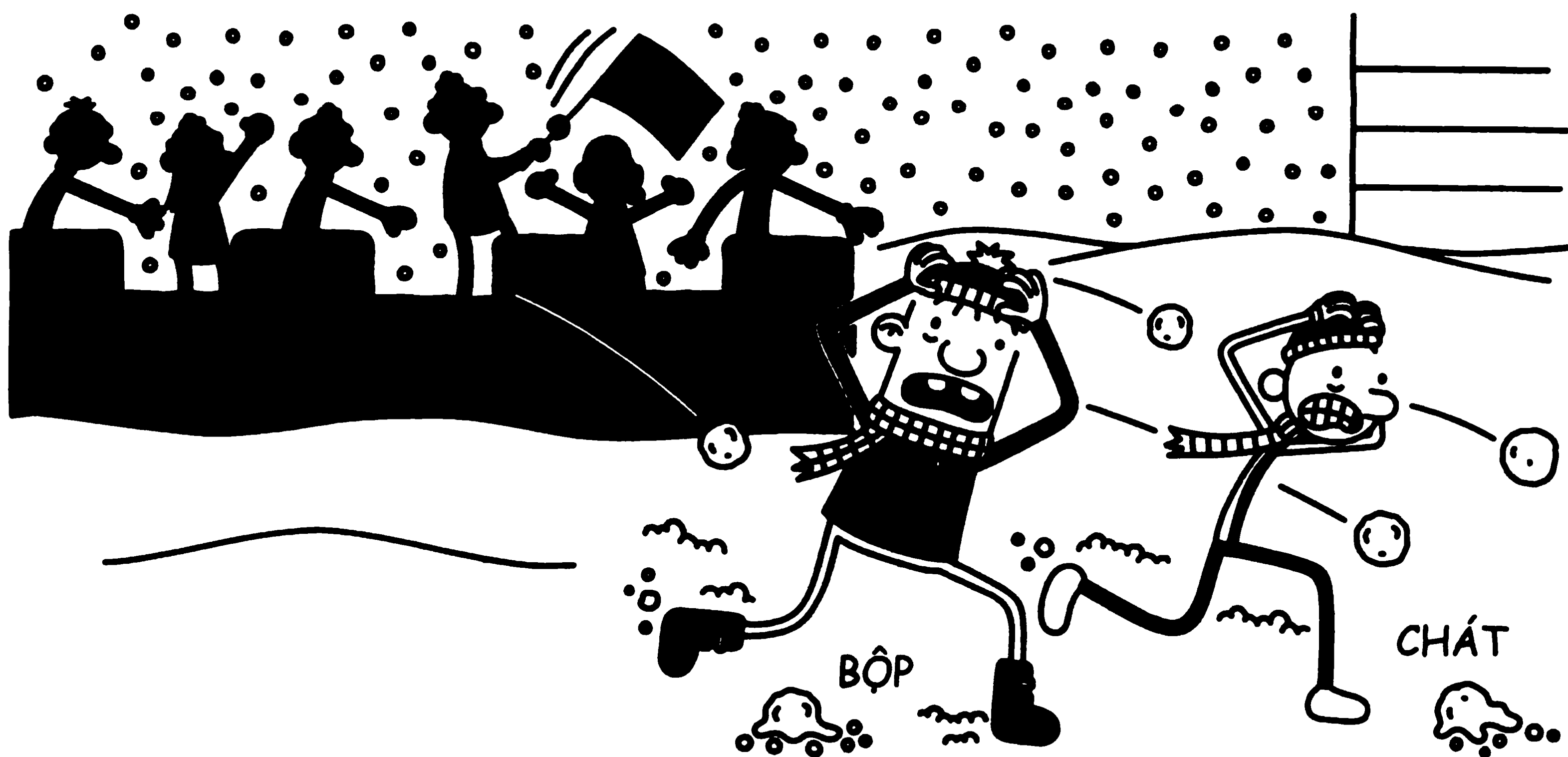
Khi xây xong, chúng tôi cắm cờ lên tường pháo đài và CHỜ ĐỢI.

Tôi nghĩ pháo đài sẽ thu hút sự chú ý nhưng không ngờ là nó lại gây sự chú ý QUÁ SỨC MONG ĐỢI. Chỉ trong vài phút, bọn nhóc hàng xóm xông vào tấn công chúng tôi từ mọi HƯỚNG.

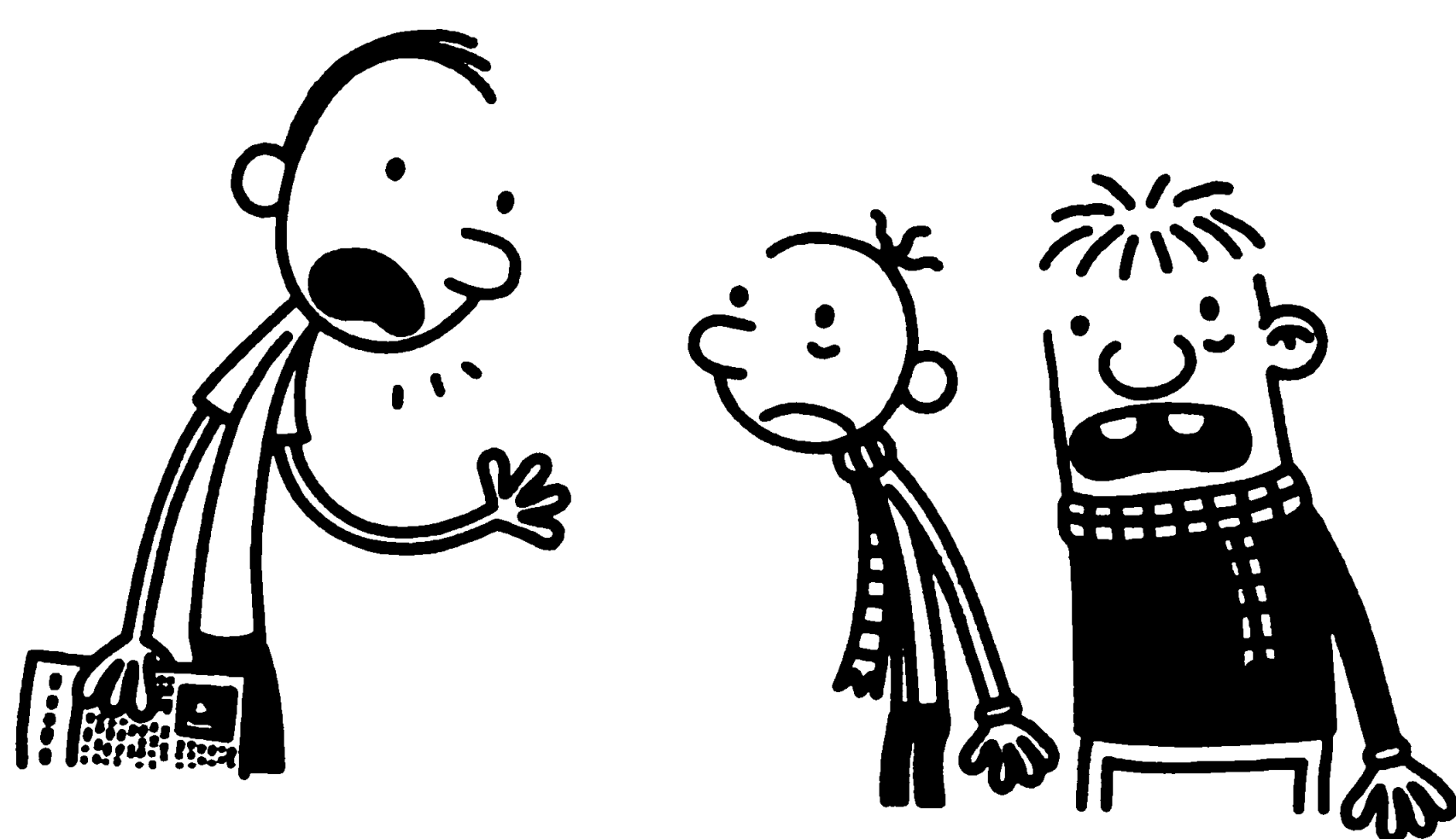

Chúng tôi bị áp đảo HOÀN TOÀN. Khi bọn kia ào ạt xông lên, hai đứa đành phải THÁO CHẠY.

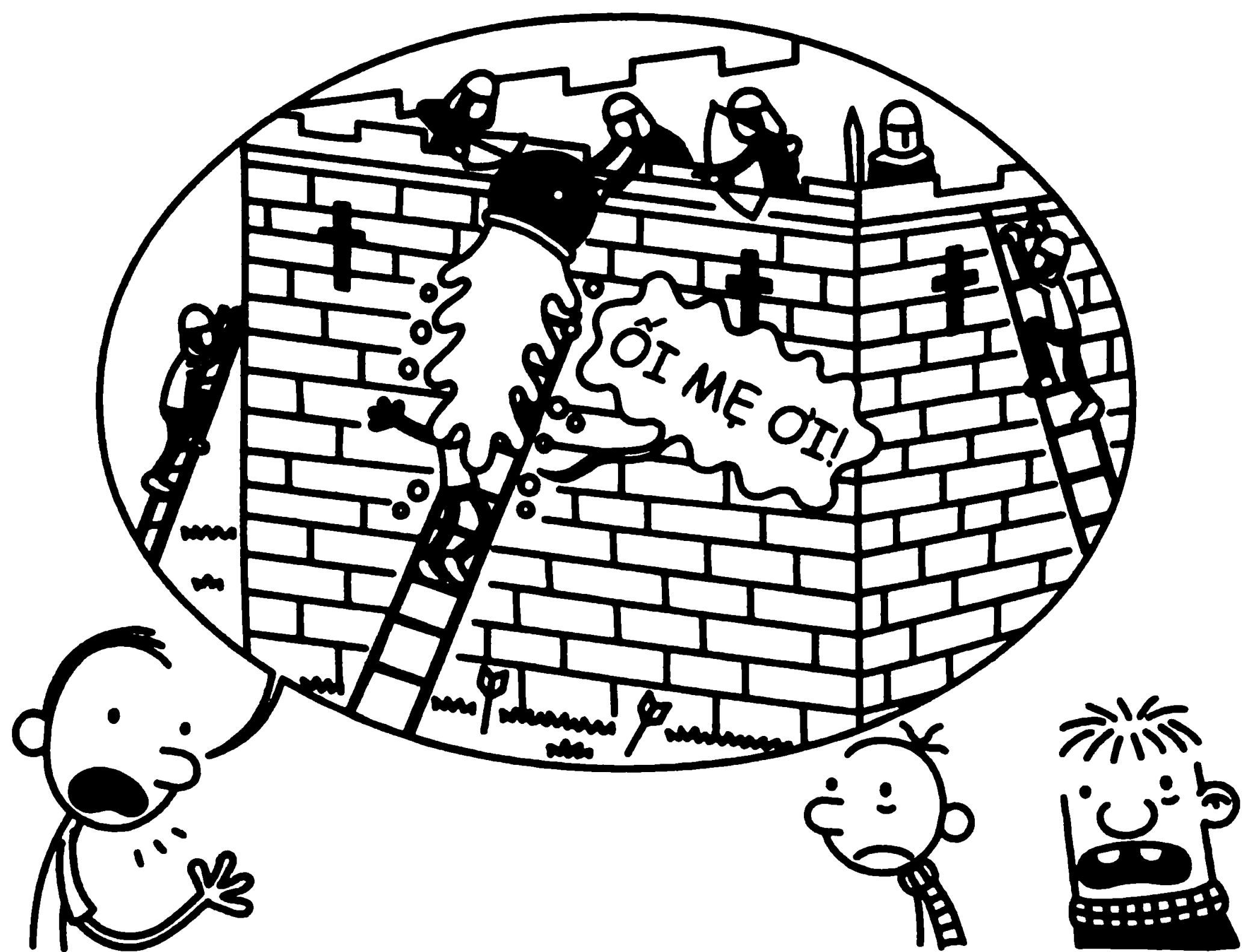
Về đến nhà, tôi kể chuyện xảy ra cho bố nghe. Nhưng khi mô tả lại hình ảnh pháo đài, bố nói rằng chúng tôi làm thế là SAI BẾT.

Bố bảo chúng tôi phải xây pháo đài ở địa thế CAO thì mới đẩy lùi được kẻ thù.

Rồi bố còn giảng một bài lịch sử dài về thành lũy và những thứ người ta làm để tự vệ thời Trung cổ.

Cách họ chiến đấu thời ấy rất TÀN BẠO. Ví dụ, khi những kẻ xâm lược tìm cách leo lên tường thành, quân lính trong thành sẽ đổ DẦU sôi lên người chúng.

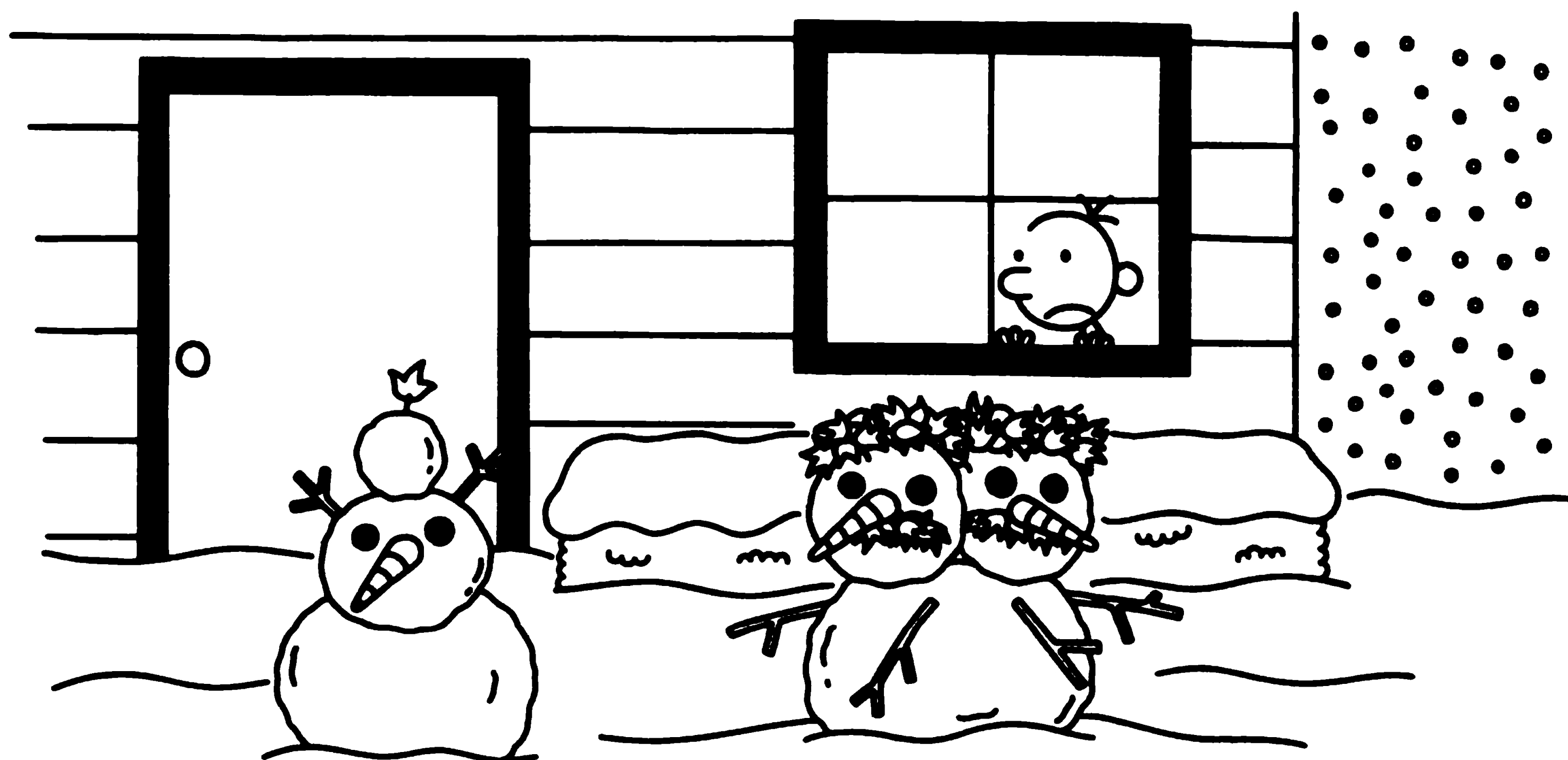

Họ vọng những trận chiến ở khu phố chúng tôi sẽ không ghê gớm tới mức ấy. Nhưng để ĐỀ PHÒNG, tối nay tôi đã thêm một mục vào danh sách đồ tạp hóa cần mua của mẹ.

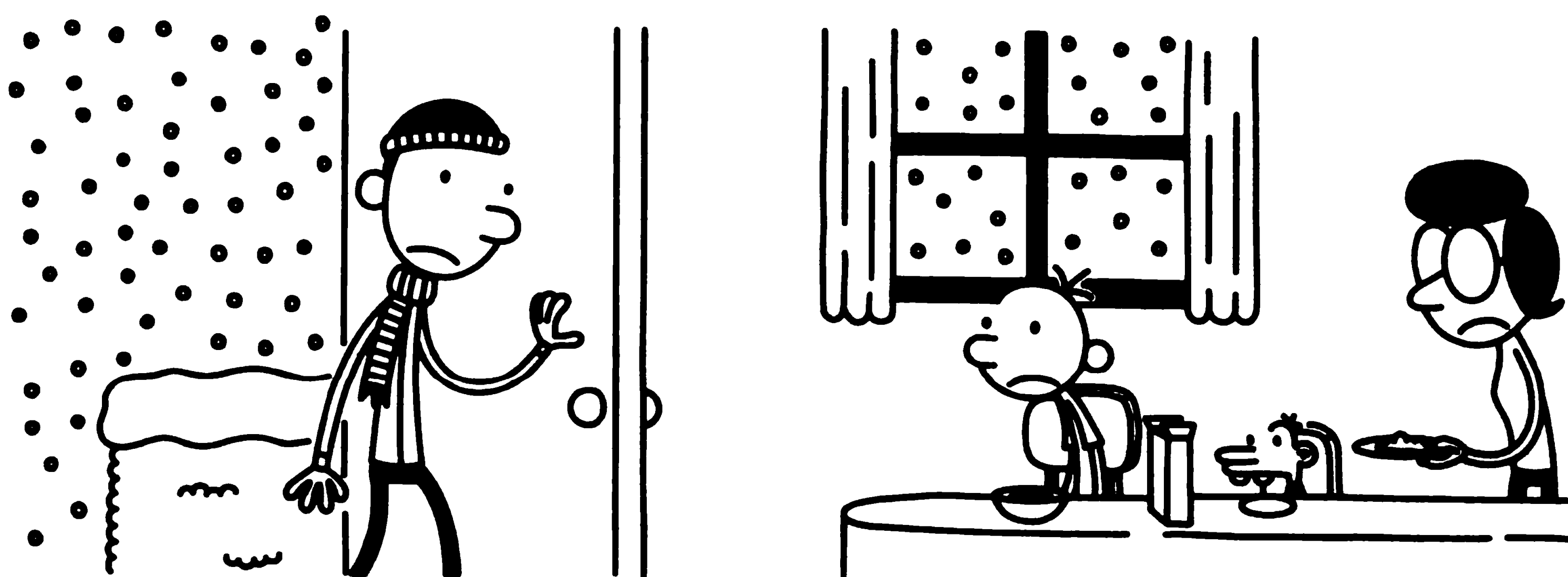
Danh sách đồ cần mua	
Trứng	Đậu
sữa	Lê
Tương cà	Pin
Bánh mì	DẦU
Dưa muối	

Chủ nhật

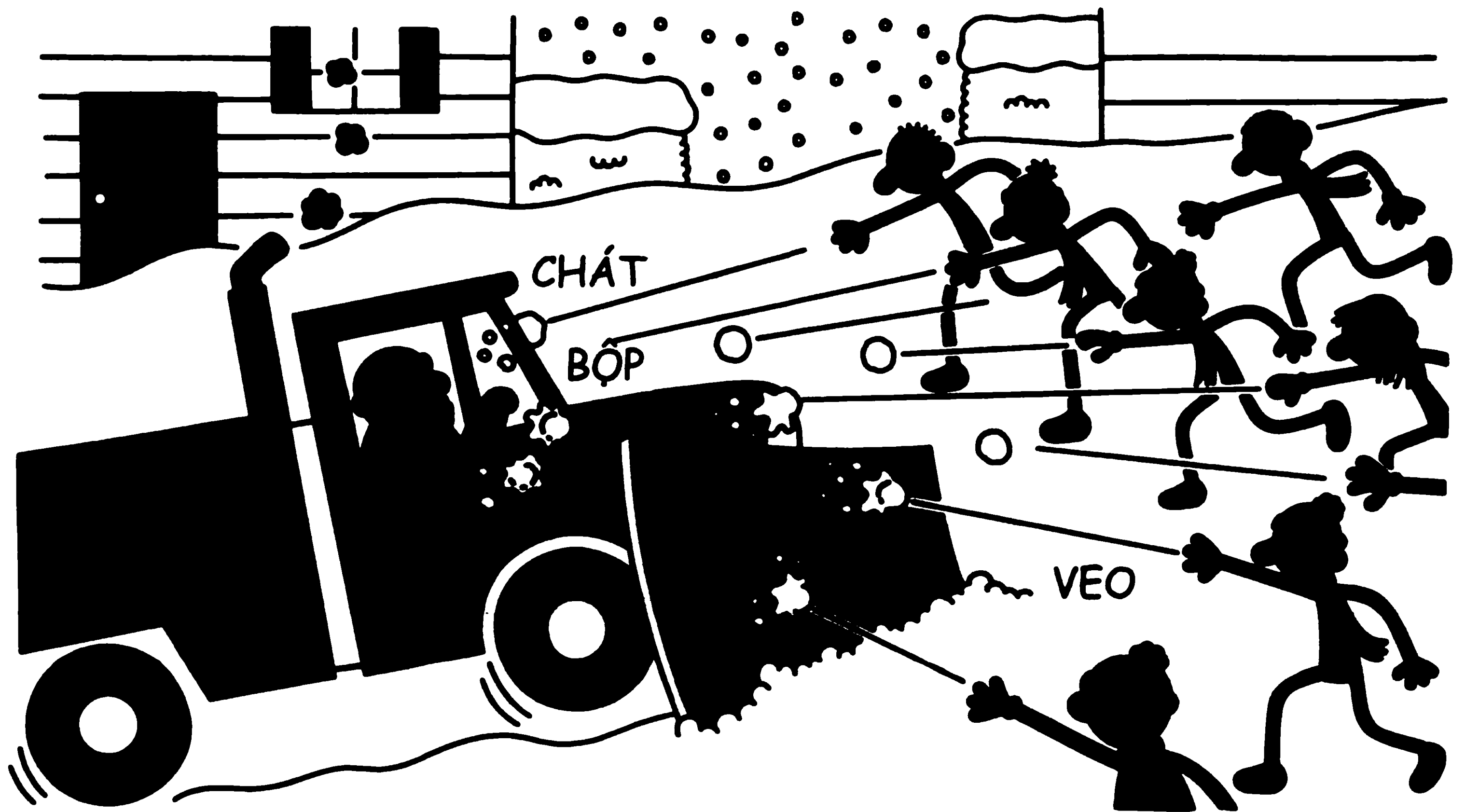
Đêm qua, tuyết rơi dày phải đến mười bảy xăng-ti-met, cả phố đã PHỦ TRẮNG tuyết. Khi thức dậy, tôi thậm chí còn không nhìn thấy ranh giới giữa SÂN và ĐƯỜNG PHỐ.

Thật ngạc nhiên vì tuyết dày THỂ NÀY mà chưa thấy máy dọn tuyết đâu cả, không ai có thể lái xe ra đường được. Nhưng lúc bố đi thể dục về, tôi mới biết chuyện gì đang diễn ra.

Bố bảo máy dọn tuyết bị KẾT khi đang cố leo lên đồi, rồi bị bộn trể trong khu phức kích, tài xế bỏ chạy để lại chiếc xe nằm chình ình giữa phố.

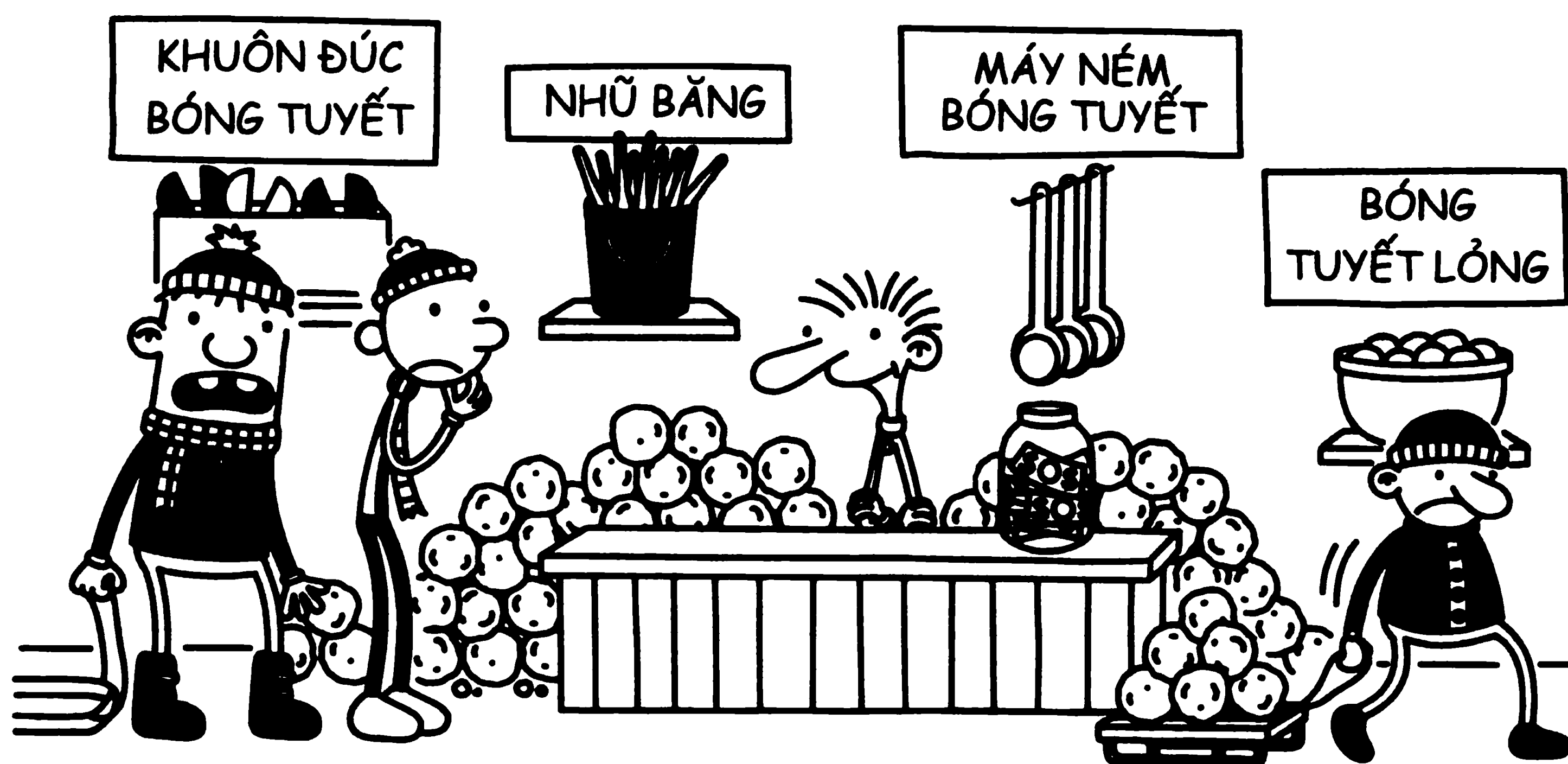
Điều đó có nghĩa là, nếu muốn chúng tôi có thể TRƯỢT TUYẾT cả ngày. Nhưng trượt tuyết chỉ dành cho bọn NHÓC thôi, trong đầu tôi đã có kế hoạch KHÁC.

Suốt đêm qua, tôi đã thức đọc hết đồng sách của bố để học cách xây dựng pháo đài và các chiến lược quân sự. Đến sáng nay thì tôi đã SẴN SÀNG.

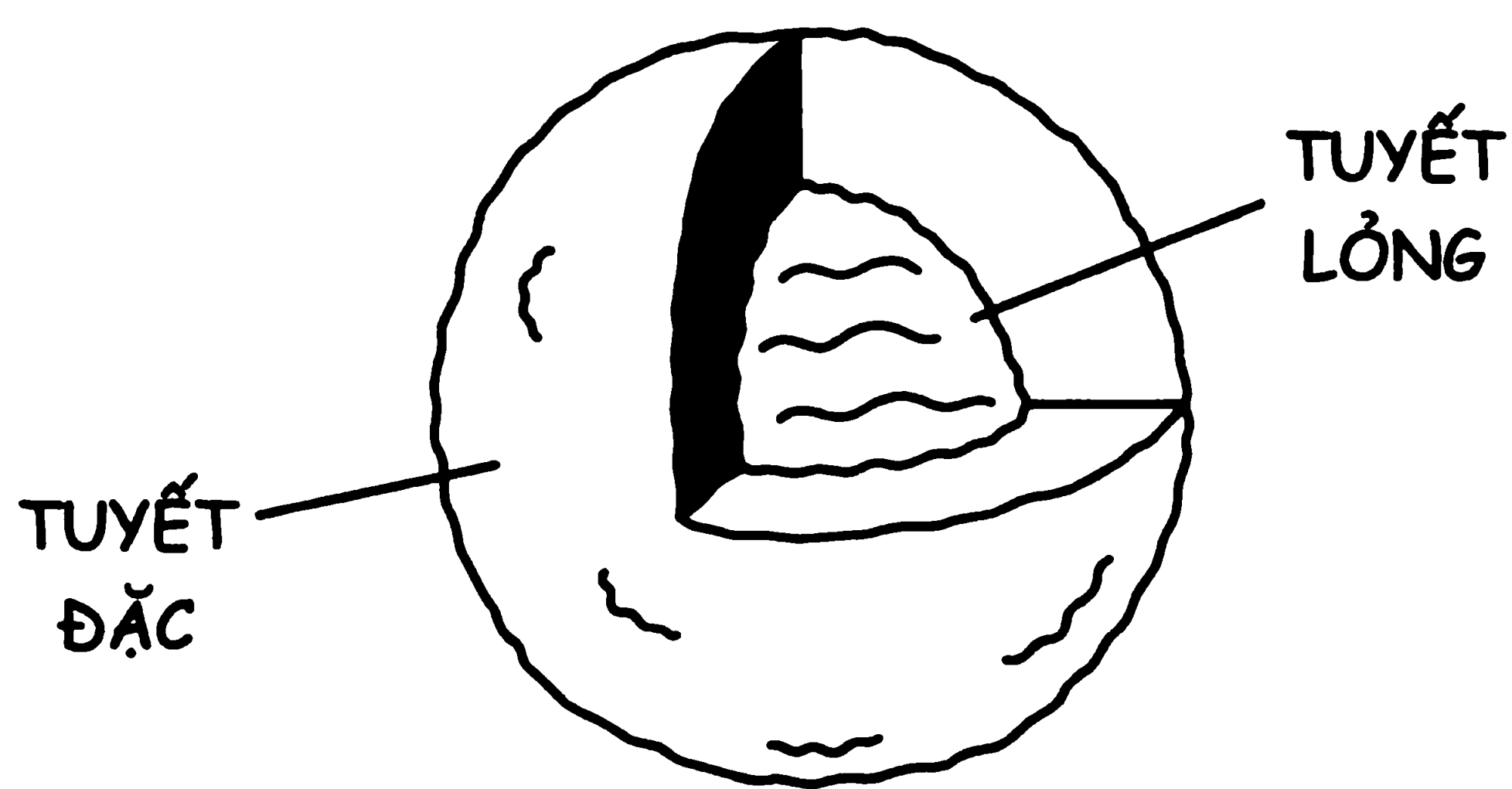
Tôi muốn cùng Rowley bắt tay ngay vào việc xây dựng. Chỉ cần bắt đầu dựng TƯỜNG thành thôi thì khả năng cũng sẽ bị TẤN CÔNG. Vì thế, cách duy nhất để chống lại là phải có ĐẠN DƯỢC.

Tôi nghĩ chúng tôi phải mua thật nhiều bóng tuyết đúc sẵn của Mitchell Pickett. Do đó, hai đứa xuống cửa hàng của cậu ta lúc này vẫn đang mở cửa. Tôi đoán chắc năm ngoái Mitchell ăn nên làm ra nên năm NÀY, cậu ta MỞ RỘNG kinh doanh thêm cả đồng thứ.

Tôi đã mượn tiền từ chiếc lọ tiết kiệm to tổ chẳng của Manny, số tiền đó đủ để mua được gần bốn chục quả bóng tuyết. Nhưng khi tôi thấy những món đồ KHÁC ở cửa hàng của Mitchell, quả thật rất khó để chọn.

Tôi hỏi Mitchell tại sao bóng tuyết lỏng trông giống y hệt bóng tuyết bình thường nhưng lại đắt gấp năm lần. Cậu ta bảo bên ngoài chúng đúng là bóng tuyết bình thường song bên trong đều chứa tuyết lỏng. Thật không thể tin nổi là làm cách nào cậu ta tạo ra được thứ quái đản như vậy.

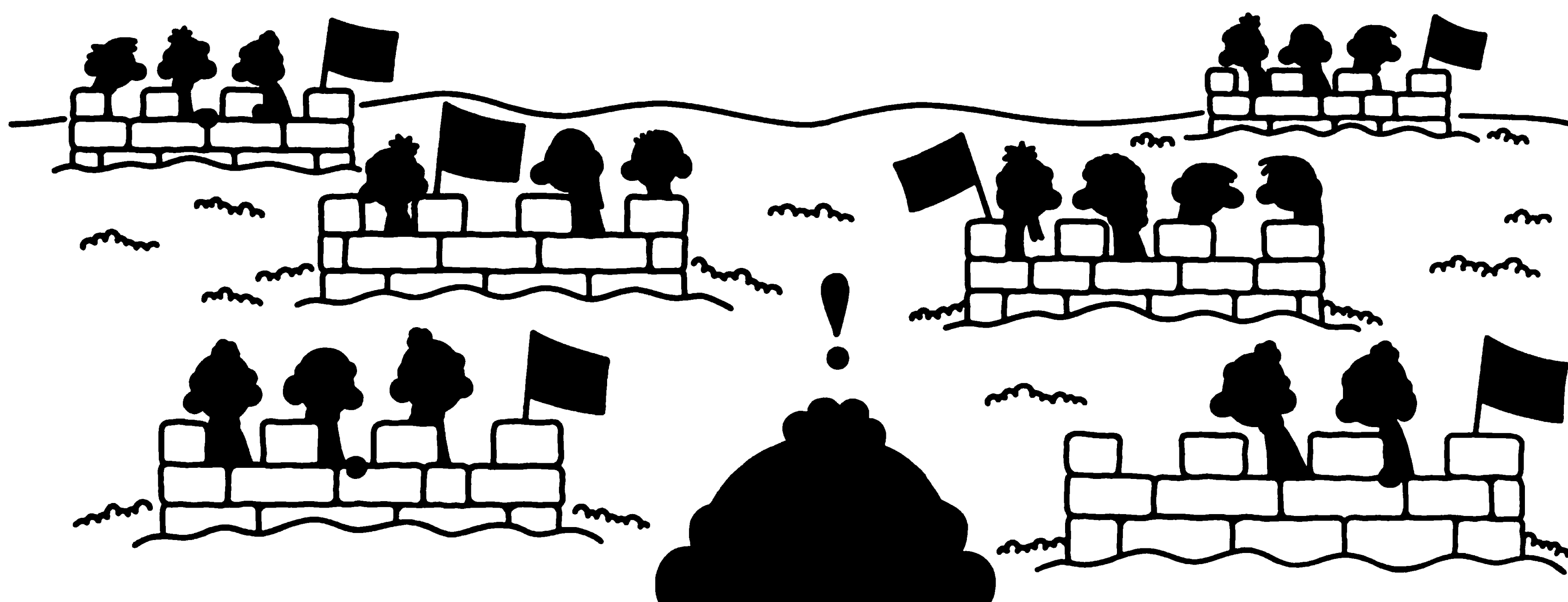

Cuối cùng, chúng tôi mua hai tá bóng tuyết, và một máy ném bóng. Tôi nghĩ hai đứa có thể dùng những thứ này bắn hạ kẻ địch từ xa.

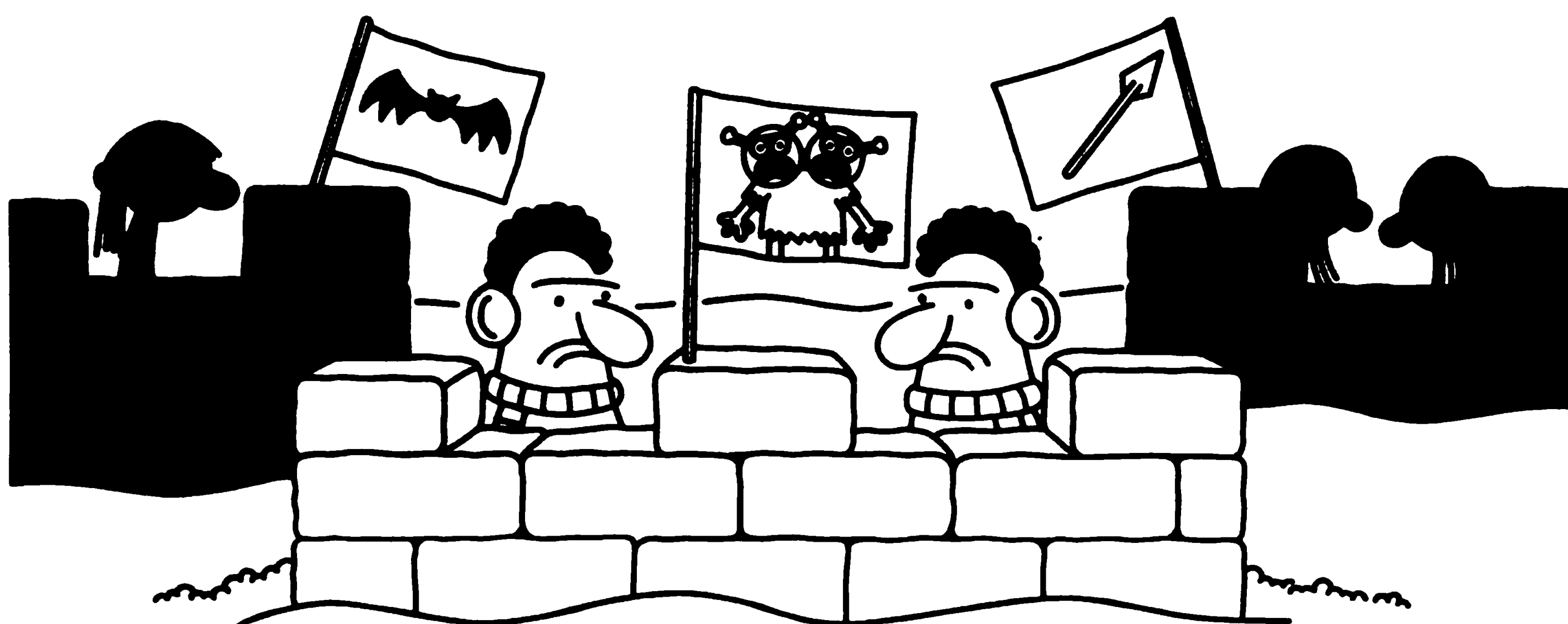
Giá mà tôi mang hết cái lọ tiết kiệm đi vì Mitchell bán cả nả bán tuyết, xem ra thứ này có thể gây thiệt hại THỰC SỰ cho kẻ địch.

Nhưng thôi, lúc khác tôi sẽ mua thứ đó. Tôi và Rowley chất đồng đồ đã mua lên xe trượt tuyết kéo về khu đất trống.

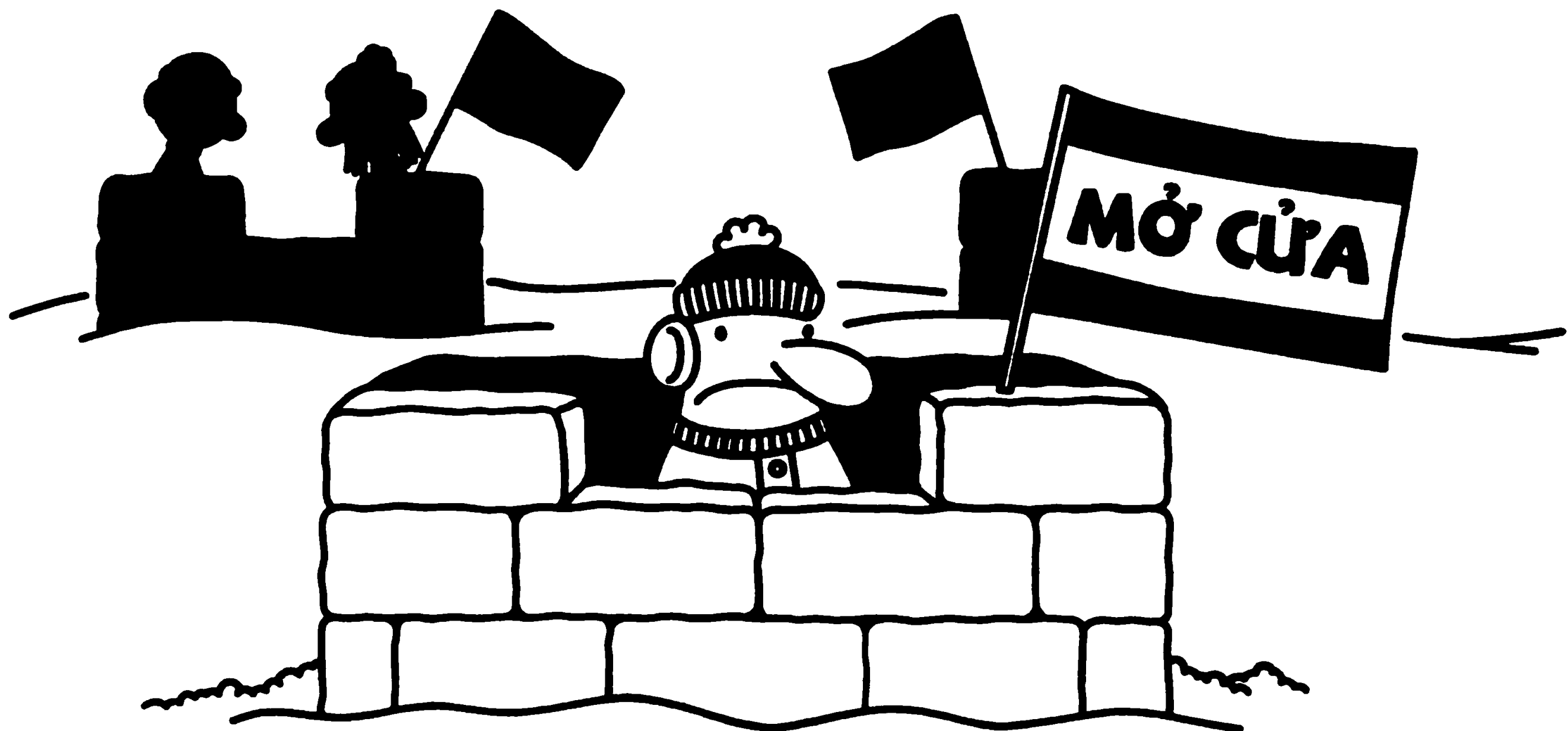
Nhưng khi về gần tới nơi, những thứ hiện ra trước mắt khiến hai đứa bị SỐC. Trên khu đất ấy đã có HÀNG LOẠT pháo đài mọc lên, bên trong mỗi pháo đài đều có vài đứa núp sẵn.

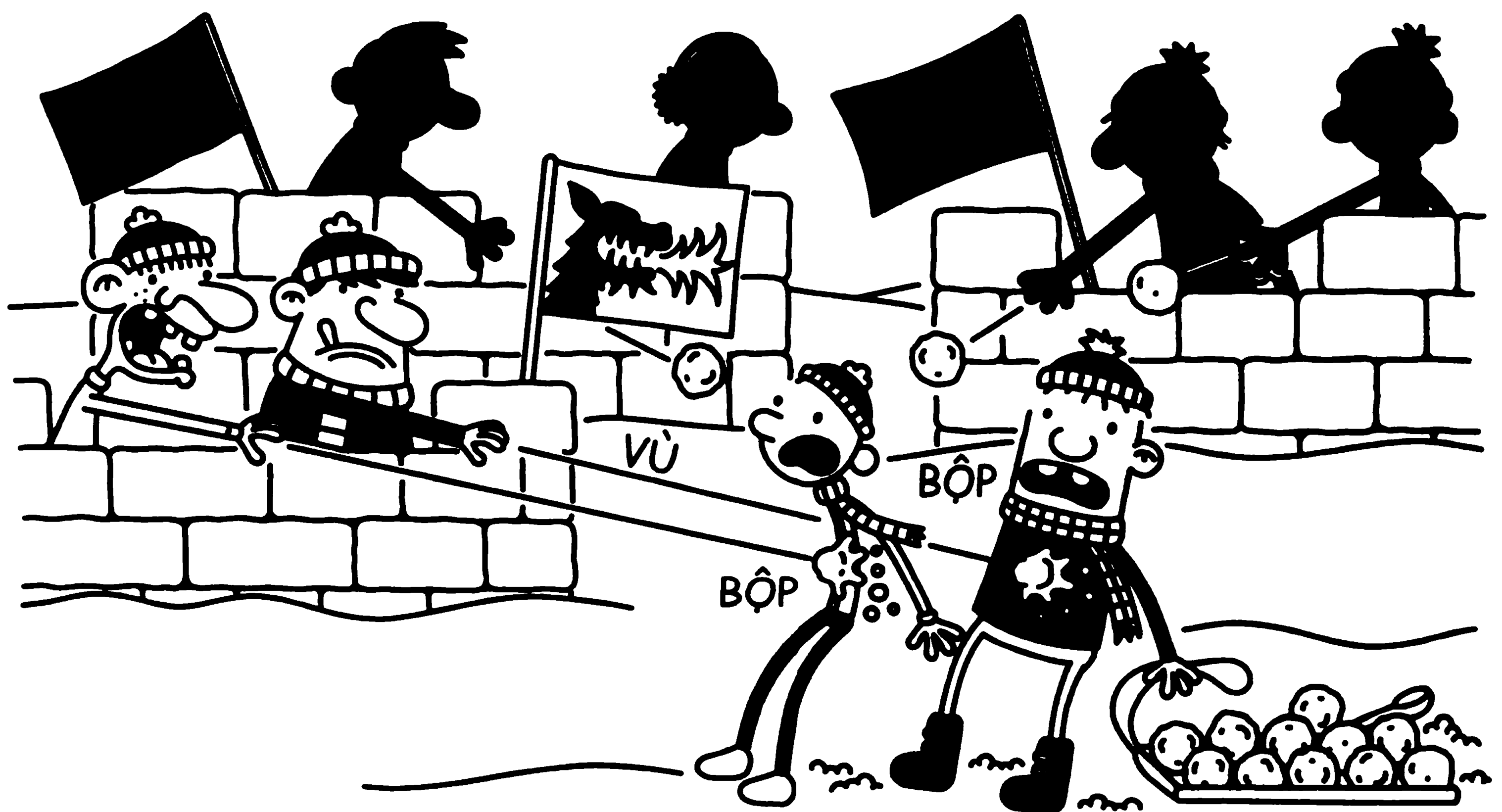
Bọn nhóc kia bắt chước y chang ý tưởng của chúng tôi, kể cả lá CỜ. Cờ của chị em nhà Marlee có hình một cây giáo, còn của Evelyn Trimble là một con dơi. Cờ của cặp song sinh nhà Garza có con yêu tinh hai đầu trông khá ấn tượng.

Song cũng có những lá cờ trông đến là LỖM. Bố của Marcus Marconi có hiệu bánh pizza ở trung tâm thành phố nhưng đã dẹp tiệm, thằng Marcus dùng luôn lá cờ trước kia vẫn treo ở trước cửa.

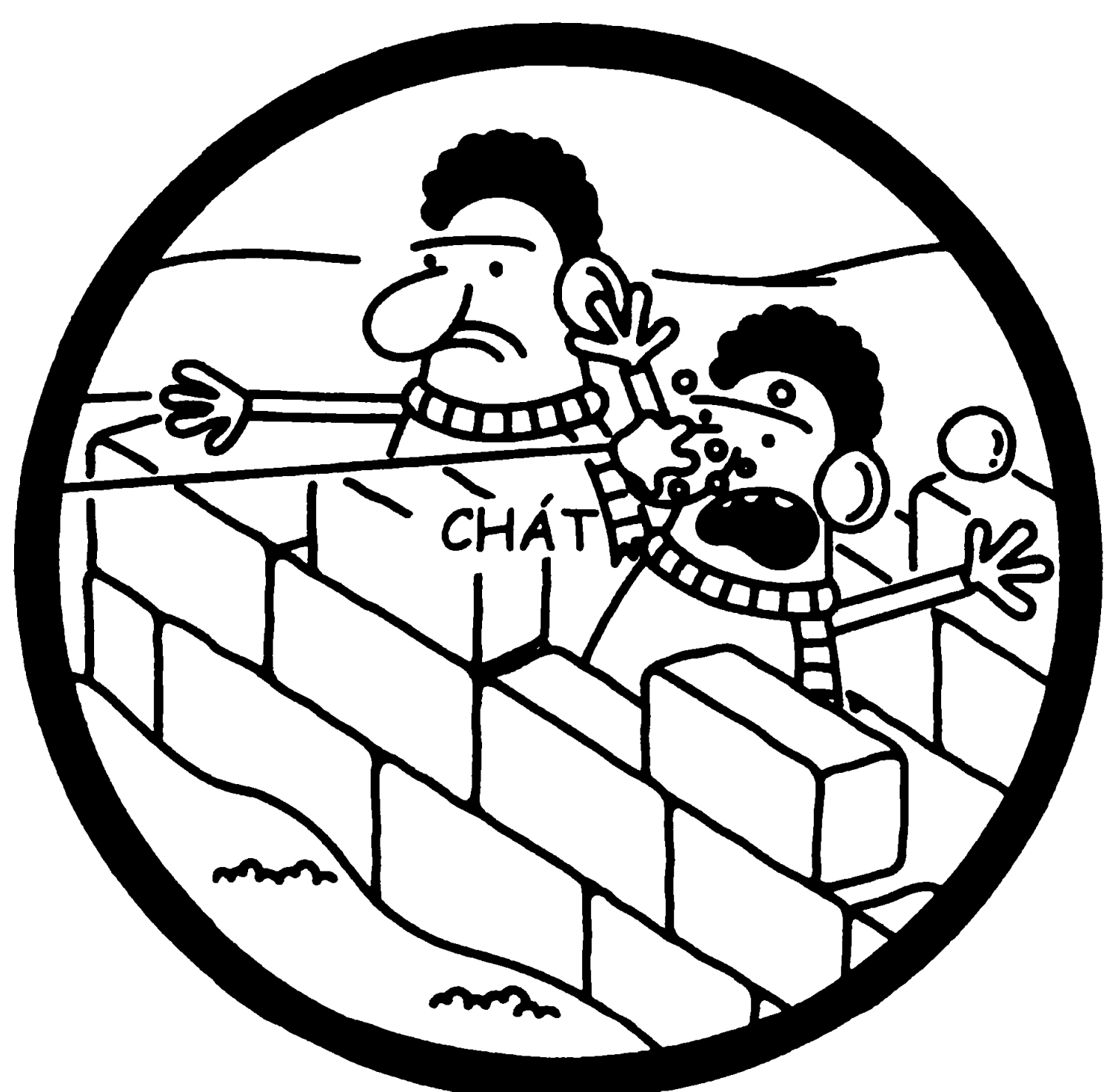
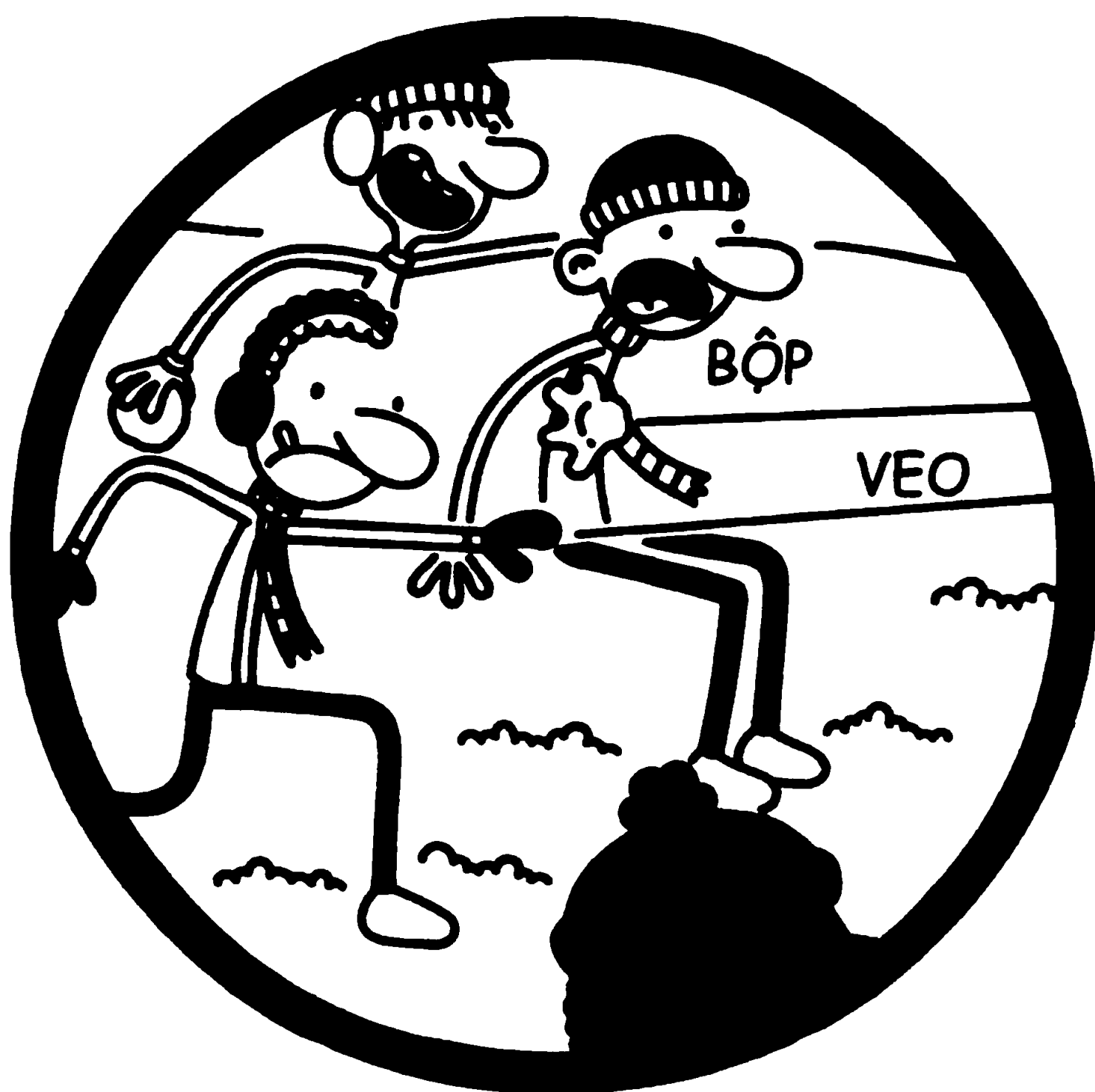
Chúng tôi tiến đến gần hơn để xem còn những đứa nào NỮA, tuy nhiên khi vừa lại gần khu đất thì lập tức bị Ernesto, Gabriel và một số đứa KHÁC bắt đầu NÃ ĐẠN.

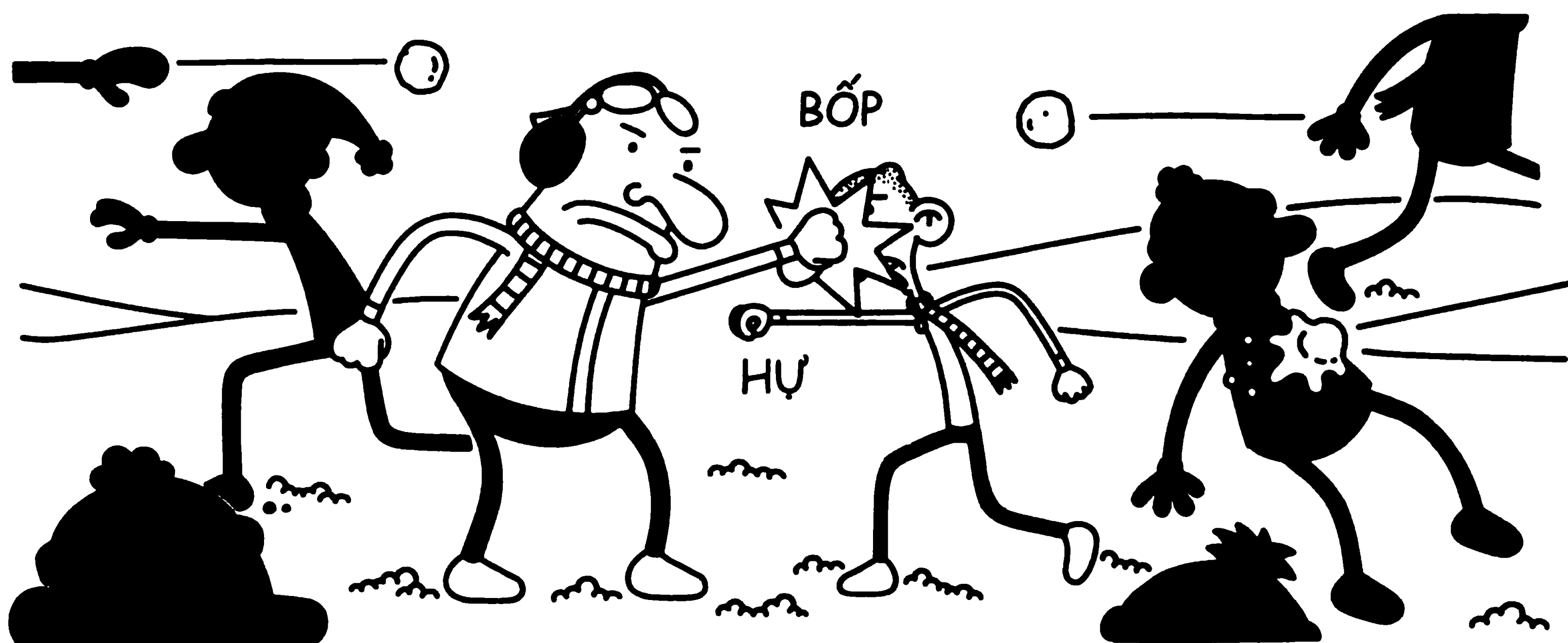
Khu đất trống giờ đã kín mít, CHẶNG còn chỗ cho chúng tôi xây pháo đài nữa. Tôi và Rowley chỉ còn cách đi chiếm pháo đài của kẻ KHÁC.

Tôi có mang theo ống nhòm lấy từ ga-ra, nên có thể quan sát được mọi thứ mà không cần phải đến GẦN.

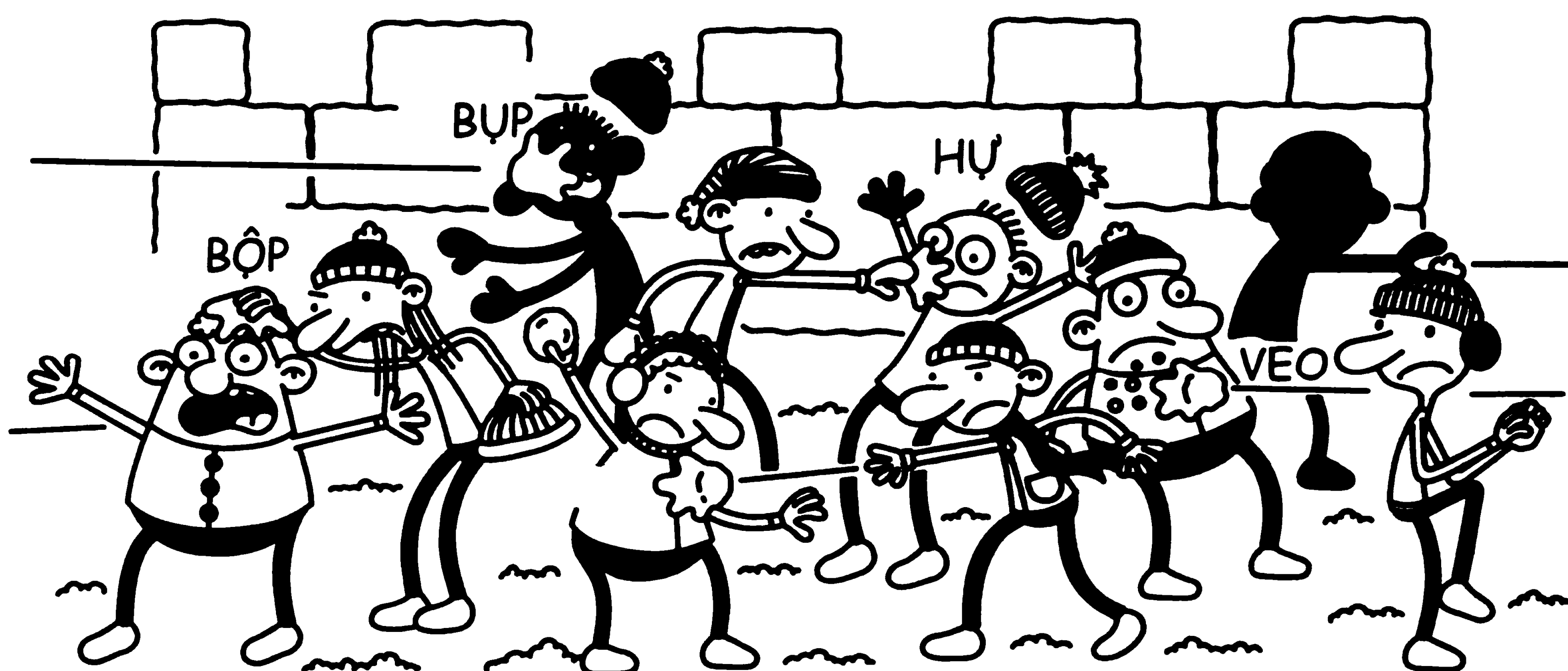
Nhưng chỉ năm phút sau khi chúng tôi rời khỏi đó, mọi thứ đã trở nên NÁO LOẠN. Gabriel và Ernesto choảng nhau với chị em nhà Marlee, còn đám trẻ con tự học ở nhà thì đang chiến đấu với anh em sinh đôi nhà Garza.

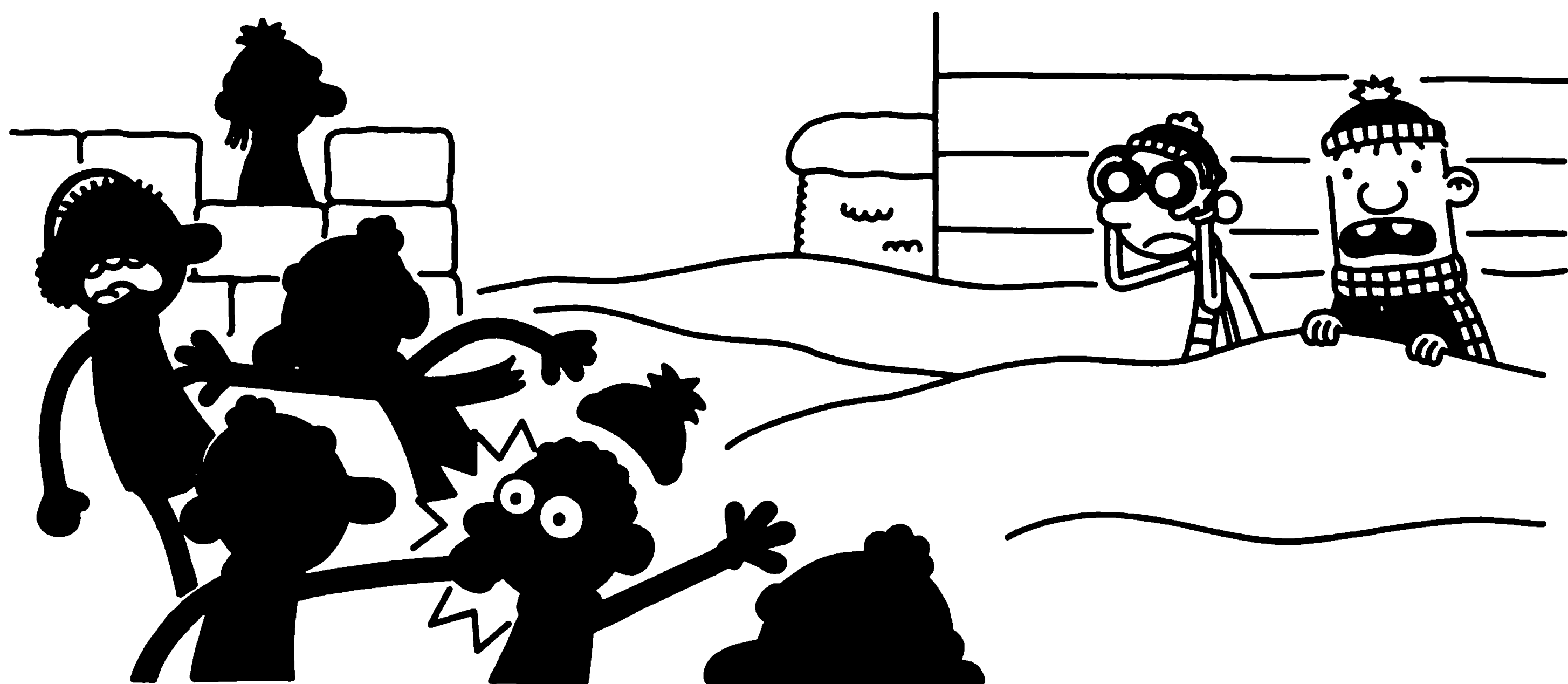
Emilia Greenwall và Evelyn Trimble đã bắt tay với nhau để tấn công Anthony Denard và Sheldon Reyes, còn Gờ giảm tốc và Latricia Hooks đang giải quyết nhau bằng **NĂM ĐẤM**.

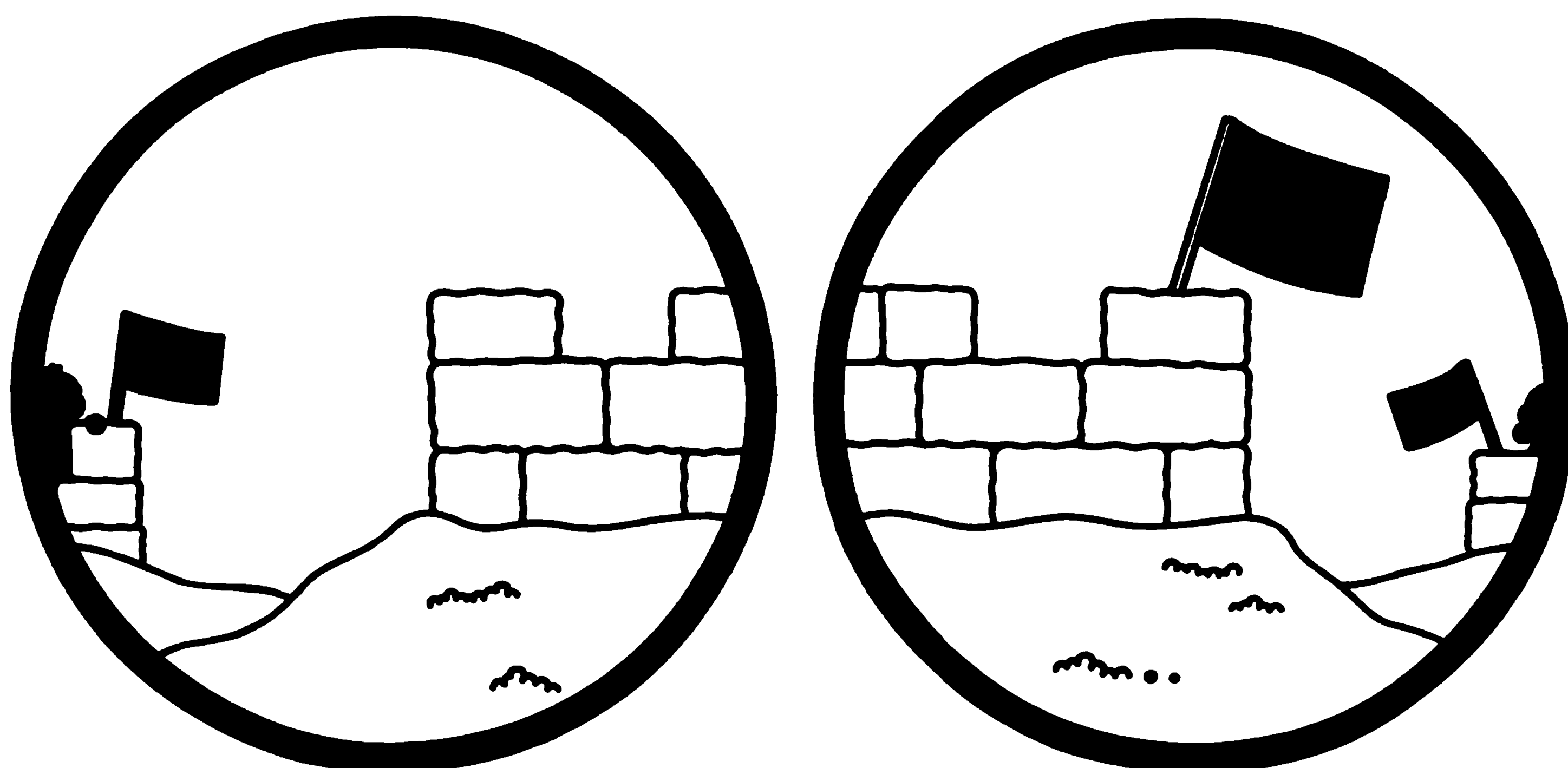
Nhưng tôi không tập trung toàn bộ tâm trí vào những thứ đó, mà tìm kiếm pháo đài **DỄ CÔNG PHÁ** nhất và **PHÁT HIỆN** được một cái khá hợp lý. Một đứa sống trong căn nhà liền kề đã xây một pháo đài trông chắc chắn ra trò, song xem ra bọn nó vẫn không hề hòa thuận với nhau như thường lệ.

Tôi cho rằng chỉ cần tự đánh nhau là bọn nhóc này sẽ mệt đừ đừ. Lúc ĐÓ, tôi và Rowley có thể TẤN CÔNG BẤT NGỜ. Hai đứa liền tiến lại gần hơn để chờ thời cơ.

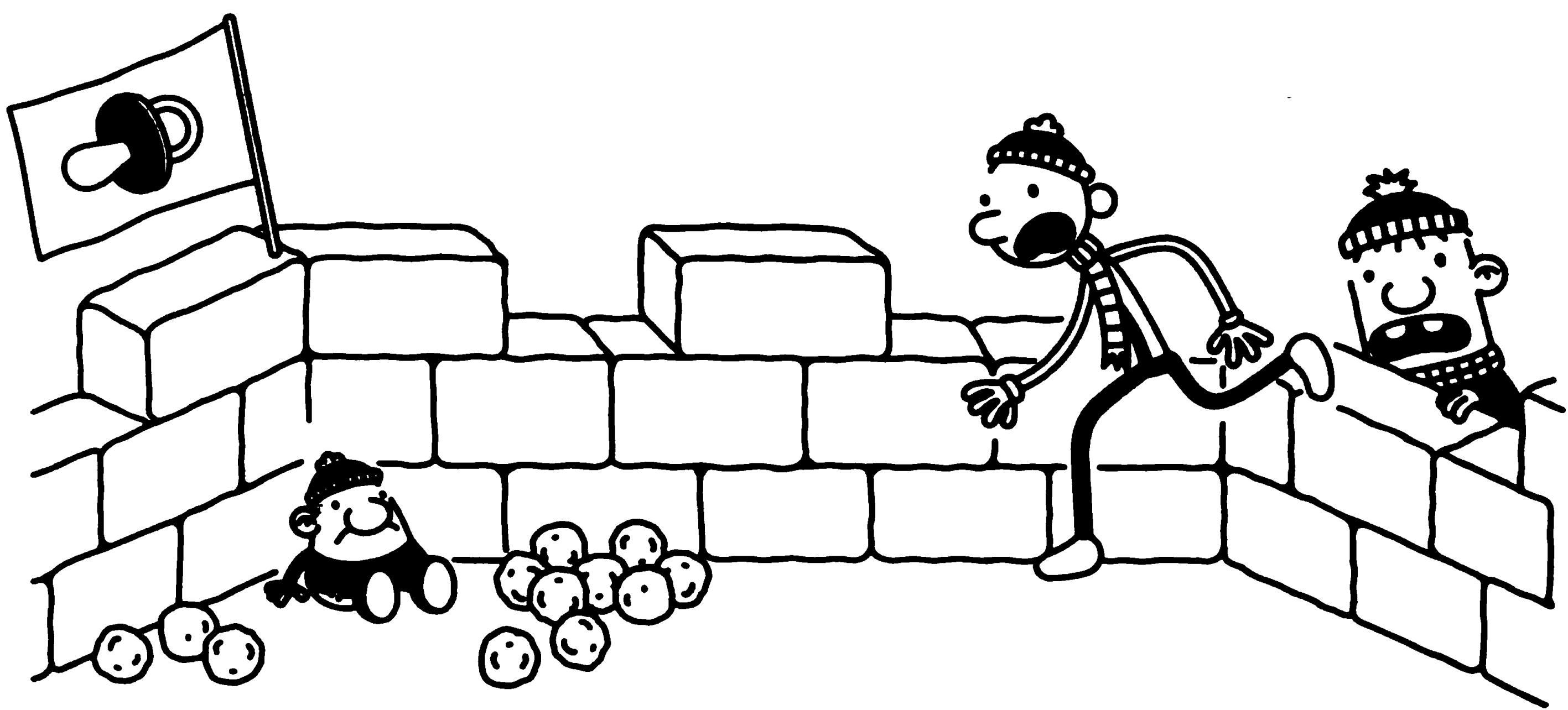

Chợt tôi trông thấy một pháo đài không có người BÊN TRONG. Nó nằm một mình trên đỉnh ụ tuyết lớn. Tôi nhớ tới những điều bố nói về địa thế CAO thì pháo đài này đúng là có một vị trí thật HOÀN HẢO.

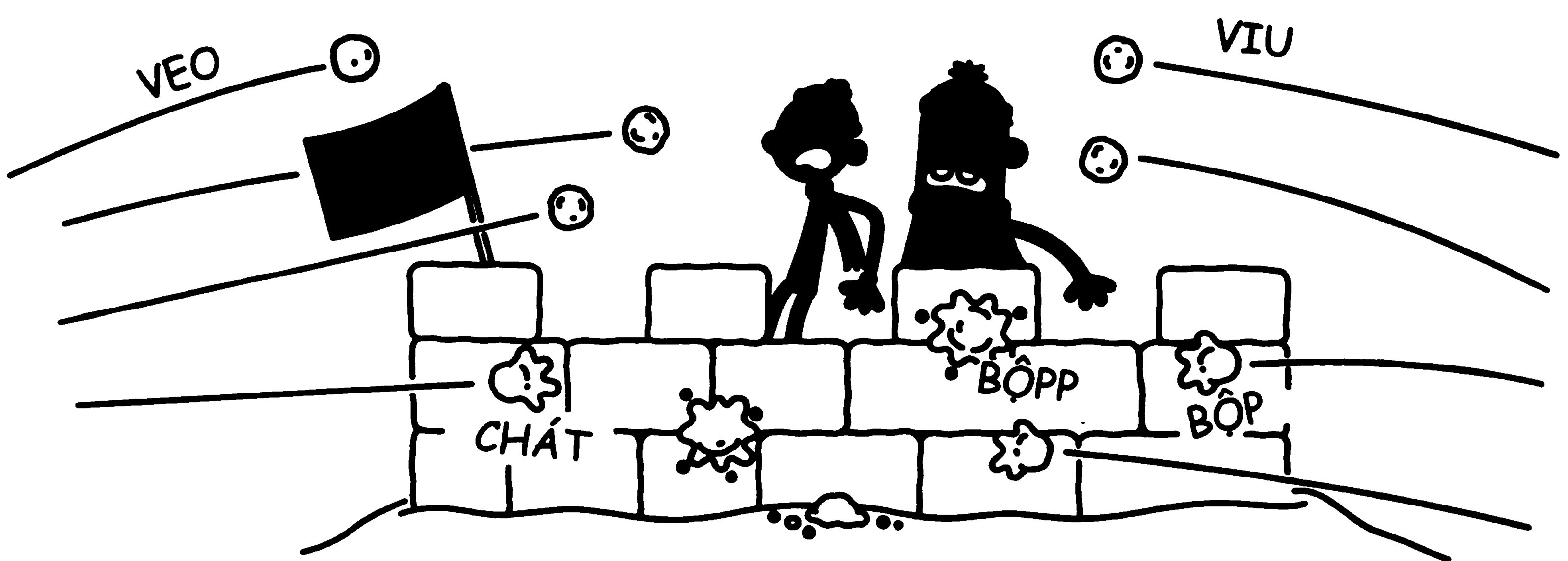

Tôi không hiểu tại sao có kẻ xây một pháo đài lớn rồi BỎ MẶC, nhưng đây đúng là cơ hội ngàn năm có một cho chúng tôi. Tôi và Rowley lặng lẽ bò quanh pháo đài rồi leo qua bức tường phía sau.

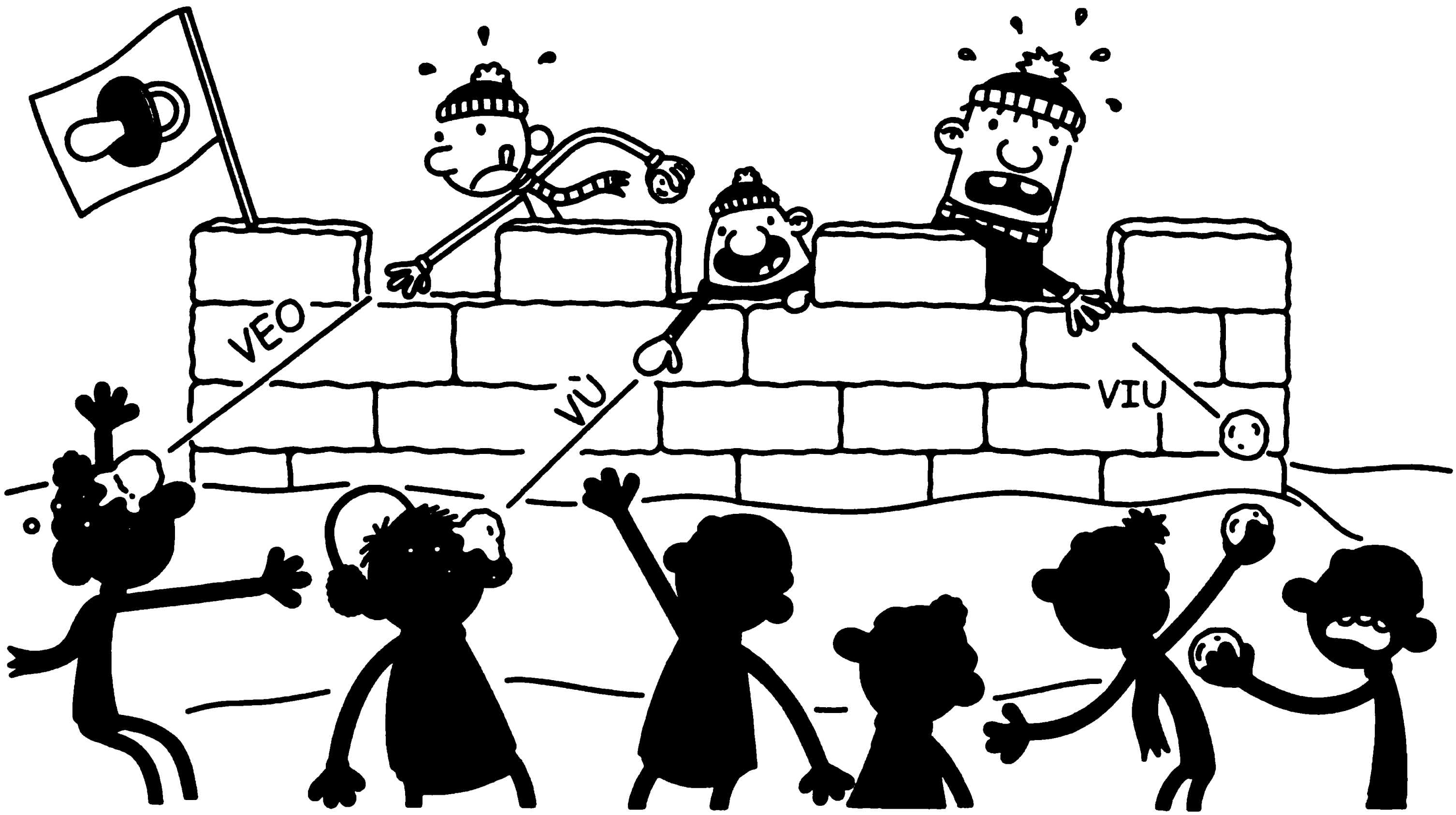
Hóa ra pháo đài này KHÔNG hề bị bỏ trống. Nó là của Bé Gibson, lúc này đang ở bên trong cùng một đồng bóng tuyết.

Có điều, đúng thời điểm hai đứa tôi đột nhập vào thì cũng là lúc pháo đài bị TẤN CÔNG.

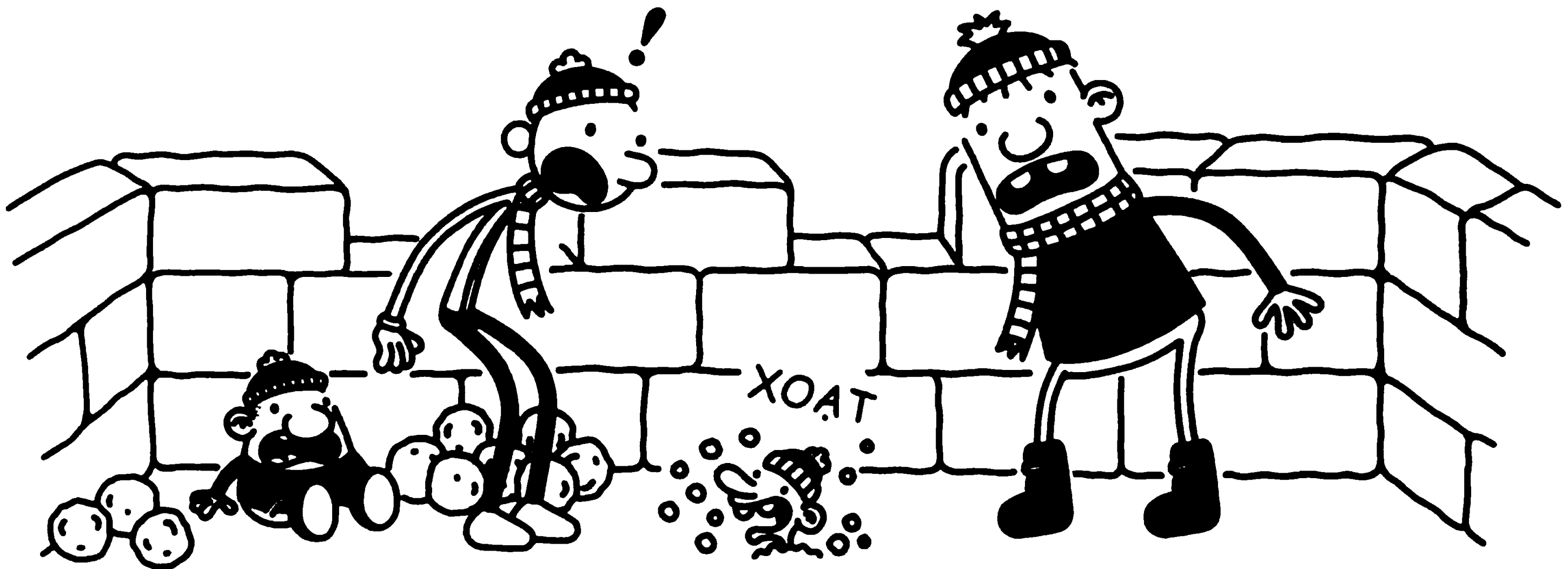
Có lẽ bọn tự học ở nhà cũng biết về ĐỊA THỂ nên chúng muốn CHIẾM TRỌN pháo đài này. Nhưng khi leo lên ụ tuyết, bọn đó liền bị chúng tôi đẩy bật xuống. Lúc này, ngay cả Bé Gibson cũng tham chiến.

Rồi bọn nhóc bắt đầu tấn công chúng tôi từ mọi hướng khiến lâu đài càng lúc càng khó bảo vệ hơn.

Mấy đứa sống trong căn hộ liền kề đã tách làm hai nhóm để tấn công chúng tôi từ cả bên trái VÀ bên phải, còn Ernesto và Gabriel dùng máy ném bóng tuyết để bắn tỉa từ pháo đài của BỌN CHÚNG.

Trong khi cả ba đang cố đối phó với sự tấn công từ MỌI hướng, thì mấy đứa trẻ nhà cô Jimenez đột ngột chui lên từ chân pháo đài khiến chúng tôi HOÀN TOÀN bất ngờ.

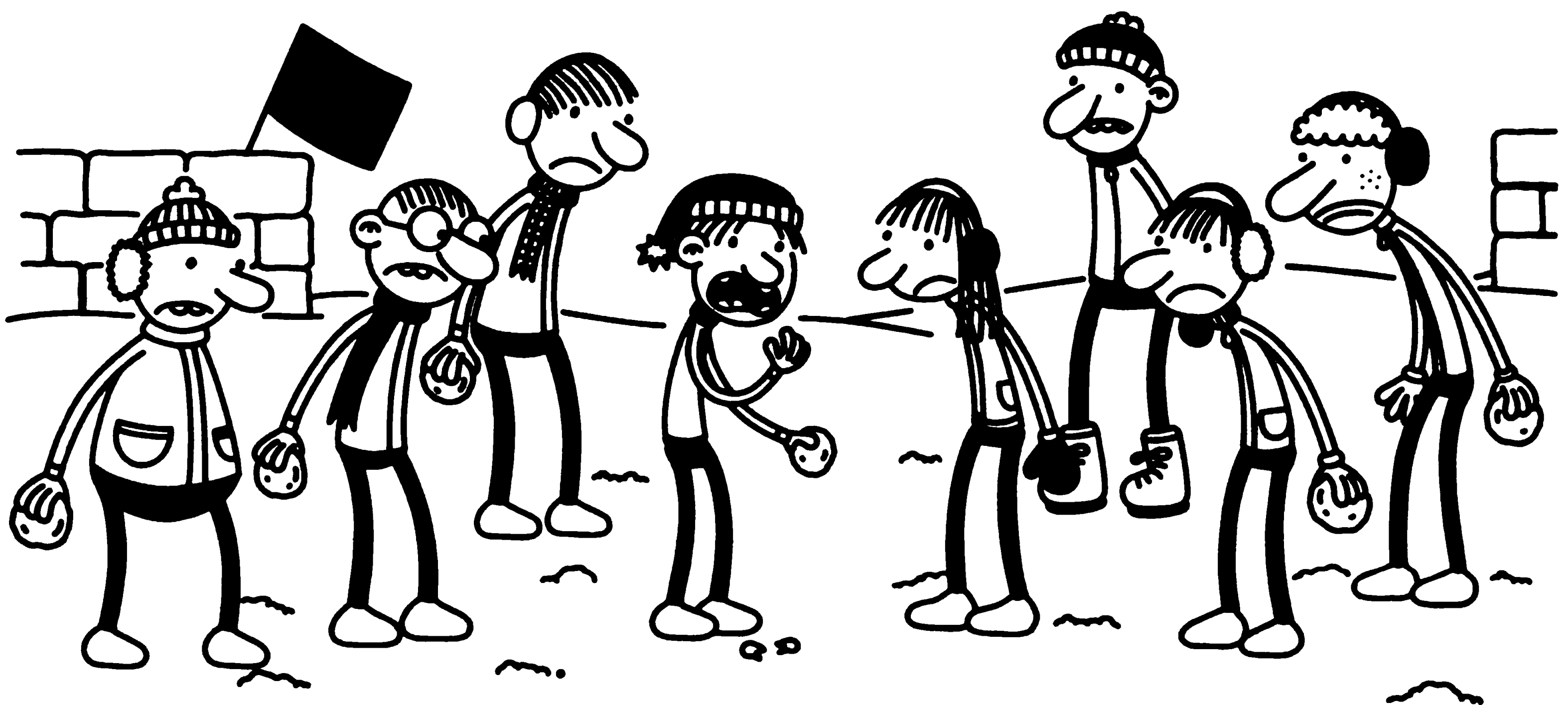
Chẳng mấy chốc, pháo đài đầy nhóc bọn trẻ con MẪU GIÁO. Tệ hơn nữa là chị em nhà Marlee còn lên tấn công chúng tôi từ phía sau. Đáng sợ nhất là bọn con gái đó cứ nhắm vào MẮT mà ném.

Tôi và Rowley bị đẩy ra khỏi pháo đài và lạc vào bãi chiến trường lúc này đang CỰC KỲ LỘN XỘN. Bọn chúng tấn công LẤN NHAU không cần bất cứ trật tự gì.

Rồi một chuyện xảy ra khiến tất cả KHỦNG LẠI. Joe O'Rourke ăn nguyên một quả bóng băng vào miệng khiến mấy chiếc RĂNG cửa của nó đi tong.

Ở khu nhà tôi, bóng băng bị cấm dùng trong các trận chiến bóng tuyết. Thế nên khi có kẻ vi phạm, tất cả biết rằng mọi việc đã đi quá xa.

Đại diện các đội quân tổ chức một cuộc họp giữa bãi đất trống để thống nhất LUẬT LỆ.

Tất cả cùng nhất trí loại bỏ toàn bộ bóng băng ra khỏi cuộc chiến, bóng tuyết bị lẫn nước tiểu cũng vậy. Chúng tôi cũng đưa ra một loạt quy định KHÁC như không ĐƯỢC nhồi tuyết vào mũ của bất kỳ đứa nào rồi úp lên đầu nó.

Khi đã thống nhất mọi quy định, chúng tôi đã sẵn sàng cho trận chiến tiếp theo.

Nhưng trong lúc mải mê BÀN CHUYỆN luật lệ, tất cả đều không nhận thấy những gì đang diễn ra ngay SAU LƯNG.

Bọn phố dưới đã lén mang theo xe trượt tuyết lên tận đỉnh đồi, đến lúc ấy thì chúng tôi chẳng thể làm gì để ngăn BỌN CHÚNG được nữa.

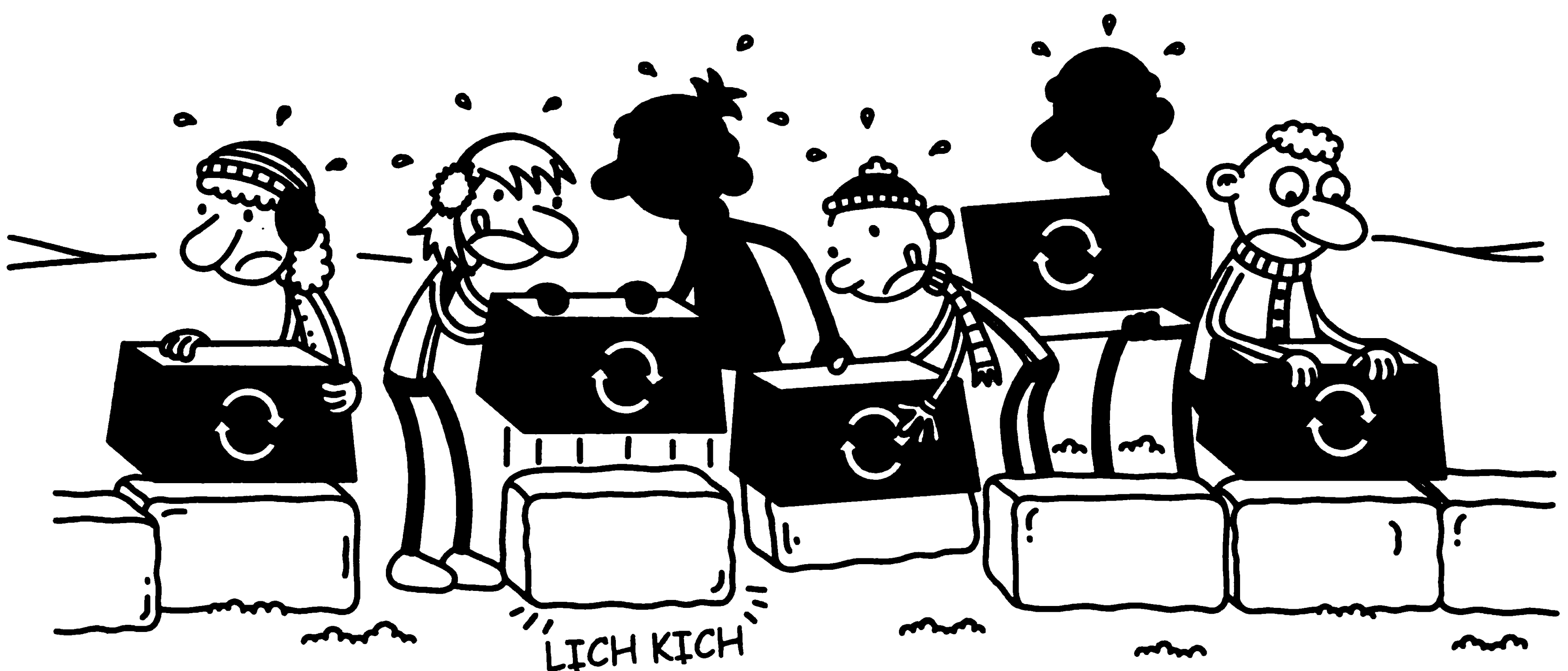
Điều DUY NHẤT khiến bọn trên đồi đoàn kết với nhau: đó là bọn CHÂN ĐỒI đang tìm cách chiếm những thứ CỦA CHÚNG TÔI. Chẳng nhiều nhận gì nhưng chúng tôi cũng có QUẢ ĐỒI, đừng hòng có kẻ nào mong tìm cách chiếm được nó.

Chùng nào chiếc xe dọn tuyết còn bị kẹt, chúng tôi biết bọn kia sẽ còn tiếp tục mò ĐẾN.

Thế nên, chúng tôi quyết định HÀNH ĐỘNG.

Cách duy nhất chặn đứng bọn phố dưới tiếp tục lên đồi là xây một BỨC TƯỜNG ngăn. Chúng tôi không có ý định xây dựng một bức tường yếu ớt mà bọn kia chỉ cần xô cái là đổ mà muốn có thứ gì đó phải thật CHẮC CHẮN.

Nhưng chúng tôi cũng cần làm thật NHANH vì lúc này bọn chúng đang tiếp tục lũ lượt kéo xe trượt tuyết lên đồi. Do vậy, chúng tôi gom mấy thùng rác tái chế ở những nhà xung quanh và bắt đầu XÂY DỰNG.

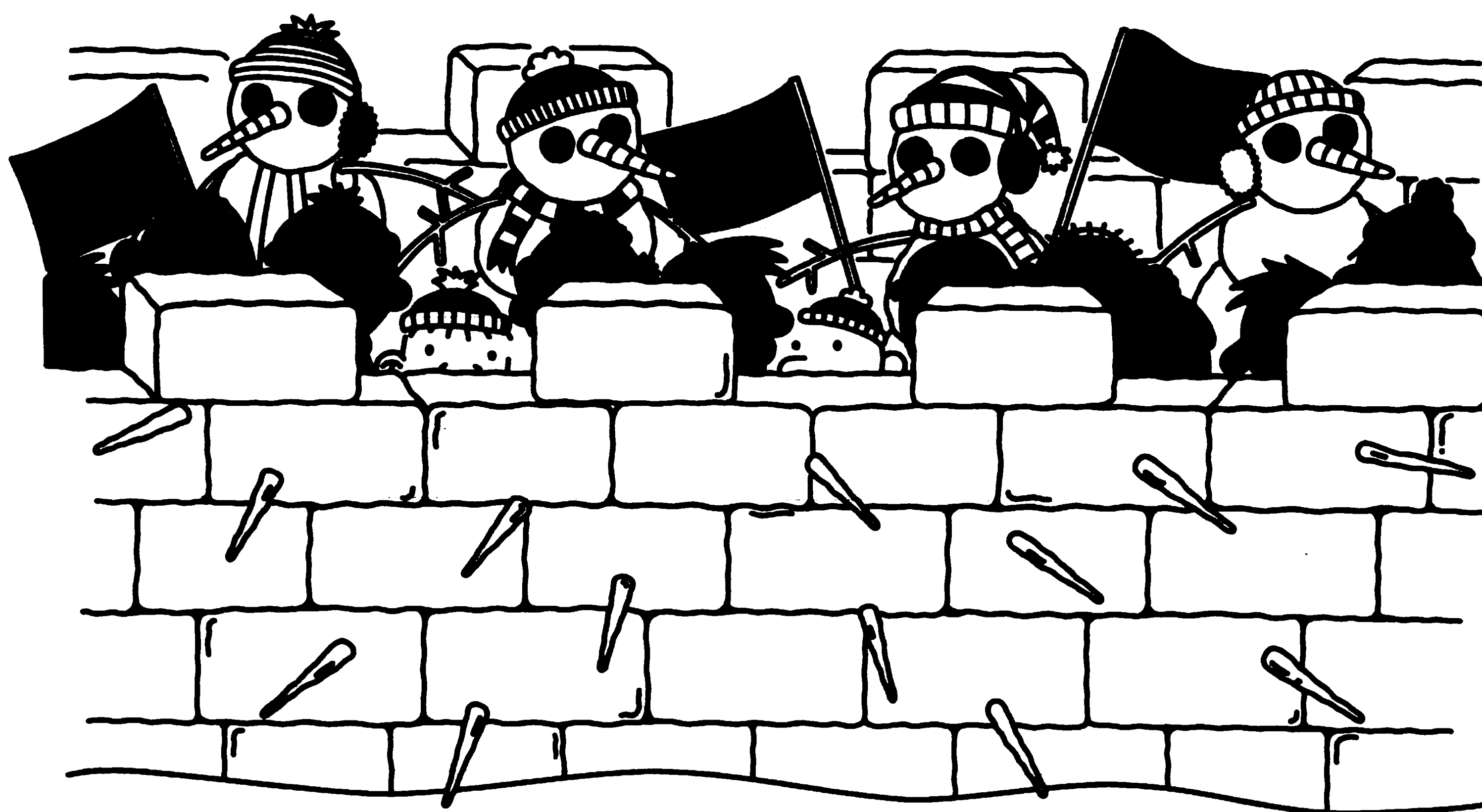

Cả bọn xây một bức tường ĐÔI để nếu kẻ nào phá được lớp đầu tiên, chúng sẽ phải giải quyết tiếp lớp THỨ HAI. Sau đó, chúng tôi dự trữ bên trong một ĐỒNG lớn bóng tuyết.

Vì không thể kiếm đâu ra dầu sôi nên tôi phải Rowley lên nhà nó đổ sô-cô-la nóng vào mấy cái phích.

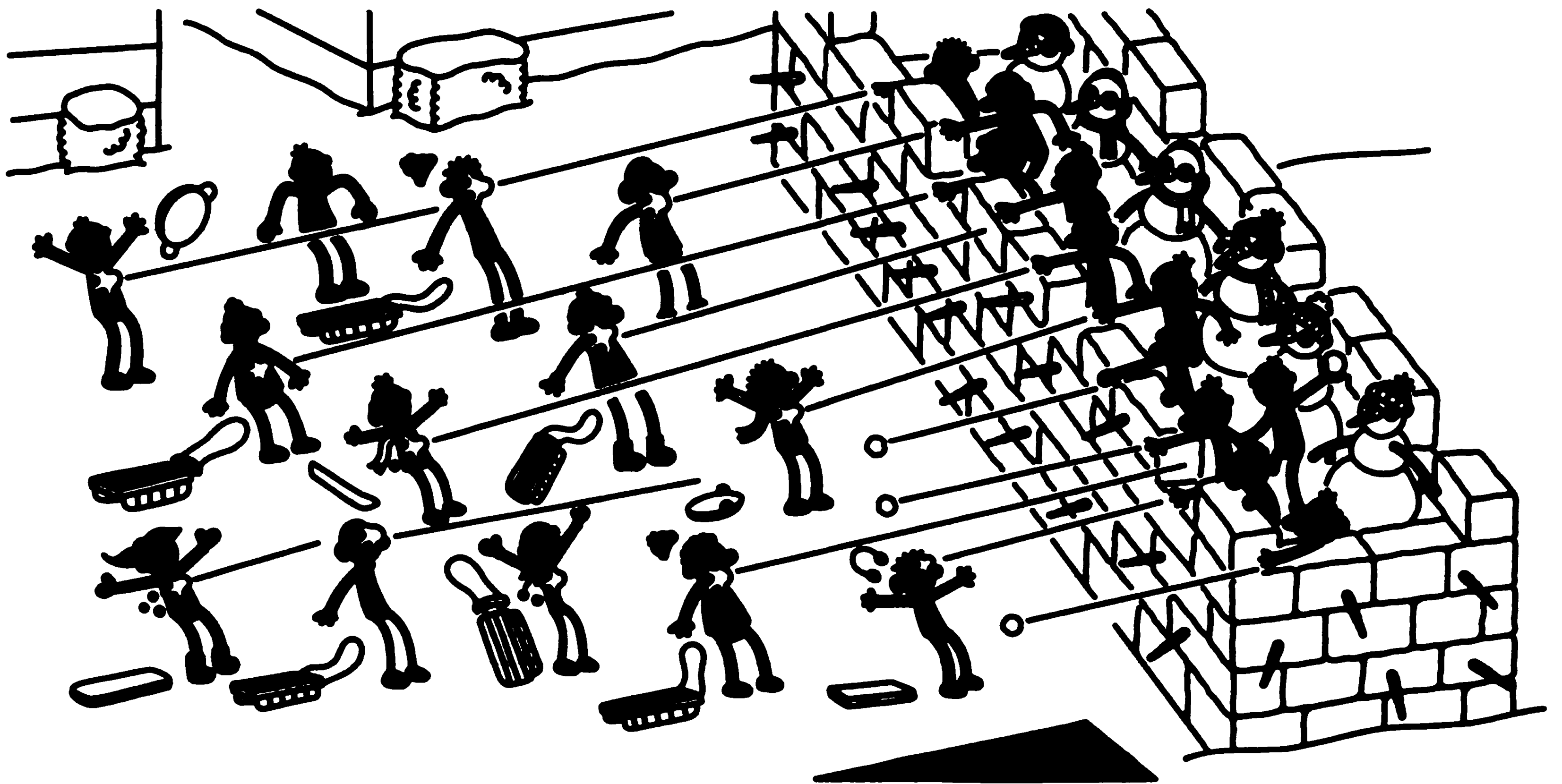
Những đứa tự học tại nhà ra ngoài gom nhũ băng nhọn để dính vào tường, còn bọn ở trong căn hộ liền kê thì chuyển mấy người tuyết tập trung lại để trông chúng tôi có vẻ đông quân hơn THỰC TẾ.

Khi bọn phở dưới TRỞ LẠI, chúng tôi đã SẴN SÀNG ứng chiến.

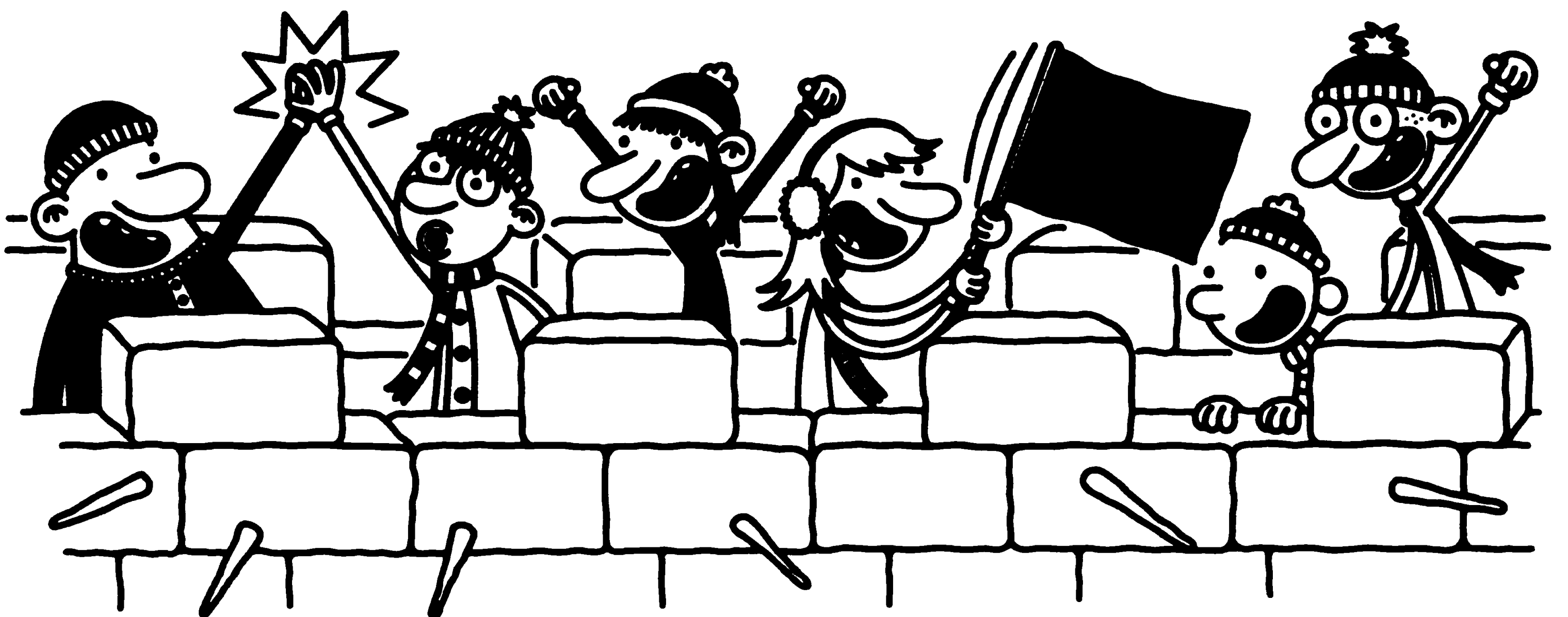

Lúc nhìn thấy BỨC TƯỜNG của chúng tôi, bọn kia bối rối không biết phải LÀM gì.

Khi bọn chúng tiến đến GẦN HƠN, chúng tôi lập tức toàn lực tấn công.

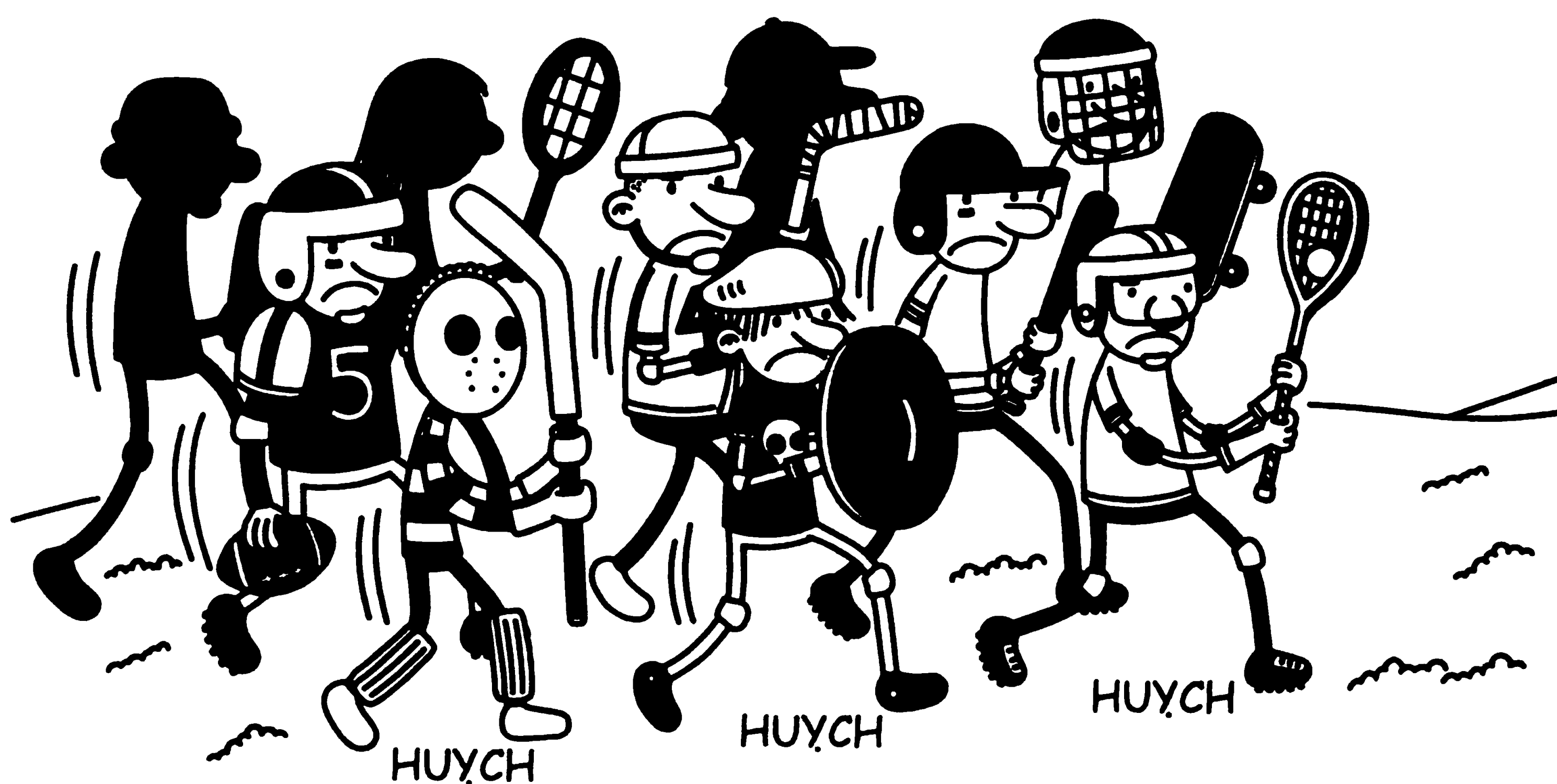

Bọn phố dưới không có lấy một CỜ HỘI chống trả. Chúng tôi buộc chúng phải tháo chạy tan tác rồi cùng nhau ăn mừng chiến thắng.

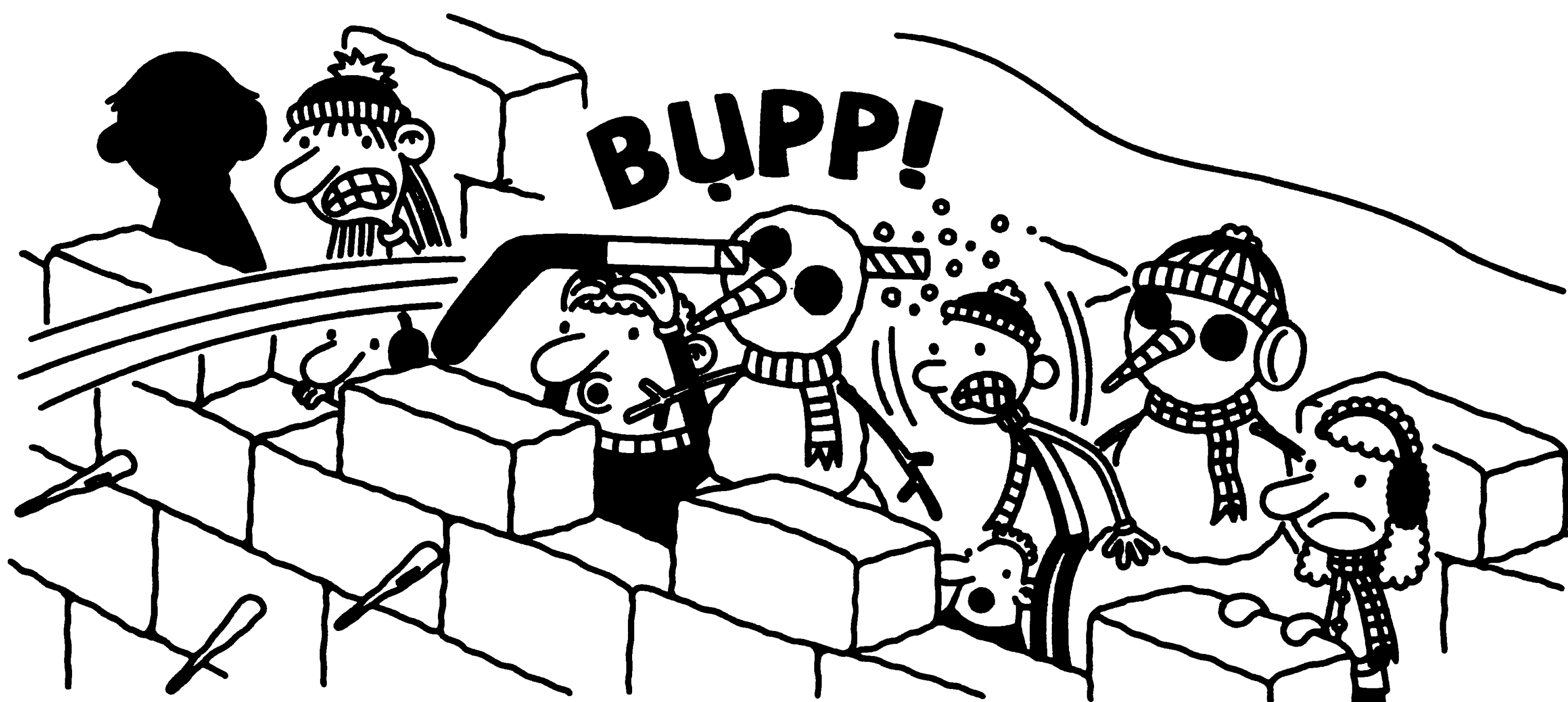

Nhưng có lẽ chúng tôi đã ăn mừng quá SỚM, chỉ mười phút sau, bọn kia đã kéo quân TRỞ LẠI.

Lần này bọn chúng đã được trang bị TẬN RĂNG.

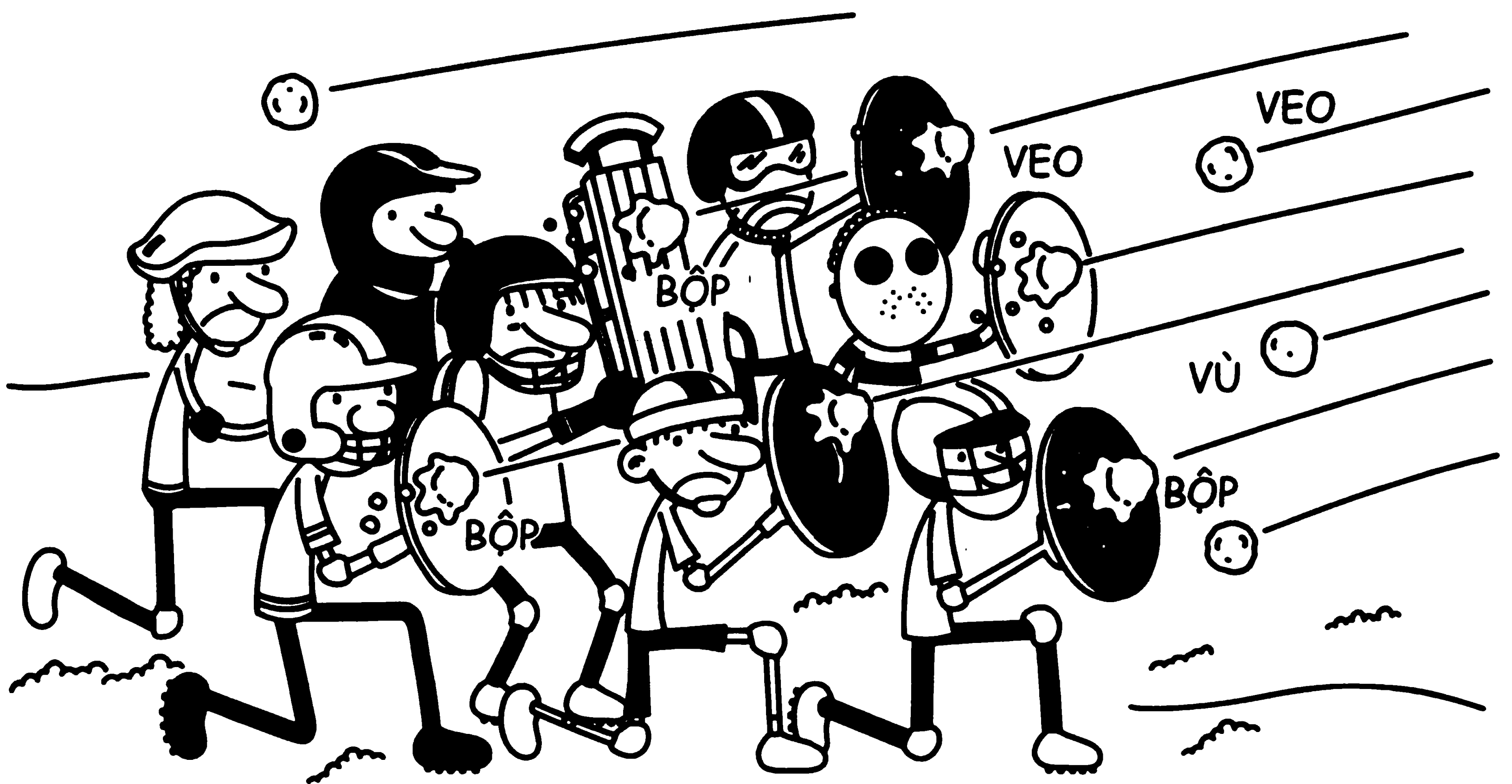

Hầu hết bọn này đều vận đồ chơi thể thao có khả năng chống bóng tuyết. Khoảnh khắc một đứa trong số ấy phóng ra cây GẬY KHÚC CÔN CẦU, tôi biết trận chiến này sẽ chẳng dễ dàng gì.

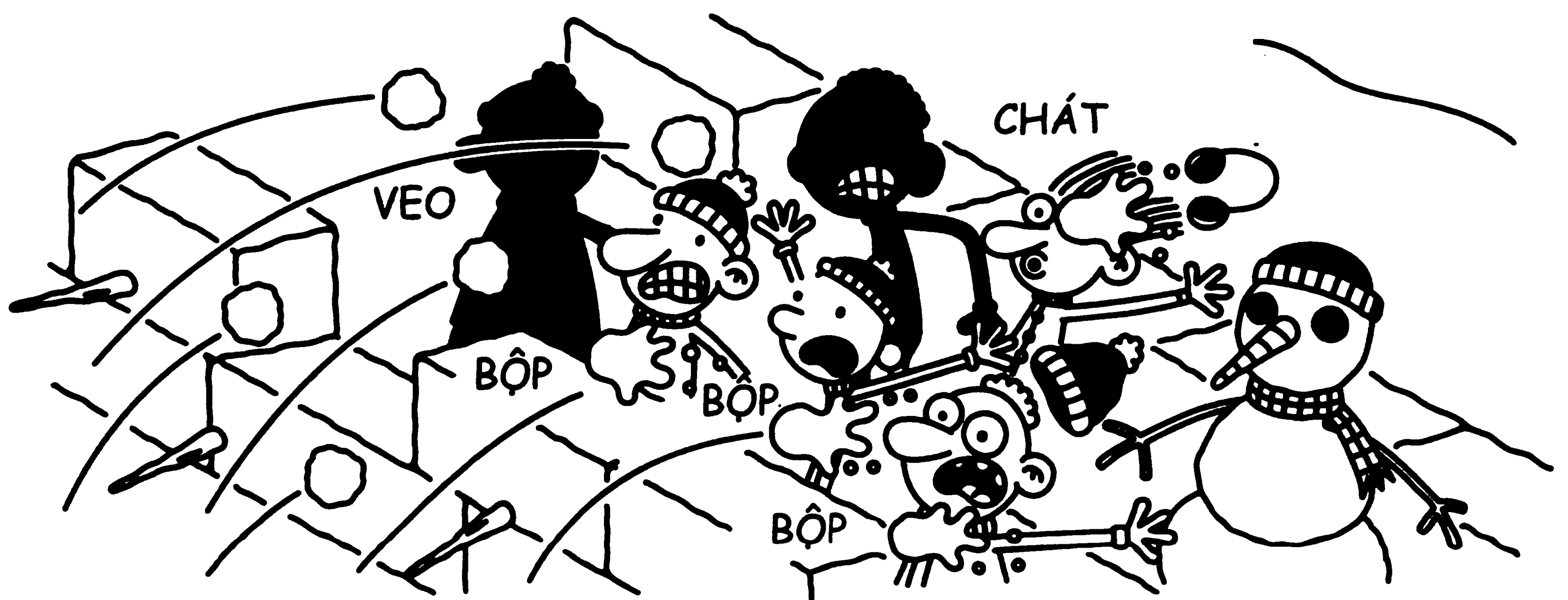

Nhưng CHÚNG TÔI vẫn còn có bức TƯỜNG, và còn ở địa thế cao hơn nữa.

Chúng tôi liền bắn ra một loạt bóng tuyết.

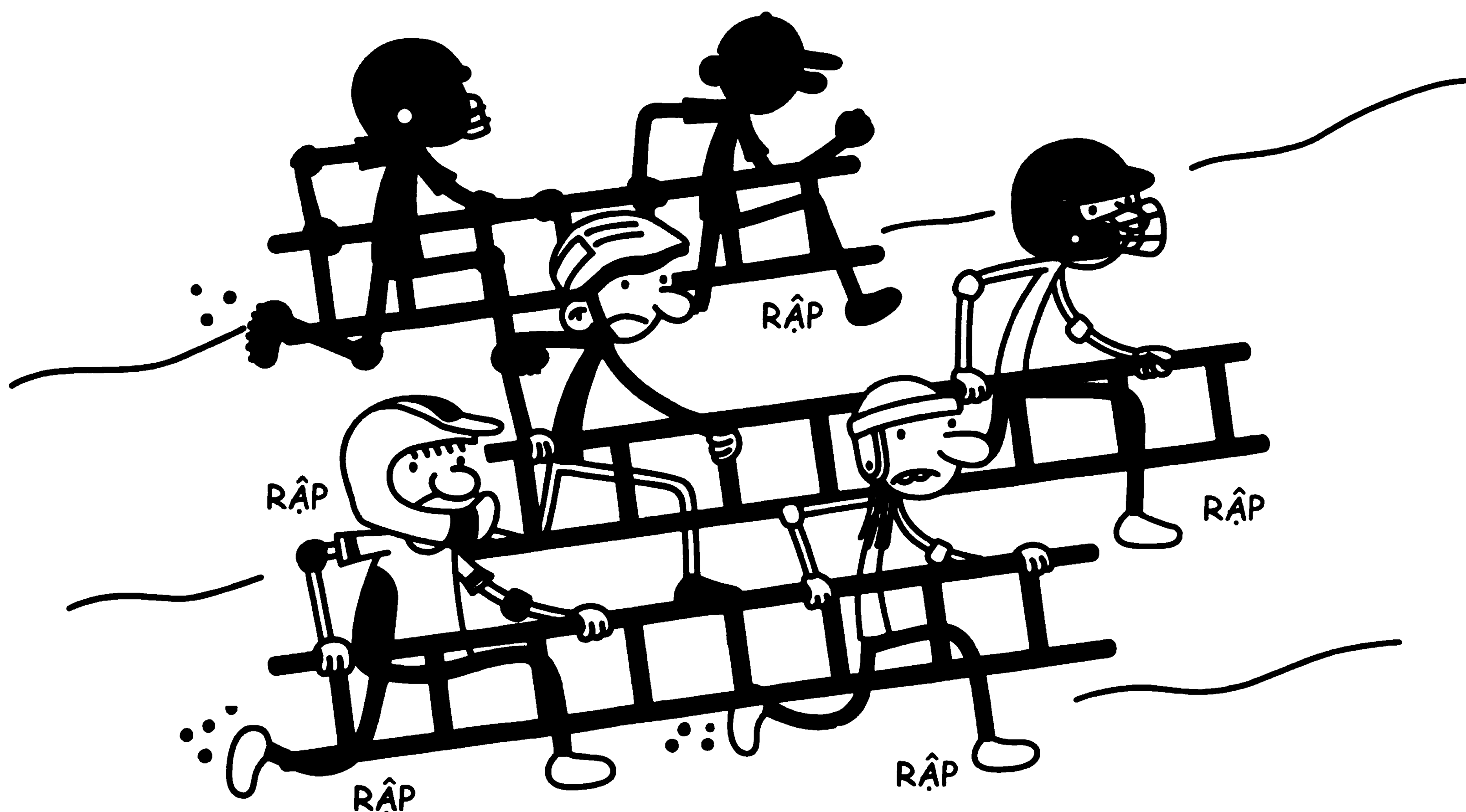
Phe chúng tôi cầm cự được một lúc thì đối phương dùng vũ khí bất ngờ giấu dưới tay áo. Bọn chúng tấn công bằng một loạt bóng tuyết lỏng khiến chúng tôi HOÀN TOÀN bất ngờ.

Bọn dưới chân đồi cũng mua được bóng tuyết lỏng nghĩa là Mitchell Pickett là kẻ HAI MẶT.

Nhưng chúng tôi sẽ xử lý nó SAU vì lúc này đang gặp phải rắc rối MỚI.

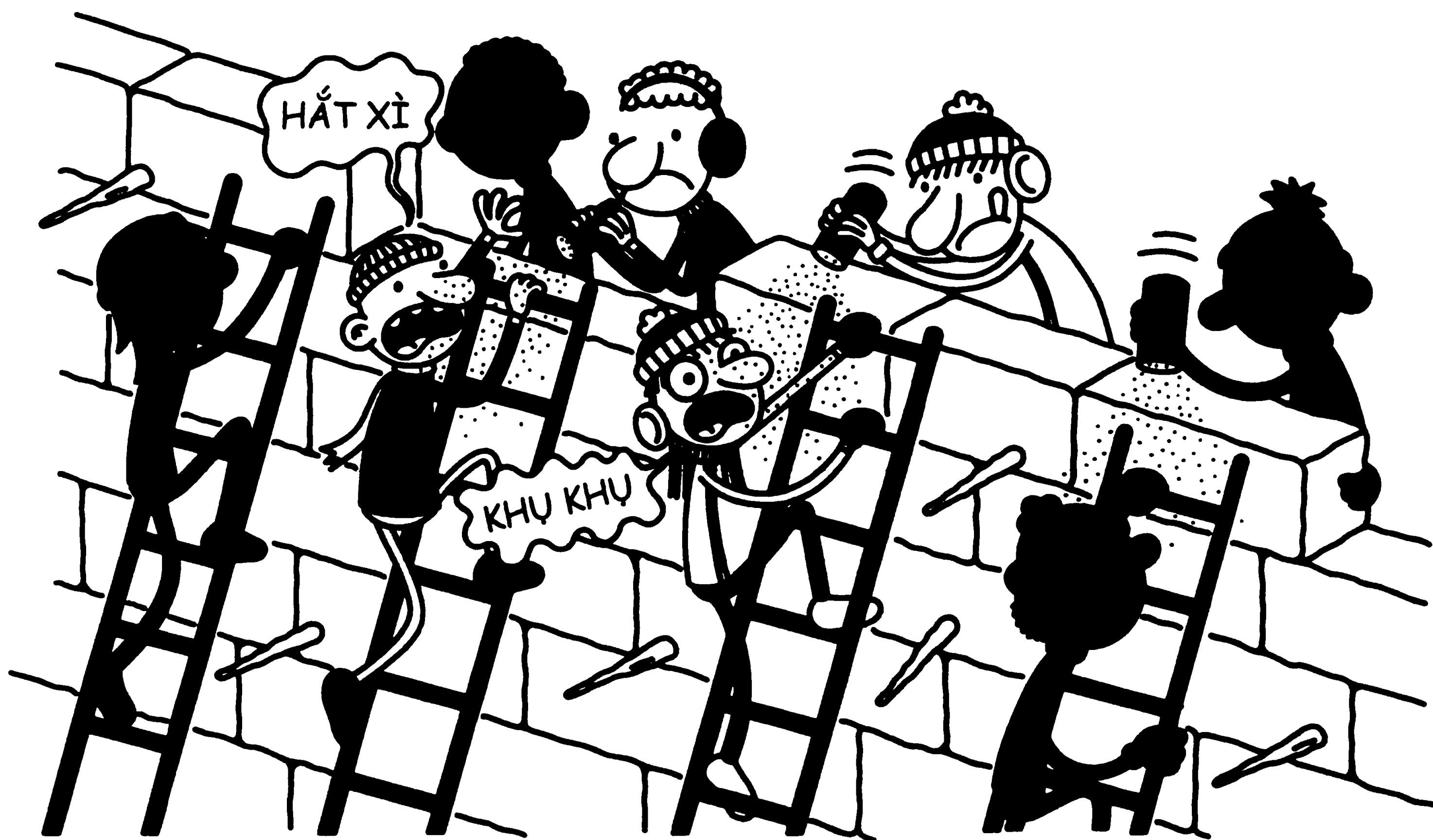
Hóa ra, bóng tuyết lỏng chỉ là trò đánh lừa để chúng tôi không chú ý đến đợt tấn công TIẾP THEO diễn ra với TỐC ĐỘ ÁNH SÁNG.

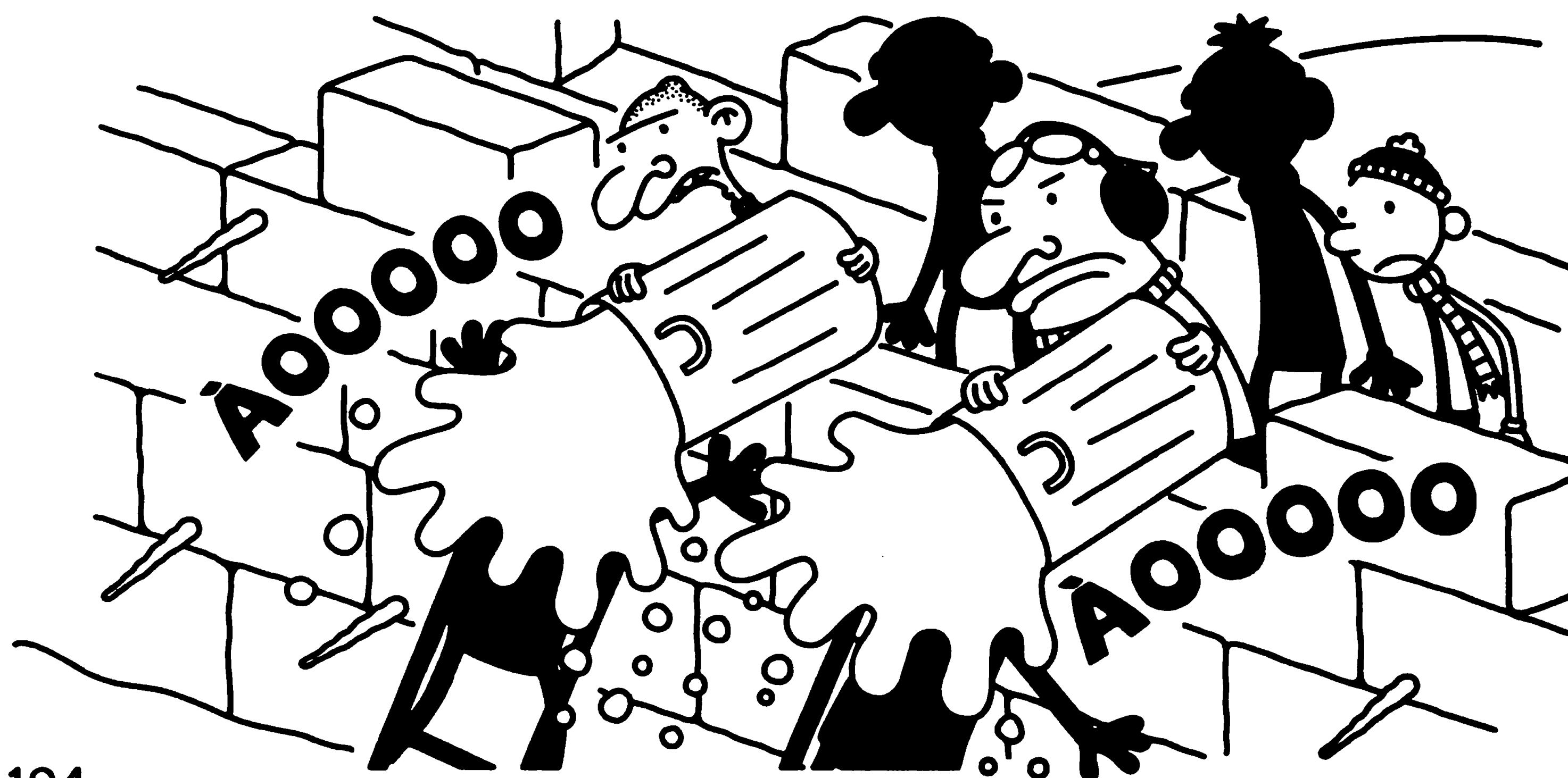
Phe chúng tôi dùng bóng tuyết ném tới tấp vào bọn vác thang, nhưng chúng vẫn kịp đặt thang dưới chân tường và bắt đầu leo LÊN.

Tuy nhiên, Rowley cùng mấy phích sô-cô-la nóng đã quay lại vừa kịp lúc.

Chúng tôi đổ hết máy phích sô-cô-la vào những đứa đang leo lên tường. Dở hơi là Rowley không hề đổ tí nước nóng nào vào phích nên thứ vũ khí này chỉ gây cho chúng chút PHIÊN TOÁI mà thôi.

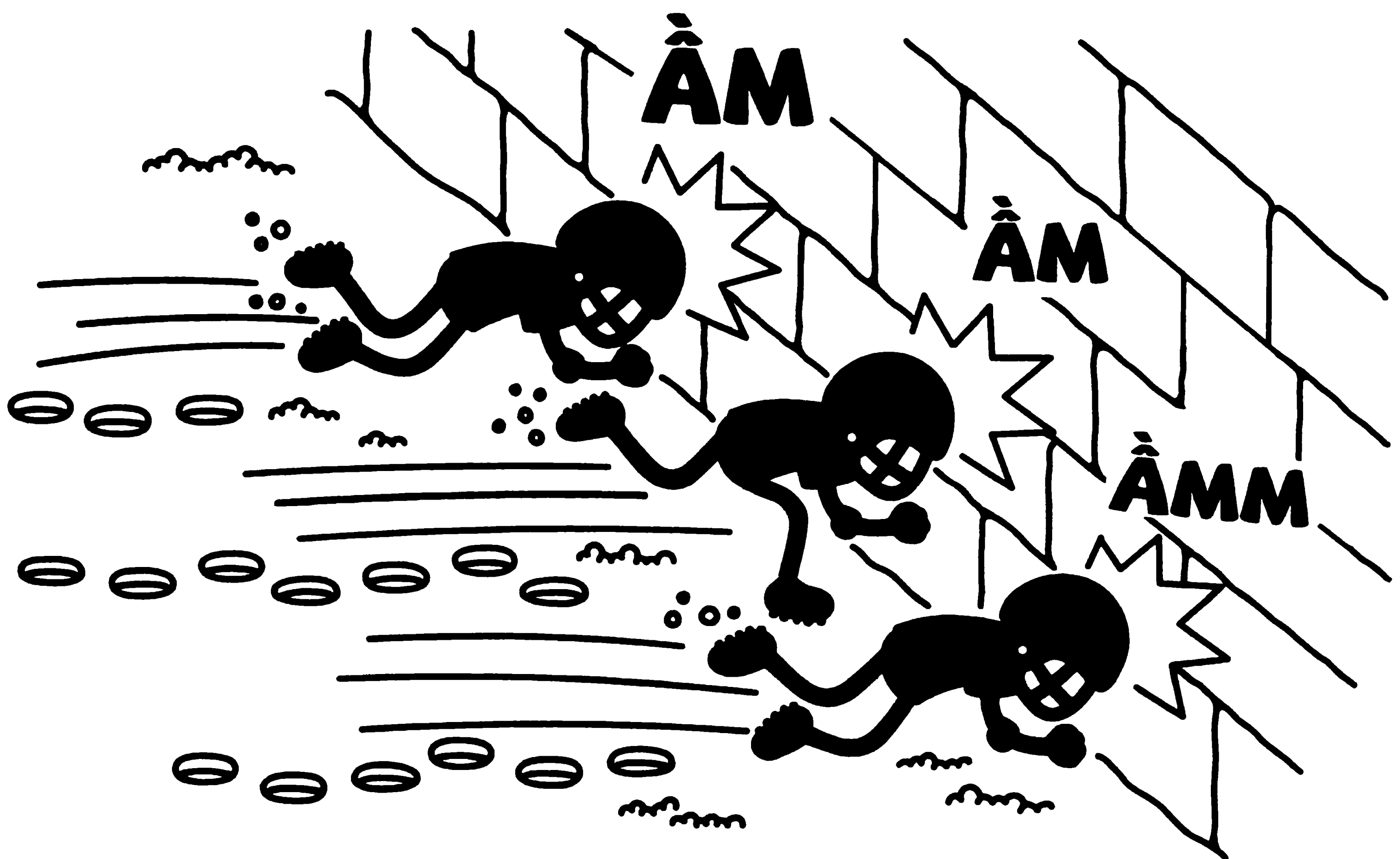

Tôi nghĩ bức tường sắp bị đối phương chiếm mất thì bất ngờ Latricia Hooks và Gờ giảm tốc đã kịp cứu nguy bằng cách đổ những thùng NƯỚC ĐÁ lên người bọn chúng.

Thế nhưng chúng tôi không có lấy một giây ăn mừng, vì bọn phổ dưới đã tiếp tục phát động đợt tấn công tiếp theo.

Phải đến nửa đội bóng bầu dục khối năm là bọn thuộc phổ dưới đó, bọn chúng cố dùng SỨC MẠNH thú vật hòng hạ bức tường.

Song bức tường vẫn ĐỨNG TRƠ TRƠ trong khi mấy đứa kia kiệt sức vì cố quá.

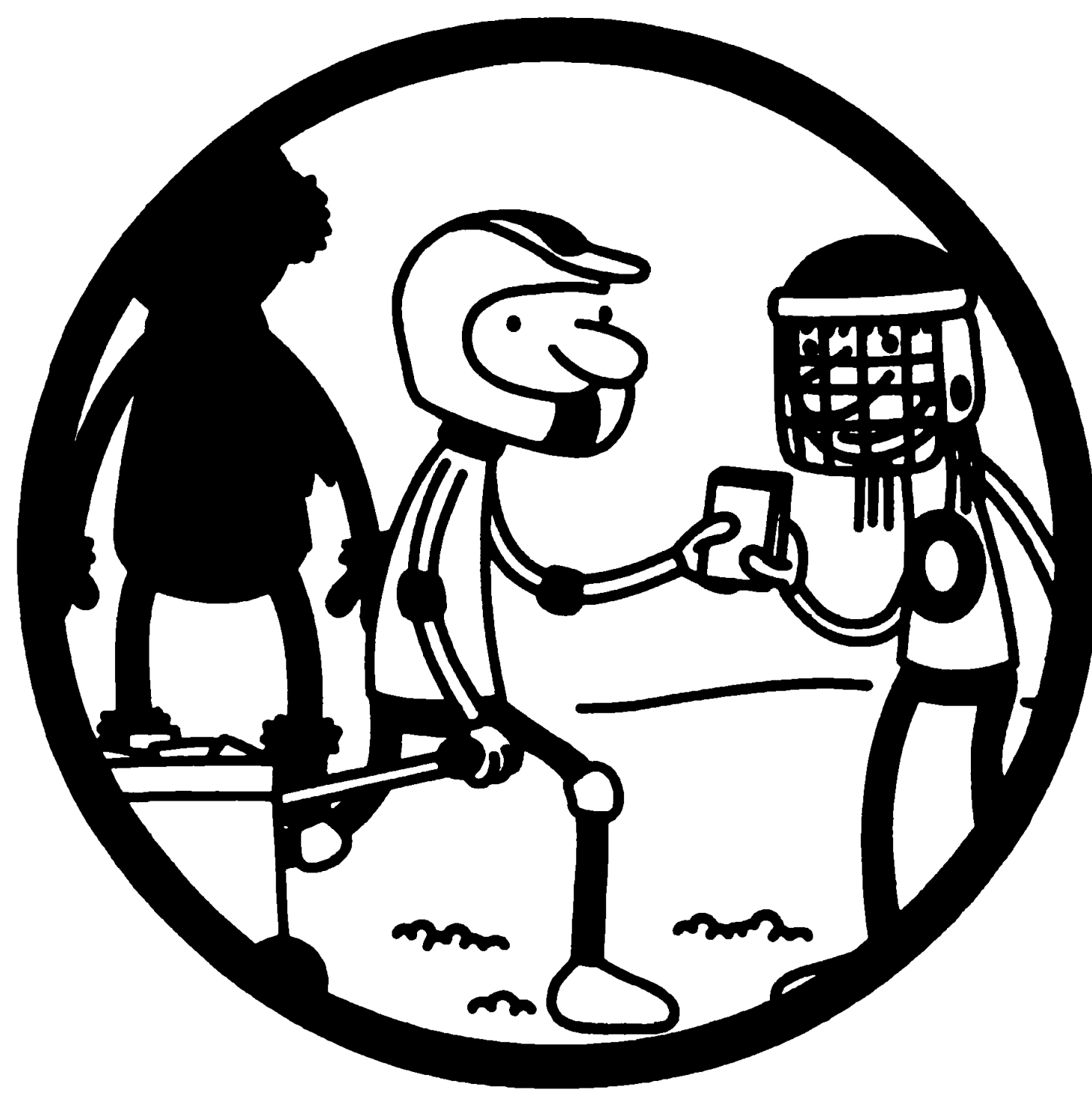
Đến lúc này thì TẤT CẢ đều mệt đừ đừ. Mặt trời đã ló rạng và nhiệt độ bắt đầu ẤM dần lên. Tôi ước giá mình đừng mặc đồ lót giữ nhiệt vì cảm thấy như BỊ NƯỚNG TÁI trong ngàn ấy lớp áo quần.

Bọn dưới chân đồi vẫn liên tiếp tấn công, còn chúng tôi vẫn liên tục ĐẨY LÙI bọn chúng. Một lúc sau thì CHẶNG ĐỨA NÀO còn sức mà đánh đấm nữa.

Cuối cùng, bọn kia rút lui trở về nhà. Ban đầu, chúng tôi cứ nghĩ như vậy là phe mình hoàn toàn CHIẾN THẮNG, nhưng hóa ra đối phương vẫn chưa bỏ cuộc. Bọn chúng chỉ về để NẠP NĂNG LƯỢNG mà thôi.

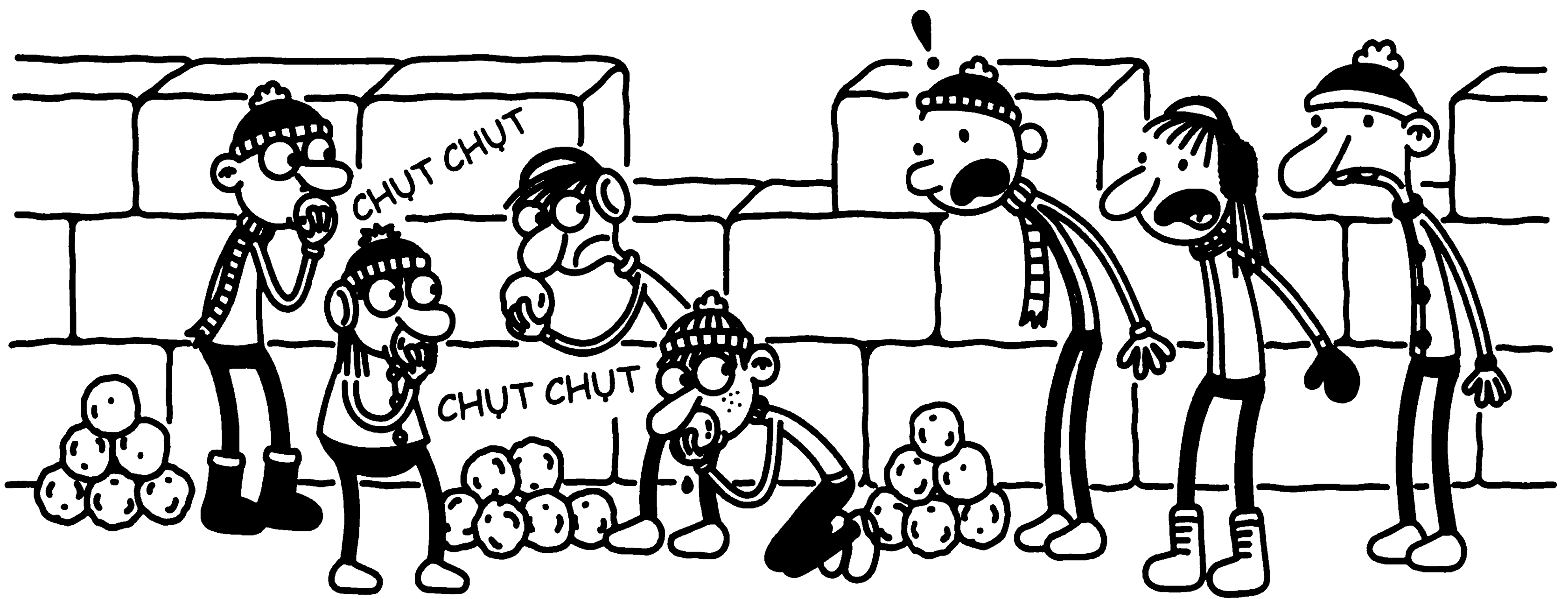
Lúc này đã đến giờ ăn trưa, bọn dưới chân đồi lại ra khỏi nhà mang theo bánh mì kẹp và đồ ăn vặt.

Vài đứa bắt đầu phân phát những hộp NƯỚC ÉP hoa quả khiến chúng tôi thật sự khó chịu khi phải trơ mắt đứng nhìn.

Ở trên tường, tất cả đều khát khô họng mà trời thì càng lúc càng **NÓNG**.

Vài đứa phải mút **BÓNG TUYẾT** cho đỡ khát, đến lúc chúng tôi phát hiện ra thì bọn nó đã xơi tái phân nửa chỗ bóng tuyết của cả đội.

Chúng tôi kiểm kê những thứ còn lại thì biết rằng không còn đủ vũ khí để chống đỡ một cuộc tấn công lớn. Cả đội đành nghĩ ra phương án là chia số bóng tuyết thành ba phần rồi giao cho Anthony Denard bảo vệ.

Tất cả cùng chờ đợi đợt tấn công tiếp theo của bọn phố dưới nhưng chẳng hề có động tĩnh gì.

Lúc sau, cả lũ mới nhận ra có lẽ chiến thuật của bọn kia là đợi cho chúng tôi SUY SỤP, khi đó thì không cần đánh vẫn mà hạ được bức tường.

Pervis Gentry là đứa đầu tiên gục ngã. Hôm nay thằng này quên ĂN SÁNG nên những mẫu bánh mì kẹp của đối phương nằm rải rác trên mặt đất khiến nó PHÁT ĐIÊN.

Pervis leo qua tường rồi lao xuống chân đồi, và đó cũng là lần cuối cùng chúng tôi trông thấy nó.

Nhưng những đứa CÒN LẠI vẫn cùng nhau trụ vững được. Ba TIẾNG đã trôi qua mà bọn dưới phố vẫn không hề có ĐỘNG TÌNH gì.

Thực ra có vẻ đối phương đang chuẩn bị cho cuộc chiến ĐÊM NAY.

Vài đứa trong số bọn kia còn kéo dây ĐIỆN từ nhà chúng. Và từ chỗ chúng tôi có thể nhìn thấy ánh sáng phát ra trên màn hình tivi ở dưới đó.

Trên pháo đài, mọi thứ thay đổi từ tệ sang tệ hơn. Nhiều đứa nhỏ mệt, đói liên tục đòi VỀ NHÀ. Tôi chẳng thể trách chúng vì lúc này đã là giờ ĂN TỐI.

Jacob Hoff bảo phải học kèn Cla-ri-nét lúc sáu giờ, nếu nó bỏ học thì bố mẹ nó sẽ nổi khùng. Cả đám bọn tôi đều hiểu điều đó.

Nhà Jacob ở ngay phía dưới pháo đài vài căn, bọn tôi bảo nếu nó chạy về, chúng tôi sẽ YẾM TRỢ. Jacob hứa rằng ngay khi học kèn xong, nó sẽ trở lại đây với đồng kẹo hoa quả và bánh ngũ cốc.

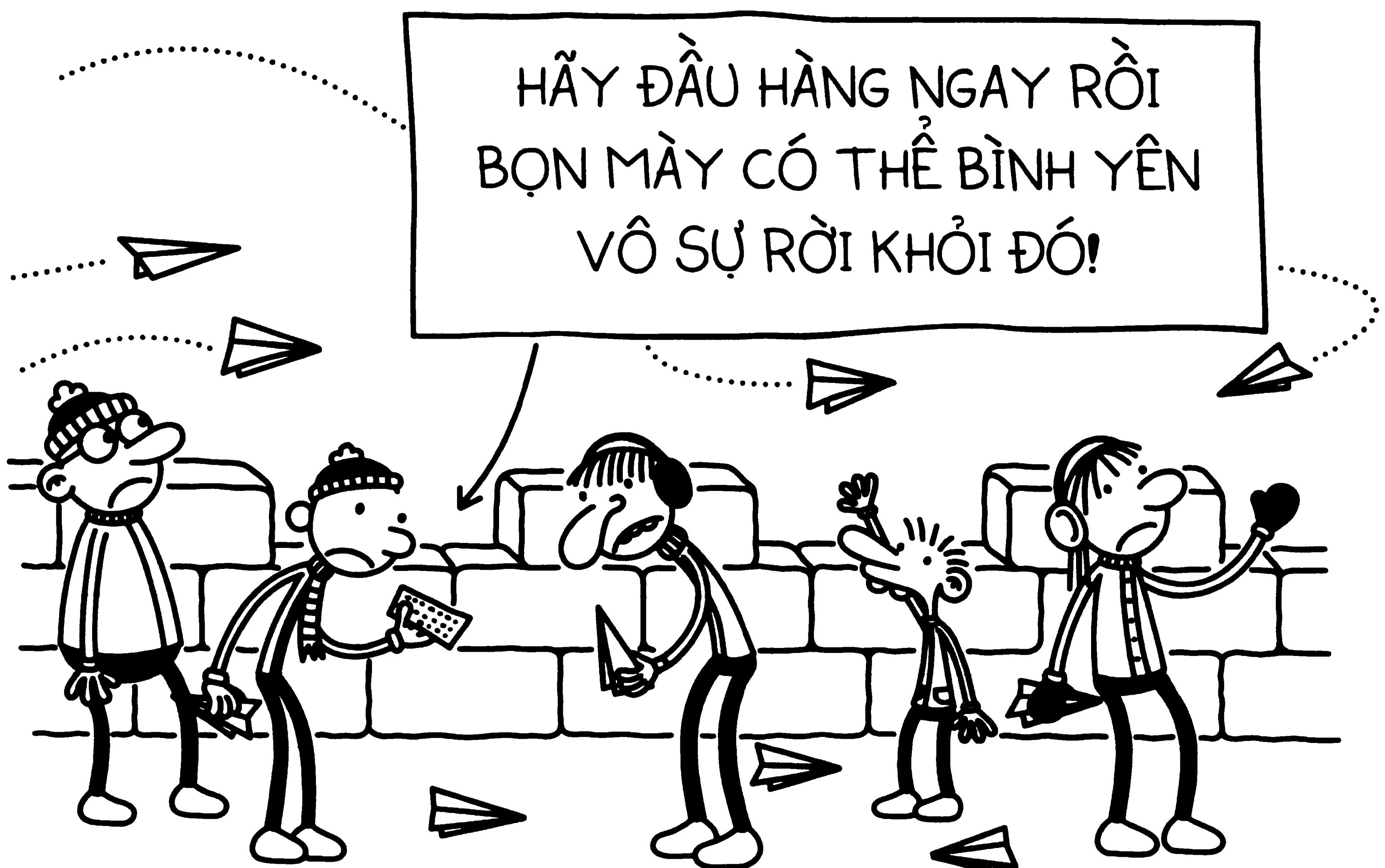
Điều này khiến tất cả phấn khởi và chúng tôi giúp nó leo qua tường. Đúng như dự tính, ngay khi Jacob vừa xuống, bọn dưới chân đồi lập tức nã đạn, nhưng chúng tôi cũng BẮN TRẢ giúp Jacob về nhà an toàn.

Hóa ra những cố gắng của chúng tôi đều là công cốc. Lý do học kèn Cla-ri-nét chỉ là cái cớ để Jacob chuồn về nhà. Khi trông thấy nó ở cửa sổ phòng ngủ, chúng tôi biết thằng ấy sẽ chẳng bao giờ quay lại với đồng ĐỒ ĂN VẶT như đã hứa.

Sau lúc ấy, tinh thần của cả bọn trên pháo đài thật sự THÊ THẨM. Máy đưa bắt đầu khóc lóc, tôi không biết chúng tôi còn cầm cự được bao lâu nữa.

Có lẽ bọn dưới phố đều biết chúng tôi lâm nguy nên phóng máy bay giấy vào pháo đài mang theo LỜI NHẮN.

Câu nói này quá sức chịu đựng của chúng tôi. Ngay cả Bé Gibson cũng có vẻ kích động. Lúc này, cả đám chúng tôi mới biết là cậu ta cũng biết ĐỌC.

Vài phút sau, từ giữa mấy căn nhà nằm bên phải pháo đài có một bóng người lao về phía chúng tôi. Mấy đứa đã chuẩn bị nã cho nó một loạt bóng tuyết.

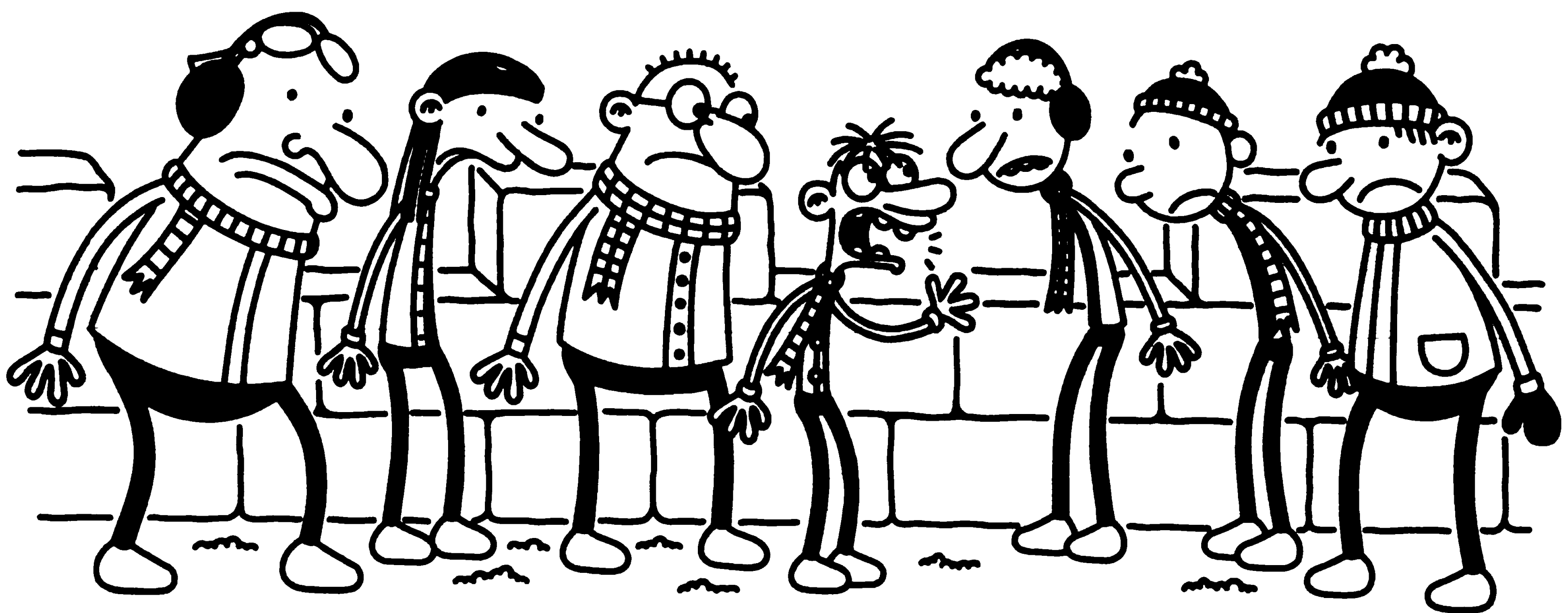
Nhưng có đứa đã NHẬN RA cái bóng kia nên chúng tôi kịp dừng lại. Hóa ra đó chính là TREVOR NIX, một đứa từng sống trên đồi.

Trevor thở hồng hộc nói không ra hơi. Chúng tôi kéo nó lên tường rồi đợi cho nó bình tĩnh lại.

Khi Trevor đã ổn, nó bảo đã bị bọn dưới phố GIAM GIỮ, nhưng nó đã xoay xở TRỐN THOÁT được.

Trevor còn bảo, bọn kia đang chuẩn bị một thứ vũ khí vô cùng KHỦNG KHIẾP, nên nó buộc phải mạo hiểm tới để thông báo cho chúng tôi trước khi quá MUỘN.

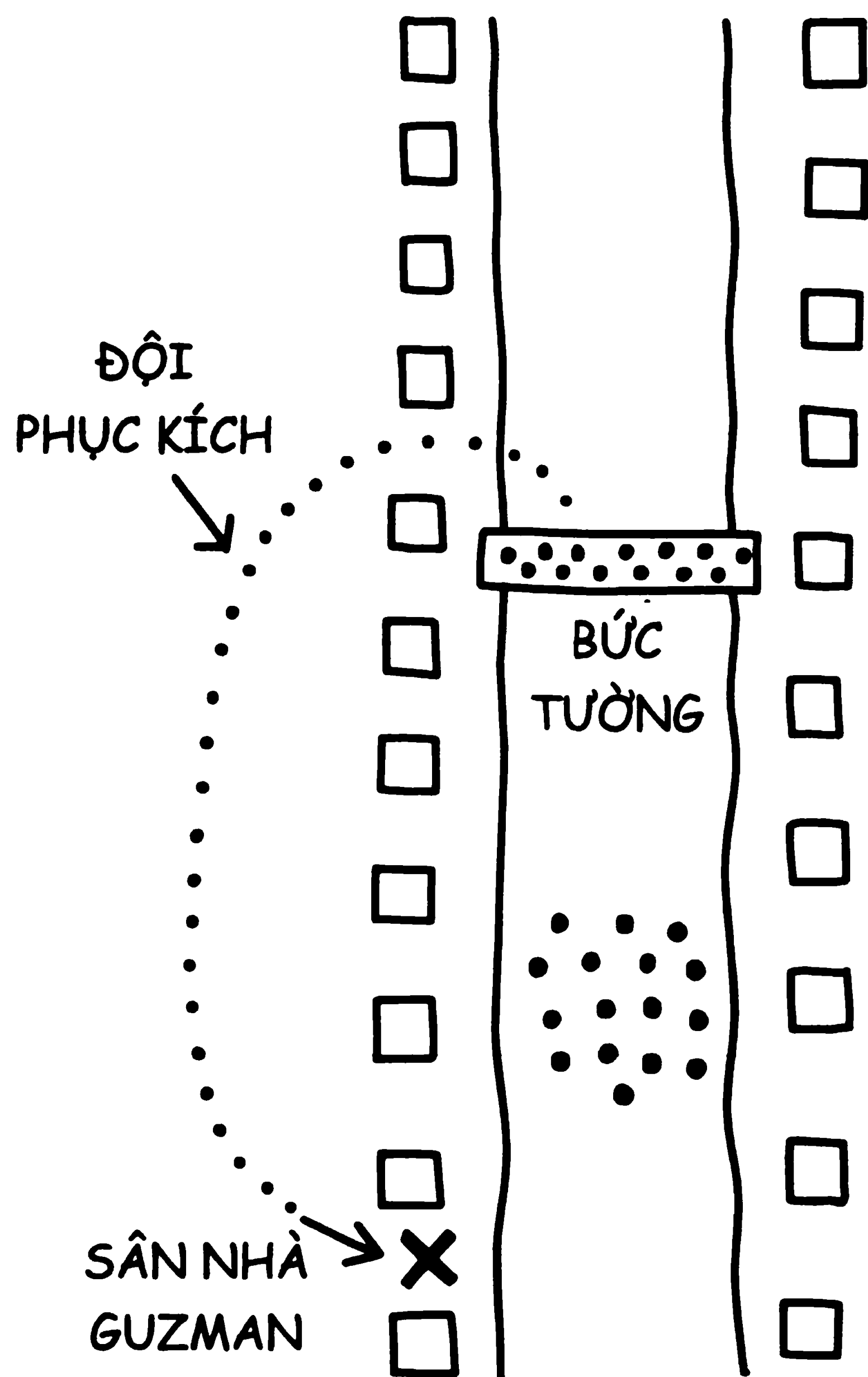
Theo lời nó nói thì bọn dưới chân đồi đang chế tạo một số lượng bóng tuyết vô cùng KHỔNG LỒ, và khi trời tối, bọn chúng sẽ dùng toàn lực tấn công chúng tôi. Nhưng thậm chí đó vẫn chưa phải là điều TỆ NHẤT.

Đôi phương đang chế tạo những quả bóng tuyết trong sân nhà GUZMAN, chính là căn nhà có một đàn CHÓ. Thế nghĩa là bọn chúng có thể sẽ dùng bóng tuyết trộn lẫn NƯỚC TÈ hoặc thứ gì KHÁC có trời mà biết được.

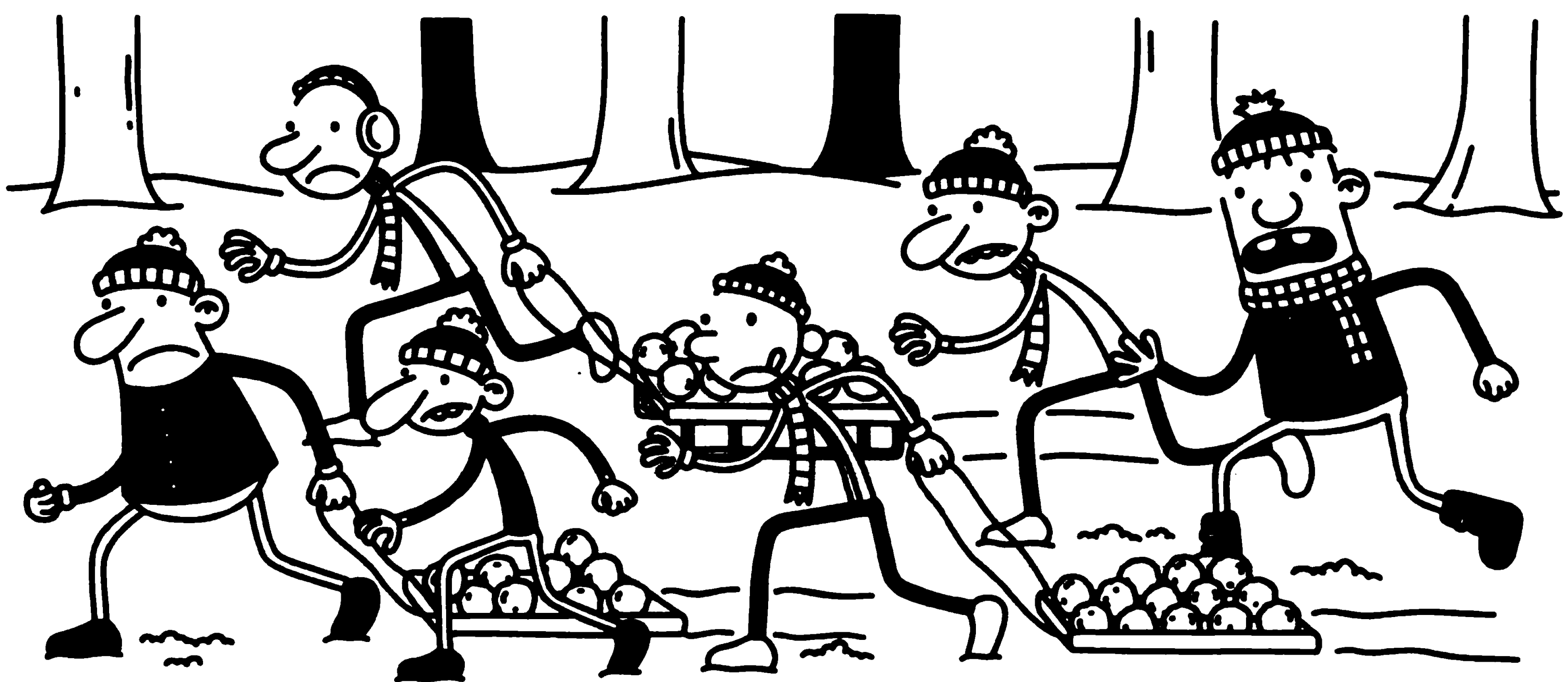
Tất cả đều cảm phần âm mưu thâm độc của bọn dưới phố, nhưng dù sao cũng mừng vì chúng tôi đã được Trevor cảnh báo. Cả bọn bảo nó rằng kể từ giờ phút này, nó được phép trượt tuyết trên đồi BẮT CỬ lúc nào.

Chúng tôi đồng ý với nhau là không thể ngồi yên đợi bị tấn công nên bắt đầu lên KẾ HOẠCH. Một nửa sẽ bí mật xuống đồi, BẮT NGỜ tấn công bọn làm bóng tuyết trong sân nhà Guzman. Nửa KIA sẽ ở lại bảo vệ pháo đài. Chúng tôi dùng que phác thảo kế hoạch chiến đấu trên nền tuyết để đảm bảo tất cả mọi người đều hiểu.

Tôi và Rowley muốn CHIẾN ĐẤU nên chọn tham gia đội phục kích. Chúng tôi chắt toàn bộ số bóng tuyết còn lại lên mấy chiếc xe trượt, luồn qua phía sau bức tường và những căn nhà.

Lúc này, trời đang tối dần, như vậy kẻ địch sẽ không thể phát hiện ra chúng tôi đang tới gần.

Tôi sân sau nhà Guzman, cả đội dừng lại để nghe ngóng tình hình. Đúng là ở sân trước, phía sau bức tường đá có một đám đông đang làm bóng tuyết.

Khi Bé Gibson phát tín hiệu, bọn tôi ào lên tấn công.

Nhưng dính đạn của chúng tôi mà bọn kia chẳng hề NHÚC NHÍCH. Khi lại gần, chúng tôi mới nhận ra đó chỉ là một CÚ LỪA.

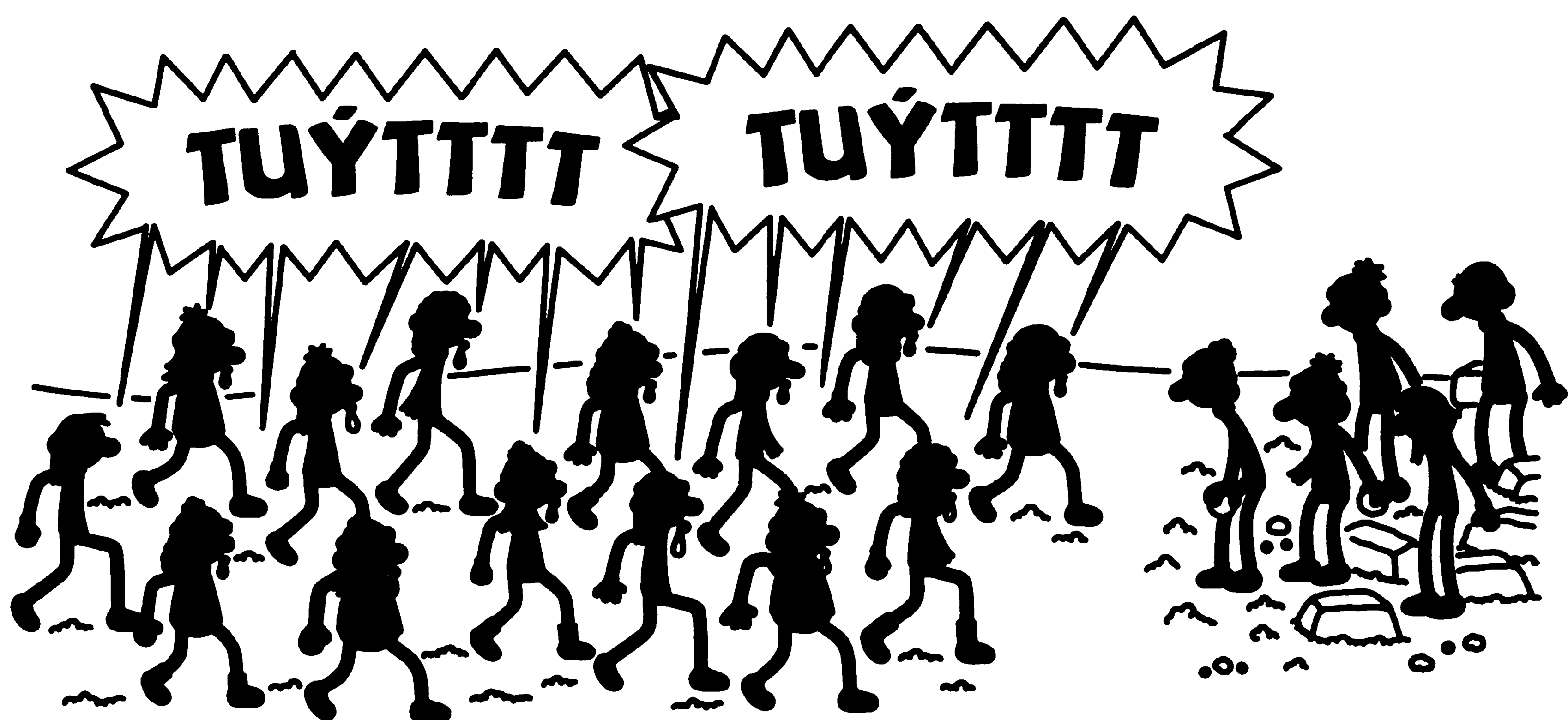

Bọn dưới chân đồi đã dùng KẾ điệu hổ ly sơn, nghĩa là thằng TREVOR NICK là kẻ hai mang. Chúng tôi vội vàng rút chạy về pháo đài nhưng đã quá MUỘN.

Bức tường hoàn toàn SỤP ĐỔ, hơn nữa, chúng tôi đã hết sạch sành sanh đạn. Tình hình có vẻ thật thê thảm, nhưng rồi một chuyện xảy ra nhen nhóm cho chúng tôi chút HY VỌNG.

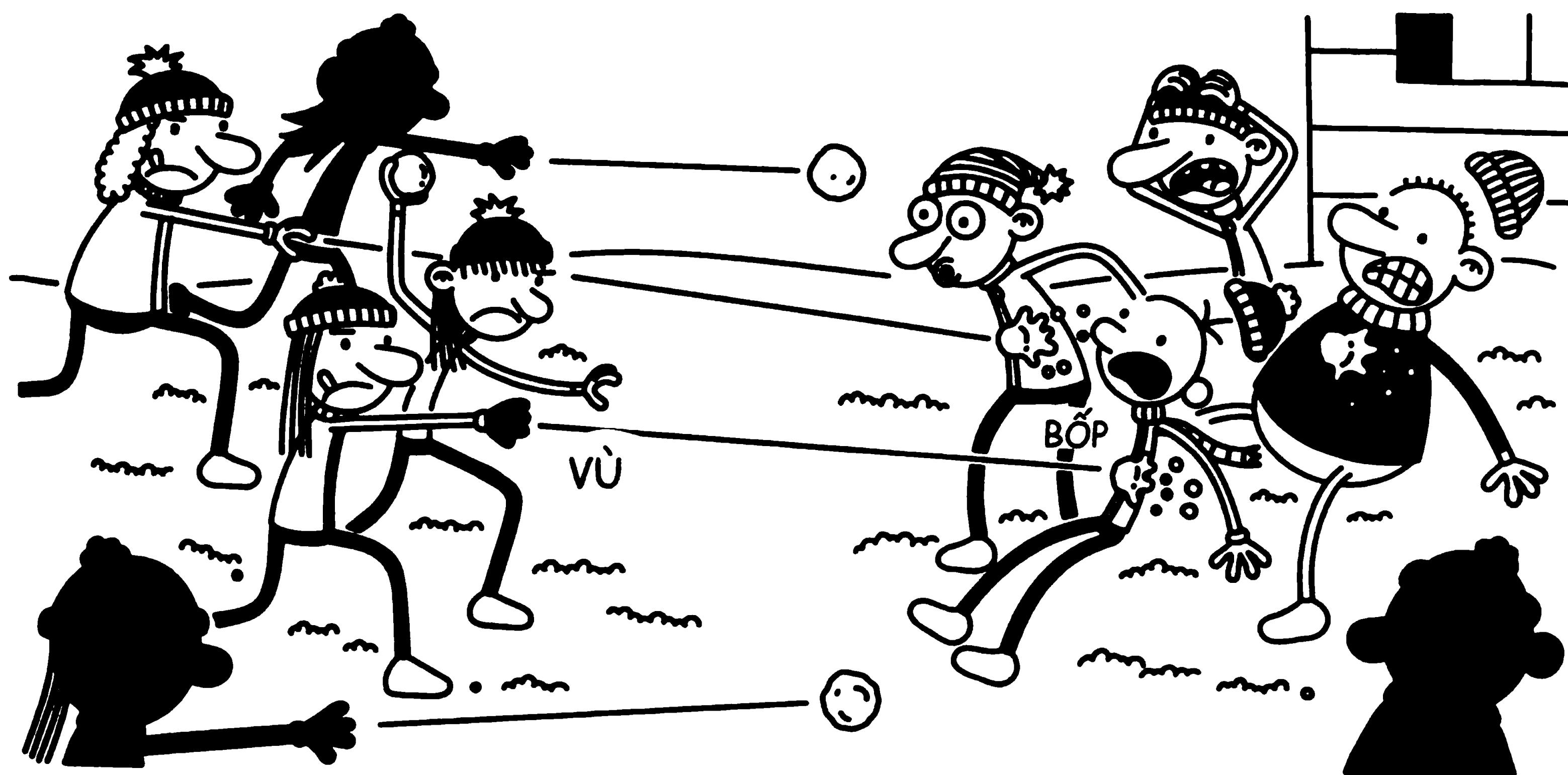
Một đám đông đang lên đồi, tiến về phía chúng tôi. Khi đám này tới gần, tôi nhận ra đó là đội TUẦN TRA AN NINH. Trong giây lát, tôi nghĩ bọn này tới để CỨU chúng tôi.

Song, hóa ra bọn chúng không đến để cứu giúp BẤT CỬ AI mà đến để TRẢ THÙ.

Thường thì đội An ninh không được chơi bóng tuyết, nhưng hôm nay là CHỦ NHẬT, nghĩa là bọn ấy được tự do làm bất kỳ những gì chúng MUỐN.

Một nửa bọn con gái ở đội Tuần tra An ninh thuộc đội BÓNG MỀM. Dứa nào dám bảo rằng con gái không thể ném mạnh thì rõ ràng là không hiểu mình đang NÓI gì.

Lúc này, trận chiến lại trở thành cuộc đối đầu giữa bọn phố Surrey và đội Tuần tra An ninh. Tất nhiên là chúng tôi đông gấp đôi. Nhưng sau đó, một nửa bọn con gái ở phố tôi ĐỔI PHE khiến mọi thứ hoàn toàn hỗn loạn.

Trong lúc trận chiến diễn ra ngày càng ác liệt, một nhóm KHÁC từ đỉnh đồi ập xuống. Đó là bọn phố Whirley, có lẽ bọn ấy vừa bị đuổi khỏi sân gôn nên đến quả đồi của chúng tôi chơi tiếp. Và khi có thêm BỌN CHÚNG tham gia, trận chiến đã trở thành một màn LOẠN ĐÁ.

Khi tình hình không thể ĐIÊN RỒ hơn được nữa, đột nhiên một âm thanh đáng sợ xuyên qua không trung khiến tất cả khựng lại. Trong phố chỉ có tôi và Rowley biết CHẮC CHẮN âm thanh đó LÀ GÌ.

Bọn nhóc nhà MINGO từ trong rừng túa ra, trông bọn đó không khác gì vừa tỉnh dậy sau GIẤC NGỦ ĐÔNG dài.

Thằng MINGO xuất hiện sau cùng là Meckley. Trên tay nó cầm một CÂY GẬY được gắn thứ gì đó. Ban đầu, tôi không biết đó là gì, song khi Meckley tiến đến GẦN HƠN, tôi chợt nhận ra thứ ấy chính là ÔNG MORSELS.

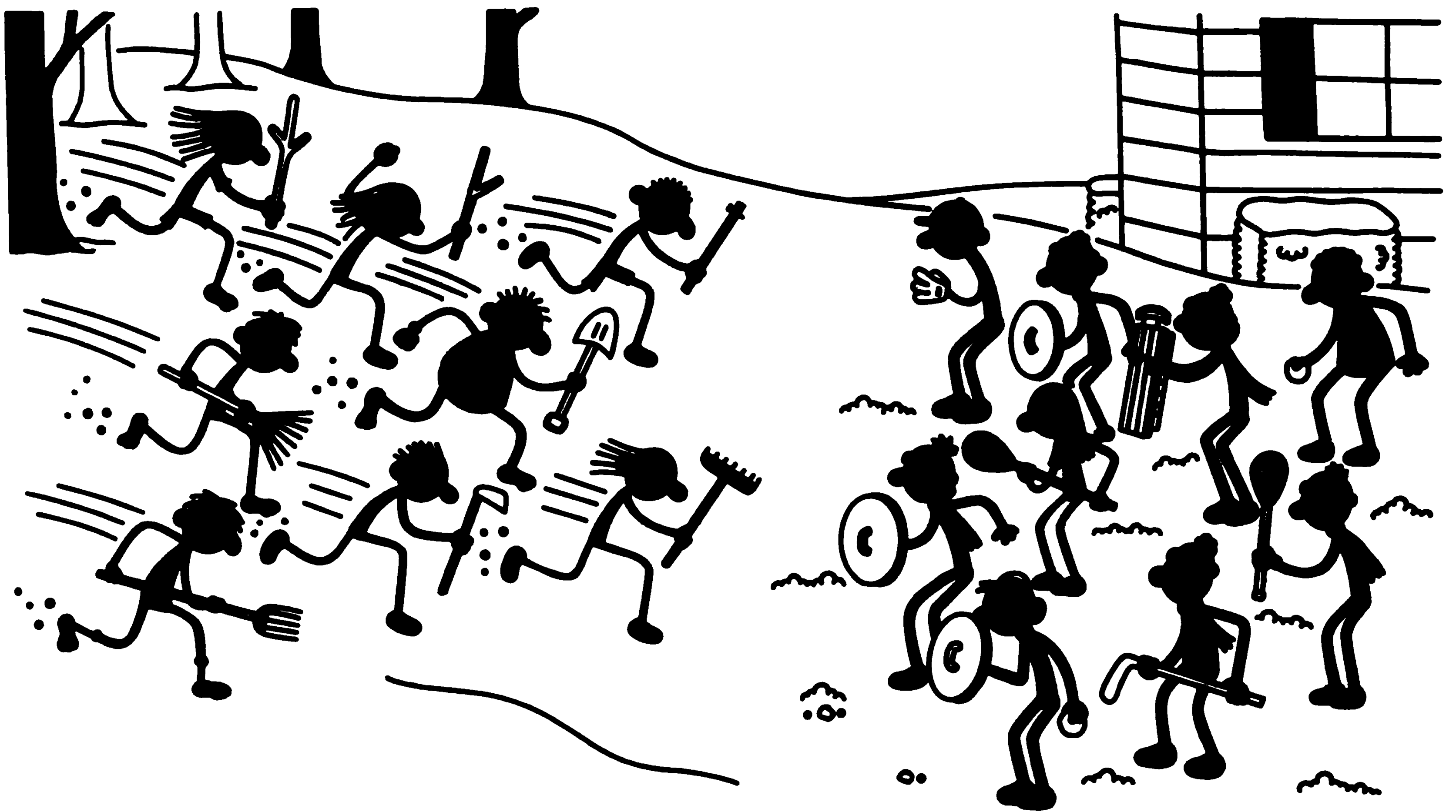

Thật lạ lùng là Meckley không đeo THẮT LƯNG. Điểm này khiến tôi nhớ ra một chuyện, tôi thò tay vào túi áo khoác móc ra miếng kim loại lạnh toát.

Có lẽ khi ở trong hang ổ của bọn Mingo, tôi đã VÔ THỨC đứt chiếc khóa thắt lưng vào túi mình lúc nào không hay. Tôi đâm hoang mang cực độ vì đoán chắc hẳn Meckley Mingo đang đến tìm MÌNH.

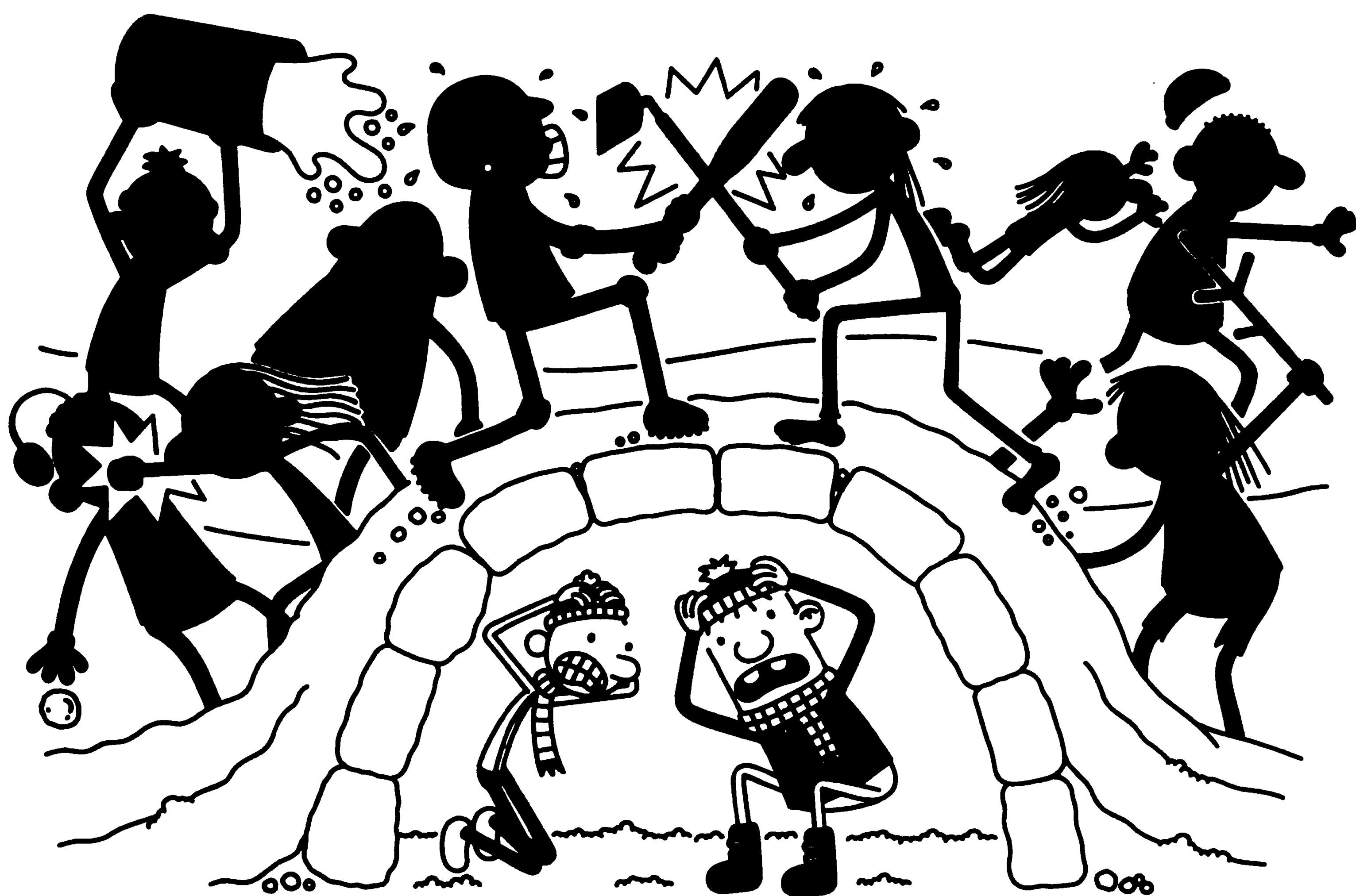
Phải nói rằng lũ trẻ trong thành phố đều ghét nhà MINGO. Vậy nên khi bọn Mingo tới, tất cả đều quay ra CHỐNG LẠI chúng.

Ừm, tất cả mọi người trừ TÔI. Đến lúc này thì mọi thứ với tôi là quá ĐỦ rồi.

Khi bọn nhà Mingo lao vào tấn công, tôi đã kịp tìm một chỗ để TRÚ ẨN.

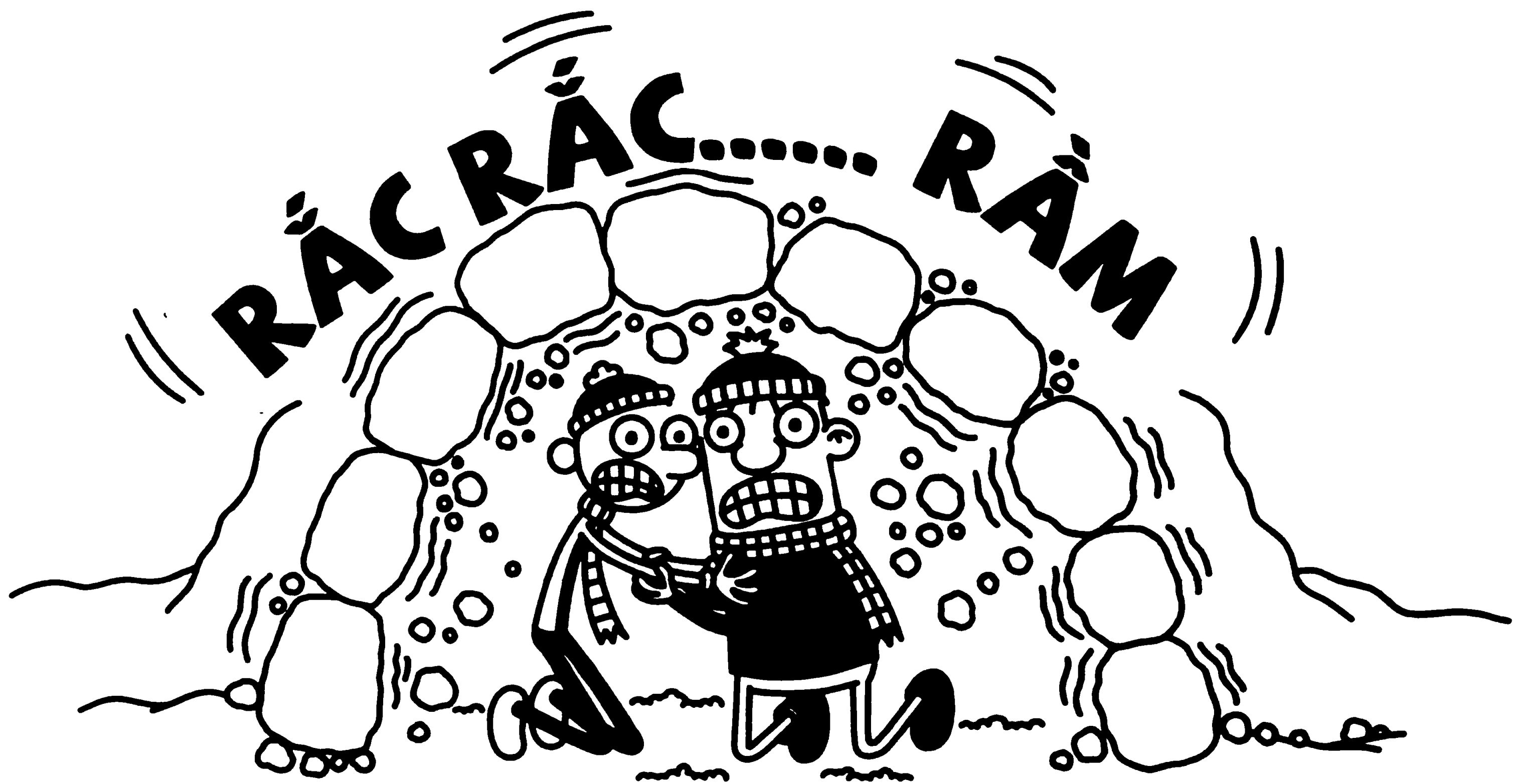
Chỗ tường bị sập lúc trước tạo ra một cái vòm lớn, tôi bèn trốn vào đó, Rowley cũng bám ngay phía sau. Xung quanh, trận chiến diễn ra vô cùng ác liệt, tôi không biết liệu mình có thể SỐNG SỐT mà thoát ra khỏi chỗ này hay không.

Rowley cũng không tin là chúng tôi sẽ thoát nạn. Nó căn dặn rằng nếu nó có MỆNH HỆ gì mà tôi vẫn còn sống sót, thì tôi có thể lấy hết chỗ trò chơi điện tử của nó.

Tôi lần khắp người tìm bút để GHI lại điều Rowley dặn dò nhưng chỉ tìm được duy nhất chiếc khóa thắt lưng ngớ ngẩn kia.

Nhưng dù sao việc ấy cũng chẳng thành vấn đề nữa, vì chỉ năm giây sau mặt đất bắt đầu rung chuyển như thể đang có ĐỘNG ĐẤT.

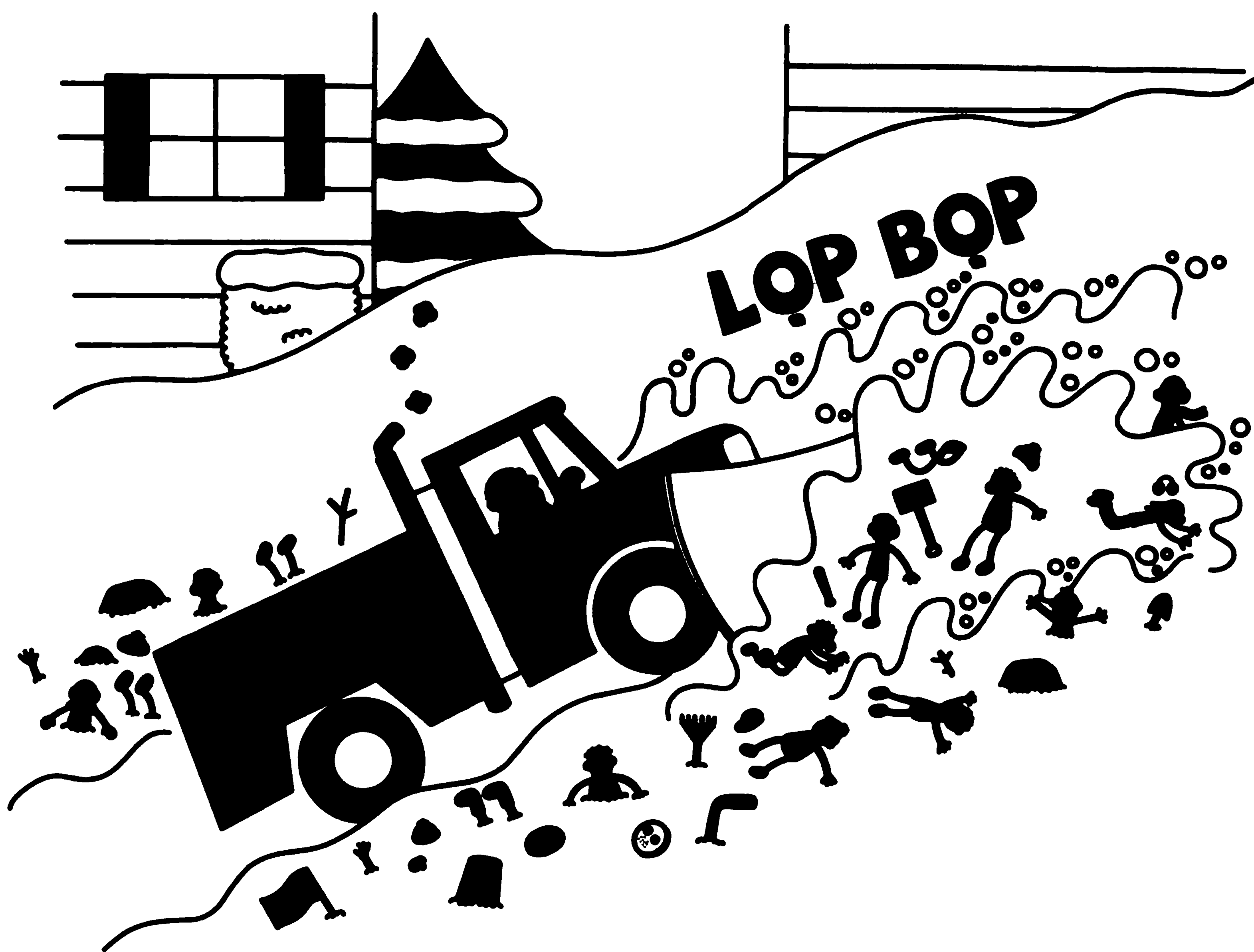

Tôi nghĩ hai đứa sắp bị CHÔN SỐNG đến nơi và có thể vài nghìn năm nữa, chúng tôi sẽ được đặt trong BẢO TÀNG sau khi được người ta khai quật.

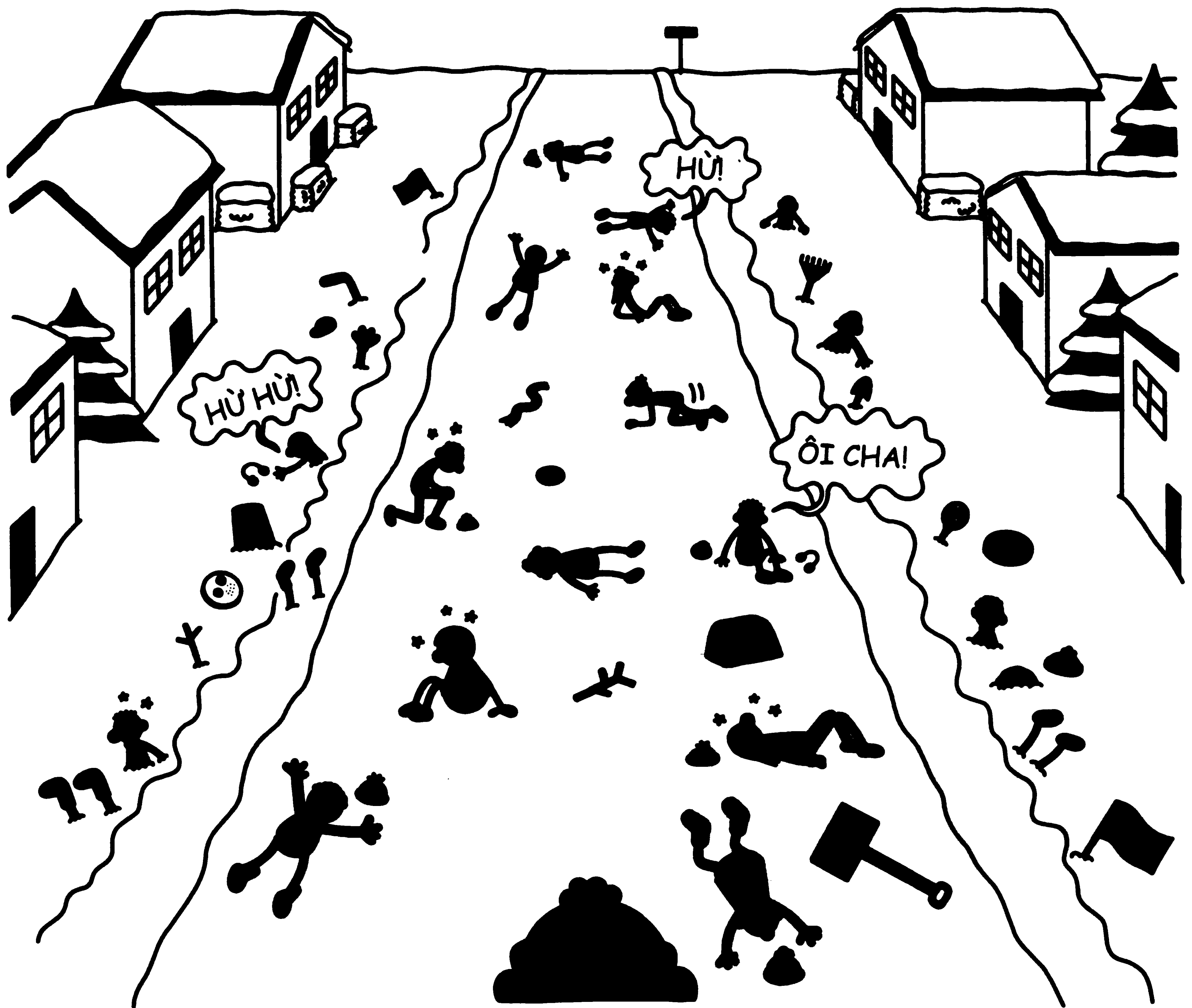
Nhưng rồi mặt đất ngừng rung chuyển, sau vài giây định thần, tôi và Rowley thò đầu khỏi nơi ẩn nấp xem chuyện gì đang diễn ra.

Thì ra là máy dọn tuyết đã chạy lên đến ba phần tư con phố, nó ủi hết tất cả mọi thứ gặp trên đường. Không biết người lái xe không **TRÔNG THẤY** bọn trẻ hay là không thêm **QUAN TÂM** nữa.

Lúc này, tuyết đang tan, mặt đất trở nên **NHÃO NHOẾT**. Khi máy dọn tuyết rời khỏi con phố, mọi thứ đã trở lại **YÊN TĨNH**.

Điên rồ ở chỗ là đường phố đã được dọn dẹp sạch sẽ và thực sự chẳng còn gì để CHIẾN ĐẤU nữa. Tất cả lũ lồn còm bỏ dậy trở VỀ NHÀ, ngay cả bọn Mingo cũng đã biến mất.

Sau tất cả mọi chuyện, đến giờ tôi không thể nhớ nổi là chúng tôi đã nện nhau vì cái gì hay BẮT ĐẦU như thế nào nữa.

Thứ Sáu

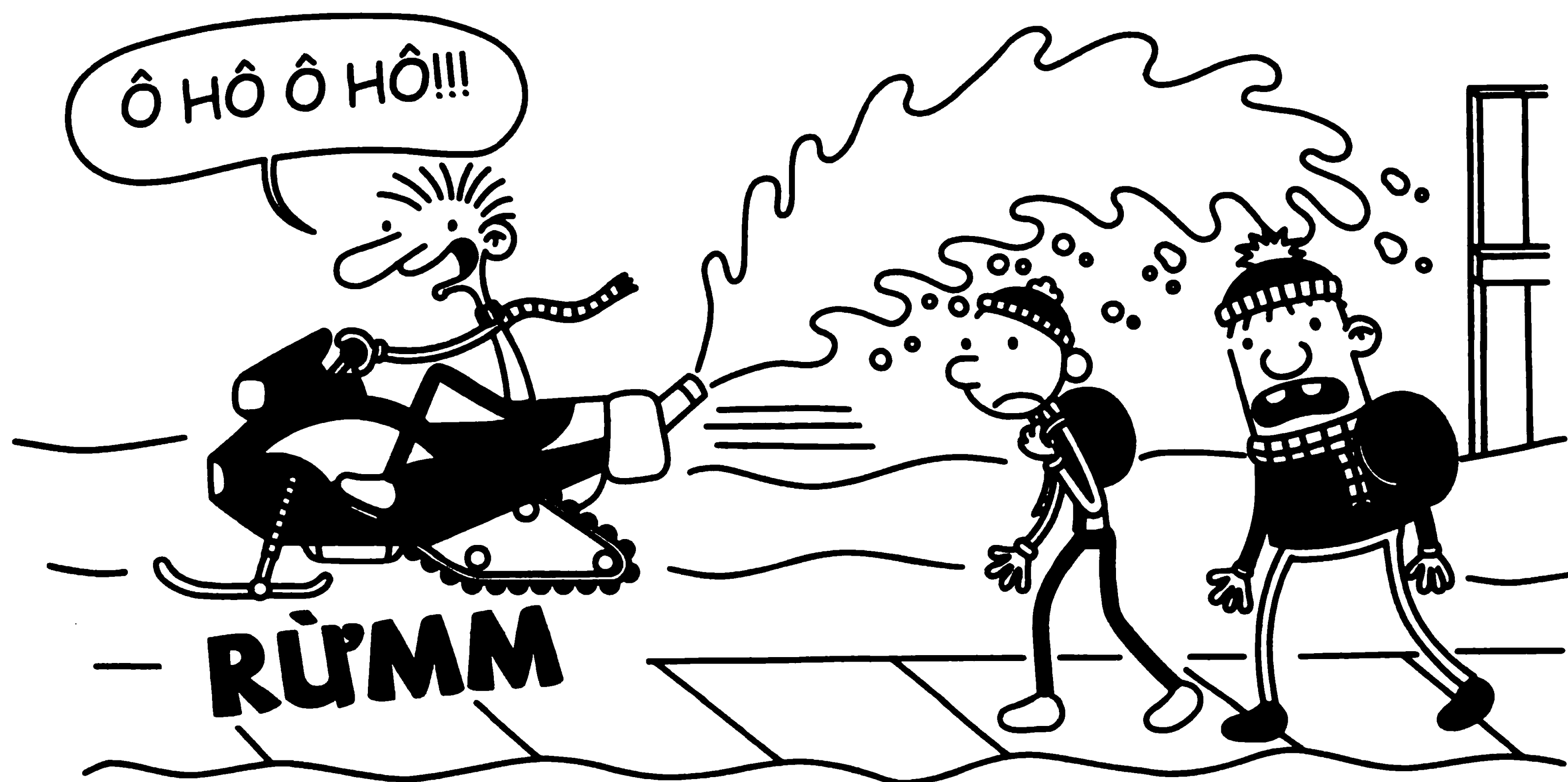
Chúng tôi đã trở lại trường học được một tuần, mấy ngày qua, trời đã ấm lên rất NHIỀU. Không phải nói gở nhưng tôi cho rằng mọi người vừa trải qua những ngày lạnh giá cuối cùng.

Thế nên tôi không còn lo lắng về chuyện con LỢN nữa. Có khi bây giờ nó đang ở một nơi nào đó ấm áp hưởng thụ cuộc sống cũng không biết chừng.

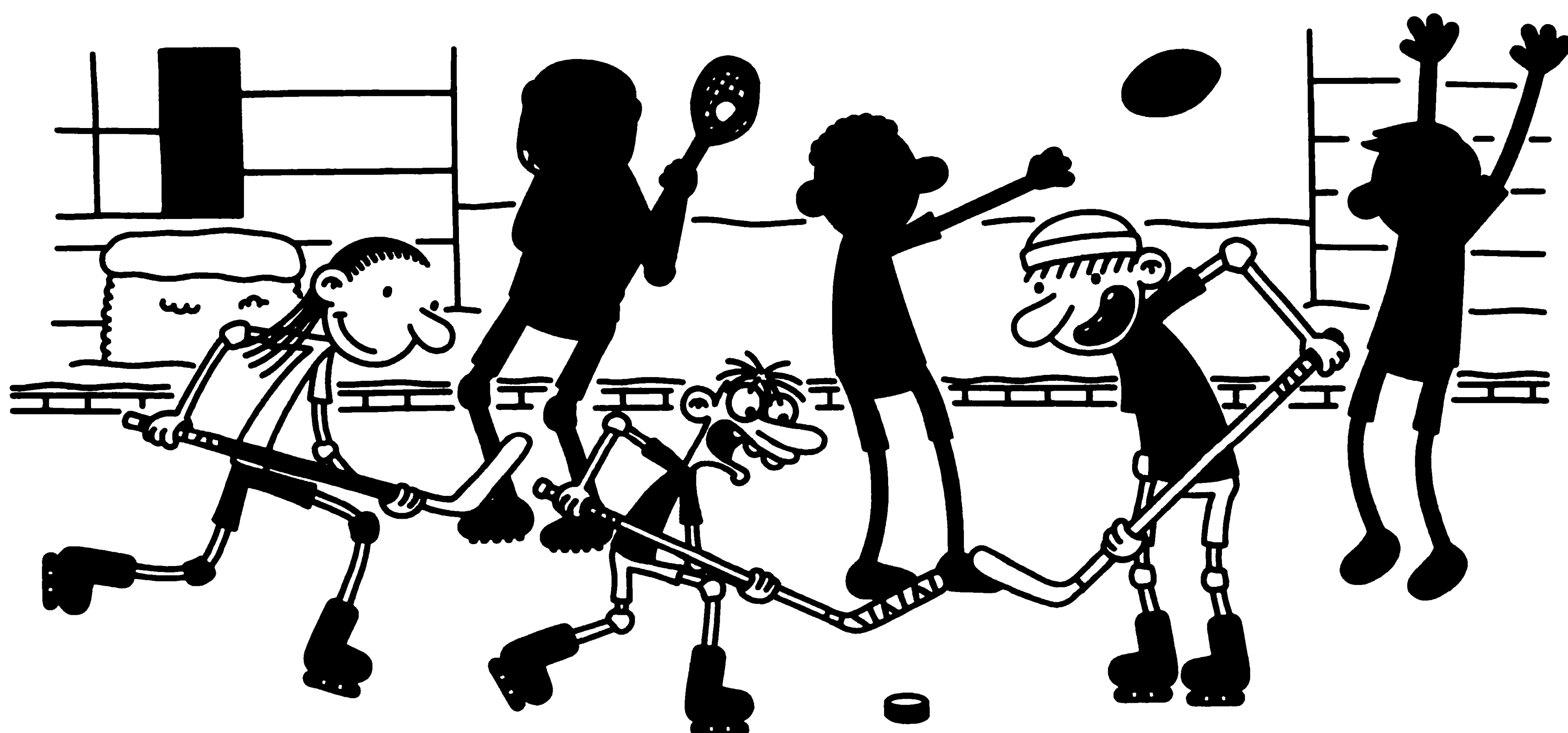

Hiện vẫn còn sót lại một ít tuyết chưa kịp tan hết, lúc này Mitchell Pickett đang vui thú với cái xe trượt nó mua bằng toàn bộ số tiền kiếm được trong mùa đông vừa qua.

Vì thế nếu ai đó nói rằng chiến tranh không có ÍCH LỢI gì thì cần xem xét LẠI.

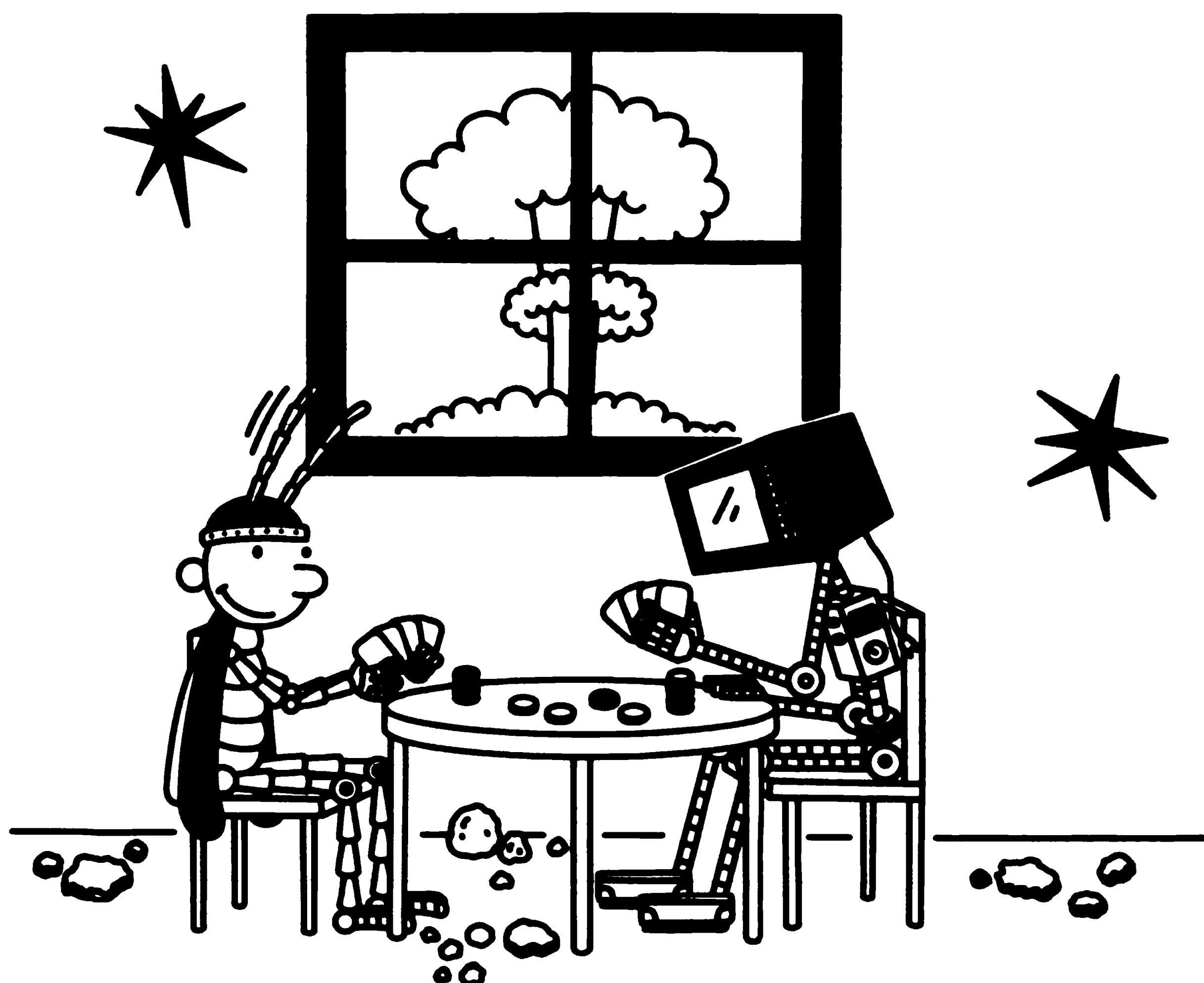
Nhưng không chỉ MÌNH Mitchell hưởng lợi, ngày nào sau buổi học, Trevor Nix cũng chơi khúc côn cầu ở chân đồi cùng bọn dưới phố. Tôi cho rằng đó là thành quả nó giành được khi chấp nhận làm KẺ PHẢN BỘI.

Tuy nhiên, tôi sẽ không than vãn gì hết. Tôi thấy vui vì mình đã VƯỢT QUA một mùa đông nữa.

Điều tôi rút ra được về bản thân là tôi không thuộc tuýp ANH HÙNG. Tin tôi đi, tôi mừng vì ngoài kia có những anh hùng thực thụ, nhưng thế giới cũng cần phải có những kẻ như TÔI.

Nếu 500 triệu năm nữa loài người vẫn TỒN TẠI thì ắt hẳn đó là nhờ công của những người như tôi, những người luôn tìm ra cách để SỐNG SỐT trong bất cứ hoàn cảnh nào.

LỜI CẢM ƠN

Xin cảm ơn mọi người ở Abram, đặc biệt là Charlie Kochman - người đã giúp cho mọi cuốn sách tốt hơn. Rất cảm ơn Michael Jacobs, Andrew Smith, Chad W. Beckerman, Liz Fithian, Hallie Patterson, Steve Tager, Melanie Chang, Mary O'Mara, Alison Gervais, Elisa Garcia. Và cũng xin cảm ơn Susan Van Metre cùng Steve Roman.

Xin cảm ơn toàn bộ nhóm tuyệt vời thực hiện bộ truyện *Nhật ký chú bé nhút nhát*. Shaelyn Germain, Anna Cesary, Vanessa Jedrej. Xin cảm ơn Deb Sundin và toàn bộ đội ngũ ở An Unlikely Story.

Xin cảm ơn tình bạn và sự hỗ trợ của Rich Carr và Andrea Lucey. Cảm ơn toàn bộ sự giúp đỡ của Paul Sennott. Cảm ơn Sylvie Rabineau và Keith Fleer.

Xin cảm ơn Jess Brallier vì đã dạy bảo và tạo động lực cho tôi trở thành một cây viết.

**MỜI CÁC EM ĐÓN ĐỌC CÁC TẬP TRUYỆN
"NHẬT KÝ CHÚ BÉ NHÚT NHÁT"**

1. Nhật ký chú bé nhút nhát
2. Luật của Rodrick
3. Giọt nước tràn ly
4. Mùa hè tuyệt vời
5. Sự thật phũ phàng
6. Mắc kẹt
7. Kỳ đà cắn mũi
8. Thánh nhọ
9. Kỳ nghỉ thảm khốc
10. Những ngày xưa cũ
11. Cuộc gặp đôi
12. Chuyển đi bão táp
13. Đại chiến trên tuyết
14. Cửa thiên trả địa
15. Cái kết khó lường
16. Trùm cuối

NHẬT KÝ CHỦ BÉ NHÚT NHẤT

Đại chiến trên tuyết

NHÀ XUẤT BẢN VĂN HỌC

18 NGUYỄN TRƯỜNG TỘ - BA ĐÌNH - HÀ NỘI

Điện thoại: 024.37161518 - 024.37163409

Fax: 024.38294781

Website: www.nxbvanhoc.com; www.nxbvanhoc.com.vn

E-mail: info@nxbvanhoc.com.vn

* Chi nhánh tại Tp. Hồ Chí Minh

290/20 Nam Kỳ Khởi Nghĩa - Quận 3

Điện thoại: 028.38469858, Fax: 028.38483481

* Văn phòng đại diện tại thành phố Đà Nẵng

344 đường Trưng Nữ Vương - thành phố Đà Nẵng

Điện thoại - Fax: 0236 3888333

Chịu trách nhiệm xuất bản:

GIÁM ĐỐC - TỔNG BIÊN TẬP: TS. NGUYỄN ANH VŨ

Biên tập: Nguyễn Anh Vũ

Bìa và Trình bày: Vũ Lê Thư

Sửa bản in: Hương Vũ

In 3.500 cuốn, khổ 14.5 x 20.5 cm tại Công ty TNHH TM Thuận Phát

Địa chỉ: Thôn Yên Vĩnh, xã Kim Chung, huyện Hoài Đức, Hà Nội

Số ĐKXB: 2052-2022/CXBIPH/22-102/VH, cấp ngày 21 tháng 6 năm 2022

Quyết định xuất bản: 811/QĐ-VH cấp ngày 22 tháng 6 năm 2022

Mã ISBN: 978-604-372-370-0. In xong và nộp lưu chiểu năm 2022.